ECRANIZARE
DE SUCCES
VIRGIN RIVER
Serial difuzat pe
NETFLIX

NOI ÎNCEPUTURI ÎN VIRGIN RIVER

ROBYN CARR

Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Noi începuturi în Virgin River
Robyn Carr

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CARR, ROBYN
Noi începuturi în Virgin River / Robyn Carr
trad. din lb. engleză: Cristina Radu – Bucureşti: Litera, 2021

ROBYN CARR
Noi începuturi în Virgin River

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

LITERA
București

Acest roman e dedicat lui Pam Glenn, Zeița Moașelor, prietena și sora mea de suflet.

capitolul 1

Mel miji ochii în ploaie și întuneric, strecurându-se de-a lungul drumului îngust, șerpuit și noroios mărginit de copaci. „Mi-am pierdut mințile?", își spuse pentru a suta oară. Și apoi simți o zdruncinătură când roata din dreapta spate a BMW-ului ei ieși de pe carosabil și se afundă în noroi. Mașina se zgudui și se opri. Ea acceleră și auzi cum se învârte roata, dar nu plecă de pe loc.

„Am încurcat-o rău", se gândi ea în clipa următoare.

Aprinse lumina din plafon și se uită la telefonul mobil. Pierduse semnalul cu o oră în urmă, când ieșise de pe autostradă și se îndreptase spre munți. De fapt, avea o discuție destul de aprinsă cu sora ei, Joey, când dealurile abrupte și copacii incredibil de înalți blocaseră semnalul și le întrerupseseră.

– Nu pot crede că faci asta, tocmai spunea Joey. Credeam că ți-ai băgat mințile în cap. *Tu* nu ești așa, Mel! Nu ești o fată de provincie!

– Da? Se pare că o să fiu... Am acceptat postul și am vândut totul ca să nu fiu tentată să mă întorc.

– Nu puteai să-ți iei doar concediu din motive personale? Poate să mergi la un mic spital privat? Să încerci să te gândești?

– Am nevoie ca totul să fie diferit, spusese Mel. Fără spital în zonă de război. Îmi imaginez că n-o să fiu chemată să aduc pe lume o grămadă de bebeluși drogați aici în pădure. Femeia a spus că locul ăsta, Virgin River, e calm, liniștit și sigur.

– Și în adâncul unei păduri, la un milion de kilometri de un Starbucks, unde o să fii plătită în ouă, ciolane de porc și...

– Şi nici una dintre pacientele mele nu va fi adusă încătuşat, păzită de un ofiţer de la închisoare. Apoi Mel râse şi spuse brusc: Ciolane de porc? Oh, Joey, intru din nou pe un drum mărginit de copaci, s-ar putea să te pierd...

– Aşteaptă! O să-ţi pară rău! O să regreţi! E o nebunie, e un gest impulsiv şi...

Iar atunci, slavă Domnului, semnalul se pierdu. Şi Joey avea dreptate – cu fiecare kilometru în plus, Mel începea să se îndoiască de ea şi de hotărârea de a evada la ţară.

La fiecare curbă, drumurile deveneau tot mai înguste, iar ploaia era tot mai puternică. Era doar ora 18.00 după-amiază, dar deja era întuneric beznă; copacii erau atât de deşi şi de înalţi, încât chiar şi ultima rază a după-amiezii fusese blocată. Fireşte, nu era nici un fel de lumină pe drumul acela şerpuit. Conform indicaţiilor, ar fi trebuit să se apropie de casa unde avea să-şi cunoască noul şef, dar nu îndrăznea să coboare din maşina înţepenită în noroi şi să meargă pe jos. Se putea rătăci în pădurile acelea şi n-ar mai fi văzut-o nimeni niciodată.

În schimb, scoase pozele din mapă încercând a-şi aminti câteva dintre motivele pentru care acceptase postul ăsta. Avea poze cu un sătuc pitoresc, cu case cu acoperiş de şindrilă, cu verande în faţă şi lucarne, o şcoală de modă veche, o biserică cu turlă, nalbe de grădină, rododendroni şi meri în floare, fără a mai aminti de păşunile înverzite pe care păşteau vitele. Mai erau plăcintăria, cafeneaua, băcănia, o bibliotecă într-o cămăruţă separată şi o adorabilă cabană în pădure ce putea fi a ei fără a plăti chirie pe timpul contractului de un an.

Oraşul era înconjurat de uimitoarele păduri de sequoia cu lemn roşu şi de pădurile naţionale ce se întindeau pe sute de kilometri de sălbăticie peste culmile munţilor Trinity şi Shasta. Virgin River, după care era botezat oraşul, era adânc, lat, lung şi adăpostea somoni uriaşi, sturioni şi păstrăvi. Se uitase pe internet la pozele acelei

părți de lume și era convinsă că nu exista un ținut mai frumos. Bineînțeles, acum nu putea vedea nimic în afară de ploaie, noroi și întuneric.

Pregătită să plece din Los Angeles, își depusese CV-ul în Registrul Asistentelor, iar una dintre angajatoare îi atrăsese atenția asupra orașului Virgin River. Doctorul orașului, spusese ea, îmbătrânea și avea nevoie de ajutor. O femeie din oraș, Hope McCrea, voia să doneze cabana și salariul pentru primul an. Comitatul achita asigurarea de răspundere civilă pentru cel puțin un an pentru a obține o asistentă practiciană și o moașă în această zonă rurală îndepărtată a lumii.

– I-am trimis prin fax doamnei McCrea CV-ul tău și scrisorile de recomandare, spusese angajatoarea, și te vrea. Poate că ar trebui să te duci până acolo să vezi cum e.

Mel luase numărul doamnei McCrea și o sunase în acea seară. Virgin River era mult mai mic decât își închipuise ea, dar, după o conversație de nu mai mult de o oră cu doamna McCrea, Mel începuse să-și organizeze mutarea din Los Angeles a doua zi de dimineață. Asta se întâmpla în urmă cu nici două săptămâni.

Ce nu știau cei de la Registru – de fapt, nici cei din Virgin River – era faptul că Mel era disperată să plece. Departe. Luni întregi visase la un nou început, la pace și liniște. Nu își amintea când se putuse odihni noaptea ultima dată. Pericolele orașului, unde crima părea că domnea peste cartiere, începuseră s-o consume. Chiar mersul la băcănie și la bancă o umplea de neliniște; pericolul părea să pândească peste tot. Munca ei la spitalul regional și la cel de urgență, cu o capacitate de trei mii de paturi, îi aducea spre îngrijire victimele prea multor crime, în afară de făptuitorii crimelor răniți în urmăriri sau în arest – legați de paturi în camere sau la urgență, păziți de polițiști. Avea sufletul rănit și îndurerat. Și asta nu era nimic în comparație cu singurătatea din patul ei gol.

Prietenii ei o imploraseră să-și stăpânească impulsul de a fugi într-un orășel necunoscut, dar ea făcuse parte dintr-un grup de suport și consiliere individuală, iar în nouă luni văzuse mai multe biserici decât în ultimii zece ani, dar nimic n-o ajutase. Singurul lucru ce îi aducea puțină pace sufletească era să viseze la plecarea într-un loc mic la țară, unde lumea nu trebuia să-și închidă ușile, iar singurul lucru de care trebuia să te temi era intrarea căprioarelor în grădina de zarzavat. Părea un adevărat paradis.

Dar acum, stând în mașină și uitându-se la poze la lumina din plafon, își dădu seama cât de ridicolă fusese. Doamna McCrea îi spusese să-și împacheteze doar lucruri rezistente – jeanși și ghete – pentru medicina rurală. Și ce-și luase ea? Ghetele erau Stuart Weitzmans, Cole Haan și Frye – și n-o deranjase că plătise frumușica sumă de peste 450 de dolari pentru fiecare pereche. Jeanșii pe care și-i luase pentru mersul la ranch-uri și ferme erau Rock & Republics, Joe's, Luckys, 7 For All Mankind – cu prețuri între 150 și 250 perechea. Plătise 300 de dolari să-și aranjeze părul și să-și facă șuvițe. După ce se zgârcise ani întregi în timpul colegiului și școlii postuniversitare de asistente, odată ce devenise asistentă practiciană cu un salariu foarte bun, descoperise că-i plăceau lucrurile frumoase. Poate că își petrecea mare parte din zi în uniforma medicală, dar când se dezbrăca de halat îi plăcea să arate bine.

Era sigură că peștii și cerbii aveau să fie foarte impresionați.

În ultima jumătate de oră văzuse pe drum doar o camionetă veche. Doamna McCrea nu-i spusese cât de periculoase și abrupte erau drumurile astea, pline de curbe strânse și pante bruște, atât de înguste în unele locuri încât era o adevărată încercare ca două mașini să treacă una pe lângă alta. Fu aproape ușurată când o înghiți întunericul pentru că măcar putea vedea farurile apropiindu-se la fiecare curbă strânsă. Mașina ei se afundase

pe banda de urgență a șoselei în urcare, nu la margine, unde nu erau parapete. Stătea acolo, pierdută în pădure și sortită pieirii. Oftând, se întoarse și scoase haina groasă de deasupra unei cutii din spatele mașinii. Spera ca doamna McCrea să străbată drumul ăsta spre ori dinspre casa unde urmau să se întâlnească. Altminteri, probabil avea să petreacă noaptea în mașină. Mai avea două mere, câțiva biscuiți și două rotițe de brânză trase în ceară. Dar afurisita cola dietetică se terminase - avea să tremure și s-o doară capul de dimineață din cauza lipsei de cofeină.

Nu exista nici un Starbucks. Mai bine și-ar fi făcut provizii.

Opri motorul, dar lăsă luminile aprinse în caz că venea vreo mașină pe drumul îngust. Dacă nu venea nimeni în ajutorul ei, bateria avea să se consume până dimineață. Se lăsă pe spate și închise ochii. În minte îi apăru o față foarte familiară: Mark. Uneori, dorința de a-l vedea încă o dată, de a vorbi măcar puțin cu el era copleșitoare. Uitase durerea - îi ducea doar dorul -, dar îi lipsea un partener pe care să se poată baza, pe care să-l aștepte, lângă care să se trezească. Chiar și o ceartă din cauza programului lui lung părea atrăgătoare. El îi spusese odată:

– Asta - tu și eu - e pentru totdeauna.

Acel totdeauna durase patru ani. Avea doar 32 de ani, iar de acum încolo avea să fie singură. El murise. Iar ea era moartă în adâncul ființei ei.

O bătaie puternică în geamul mașinii îi atrase atenția - habar n-avea dacă adormise sau doar meditase. Zgomotul era produs de fundul unei lanterne ținute de un bărbat în vârstă. Privirea lui încruntată era atât de dezagreabilă, încât ea crezu că sosise sfârșitul de care se temea.

– Domnișoară, spuse el. Domnișoară, ești împotmolită în noroi!

Ea lăsă jos geamul și ceața îi umezi fața.

– Eu... știu. Am ajuns pe banda de urgență.

– Rahatul ăsta n-o să-ți fie de mare folos pe aici, spuse el.

Într-adevăr, ce rahat! Era un BMW nou, decapotabil, una dintre multele ei încercări de a-și alunga singurătatea.

– Ei bine, nimeni nu mi-a spus asta! Dar vă mulțumesc mult pentru observație.

Părul lui alb și subțire era lipit de cap, iar sprâncenele albe și stufoase erau îndreptate în sus ca niște țepi; ploaia îi lucea pe jachetă și picura de pe nasul mare.

– Rămâi în mașină. O să agăț lanțul de bara ta și o să te trag din noroi. Mergi la casa McCrea?

Mda, chiar așa ceva căuta ea – un loc unde toți se cunoșteau între ei. Voia să-i atragă atenția să nu zgârie bara, dar tot ce putu face fu să bâiguie:

– D-da.

– Nu-i departe. Poți merge după mine după ce te scot din noroi.

– Mulțumesc, spuse ea.

Deci până la urmă putea avea parte de un pat. Și dacă doamna McCrea era generoasă, avea să fie și ceva de mâncare și de băut. Începu să-și imagineze un foc strălucind în cabană, cu sunetul ploii ce bătea pe acoperiș în timp ce ea se afunda într-un pat moale cu cearșafuri superbe și pături în care să se înfășoare. În siguranță. În sfârșit!

Mașina scârțâi și se forță, iar în cele din urmă ieși din noroi și ajunse pe șosea. Bătrânul o trase câțiva metri până când ajunse pe drum, apoi se opri să scoată lanțul. Îl aruncă în spatele camionetei și îi făcu semn să-l urmeze. Cu siguranță, dacă se împotmolea din nou, el ar fi fost chiar acolo ca s-o scoată din noroi. Și plecă în spatele lui, folosind o cantitate mare de soluție de curățat parbrizul când dădu drumul ștergătoarelor pentru a împiedica noroiul cu care o stropea el să-i obtureze complet vizibilitatea.

În mai puțin de cinci minute, semnalizatorul de pe camionetă clipi, iar ea îl urmă când el coti la dreapta, pe lângă o cutie poștală. Drumul fu scurt și accidentat, plin de gropi, dar se deschise repede într-un luminiș. Camioneta întoarse în luminiș ca să poată pleca, lăsând-o pe Mel să parcheze direct în fața unei... *cocioabe!*

Asta nu era o cabană adorabilă. Era o casă de lemn cu acoperiș în pantă și cu verandă, dar arăta de parcă veranda era prinsă doar într-o parte, în vreme ce cealaltă parte se rupsese și o luase în jos. Șindrila era neagră de la ploaie și vechime, iar peste o fereastră era bătută o scândură. Nu era luminată nici înăuntru, nici afară; nu exista vreun fuior prietenos de fum ce ieșea din coș.

Pozele stăteau pe scaunul pasagerului, în dreapta ei. Apăsă claxonul și sări imediat din mașină, cu pozele în mână și trăgându-și pe cap gluga jachetei de lână. Alergă spre camionetă. El coborî geamul și se uită la ea de parcă era nebună.

– Ești sigur că asta e cabana doamnei McCrea?

– Da.

Îi arătă pozele cabanei drăguțe cu scaune Adirondack pe verandă și ghivece atârnate, pline de flori colorate, ce împodobeau fațada casei. În poză, era scăldată în lumina soarelui.

– Hm, făcu el. A trecut ceva vreme de când arăta așa.

– Nu mi-a spus asta. Mi-a zis că primesc casa fără chirie timp de un an, plus salariul. Se pare că ar trebui să-l ajut pe doctorul orașului. Dar *asta?*

– Nu știam că doctorul ar avea nevoie de ajutor. Nu te-a angajat el, așa-i? întrebă bărbatul.

– Nu. Mi s-a spus că e prea bătrân ca să țină pasul cu solicitările orașului și că e nevoie de încă un doctor, dar pentru un an sunt bună și eu.

– Să faci *ce?*

Ea ridică glasul pentru a acoperi sunetul ploii.

– Sunt asistentă practiciană. Și moașă autorizată.

Asta păru să-l amuze.

- Serios?

- Îl cunoști pe doctor? întrebă ea.

- Toată lumea cunoaște pe toată lumea. Cred că ar fi trebuit să vii aici ca să vezi casa și să-l cunoști pe doctor înainte să te decizi.

- Da, așa se pare, spuse ea acuzându-se într-un fel. Stai să-mi iau geanta și să-ți dau niște bani pentru că m-ai scos din...

Dar el deja îi făcea semn cu mâna.

- Nu vreau banii tăi. Oamenii de pe aici n-au bani de aruncat în dreapta și-n stânga pentru un ajutor prietenesc. Deci, spuse el cu umor, ridicându-și una din sprâncenele albe și zburlite, se pare că te-a păcălit. Casa asta e goală de ani întregi. Chicoti. Fără chirie! Ha!

Se văzură faruri în luminiș când un vechi Subaru apăru pe alee. Odată ce ajunse, bătrânul spuse:

- Uite-o! Baftă!

Și apoi râse. De fapt, *chicoti,* plecând din luminiș.

Mel își băgă poza sub jachetă și rămase în ploaie lângă mașina ei până când cealaltă parcă.

Ar fi putut să meargă pe verandă să se apere de ploaie, dar nu părea un loc prea sigur.

Șasiul mașinii fusese ridicat și anvelopele erau uriașe – fără îndoială, mașina nu se împotmoleau în noroi. Era destul de stropită, dar încă se vedea că era un model vechi. Șoferul îndreptă farurile spre cabană și le lăsă aprinse în vreme ce deschise ușa. Din mașină coborî o femeie mică și mai în vârstă, cu păr alb și des și ochelari cu ramă neagră prea mari pentru fața ei. Purta cizme de cauciuc și era înghițită de un impermeabil, dar nu părea a avea mai mult de un metru și jumătate. Aruncă o țigară în noroi și, afișând un zâmbet larg, se apropie de Mel.

- Bun venit! spuse ea veselă, cu aceeași voce joasă și guturală pe care Mel o știa din discuția telefonică.

- Bun venit? o imită Mel. Bun venit? Scoase poza din jachetă și o flutură spre femeie. Nu e deloc așa!

Imperturbabilă, doamna McCrea spuse:

– Da, casa ar necesita niște îmbunătățiri. Voiam să vin ieri aici, dar m-am luat cu treburile.

– Îmbunătățiri? Doamnă McCrea, se prăbușește! Ai spus că e *adorabilă! Grozavă!*

– Serios! rosti doamna McCrea. Nu mi s-a spus de la Registru că ești atât de melodramatică.

– Iar mie nu mi s-a spus că delirezi!

– Haide, genul ăsta de discuție nu duce nicăieri. Vrei să stai în ploaie sau să intri și să vezi ce avem?

– Sincer, aș vrea să mă întorc și să plec de aici, dar nu cred că aș ajunge prea departe fără tracțiune pe patru roți. Încă un amănunt pe care ai fi putut să mi-l spui.

Fără alte comentarii, micul spiriduș cu păr alb tropăi pe cele trei trepte și păși pe veranda cabanei. Nu folosi cheia să deschidă ușa, ci o îmbrânci puternic cu umărul.

– S-a umflat de la ploaie, spuse ea pe o voce gravă, apoi dispăru înăuntru.

Mel o urmă, dar nu tropăi pe verandă ca doamna McCrea. De fapt, o încercă precaută. Avea o pantă periculoasă, dar în fața ușii părea a fi solidă. Înăuntru se aprinse o lumină chiar când Mel întinse mâna spre ușă. Imediat după lumina slabă văzu un nor de praf înecăcios când doamna McCrea scutură fața de masă. O expedie pe Mel înapoi pe verandă, tușind. Odată ce își reveni, inhală adânc aerul rece și umed și îndrăzni să intre înapoi.

Doamna McCrea părea ocupată să aranjeze lucrurile, în ciuda murdăriei din jur. Ridica scaunele pe masă, suflând praful de pe abajururi și proptind cărțile de pe etajeră cu suportul lateral. Mel se uitase prin jur, dar numai pentru a vedea cât de oribil era totul, pentru că în nici un caz nu rămânea acolo. Mai erau o canapea cu tapițerie înflorată decolorată, un fotoliu asortat și un taburet, un cufăr vechi ce servea drept măsuță de cafea și un raft de cărți din cărămidă și lemn, lemnul fiind nefinisat. La doar câțiva pași, separată de living printr-un bufet, era o chicinetă. Nu fusese curățată de când gătise

ultima persoană acolo - probabil cu ani în urmă. Ușile frigiderului și cuptorului erau deschise, la fel ca majoritatea ușilor bufetului. Chiuveta era plină de vase și farfurii. Mai erau un teanc de farfurii prăfuite și multe cești și pahare în bufete, toate prea murdare pentru a fi folosite.

- Îmi pare rău, este total neacceptabil, spuse Mel cu glas tare.

- E doar puțină murdărie, asta-i tot.

- E un cuib de pasăre în cuptor! exclamă Mel, total copleșită.

Doamna McCrea tropăi în bucătărie cu cizmele ei de cauciuc murdare, întinse mâna spre ușa deschisă a cuptorului și scoase cuibul de pasăre. Merse la ușa din față și îl aruncă în curte. Își împinse ochelarii pe nas, uitându-se la Mel.

- S-a dus cuibul, spuse ea pe o voce ce sugera că Mel îi punea răbdarea la încercare.

- Nu sunt sigură că o s-o fac! Bătrânul ăla din camionetă a trebuit să mă tragă din noroi chiar mai jos, pe drum. Nu pot sta aici. Doamnă McCrea, nici nu intră în discuție! În afară de asta, mor de foame și n-am nimic de mâncare la mine. Râse sec. Ai spus că e o cazare acceptabilă, iar eu am înțeles că asta înseamnă că e curată și aprovizionată cu destulă mâncare ca să-mi ajungă câteva zile, până când o să pot face cumpărături. Dar asta...

- Ai un contract, sublinie doamna McCrea.

- Și *dumneata* ai, spuse Mel. Nu cred că ai putea convinge pe cineva că *asta* înseamnă acceptabil și gata de locuit.

Hope privi în sus.

- Nu intră apă, e un semn bun.

- Mă tem că nu-i suficient.

- Afurisita Cheryl Creighton trebuia să fie aici ca să facă curățenie, dar a lipsit trei zile la rând. Cred că a început din nou să bea. Am niște așternuturi în camionetă și o să te duc să mănânci de seară. O să arate mai bine de dimineață.

– Nu există alt loc unde să pot sta în seara asta? O pensiune? Un motel pe autostradă?

– Pensiune? o întrebă ea râzând. Ți se pare că zona arată ca o stațiune turistică? Autostrada e la o oră distanță, iar asta nu-i o ploaie obișnuită. Am o casă mare, fără nici o cameră liberă – e plină toată cu vechituri. Când o să mor, o să-i dea foc cu un chibrit. Le-ar lua o noapte întreagă doar ca să curețe canapeaua.

– Trebuie să existe ceva...

– Cel mai aproape e casa lui Jo Ellen – are o cameră de oaspeți drăguță deasupra garajului pe care o închiriază câteodată. Dar n-ai vrea să stai acolo. Bărbatul ăla al ei e o mare pacoste. A fost plesnit de multe femei din Virgin River – și n-ar fi prea bine cu tine în cămașă de noapte, Jo Ellen dormind buștean și lui să-i vină idei. Ăsta nu-și poate ține mâinile acasă.

„Ah, Dumnezeule!" Cu fiecare secundă, locul acela părea tot mai groaznic.

– Hai să-ți spun eu ce o să facem, fetițo! O să bag în priză boilerul, frigiderul și radiatorul, apoi o să mergem să luăm mâncare caldă.

– La cafeneaua cu plăcinte și cafea?

– Locul ăla s-a închis acum trei ani, spuse ea.

– Dar mi-ai trimis o poză cu cafeneaua, ca și cum acolo o să mănânc la prânz sau la cină tot anul următor!

– Amănunte. Dumnezeule, dar chiar te ambalezi!

– Mă ambalez?

– Urcă-te în mașină că vin și eu imediat, porunci ea.

Apoi, ignorând-o cu totul pe Mel, merse la frigider și se aplecă să-l bage în priză. Imediat se aprinse lumina, apoi doamna McCrea băgă mâna înăuntru să potrivească temperatura și închise ușa. Pornind, motorul frigiderului scoase un sunet ascuțit de parcă ar fi ripostat.

Mel se duse la mașină așa cum i se spusese, dar era atât de înălțată încât trebui să se agațe de interiorul ușii și aproape să se târască înăuntru. Se simțea mult mai în siguranță aici decât în casă, unde gazda ei urma

să dea drumul boilerului pe gaz. Îi trecu rapid prin minte că, dacă exploda și distrugea cabana, își puteau rezolva pierderile pe loc.

Odată așezată pe scaunul pasagerului, se uită peste umăr și văzu că spatele mașinii era plin de perne, pături și cutii. Presupuse că erau pentru casa părăginită. Dacă nu avea cum să plece în seara aceea, putea dormi în mașină dacă trebuia. Nu avea să înghețe cu toate păturile alea. Dar apoi, la prima geană de lumină...

Trecură câteva minute și apoi doamna McCrea ieși din cabană și închise ușa. Nu o încuie. Mel fu impresionată de agilitatea cu care bătrâna se urcă în mașina de teren. Puse un picior pe scară, se apucă apoi cu o mână de mânerul de deasupra ușii și cu cealaltă de cotieră și sări direct pe scaun. Avea o pernă destul de mare pentru șezut, iar scaunul era ridicat destul de mult ca să poată ajunge la pedale. Fără vreun cuvânt, porni mașina și dădu în marșarier cu mișcări experte pe aleea îngustă spre șosea.

– Când am discutat acum două săptămâni, ai spus că ești destul de rezistentă, îi aminti doamna McCrea.

– Sunt. Am condus unitatea pentru femei la un spital cu trei mii de paturi în ultimii doi ani. Am avut cele mai grele cazuri și pacienți fără speranțe și am făcut o treabă a naibii de bună, dacă mi-e permis să spun. Înainte de asta, am petrecut mulți ani la Urgențe în Los Angeles, un loc foarte dur, cum bine se știe. Când am spus rezistentă, mă gândeam la medicină. Nu știam că ar trebui să fiu o experimentată femeie pionier.

– Dumnezeule, dar nu te mai oprești! O să te simți mai bine după ce o să mănânci ceva.

– Sper, răspunse Mel.

Dar în sinea ei își spunea: „Nu pot rămâne aici. A fost o nebunie, recunosc, așa că o șterg naibii de aici!" Singurul lucru de care se temea era să recunoască deschis în fața lui Joey.

Nu vorbiră pe drum. După Mel, nu erau multe de spus. În plus, era fascinată de felul lejer, de viteza și finețea cu care doamna McCrea conducea mașina voluminoasă, săltând pe drumul mărginit de copaci și luând curbele strânse în ploaia torențială.

Crezuse că putea avea un răgaz de la durere, singurătate și teamă. O ușurare după stresul cu pacienții care erau fie delincvenți, fie victime ale infracțiunilor sau dezolant de săraci și fără resurse ori speranță. Când văzuse pozele simpaticului orășel, fusese ușor de imaginat un loc familiar unde oamenii aveau nevoie de ea. Se vedea prosperând și primind mulțumirile pacienților rurali cu obraji îmbujorați. Munca semnificativă era singurul lucru care întotdeauna răzbătea prin orice probleme personale supărătoare. Asta pe lângă avantajul de a scăpa de smog și trafic și de a reveni la natură, în frumusețea pură a pădurii. Doar că nu crezuse niciodată că avea să se găsească atât de adânc în natură.

Perspectiva de a aduce pe lume copii pentru femeile în mare parte fără asigurare de sănătate în orășelul rural Virgin River o făcuse să bată palma. Munca ei ca asistentă practiciană era satisfăcătoare, dar să fie moașă era adevărata ei menire.

Joey era acum singura ei familie, iar ea voia ca Mel să vină în Colorado Springs și să stea cu ea, soțul ei, Bill, și cei trei copii ai lor. Dar Mel nu voia să schimbe un oraș cu altul, chiar dacă Colorado Springs era considerabil mai mic. Acum, în lipsa unor idei mai bune, era silită să caute de lucru acolo.

În timp ce treceau prin ceea ce semăna a fi un oraș, ea se strâmbă din nou.

– Ăsta e oraș? Pentru că nici asta nu era în pozele pe care mi le-ai trimis.

– Virgin River, spuse ea. Așa cum e. Arată mult mai bine ziua, asta-i sigur. La naiba, ce ploaie! Martie ne aduce mereu vreme urâtă. Aia e casa doctorului, unde consultă pacienții când vin la el. Face și multe vizite

la domiciliu. Biblioteca, arătă ea. Se deschide în zilele de marți.

Trecură de o biserică cu turlă drăguță, ce părea a fi bătută cu scânduri, dar măcar o recunoscu. Mai văzu magazinul, mult mai vechi și mai ponosit. Proprietarul tocmai încuia ușa din față peste noapte. O duzină de case mici și vechi mărgineau strada.

– Unde e școala? întrebă Mel.

– Care școală? replică doamna McCrea.

– Cea din poza pe care ai trimis-o agenției de recrutare.

– Hm... Nu-mi pot imagina de unde am scos-o pe aia. N-avem școală. Încă.

– Dumnezeule! mormăi Mel.

Strada era lată, dar întunecată și pustie – nu exista iluminare stradală. Bătrâna probabil se uitase prin unul dintre vechile ei albume ca să scoată pozele. Sau poate că făcuse poze în alt oraș.

Peste drum de casa doctorului, doamna McCrea parcă în fața a ceea ce semăna a fi o cabană spațioasă cu o verandă largă și o curte mare, dar semnul fosforescent din fereastră pe care scria „Deschis" îi indică faptul că acolo era o cârciumă sau o cafenea.

– Haide! spuse doamna McCrea. Hai să-ți încălzim burta și dispoziția!

– Mulțumesc, spuse Mel încercând să fie politicoasă.

Murea de foame și nu voia ca din cauza comportamentului să rămână fără cină, deși nu credea că altceva în afară de stomacul ei avea să fie cald. Se uită la ceas. Era ora 19.00.

Doamna McCrea își scutură impermeabilul pe verandă înainte de a intra, dar Mel nu avea așa ceva. Și nici umbrelă. Jacheta era udă leoarcă și mirosea a oaie udă.

Odată intrată, fu mai degrabă plăcut surprinsă. Era întunecat și cu mult lemn, cu un foc ce ardea într-un mare șemineu de piatră. Podelele de lemn lustruit luceau de curățenie și ceva comestibil mirosea bine. Deasupra unui bar lung, peste rafturi cu sticle de băutură, era

un pește uriaș; pe un alt perete, era o piele de urs atât de mare încât acoperea o jumătate de perete. Deasupra ușii, un cap de cerb. O cabană de vânătoare? Cam o duzină de mese fără fețe de masă și doar un client la bar – bătrânul care o scosese din noroi stătea cocoșat peste un pahar.

În spatele barului, era un bărbat înalt într-o cămașă de flanel cu mânecile suflecate, ștergând un pahar cu un șervet. Părea a avea aproape 40 de ani și părul tuns scurt. Ridică sprâncenele expresive și bărbia în semn de salut când intrară. Apoi buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

– Stai aici! spuse Hope McCrea, arătând spre masa de lângă foc. O să-ți aduc ceva.

Mel își scoase jacheta și o puse peste speteaza scaunului lângă foc ca să se usuce. Se încălzi frecându-și viguros mâinile înghețate în fața flăcărilor. Era mai mult decât se așteptase – o cabană primitoare, curată, un foc strașnic, mâncare gata pe sobă. Se putea lipsi de animalele alea moarte, dar asta primeai în țara vânătorii.

– Uite! spuse bătrâna punându-i în mână un păhărel cu un lichid galben. Ăsta o să te încălzească. Jack are niște tocană pe sobă și pâine în prăjitor. O să te aranjăm.

– Ce este? întrebă ea.

– Coniac. Poți să-l dai pe gât?

– Să fii sigură! spuse ea, luând recunoscătoare o înghițitură și simțind cum o arde până în stomacul gol. Închise o clipă ochii, savurând calitatea neașteptat de bună. Se uită din nou la bar, dar barmanul dispăruse. Tipul ăla, spuse ea în cele din urmă, arătând spre singurul client, m-a scos din șanț.

– Doctorul Mullins, îi explică ea. Poți face cunoștință cu el chiar acum, dacă vrei să pleci de lângă foc.

– De ce să mă obosesc? zise Mel. Ți-am spus – nu rămân.

– Bine, zise obosită bătrâna. Atunci poți spune salut și la revedere în același timp. Haide! Se întoarse

și se îndreptă spre bătrânul doctor și, cu un oftat obosit, Mel o urmă. Doctore, ea e Melinda Monroe, în caz că n-ai auzit numele mai devreme. Domnișoară Monroe, fă cunoștință cu doctorul Mullins.

El își ridică privirea din pahar cu ochi apoși și o privi, dar mâinile lui cu artroză nu lăsară paharul. Mai încuviință o dată din cap.

– Mulțumesc încă o dată, spuse Mel. Pentru că m-ai scos de acolo.

Bătrânul doctor încuviință din cap, uitându-se din nou în pahar.

Cam la atât se rezuma atmosfera prietenoasă din micul oraș, se gândi ea. Doamna McCrea se întoarse la șemineu. Se așeză la masă.

– Iertați-mă, îi spuse Mel doctorului.

El își întoarse privirea spre ea, dar sprâncenele lui albe și stufoase erau încruntate, uitându-se peste marginea de sus a ochelarilor. Părul alb era atât de subțire pe țeasta pistruiată încât aproape părea că avea mai mult păr în sprâncene decât pe cap.

– Îmi pare bine să vă cunosc. Deci aveți nevoie de ajutor aici?

El doar părea că se uita la ea.

– Sau nu voiați ajutor? Care e varianta bună?

– Nu prea am nevoie de ajutor, îi spuse el ursuz. Dar bătrâna tot încearcă de ani buni să aducă un doctor ca să mă înlocuiască. E hotărâtă.

– De ce? întrebă curajoasă Mel.

– Nu-mi pot imagina. Se uită din nou în pahar. Probabil nu mă poate suferi. De vreme ce nici mie nu-mi e prea simpatică, n-are nici o importanță.

Barmanul și probabil și proprietarul aduse o farfurie aburindă din spate, dar se opri la capătul barului și privi cum Mel discuta cu bătrânul doctor.

– Ei bine, nu-ți face griji, colega, răspunse Mel. Nu rămân. Realitatea a fost denaturată în mod grosolan. O să plec de dimineață de îndată ce o să stea ploaia.

- Ți-ai pierdut timpul, nu-i așa? întrebă el fără s-o privească.

- Așa se pare. E destul de rău că acea casă nu-i deloc așa cum mi s-a spus că ar fi, dar cum rămâne cu faptul că nu-ți trebuie o asistentă practiciană sau o moașă?

- Ei, vezi? spuse el.

Mel oftă. Spera să găsească o slujbă decentă în Colorado.

Un băiat tânăr, de fapt un adolescent, aduse o tavă cu pahare din bucătărie la bar. Avea cam aceeași înfățișare ca barmanul, cu părul castaniu și des, tuns scurt, cămașă de flanel și jeanși. Chipeș tânăr, se gândi ea, uitându-se la maxilarul puternic, nasul drept, sprâncenele dese. Când era gata să pună paharele sub bar, se opri brusc și se uită surprins la Mel. Făcu ochii mari și deschise scurt gura. Ea înclină capul ușor și îi dărui un zâmbet. El închise încet gura, dar rămase încremenit, ținând paharele în mână.

Mel se întoarse cu spatele la băiat și la doctor. Se îndreptă spre masa doamnei McCrea. Barmanul puse pe masă o farfurie împreună cu un șervet și tacâmuri, apoi rămase acolo, așteptând-o. Îi ținu scaunul. De aproape, văzu cât de masiv era bărbatul – peste 1,80 și lat în umeri.

- Ce vreme oribilă pentru prima dumitale noapte în Virgin River, spuse el amabil.

- Domnișoară Melinda Monroe, el e Jack Sheridan. Jack, domnișoara Monroe.

Mel simți nevoia s-o corecteze – să spună că era doamnă. Dar n-o făcu pentru că nu trebuia să explice că nu mai exista un domn Monroe – de fapt, un doctor Monroe. Așa că zise:

- Mă bucur să te cunosc. Mulțumesc, adăugă ea, luând tocana.

- E un loc frumos atunci când natura cooperează, spuse el.

- Sunt sigură, mormăi ea fără a se uita la el.

Își băgă lingura în tocană și o gustă. El rămase o clipă lângă masă. Apoi ea își ridică privirea spre el și spuse cumva surprinsă:

– E delicioasă.

– Veveriță, rosti el.

Ea se înecă.

– Glumesc, spuse el rânjind la ea. Vită. Hrănită cu porumb.

– Iartă-mă, dar pentru un moment mi-a adormit simțul umorului, răspunse ea enervată. A fost o zi lungă și cam obositoare.

– Serios? întrebă el. Ce bine că am destupat sticla de Remy! Merse înapoi în spatele barului, iar ea se uită peste umăr la el. Părea a vorbi încet și scurt cu băiatul care continua s-o fixeze cu privirea. Fiul lui, decise Mel.

– Nu știu de ce ești atât de supărată, spuse doamna McCrea. N-am sesizat nimic din purtarea asta când am vorbit la telefon. Scotoci prin poșetă și scoase un pachet de țigări. Luă una și o aprinse – asta explica vocea gravă.

– Trebuie să fumezi? o întrebă Mel.

– Din păcate, da, răspunse doamna McCrea, trăgând cu sete din țigară.

Mel scutură din cap enervată. Își ținu gura. Era clar, avea să plece de dimineață şi trebuia să doarmă în mașină, așa că de ce să înrăutățească lucrurile continuând să se plângă? Cu siguranță, Hope McCrea deja înțelesese.

Mel mâncă tocana delicioasă, bău coniacul și se simți ceva mai sigură odată ce stomacul îi fu plin și capul o idee mai ușor. „Gata! E mai bine. Pot supraviețui *în această noapte în văgăuna* asta. Dumnezeu știe că am trecut prin situații mai rele."

Trecuseră nouă luni de când soțul ei, Mark, se oprise la o băcănie după o lungă tură de noapte la Urgențe. Voise lapte pentru cereale. Dar ce primise fuseseră trei gloanțe direct în piept, ucigându-l pe loc. Avusese loc o tâlhărie în băcănia unde el și Mel se opreau de cel

puţin trei ori pe săptămână. Îi sfârşise viaţa celui pe care îl iubea.

În comparaţie cu asta, să-şi petreacă noaptea în maşină în ploaie n-ar fi însemnat nimic.

Jack îi aduse al doilea pahar de coniac domnişoarei Monroe, dar ea refuză a doua porţie de tocană. Rămase în spatele barului în timp ce ea mânca, bea şi părea că se uita dezaprobator la Hope când aceasta fuma. Îl făcu să chicotească în sinea lui. Fata avea ceva tupeu. Şi era frumoasă. Minionă, blondă, ochi albaştri strălucitori, o gură mică în formă de inimă şi un fund în jeanşi ce era de-a dreptul grozav. Când plecară femeile, el îi spuse doctorului Mullins:

– Mulţumesc mult. Ai fi putut s-o laşi mai moale cu fata asta. N-am mai avut aşa o privelişte frumoasă la care să ne uităm de când bătrânul golden retriever al lui Bradley a murit toamna trecută.

– Hm, făcu doctorul.

Ricky veni în spatele barului şi rămase lângă Jack.

– Da, aprobă el entuziast. Sfinte Dumnezeule, doctore, ce-i cu dumneata? Nu te poţi gândi şi la noi, ceilalţi, câteodată?

– Potoleşte-te, băiete! râse Jack, luându-l pe după umeri. Nu-i de nasul tău.

– Da? Nici de al tău nu e, spuse Ricky rânjind.

– Poţi pleca oricând. N-o să mai fie nimeni în seara asta pe aici, îi spuse Jack lui Ricky. Du-i bunicii tale nişte tocană.

– Da, mulţumesc, spuse el. Pe mâine!

După ce plecă Ricky, Jack rămase lângă Doc şi spuse:

– Dacă ai avea un mic ajutor, ai putea să te duci mai des la pescuit.

– N-am nevoie de ajutor, mulţumesc, spuse el.

– Iar începi, zise Jack zâmbind.

Orice sugestie a lui Hope de a-i aduce un ajutor lui Doc fusese respinsă cu încăpăţânare. Doc era probabil

cel mai căpos și îndărătnic bărbat din oraș. Mai era bătrân, cu artroză și părea tot mai lent cu fiecare an care trecea.

– Atacă-mă din nou! spuse doctorul.

– Am crezut că aveam o înțelegere, zise Jack.

– Pe jumate în cazul ăsta. Ploaia asta blestemată mă omoară. Mi s-au răcit oasele. Se uită la Jack. Am scos-o pe stricata asta mică din șanț pe o ploaie ca de gheață.

– Probabil nu-i o stricată, spuse Jack. N-aș putea fi vreodată atât de norocos. Jack aplecă gâtul sticlei spre paharul bătrânului și îi turnă. Dar apoi puse sticla pe raft. Se obișnuise să aibă grijă de doctor fiindcă, dacă îl lăsa de capul lui, putea bea cam mult. Nu prea voia să iasă pe ploaie ca să se asigure că Doc traversa strada cu bine. Doc n-avea băutură acasă, ci bea doar la Jack, lucru care ținea situația sub control.

Nu-l putea condamna pe bătrân – era singur și copleșit de treabă. Ca să nu mai spunem că avea limba ascuțită.

– Ai fi putut să-i oferi fetei un loc cald de dormit, spuse Jack. E destul de limpede că Hope n-a aranjat cabana aia veche pentru ea.

– Nu simt nevoia de tovărășie, spuse el. Apoi Doc își ridică privirea spre Jack. Oricum, se pare că ești mai interesat decât mine.

– Nu părea că avea prea mare încredere în cineva de pe aici în clipa asta, zise Jack. Totuși, e frumușică, ce zici?

– Nu pot spune că am observat, zise el. Sorbi odată și apoi adăugă: Oricum, nu pare că are ce-i trebuie pentru slujba asta.

Jack râse.

– N-ai observat? Dar el observase. Probabil avea 1,60. Cincizeci de kilograme. Păr ondulat, blond și moale, care ud se încrețea și mai tare. Ochi a căror expresie putea să se schimbe într-o clipă de la tristețe la îndrăzneală. Îi plăcuse acea mică scânteie când se răstise la el, spunându-i nu se simțea prea veselă. Și când se luase

de Doc avusese o lumină ce sugera că se putea descurca foarte bine în tot felul de situații. Dar cea mai bună parte era gura – acea gură mică în formă de inimă. Sau poate că era fundul.

– Da, zise Jack. Ai fi putut s-o lași mai moale și să fii ceva mai prietenos. Să înfrumusețezi peisajul pe aici.

capitolul 2

Când Mel și doamna McCrea se întoarseră la cabană, înăuntru se încălzise. Firește, nu se făcuse și mai curat. Mel se cutremură văzând murdăria, dar doamna McCrea spuse:

– Când am vorbit cu tine, nu mi-am dat seama că ești atât de pedantă.

– La naiba, nu sunt! O unitate de travaliu și de nașteri într-un spital mare precum cel de unde am venit e destul de lipsită de opulență.

Lui Mel i se păru ciudat că se simțise mai stăpână pe situație în mediul acela haotic, uneori groaznic, decât aici, în locul acesta mult mai simplu. Decise că aparenta înșelătorie era cea care o lăsase cu gura căscată. Asta și faptul că, oricât de dificile deveneau lucrurile la spital, avea întotdeauna casa ei confortabilă și curată unde revenea mereu.

Hope îi dădu perne, pături, cuverturi și prosoape, iar Mel decise că putea înfrunta mai bine murdăria decât frigul. Luând numai o valiză din mașină, își puse un trening, ciorapi groși și își făcu patul pe vechea canapea plină de praf. Salteaua, pătată și deformată, arăta prea înspăimântător.

Se înfășură în cuverturi ca un burrito și se afundă în pernele moi și umede. Lumina de la baie fusese lăsată aprinsă, cu ușa întredeschisă în caz că trebuia să se scoale peste noapte. Și, mulțumită celor două pahare de brandy, drumului lung și stresului așteptărilor destrămate,

căzu într-un somn adânc, de data asta nederanjat de neliniște sau de coșmaruri. Ploaia ce bătea încet pe acoperiș era ca un cântec de leagăn, ce îi murmură până când adormi. Se trezi cu lumina slabă a dimineții pe față, văzând că nu se clintise toată noaptea, ci stătuse înfășurată și nemișcată. Odihnită. Cu mintea golită.

Era ceva rar.

Fără să-i vină a crede, mai rămase întinsă o vreme. „Da, deși nu pare posibil în împrejurările date, mă simt bine." Apoi fața lui Mark îi apăru înaintea ochilor și se gândi: „La ce te aștepți? Tu ai invocat asta!"

Se mai gândi. „Nu ai unde să pleci pentru a scăpa de durere. De ce încerci?"

Fusese o vreme când se simțise mulțumită în special când se trezea de dimineața. Avea darul ăsta ciudat și comic - muzică în cap. În fiecare dimineață, primul lucru pe care îl observa era un cântec clar de parcă avea un radio acolo. Întotdeauna alt cântec. Deși la lumina limpede a zilei Mel nu putea cânta la un instrument și n-avea nici o legătură cu cântatul din voce, se trezea în fiecare dimineață fredonând o melodie. Trezit de fredonatul ei fals, Mark se ridica într-un cot și aștepta ca ea să deschidă ochii. Zicea:

- Ce e azi?

- Begin the Beguine, răspundea ea. Sau Deep Purple.

Și el râdea și tot râdea.

Muzica din capul ei dispăruse odată cu moartea lui.

Se ridică în capul oaselor cu cuverturile înfășurate în jurul ei și lumina dimineții scoase la iveală cabana murdară ce o înconjura. Ciripitul păsărilor o făcu să se ridice și să se ducă la ușa cabanei. O deschise și o întâmpină o dimineață senină și limpede. Ieși tot înfășurată în cuverturi și își ridică privirea - pinii, brazii și pinii ponderosa erau extrem de înalți la lumina zilei, ridicându-se la cincisprezece sau optsprezece metri deasupra cabanei, unii fiind chiar mai înalți. Din ramurile lor cădeau picături din ploaia ce-i spălase. De ramuri

atârnau conuri verzi atât de mari încât, dacă unul dintre ei îți cădea în cap, putea să-ți producă o contuzie. Sub ei, ferigi groase, verzi și bogate – numără patru feluri diferite, de la evantaie pufoase și ramificate la cele delicate ca o dantelă. Totul arăta proaspăt și sănătos. Păsările cântau și dansau din cracă în cracă. Se uită spre cerul azuriu, un albastru pe care nu-l mai văzuse de zece ani în Los Angeles. Un nor pufos plutea fără țintă deasupra, iar un vultur cu aripile întinse se învârti pe sus și dispăru în spatele copacilor.

Inhală adânc aerul proaspăt al dimineții. Păcat că nu mersese treaba cu cabana, orașul și bătrânul doctor, pentru că ținutul era superb. Neîntinat. Revigorant.

Auzi un trosnet și se încruntă. Fără de veste, capătul verandei ce atârna cedă complet și se prăbuși la capătul slăbit, creând un tobogan mare ce o dărâmă direct într-o gaură adâncă, umedă și plină de noroi. Rămase acolo, ca un burrito murdar, udă și înghețată în cuverturile ei.

– La dracu'! spuse ea ieșind din cuvertură să se târască înapoi pe veranda încă prinsă la capătul din dreapta și să intre în casă.

Își puse lucrurile în valiză. Se terminase.

Cel puțin acum drumurile erau practicabile și la lumina zilei era ferită de ghinionul de a mai ajunge pe marginea drumului și a se afunda, așa încât să n-o mai vadă nimeni. Gândindu-se că nu avea să ajungă prea departe fără să bea cel puțin o cafea, se îndreptă înapoi spre oraș, deși instinctul îi spunea să fugă mâncând pământul și să ia cafeaua de undeva de pe drum. Nu se aștepta ca barul să fie deschis așa de dimineață, dar avea puține opțiuni. Putea fi destul de disperată încât să bată la ușa bătrânului doctor și să-i ceară o cană de cafea, deși gândul de a se confrunta din nou cu grimasa lui nu era prea atrăgător. Dar casa doctorului părea încuiată mai bine decât o închisoare. Nu se vedea vreo mișcare în jurul barului sau al magazinului de peste drum, dar, fiind

complet dependentă de cofeină, încercă ușa barului și aceasta se deschise.

Focul era aprins. Camera, deși mai luminoasă decât cu o seară în urmă, era la fel de primitoare. Era spațioasă și confortabilă – chiar și cu animalele sub formă de trofee de pe pereți. Apoi se sperie când văzu un bărbat masiv și chel cu un cercel în ureche care ieși din spate și rămase în dosul barului. Avea un tricou negru întins peste pieptul masiv, capătul unui mare tatuaj albastru ivindu-se de sub una din mânecile strâmte. Dacă nu icnise văzându-l atât de masiv, ar fi putut s-o facă văzându-i expresia antipatică de pe față. Avea sprâncenele negre și stufoase împreunate și se sprijinea cu ambele mâini pe bar.

– Te pot ajuta?

– Aaa... Cafea? întrebă ea.

El se întoarse să ia o cană. O puse pe bar și turnă dintr-o carafă ce era la îndemână. Ea se gândi s-o ia și să fugă la o masă, dar nu-i plăcea uitătura lui și nu voia să-l insulte, așa că merse la bar și se așeză pe un scaun acolo unde o aștepta cafeaua.

– Mulțumesc, spuse ea cu sfială.

El doar încuviință din cap și se retrase puțin de la bar, sprijinindu-se de bufetul din spatele lui cu brațele uriașe încrucișate pe piept. Îi amintea de un paznic sau de un bodyguard. Jesse Ventura[1] cu tupeu.

Luă o înghițitură din lichidul fierbinte și concentrat. Admirația pentru cafeaua tare depăși orice altă bucurie din viața ei și spuse:

– Ah, delicioasă!

Fără comentarii din partea uriașului. Nici o pagubă, își spuse ea. Oricum n-avea chef de vorbă.

Trecură câteva minute în ceea ce părea o tăcere ciudat de prietenoasă, când ușa laterală spre bar se deschise și intră Jack cu brațele pline de lemne de foc. Când o văzu, zâmbi, dezvelind un rând de dinți regulați și albi.

[1] Actor, politician, prezentator de TV și fost luptător profesionist american (n.tr.)

Bicepșii lui se umflaseră sub greutatea lemnelor, acoperiți de cămașa de denim albastru, lățimea umerilor accentuând o talie îngustă. Pe lângă gulerul deschis al cămășii se vedea puțin din părul castaniu-deschis de pe piept, iar fața rasă o făcu să-și dea seama că seara trecută obrajii și bărbia îi fuseseră ușor adumbriți de barba crescută peste zi.

– Măi să fie! spuse el. Bună dimineața!

Duse lemnele la șemineu, iar când se aplecă să le așeze acolo, ea nu se putu opri să nu observe un spate lat și musculos și un perfect posterior de mascul. Se părea că bărbații de pe aici făceau multe exerciții fizice doar răzbătând prin traiul rural.

Bărbatul masiv și chel luă carafa să-i umple din nou cana când Jack spuse:

– Mă ocup eu, Preacher.

Jack se duse în spatele barului, iar Preacher ieși pe ușa ce dădea spre bucătărie. Jack îi umplu cana.

– Preacher[1]? întrebă ea aproape în șoaptă.

– Numele lui e de fapt John Middleton, dar și-a căpătat porecla cu mult timp în urmă. Dacă îl strigi John, nici măcar nu se întoarce.

– De ce îi spui așa? întrebă ea.

– Ah, e foarte conservator. Nu prea înjură, nu l-am văzut niciodată beat, nu supără femeile.

– Arată puțin cam înspăimântător, spuse ea cu vocea tot șoptită.

– Nu. E un tip blând, spuse Jack. Cum ai dormit?

– Acceptabil, zise ea ridicând din umeri. M-am gândit că nu reușesc să plec din oraș fără o cană de cafea.

– Cred că ești gata s-o omori pe Hope. N-a avut nici măcar cafea pentru tine?

– Mă tem că nu.

– Îmi pare rău pentru asta, domnișoară Monroe. Ar fi trebuit să ai parte de o primire mai bună. Nu te condamn că ai cea mai proastă părere despre locul ăsta.

---

[1] În traducere din engleză, înseamnă predicator, preot. (n.red.)

Ce-ai zice de niște ouă? Arătă peste umăr. E un bucătar priceput.

- N-aș zice nu, zise ea. Simți acea ciudată senzație a unui surâs pe buze. Și spune-mi Mel!

- Prescurtare pentru Melinda, rosti el. Apoi Jack strigă prin ușă spre bucătărie: Preacher, ce-ai zice să pregătești un mic dejun pentru doamna? Întors la bar, adăugă: Cel puțin putem să-ți dăm drumul cu o masă bună dacă nu poți fi convinsă să rămâi câteva zile.

- Îmi pare rău. Cabana aia nu e locuibilă. Doamna McCrea a spus ceva despre cineva care ar fi trebuit să facă curățenie, dar care s-ar fi apucat de băut. Cred că am înțeles bine.

- E vorba de Cheryl. Mă tem că are o mică problemă cu asta. Ar fi trebuit să cheme pe altcineva. O grămadă de femei de pe aici ar fi acceptat să o facă.

- Mă rog, acum nu mai are importanță, spuse Mel sorbind din nou. Jack, asta e cea mai bună cafea pe care am băut-o vreodată! Sau am avut câteva zile proaste și sunt impresionată de micile plăceri lumești.

- Nu, chiar e atât de bună. Se încruntă și își întinse mâna, ridicând o șuviță de păr de pe umărul ei. Ai noroi în păr?

- Probabil, răspunse ea. Am stat pe verandă, admirând frumusețea acestei minunate zile de primăvară când un capăt a cedat și m-a aruncat drept într-o baltă urâtă de noroi. Și n-am fost destul de curajoasă să încerc dușul care e mai mult decât infect. Dar am crezut că mi l-am dat pe tot jos.

- Ah, vai de mine! spuse el surprinzând-o cu un râset puternic. Puteai să ai o zi mai proastă de atât? Dacă vrei, am un duș curat ca lacrima. Zâmbi din nou. Prosoapele chiar miros a balsam.

- Mulțumesc, dar cred că o să plec. Când o să fiu aproape de coastă, o să iau o cameră la hotel și o să am o seară liniștită, caldă și curată. Poate că o să închiriez și un film.

– Sună bine, spuse el. După aceea înapoi în Los Angeles?

Ea ridică din umeri.

– Nu, zise ea. Nu putea face asta. Orice de la spital până acasă i-ar fi adus în minte amintiri frumoase și i-ar fi scos la suprafață durerea. Nu putea merge mai departe atâta vreme cât rămânea în L.A. În afară de asta, nu mai exista nimic pentru ea acolo. E timpul pentru o schimbare, adăugă ea. Dar s-a dovedit că asta e o schimbare prea mare. Ai trăit aici toată viața?

– Eu? Nu. Doar de puțin timp. Am crescut în Sacramento. Căutam un loc bun de pescuit și am rămas. Am transformat cabana asta în bar și rotiserie și am construit o anexă de locuit. Mică, dar confortabilă. Preacher are o cameră sus, deasupra bucătăriei.

– Ce Dumnezeu te-a făcut să rămâi aici? Nu vreau să fiu cârcotașă, dar nu pare a fi ceva de capul acestui oraș.

– Dacă ai avea timp, ți-aș arăta. E un ținut incredibil. În oraș și în jurul lui trăiesc cam șase sute de oameni. Mulți din oraș au cabane pe lângă Virgin River – e liniștit și pescuitul e excelent. Nu prea avem mulți turiști prin oraș, dar pescarii vin aici destul de regulat, iar unii vânători trec pe aici în timpul sezonului. Preacher e vestit pentru mâncarea gătită de el și e singurul loc din oraș unde poți bea o bere. Suntem chiar lângă niște arbori de sequoia uluitori, maiestuoși. Toată vara sunt excursioniști și drumeți prin pădurile naționale. Și cerul, și aerul de aici... Nu poți găsi așa ceva la oraș.

– Și fiul tău lucrează aici cu tine?

– Fiu? Ah, râse el. Ricky? E un puști din oraș. Muncește la bar după școală mare parte din zile. E un băiat bun.

– Ai familie? întrebă ea.

– Surori și nepoate în Sacramento. Tata încă e acolo, dar pe mama am pierdut-o cu câțiva ani în urmă.

Preacher veni de la bucătărie cu o farfurie aburindă și un șervet. În timp ce o așeză în fața lui Mel, Jack întinse mâna sub bar și scoase tacâmuri și un șervet. Pe farfurie

erau o omletă cu brânză și ardei ce arăta apetisant, chifteluțe, fructe, cartofi pai, pâine prăjită. Apăru și apa rece, iar cana de cafea fu din nou umplută.

Mel băgă furculița în omletă și o duse la gură. Acolo se topi, bogată și delicioasă.

– Mmm, spuse ea închizând ochii. După ce înghiți, adăugă: Am mâncat aici de două ori și trebuie să spun că mâncarea e una din cele mai bune gustate de mine vreodată.

– Eu și Preacher putem încropi ceva bun câteodată. Preacher are un adevărat talent. Și n-a fost bucătar până să vină aici.

Ea mai mușcă o dată. Se părea că Jack avea de gând să rămână acolo câtă vreme ea mânca și s-o urmărească cum devora fiecare îmbucătură.

– Deci, spuse ea, care-i povestea cu doctorul și doamna McCrea?

– Păi, să vedem, spuse el, sprijinindu-se cu spatele de bar cu brațele întinse și cu mâinile lui mari rezemate de ambele părți. Au tendința să se ciondănească. Doi bătrâni căpoși care nu se pot pune de acord cu nimic. Treaba e, cred eu, că doctorului i-ar cam trebui ajutor, dar îmi închipui că te-ai prins că e încăpățânat.

Ea scoase un sunet afirmativ, având gura plină de cele mai minunate ouă pe care le mâncase vreodată.

– Problema în orășelul ăsta e că trec câteodată zile întregi fără să aibă cineva nevoie de îngrijiri medicale. Apoi vin săptămâni în care toată lumea trebuie să-l vadă pe Doc – o gripă ce bântuie pe aici în vreme ce trei femei sunt pe cale să nască și chiar atunci cineva cade de pe cal sau de pe acoperiș. Așa merge treaba. Și, deși nu-i place să recunoască, are 70 de ani. Jack ridică din umeri. Cel mai apropiat doctor e la o jumătate de oră distanță, iar pentru oamenii de la țară răspândiți prin ferme și ranch-uri, distanța ajunge la peste o oră. Și mai trebuie să ne gândim ce se va întâmpla când Doc va muri, ceea ce să sperăm că nu va fi prea curând.

Ea înghiţi şi luă o gură de apă.

– De ce s-a implicat doamna McCrea în asta? întrebă ea. Chiar încearcă să-l înlocuiască, aşa cum afirmă el?

– Nu. Dar, din cauza vârstei lui, e timpul să fie protejat, aş zice eu. Soţul lui Hope i-a lăsat destul ca să trăiască confortabil – înţeleg că e văduvă de multă vreme. Şi se pare că face tot ce poate să păstreze oraşul ăsta aşa cum e. Mai caută un pastor, un poliţist şi o profesoară pentru clasele V–VIII, aşa încât cei mici să nu mai meargă cu autobuzul la două oraşe distanţă. N-a avut prea mare succes.

– Doctorul Mullins nu pare că apreciază eforturile ei, zise Mel ştergându-se la gură cu şervetul.

– Îşi apără locul. Nu e pregătit pentru pensie. Poate că e îngrijorat că o să apară cineva care o să-l lase fără ocupaţie. Un om ca Doc, niciodată însurat şi toată viaţa în slujba unui oraş, s-ar opune acestui lucru. Dar vezi tu... A fost un incident cu câţiva ani în urmă, chiar înainte să ajung eu aici. Două urgenţe în acelaşi timp. Un camion a derapat de pe şosea, şoferul a fost grav rănit, iar un copil bolnav de o gripă agresivă transformată în pneumonie a încetat să mai respire. Doc a oprit hemoragia camionagiului, dar, când a ajuns dincolo de râu la copil, era deja prea târziu.

– Doamne, Dumnezeule! spuse ea. Pariez că asta a atras resentimente.

– Nu cred că îl învinovăţeşte cineva. A salvat vieţi cât a stat aici. Dar părerea că i-ar trebui un ajutor capătă tot mai mulţi adepţi. Zâmbi. Tu eşti prima care a apărut.

– Hm, făcu ea, luând o ultimă gură de cafea.

Auzi cum se deschide uşa în spatele ei şi intrară doi bărbaţi.

– Harv, Ron, spuse Jack. Bărbaţii salutară şi se aşezară la o masă lângă fereastră. Jack se uită din nou la Mel. Ce te-a făcut să vii aici? întrebă el.

– Epuizarea, răspunse ea. Mă săturasem să fiu la per tu cu poliţişti şi criminalişti.

– Dumnezeule, dar ce fel de muncă făceai?

– Ai fost vreodată la război? întrebă ea.

– La drept vorbind, da, răspunse el încuviinţând din cap.

– Ei bine, spitalele din oraşele mari şi urgenţele cam aşa sunt. Am stat ani întregi la Urgenţe în centrul din L.A. în vreme ce îmi făceam stagiul după absolvire ca să devin asistentă practiciană şi erau zile în care părea că este zonă de război. Delincvenţi aduşi la Urgenţe după ce suferiseră răni în timpul arestului – oameni care încă erau atât de scăpaţi de sub control şi imposibil de potolit încât era nevoie de trei sau patru poliţişti să-i ţină, în vreme ce una dintre asistente încerca să-i bage o perfuzie. Atât de drogaţi încât, chiar dacă un poliţist îi atingea de trei ori cu un pistol cu electroşocuri, nu reuşea să-i liniştească, cu atât mai puţin o doză de Narcan[1]. Tipi cu supradoze, victime ale crimelor violente şi, având în vedere că era cel mai mare centru de urgenţe din L.A., câteva dintre cele mai urâte A.D.M. şi R.P.I... Scuze, accidente de maşină şi răni prin împuşcare. Şi nebuni fără control, care nu aveau unde să meargă, îşi terminaseră medicamentele şi... Nu mă înţelege greşit, am făcut treabă bună. Excelentă. Sunt foarte mândră de ceea ce am realizat cu toţii. Probabil eram cel mai bun personal din toată America. Mel se uită în gol o secundă, gândindu-se. Mediul era sălbatic şi haotic, dar, cu toate astea, câtă vreme lucrase acolo cu cel de care se îndrăgostise, cu soţul ei, fusese incitant şi satisfăcător. Clătină uşor din cap şi continuă: M-am transferat de la Urgenţe la Sănătatea femeii şi am aflat că asta era ce căutam. Travaliu şi naştere. Am obţinut certificarea ca moaşă. S-a dovedit că asta era chemarea mea adevărată, dar nu a fost întotdeauna o experienţă plăcută. Râse trist şi scutură din cap. Prima mea pacientă a fost adusă de poliţie şi a trebuit să mă cert cu ei ca un buldog să-i scoată cătuşele. Voiau s-o asist la naştere fiind legată cu cătuşele de pat.

[1] Medicament ce blochează efectul drogurilor (n.tr.)

El zâmbi.

– Păi, ai noroc. Nu cred că există vreo pereche de cătușe în tot orașul.

– N-a fost așa în fiecare zi, dar destul de des. Am supervizat asistentele din secția de Travaliu și naștere timp de doi ani. Emoția și neprevăzutul m-au ținut în priză multă vreme, dar în cele din urmă am atins limita. Îmi place la Sănătatea femeii, dar nu mai pot face medicină orășenească în felul ăsta. Dumnezeule, am nevoie să încetinesc ritmul! Sunt epuizată.

– Ai lăsat în urmă o grămadă de adrenalină, spuse el.

– Da, am fost acuzată că sunt dependentă de adrenalină. Asistentele de la Urgențe sunt adesea așa. Îi zâmbi. Încerc să mă las.

– Ai trăit vreodată într-un orășel? întrebă el umplându-i din nou cana cu cafea.

Ea clătină din cap.

– Cel mai mic oraș în care am trăit avea cel puțin un milion de locuitori. Am crescut în Seattle și am mers la facultate în California de Sud.

– Orașele mici pot fi plăcute. Și pot avea felul lor special de drame. Și de pericol.

– De exemplu? întrebă ea sorbind.

– Inundații. Incendii. Sălbăticiuni. Vânători care nu respectă regulile. Un delincvent ocazional. Sunt mulți cultivatori de iarbă pe aici, dar nu în Virgin River așa cum îl știu eu. Pe aici li se spune cultivatori Humboldt. Sunt un grup foarte unit și de obicei secretoși, nu vor să atragă atenția. Totuși rareori apar delicte legate de droguri. Zâmbi larg. Dar tu n-ai avut așa ceva la oraș, așa-i?

– Dacă voiam o schimbare, n-ar fi trebuit să fac una atât de drastică. Asta e ca un fel de dezintoxicare. Poate că ar fi trebuit să o iau treptat. Să aleg un oraș cu câteva sute de mii de locuitori și un Starbucks.

– Să nu-mi spui că un Starbucks bate cafeaua pe care tocmai o bei, spuse el arătând cu capul spre cana ei.

Ea râse scurt.

– Cafeaua e grozavă. Îi dărui un zâmbet plăcut, decizând că tipul era în regulă. Ar fi trebuit să mă gândesc la drumuri. Dacă stau să mă gândesc că am părăsit teroarea autostrăzilor din Los Angeles pentru curbele și dealurile de infarct de aici... Iată! O trecu un fior. Dacă aș rămâne într-un loc ca ăsta, ar fi pentru mâncarea ta.

El se aplecă spre ea, sprijinindu-se cu mâinile de bar. Ochii căprui îi luceau cu căldură sub sprâncenele groase.

– Pot să-ți repar cabana cât ai zice pește, afirmă el.

– Da, am mai auzit asta. Întinse mâna, iar el i-o cuprinse. Ea îi simți bătăturile când îi strânse cu blândețe mâna – era un bărbat obișnuit cu munca fizică.

– Mulțumesc, Jack. Barul tău a fost singura parte din experiența asta care mi-a plăcut. Se ridică și începu să-și caute portofelul în poșetă. Cât îți datorez?

– E din partea casei. Măcar atât pot face.

– Haide, Jack, tu n-ai nici un amestec în toate astea!

– Bine. O să-i trimit lui Hope nota de plată.

În momentul acela, Preacher ieși din bucătărie cu o farfurie acoperită cu un șervet. I-o dădu lui Jack.

– Micul dejun pentru Doc. Ies și eu cu tine.

– Bine, spuse ea.

La mașină, el zise:

– Serios, aș vrea să te gândești la asta.

– Îmi pare rău, Jack. Nu-i pentru mine.

– La naiba! E o adevărată foame de femei tinere și frumoase pe aici. Drum bun!

O strânse ușor de cot, balansând farfuria din cealaltă mână. Iar ea nu putu să se gândească decât la faptul că era un bărbat grozav – acel sex-appeal din ochii lui întunecați, maxilarul puternic, mica gropiță din bărbie și atitudinea elegantă și reținută ce sugera că nu știa cât de atrăgător era. Cineva ar fi trebuit să-l înșface înainte ca el să-și dea seama. Probabil cineva o făcuse deja.

Mel se uită după el cum traversa strada spre casa doctorului, apoi urcă în mașină. Făcu o întoarcere largă pe strada pustie și plecă pe unde venise. Când trecu

pe lângă casa doctorului, încetini. Jack stătea pe vine pe verandă, uitându-se la ceva. Încă ținea în mână farfuria acoperită și o ridică pe cealaltă, făcându-i semn să oprească. Când se uită spre mașină, pe față i se putea vedea o expresie șocată. Neîncrezătoare.

Mel opri mașina și coborî.

– Ești bine? întrebă ea.

El se ridică.

– Nu, spuse el. Poți să vii aici o clipă?

Ea lăsă motorul pornit, portiera deschisă și merse spre verandă. În fața ușii doctorului se afla o cutie, iar privirea lui Jack părea în continuare uluită. Ea se lăsă pe vine și se uită înăuntru – acolo, înfășat și vânzolindu-se era un bebeluș.

– Doamne! spuse ea.

– Nu, spuse Jack. Nu cred că e Iisus.

– Copilul ăsta nu era aici când am trecut mai devreme pe lângă casa lui.

Mel ridică cutia și îl rugă pe Jack să parcheze și să oprească motorul mașinii. Sună la ușa doctorului, iar după câteva clipe tensionate, el deschise purtând un halat de flanel, legat lejer pe burta mare și abia acoperind o cămașă de noapte, de sub tiv văzându-i-se picioarele slăbănoage.

– Ah, tu ești. Nu știi când să renunți, așa-i? Mi-ai adus micul dejun?

– Mai mult, spuse ea. Cutia asta a fost lăsată în pragul ușii dumitale. Ai vreo idee cine ar putea face așa ceva?

El ridică puțin pătura și descoperi copilul.

– E un nou-născut, spuse el. Probabil doar de câteva ore. Adu-l înăuntru! Nu-i al tău, nu-i așa?

– Încetează! rosti ea cu gravitate, ca și cum doctorul nici măcar nu băgase de seamă că era nu numai prea slabă ca să fi fost însărcinată, dar și prea vioaie ca să fi născut de curând. Crede-mă, dacă ar fi fost al meu, nu l-aș fi lăsat aici!

Intră în casă, mergând pe lângă el. Era nu doar o casă, ci și un dispensar – sala de așteptare în dreapta, zona de recepție cu computer și fișete în spatele unui blat în stânga. Din instinct, merse direct în spate, găsi o sală de consultații și intră. Singura ei grijă era să se asigure că bebelușul nu era bolnav și nu necesita asistență medicală de urgență. Puse cutia pe masa de examinare, își dădu jos haina și se spălă pe mâini. Pe masă era un stetoscop, unde mai găsi vată și alcool medicinal. Curăță olivele auriculare cu alcool – stetoscopul ei era în bagajul din mașină. Ascultă inima bebelușului. Examinând mai departe, descoperi că era o fetiță, ombilicul fiind legat cu ață. Încet și cu blândețe, scoase copila din cutie și, gângurindu-i, o puse pe cântar.

Atunci intră doctorul în cameră.

– Două kilograme nouă sute, îi spuse ea. La termen. Bătăile inimii și respirația, normale. Culoarea e bună.

Copilul începu să plângă.

– Plămânii, puternici. Cineva a aruncat un copil perfect sănătos. Trebuie să suni chiar acum la serviciile sociale.

Doc râse scurt chiar când Jack intră în spatele lui, uitându-se în cameră.

– Da, sunt sigur că o să vină imediat.

– Și ce o să faci? întrebă ea.

– Cred că o să-i pregătesc un biberon, spuse el. Pare că îi e foame. Se întoarse și ieși din sala de consultații.

– Pentru numele lui Dumnezeu! spuse Mel, înfășând și legănând copilul în brațe.

– Nu fi prea severă cu el! spuse Jack. Aici nu-i L.A. Nu sunăm la serviciile sociale și nu primim imediat o vizită. Suntem cam pe cont propriu.

– Dar poliția? îl întrebă ea.

– Nu există poliție locală. Departamentul șerifului din district e destul de binevoitor, spuse el. Dar sigur nu e ce cauți tu.

– De ce?

– Dacă nu e un caz serios, probabil n-o să se grăbească, spuse el. Au prea mult teren de acoperit. Poate că adjunctul ar veni și ar scrie un raport, apoi ar anunța serviciile sociale, și ar primi un răspuns când nu ar fi suprasolicitați, prost plătiți și ar găsi un asistent social sau o familie adoptivă să preia mica... Își drese glasul. Problemă.

– Dumnezeule! rosti ea. Nu spune că e o problemă! îl certă ea. Începu să deschidă dulapurile, nemulțumită. Unde-i bucătăria? îl întrebă ea.

– Pe acolo, zise el arătând spre stânga.

– Găsește-mi niște prosoape, îi dădu ea instrucțiuni. De preferat moi.

– Ce ai de gând să faci?

– O s-o spăl, zise și plecă din cameră cu copilul în brațe.

Mel găsi bucătăria, care era spațioasă și curată. Dacă Jack îi aducea mâncarea doctorului, probabil nu era prea mult folosită. Puse suportul de vase pe podea în colț și așeză încet copilul pe blatul de scurgere. Sub chiuvetă găsi detergent, spălă repede chiuveta și o clăti. Apoi încercă temperatura apei și umplu chiuveta cu apă în vreme ce copila, extrem de nemulțumită acum, umplea bucătăria cu țipetele ei nefericite. Întâmplător, pe chiuvetă era un săpun Ivory pe care Mel îl clăti extrem de minuțios.

Suflecându-și mânecile, luă micuța ființă în brațe și o lăsă în apa caldă. Țipetele încetară.

– Ah! făcu ea. Îți place baia? Parcă e ca acasă?

Doc Mullins intră în bucătărie, acum îmbrăcat și ținând o cutie de lapte praf. În spatele lui veni Jack cu prosoapele pe care fusese rugat să le aducă.

Mel frecă cu blândețe săpunul pe copil, curățând resturile de la naștere, cu speranța ca apa caldă să crească temperatura copilului.

– Ombilicul ăsta trebuie tratat, spuse ea. Aveți vreo idee cine a născut?

- Absolut nici una, răspunse Doc, turnând apa îmbuteliată într-o cană gradată.

- Cine a fost însărcinată? Ar fi logic să se înceapă cu asta.

- Femeile însărcinate din Virgin River care au venit aici pentru consultații prenatale n-ar fi născut singure. Poate că a venit cineva din alt oraș. Poate că am o pacientă care a născut fără a beneficia de asistență medicală - asta ar fi a doua criză a zilei. Așa cum sunt sigur că știi, adăugă el cumva arogant.

- Așa cum sunt sigură că știu, ripostă ea cu aceeași aroganță. Deci care e planul dumitale?

- Îmi imaginez că o s-o înfăș, o să-i dau să mănânce și o să devin țâfnos.

- Cred că vrei să zici *mai* țâfnos.

- Nu văd multe opțiuni, spuse el.

- Nu există vreo femeie în oraș care să ajute?

- Poate, în anumite limite. Umplu o sticlă și o băgă în cuptorul cu microunde. Mă descurc, nu-ți face griji. Apoi adăugă cumva absent: Poate că n-o s-o aud noaptea, dar o să supraviețuiască.

- Trebuie să găsești un cămin pentru copilul ăsta, zise ea.

- Tu ai venit aici căutând de lucru. De ce nu te oferi să ajuți?

Ea trase adânc aer în piept, ridicând copila din chiuvetă și punând-o în prosopul ținut de Jack. Înclină capul în semn de mulțumire când Jack luă copila cu încredere, înfășând-o strâns și cuibărind-o lângă el.

- Te pricepi destul de bine la asta, spuse ea.

- Nepoatele, zise el, strângând-o la pieptul lui lat. Am ținut un copil sau doi. Mai stai puțin? întrebă el.

- Păi, ideea ridică niște probleme. N-am unde să stau. Cabana aia nu e doar inacceptabilă, e chiar de nelocuit pentru copila asta. Veranda s-a prăbușit, îți amintești? Și la ușa din spate nu sunt trepte. Singurul mod de a intra e să te târăști.

– Sus e o cameră, spuse Doc. Dacă rămâi și ajuți, o să fii plătită. Apoi se uită la ea peste ramele ochelarilor de citit și adăugă pe un ton serios: Nu te atașa de ea! Mama ei o să apară și o s-o vrea înapoi.

Jack merse înapoi la bar și vorbi la telefon din bucătărie. O voce amețită răspunse:

– Alo?

– Cheryl? Te-ai trezit?

– Jack, spuse femeia. Tu ești?

– Eu sunt. Fă-mi un serviciu! Chiar acum.

– Ce e, Jack?

– Nu ți s-a spus să faci curat în cabana McCrea pentru asistenta care venea în oraș?

– Aaa... Da. N-am ajuns acolo. Am avut... cred că a fost o gripă.

„Ai avut gripă Smirnoff. Sau chiar mai probabil gripă Everclear – alcoolul ăla distilat de 95 de grade."

– Poți s-o faci azi? Mă duc acolo să repar veranda și vreau să fie curat. Adică foarte curat. Ea e aici și stă cu Doc deocamdată, dar casa aia trebuie să fie lună. Ce zici?

– O să fii acolo?

– Mare parte din zi. Pot să chem pe altcineva. Mă gândeam să te chem mai întâi pe tine, dar trebuie să fii trează.

– Sunt trează, insistă ea. Complet.

El se îndoia. Se aștepta să aibă o sticlă cu ea când făcea curat. Dar își asumă acest risc pentru că ea avea să o facă pentru el – și avea să o facă foarte bine. Cheryl făcuse o pasiune pentru el încă de când sosise în oraș și găsea pretexte să fie în preajma lui. El încercase din răsputeri să n-o încurajeze. Dar, în ciuda luptei ei cu alcoolul, era o femeie puternică și harnică atunci când se străduia.

– Ușa e deschisă. Poți să începi. O să ajung și eu mai târziu.

Închise telefonul, iar Preacher spuse:

– Ai nevoie de o mână de ajutor, omule?
– Da, răspunse el. Hai să închidem și să reparăm cabana! Ar putea fi convinsă să rămână.
– Dacă așa vrei.
– De asta are nevoie orașul, spuse el.
– Da, zise Preacher. Sigur.

Dacă Mel ar fi practicat orice altă specialitate medicală, poate că ar fi pus bebelușul în bătrânele mâini cu artrită ale doctorului și s-ar fi urcat în mașină să plece. Dar o moașă n-ar fi făcut niciodată așa ceva – nu putea întoarce spatele unui nou-născut abandonat. Nu putea să nu o îngrijoreze mama copilului. Se hotărâse în timp-record – nu putea lăsa copila unui doctor bătrân, care poate n-o auzea când plângea noaptea. Și trebuia să fie aproape dacă mama solicita îngrijiri medicale, pentru că îngrijirea femeilor la naștere și postnatal era specialitatea ei.

În timpul zilei, Mel avu multe ocazii să cerceteze restul casei doctorului. Camera de oaspeți se dovedise a fi mai mult decât o încăpere pentru musafirii de o noapte – era mobilată cu două paturi de spital, un stativ de perfuzii, o masă, un birou lângă pat și o butelie de oxigen. Singurul scaun din cameră se întâmpla să fie un balansoar – Mel era sigură că fusese ales de la bun început pentru a fi de folos unei proaspete mame și bebelușului ei. Copilașul avea la dispoziție un incubator din plexiglas din cabinetul de consultații de la parter.

Casa doctorului era complet funcțională ca dispensar și spital. Livingul de la parter era o sală de așteptare, iar camera de zi era dotată cu o recepție pentru înregistrări. Mai erau o sală de consultații, o sală de tratamente, ambele mici, precum și biroul doctorului. În bucătărie era o masă mică la care fără îndoială mânca atunci când nu era la barul lui Jack. Nu era o bucătărie obișnuită, aceasta avea o autoclavă pentru sterilizare și un dulap încuiat pentru medicamentele ținute la îndemână. În frigider,

erau câteva unități de sânge și plasmă, dar și mâncare. Mai mult sânge decât mâncare.

La etaj erau doar două dormitoare – cel cu paturile de spital și cel al doctorului Mullins. Camera ei nu era cea mai confortabilă, dar era mai bună decât cabana murdară. Dar camera asta era rece și dezolantă – podele de lemn masiv, o carpetă, cearșafuri aspre cu o protecție de saltea din plastic ce fâșâia zgomotos. Deja ducea dorul saltelei ei, al cearșafurilor din bumbac fin, al prosoapelor din bumbac egiptean și al covoarelor groase și moi. Știuse că avea să lase în urmă confortul, dar crezuse că avea să-i facă bine, că era pregătită pentru marea schimbare.

Prietenii și sora lui Mel încercaseră s-o facă să se răzgândească, dar, din nefericire, dăduseră greș. De-abia trecuse peste experiența traumatică a donării tuturor hainelor și a lucrurilor personale ale lui Mark. Îi păstrase fotografia, ceasul, butonii de platină pe care îl dăruise ea la ultima lui aniversare și verigheta. Când postul din Virgin River devenise disponibil, vânduse toată mobila, apoi pusese casa la vânzare. Primise o ofertă în trei zile, chiar și la prețurile acelea ridicole din L.A. Împachetase trei cutii cu mici comori – cărți preferate, CD-uri, fotografii, fleacuri. Computerul îl dăruise unui prieten, dar își adusese laptopul și aparatul foto digital. În ce privea hainele, umpluse trei valize și o geantă de voiaj și pe celelalte le dăduse. Renunțase la rochiile fără bretele pentru evenimente elegante de caritate. Gata cu cămășile de noapte sexy pentru acele nopți când Mark nu trebuia să lucreze până târziu!

Mel avea s-o ia de la capăt, orice s-ar fi întâmplat. Nu avea la ce să se întoarcă; nu voise s-o lege nimic de L.A. Acum, când lucrurile în Virgin River nu mergeau conform planului, Mel decise să rămână și să ajute câteva zile și apoi să se ducă în Colorado. „O să fie bine să fiu lângă Joey, Bill și copii. Pot s-o iau de la capăt acolo, la fel ca oriunde altundeva."

Multă vreme, fuseseră doar ele două, Joey și Mel. Joey era cu patru ani mai mare și era măritată cu Bill de cincisprezece ani. Mama lor murise când Mel avea doar patru ani – abia dacă și-o putea aminti. Iar tatăl lor, mult mai în vârstă decât mama, murise liniștit în fotoliul lui la vârsta de 70 de ani, cu zece ani în urmă.

Părinții lui Mark trăiau amândoi în L.A., dar niciodată nu se simțise apropiată de ei. Întotdeauna fuseseră scorțoși și reci față de ea. Moartea lui Mark îi apropiase pentru scurt timp, dar după câteva luni își dăduse seama că ei n-o sunaseră niciodată. Ea îi căutase, se interesase cum suportau durerea, dar se părea că ei o lăsaseră baltă. Nu fusese surprinsă să observe că nu le ducea dorul. Nici măcar nu le spusese că voia să plece din oraș.

Avea prieteni minunați, adevărați. Fete din școala de asistente și de la spital. O sunau cu regularitate, o scoteau din casă. O lăsau să vorbească despre el și să plângă. Dar după o vreme, deși le iubea, începuse să le asocieze cu moartea lui Mark. De fiecare dată când le vedea, privirile lor pline de milă erau de ajuns să-i provoace durere. Era ca și cum totul fusese înfășurat într-un ghem mare de suferință. Voia atât de tare s-o ia de la capăt! Undeva unde nimeni nu știa cât de pustie devenise viața ei.

Spre sfârșitul zilei, Mel îi lăsă copilul doctorului ca să facă un duș de care avea mare nevoie, curățându-se din cap până în picioare. După baie și după ce își uscă părul și își puse cămașa de noapte lungă din flanel și papucii blănoși, coborî în biroul doctorului să ia bebelușul și o sticlă. El îi aruncă o privire când o văzu îmbrăcată în felul ăla. Făcu ochii mari.

– O să-i dau de mâncare, o legăn și o adorm, spuse ea. Doar dacă n-ai altceva în plan pentru ea.

– Chiar te rog, spuse el întinzându-i copilul.

Sus în camera ei, Mel legănă și hrăni bebelușul. Și, bineînțeles, lacrimile începură să i se adune în ochi.

Celălalt lucru pe care nimeni din orașul ăsta nu-l știa era că nu putea avea copii. Ea și Mark solicitaseră ajutor

pentru infertilitate. Pentru că ea avea 28 de ani, iar el, 34 când se căsătorise și deja erau împreună de doi ani, nu voiau să aștepte. Ea nu folosise niciodată pastile anticoncepționale, iar după un an fără rezultate, merseseră să consulte un specialist.

Cu Mark nu părea să fie nimic în neregulă, dar ei trebuise să i se desfunde trompele și să i se extirpeze endometrioza de pe exteriorul uterului. Dar, cu toate astea, nu se întâmplase nimic. Luase hormoni și stătuse în cap după actul sexual. Își luase temperatura în fiecare zi ca să vadă când era la ovulație. Făcuse atâtea teste de sarcină acasă, încât ar fi trebuit să cumpere acțiuni la firmă. Nimic. De-abia trecuseră prin prima încercare de fertilizare in vitro, care costase 15 000 de dolari, când Mark fusese ucis. Undeva într-un congelator în L.A. mai erau ovule fertilizate – dacă devenea atât de disperată încât să încerce să rămână însărcinată, fiind singură.

Singură. Asta era cuvântul de ordine. Voise atât de mult un copil! Și acum ținea în brațe o copilă abandonată. O fetiță frumoasă cu pielea roz și părul castaniu. O făcea să plângă de dor.

Copilul era sănătos și puternic – mâncase cu poftă și eructase cu putere. Și adormise profund, în ciuda plânsetului ce se auzea din patul de lângă ea.

În seara aceea, Doc Mullins stătea în pat cu o carte în poală, ascultând. Așadar, suferea. O suferință plină de disperare. Și o camufla cu ironii și sarcasm.

„Niciodată nimic nu-i ce pare a fi“, își spuse el, stingând lumina.

capitolul 3

Mel se trezi la sunetul telefonului. Controlă copila – se trezise doar de două ori în cursul nopții și încă dormea adânc. Își găsi papucii și coborî să vadă dacă își

putea face niște cafea. Doc Mullins era deja în bucătărie, îmbrăcat.

– Merg până la familia Driscoll – se pare că Jeananne are o criză de astm. Aici e cheia de la dulapul cu medicamente. Ți-am scris numărul de la pager – telefoanele mobile nu fac doi bani pe-aici. Dacă apar pacienți câtă vreme lipsesc eu, poți să te ocupi tu de ei.

– Credeam că vrei doar să am grijă de bebeluș, spuse ea.

– Ai venit aici să lucrezi, nu-i așa?

– Ai zis că nu mă vrei, sublinie ea.

– Și tu ai spus că nu ne vrei, dar iată-ne! Hai să vedem ce poți face!

Își îmbrăcă jacheta și își luă geanta. Apoi îi făcu semn cu bărbia și ridică sprâncenele ca și cum ar fi spus: „Ei bine?"

– Ai programări azi?

– Fac programări doar miercurea – restul e fără programare. Sau merg pe teren, ca acum.

– Nici n-aș ști câți bani să cer, argumentă ea.

– Nici eu, spuse el. Nu prea contează – oamenii ăștia nu au bani și al naibii de puțini au asigurare. Trebuie doar să ții evidența și o să mă descurc eu. Probabil te depășește situația. Nu pari așa de isteață.

– Știi ceva, spuse ea, am mai lucrat cu niște bădărani de prima mână, dar dumneata concurezi pentru locul întâi!

– O să iau asta drept un compliment, spuse el morocănos.

– Nici nu mă mir, răspunse ea obosită. Întâmplător, noaptea a fost în regulă.

Dinspre țapul bătrân nu se auzi nici un comentariu. O luă spre ușă și apucă un baston.

– Șchiopătezi? îl întrebă Mel.

– Artrită, spuse el. Luă un antiacid din buzunar și îl băgă în gură. Și arsuri la stomac. Mai ai alte întrebări?

– Dumnezeule, nu!

– Bine.

Mel pregăti un biberon și, cât timp îl lăsă în cuptorul cu microunde, urcă să se îmbrace. Când fu gata, copila începu să se foiască. O schimbă și o luă în brațe, surprinzându-se spunând:

– Scumpă Chloe, copil dulce...

Dacă ea și Mark ar fi avut o fetiță, ar fi numit-o Chloe. Un băiat ar fi fost Adam. Ce făcea, de fapt?

– Dar trebuie să fii și tu cineva, nu-i așa? îi spuse copilului.

Când coborî scările cu copilul înfășat și rezemat de umăr, Jack deschidea ușa din față. Avea în mână o farfurie acoperită și un termos sub braț.

– Îmi pare rău, Jack, abia a plecat.

– Asta e pentru tine. Doc a trecut pe la bar și a spus că aș face bine să-ți aduc repede ceva de mâncare pentru micul dejun pentru că ești destul de țâfnoasă.

Ea râse, cu toate că nu-i venea să o facă.

– Sunt țâfnoasă? E o pacoste! Cum îl suporți?

– Îmi amintește de bunicul. Cum a fost azi-noapte? A dormit?

– A dormit foarte bine. S-a trezit doar de vreo două ori. Tocmai voiam să-i dau de mâncare.

– Hai să-i dau eu biberonul câtă vreme mănânci. Am adus cafea.

– Serios, nu știam că s-au fabricat bărbați ca tine, spuse ea lăsându-l s-o urmeze în bucătărie. Când el puse jos farfuria și termosul, ea îi dădu copilul și încercă biberonul. Pari a te descurca bine cu un nou-născut. Pentru un bărbat. Un bărbat cu nepoate în Sacramento. El doar îi zâmbi, iar ea îi dădu biberonul și scoase două căni de cafea. Ai fost vreodată însurat? îl întrebă, apoi regretă pe loc, fiindcă asta avea să-l facă și pe el s-o întrebe.

– Am fost însurat cu pușcașii marini, spuse el. Și află că au fost o pacoste!

– Câți ani? întrebă ea turnând cafea.

– Puțin peste douăzeci de ani. M-am înrolat de tânăr. Dar tu?

– Eu n-am fost niciodată în marină, spuse ea zâmbind.

El îi zâmbi.

– Măritată?

Ea nu se putu uita în ochii lui și nici nu putea să-l mintă, așa că se concentră asupra cănii de cafea.

– Am fost măritată cu un spital, iar pacostea mea a fost la fel de rea ca a ta.

Nu era o minciună sută la sută. Mark obișnuia să se plângă de programul epuizant. El era în medicina de urgență. Abia terminase o tură de 36 de ore când se oprise la băcănie, dând peste acea spargere. Se cutremură fără să vrea. Împinse o cană spre el.

– Ai văzut multe lupte? întrebă ea.

– Multe, răspunse el, băgând cu multă pricepere biberonul în gura copilei. Somalia, Bosnia, Afghanistan, Irak. De două ori.

– Nu-i de mirare că vrei doar să pescuiești.

– Douăzeci de ani la pușcașii marini ar transforma pe aproape oricine în pescar.

– Pari prea tânăr ca să te retragi.

– Am 40 de ani. Am hotărât că e timpul să ies când am fost împușcat în fund.

– Vai! Te-ai refăcut complet? întrebă ea, apoi se surprinse că se îmbujoră.

El ridică un colț al gurii.

– Cu excepția gropiței. Vrei să vezi?

– Mulțumesc, nu. Deci Doc m-a lăsat în locul lui și habar n-am la ce să mă aștept. Poate că ar trebui să-mi spui unde e cel mai apropiat spital. Se asigură și ambulanță orașului?

– Ar fi Valley Hospital – au serviciu de ambulanță, dar durează așa de mult până ce ajung aici, încât Doc își ia vechea camionetă și face drumul el însuși. Dacă ești disperată și ai o oră liberă, doctorii din Grace Valley au ambulanță, dar nu cred că am văzut vreuna aici de când

am venit. Am auzit că a venit elicopterul pentru tipul care aproape că a murit în accidentul de camion. Cred că elicopterul a fost la fel de remarcat ca accidentul.

– Dumnezeule, sper ca oamenii ăștia să fie sănătoși până când se întoarce el! spuse ea. Mel începu să mănânce ouăle. Părea să fie o omletă spaniolă și era la fel de gustoasă precum cea mâncată cu o zi înainte. Mm, făcu ea laudativ. Mai e ceva – nu am semnal la mobil aici. Ar trebui să vorbesc cu familia mea să știe că sunt bine. Mai mult sau mai puțin.

– Pinii sunt prea înalți, munții, prea abrupți. Folosește telefonul fix și nu-ți face griji de costul convorbirii interurbane. Trebuie să-ți contactezi familia. Cine face parte din familia ta?

– Doar o soră mai mare măritată în Colorado Springs. Ea și soțul ei au făcut mare tam-tam, de parcă m-aș fi înrolat în Corpul Păcii sau așa ceva. Ar fi trebuit să-i ascult.

– Mulți oameni de pe aici o să fie bucuroși că nu ai ascultat, spuse el.

– Așa sunt eu, încăpățânată din fire.

El zâmbi laudativ.

„Să nu-ți vină idei, amice! Sunt măritată. Faptul că el nu e aici nu înseamnă că s-a terminat."

Cu toate astea, era ceva la tipul ăsta – peste 1,80 și 90 de kilograme de mușchi tari ținând un nou-născut cu o blândă îndemânare și cu pricepere. Apoi îl văzu cum își duce buzele spre capul copilului și îi inhalează mirosul, iar ceva din gheața ce înconjura inima zdrobită a lui Mel începu să se topească.

– Mă duc până în Eureka azi să mă aprovizionez, spuse el. Ai nevoie de ceva?

– Pamperși. Pentru nou-născut. Și pentru că tu cunoști pe toată lumea, ai putea întreba dacă vrea cineva să ajute cu copilul? Ori program complet, ori redus. Ar fi mai bine pentru ea să stea într-o casă decât aici la Doc, cu mine.

– În afară de asta, spuse el, vrei să pleci de aici.

– O să ajut cu copilul câteva zile, dar nu vreau să o lungesc. Nu pot rămâne aici, Jack.

– O să întreb, zise el.

Și decise că putea uita să facă asta. Pentru că ea putea pleca.

Copila Chloe adormise de treizeci de minute după biberonul de dimineață când apăru primul pacient al zilei. O fată sănătoasă și curată de la țară, îmbrăcată în salopetă, cu un abdomen ce dezvăluia o sarcină avansată, cărând două borcane mari cu niște fructe ce păreau a fi mure. Puse murele pe podea, chiar lângă ușă.

– Am auzit că e o nouă doctoriță în oraș, spuse ea.

– Nu e chiar așa, zise Mel. Sunt asistentă.

Pe față i se văzu dezamăgirea.

– Ah, spuse ea. Credeam că ar fi bine să avem o doctoriță pe aici când va fi timpul.

– Timpul? întrebă Mel. Să naști?

– Mda. Îmi place Doc, să nu mă înțelegi greșit. Dar...

– Când ar fi sorocul? întrebă Mel.

Ea își frecă burta umflată.

– Cred că peste o lună, dar nu sunt chiar sigură, spuse ea. Purta ghete de lucru cu șiret, un trening galben sub salopetă și părul îi era strâns la spate în coadă de cal. Arăta cel mult de 20 de ani. E primul.

– Eu sunt și moașă, spuse Mel, iar fața tinerei se lumină cu un zâmbet frumos. Dar trebuie să te previn că sunt aici doar temporar. Plănuiesc să plec cât de repede... Se gândi ce să spună. Apoi, în loc să-i explice ce era cu copilul, spuse: Ai făcut un control recent? Tensiune, greutate, altele?

– Acum câteva săptămâni, spuse ea. Cred că sunt aproape de soroc.

– Hai să facem asta dacă tot ești aici și dacă pot găsi ce am nevoie, zise Mel. Cum te cheamă?

– Polly Fishburn.

– Pariez că ai o fișă pe undeva pe-aici, spuse Mel. Merse în spatele recepției și începu să deschidă sertarele cu fișe. După o scurtă căutare, găsi o fișă. Se duse să ia hârtie de turnesol și alte materiale de obstetrică din sala de consultații. Vino în spate, Polly! strigă ea. Când ai fost examinată intern ultima dată?

– Niciodată de la prima examinare, spuse ea. Se strâmbă. Am tot amânat-o pe următoarea.

Mel zâmbi, gândindu-se la degetele îndoite și artritice ale lui Doc. Nu putea fi ceva plăcut.

– Mă lași să mă uit? Să văd dacă s-a schimbat ceva, cum ar fi dacă te-ai dilatat sau dacă s-a întins colul. Ar putea să te scutească de examinarea lui Doc mai târziu. Dezbracă-te și pune-ți halatul ăsta! Mă întorc imediat.

Mel verifică sugarul care dormea în bucătărie, apoi se întoarse la pacientă. Polly părea să fie sănătoasă și cu creștere normală în greutate, tensiune bună și...

– Vai de mine, Polly, a coborât capul copilului! Mel se ridică și o apăsă pe abdomen în vreme ce degetele se întinseră spre colul femeii. Și... Ești dilatată cam cincizeci la sută. Acum ai o mică contracție. Simți cum se întinde puțin? Contracții Braxton-Hicks. Îi zâmbi pacientei. Unde naști?

– Aici... cred.

Mel râse.

– Dacă faci asta curând, o să fim colege de cameră. Stau la etaj.

– Cât crezi că mai durează? întrebă Polly.

– Între una și patru săptămâni – asta e doar o estimare, spuse ea, se dădu înapoi și își scoase mănușile.

– O să mă moșești tu? întrebă Polly.

– O să fiu sinceră cu tine, Polly – am de gând să plec de îndată ce pot. Dar, dacă încă sunt aici când o să intri în travaliu și dacă Doc spune că e în regulă, aș fi mai mult decât bucuroasă să fac asta. Întinse o mână s-o ajute pe Polly să se ridice. Îmbracă-te! Ne vedem în față.

Când ieși din sala de consultații și se duse spre fața casei, găsi sala de așteptare plină de lume.

La sfârșitul zilei, Mel văzuse peste 30 de pacienți – cel puțin 28 din ei voiau doar să arunce o privire noii doctorițe. Voiau să vină în vizită, să-i pună întrebări personale, să-i aducă daruri de bun venit.

Era o uriașă surpriză, dar și ceva la care se așteptase în secret când acceptase postul.

Pe la 18.00 după-amiază, Mel era istovită, dar ziua zburase. Ținea bebelușul pe umăr, legănându-l încet.

– Ai avut ce să mănânci? îl întrebă ea pe Doc Mullins.

– Când? În timpul vizitelor neprogramate aș fi putut mânca? ripostă el, dar fără să fie la fel de sarcastic cum își imaginase Mel că voia el să fie.

– Ai vrea să mergi peste drum în vreme ce eu hrănesc copilul? întrebă ea. Pentru că, după ce dumneata și micuța Chloe veți mânca, am nevoie de aer curat. De fapt, sunt disperată să schimb peisajul. Și n-am mâncat nimic de azi-dimineață.

El întinse mâinile bătrâne și noduroase.

– Chloe? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

– Trebuie să aibă și ea un nume.

– Pleacă, spuse el. O să mă îngrijesc să-i dau să mănânce. După aia o să arunc o privire pe-aici.

Îi dădu copilul zâmbind.

– Știu că încerci să te porți groaznic și nu reușești, zise ea. Dar mulțumesc, chiar aș vrea să ies de-aici o oră.

Își luă jacheta din cuiul de lângă ușa din față și ieși în seara de primăvară. Aici, departe de smog și de industria orașului, erau cel puțin un milion de stele în plus. Trase adânc aer în piept. Se întrebă dacă putea cineva să se obișnuiască cu un aer ca ăsta – mult mai curat decât smogul din L.A., care îți umplea plămânii.

Erau câțiva oameni la Jack's, spre deosebire de noaptea cu furtuna, când sosise. Două femei pe care

le cunoscuse mai devreme erau acolo cu bărbații lor – Connie și Ron de la prăvălia din colț și cea mai bună prietenă a lui Connie, Joy, cu bărbatul ei, Bruce. Bruce, aflase ea, distribuia corespondența și era persoana care ducea orice probă la laboratorul de la Valley Hospital, la nevoie. O prezentară lui Carrie și lui Fish Bristol, precum și lui Doug și Sue Carpenter. Mai erau vreo doi tipi la bar și încă doi la o masă, jucând cărți – judecând după vestele lor de pânză, ai fi zis că erau pescari.

Mel își atârnă jacheta, își trase puloverul peste talia jeanșilor și se așeză pe un scaun de la bar. Nu-și dădu seama că zâmbea. Că ochii îi luceau. Toți ieșiseră s-o vadă, să-i ureze bun venit, să-i povestească despre ei, să-i ceară sfatul. Când ziua era plină de oameni care aveau nevoie de ea – chiar și cei care nu era neapărat bolnavi, avea un sentiment de împlinire. Poate chiar de fericire dacă îndrăznea să meargă așa de departe.

– Aud că azi s-au întâmplat multe peste drum, spuse Jack, ștergând barul în dreptul ei.

– Aici era închis, spuse ea.

– Am avut treabă – la fel și Preacher. Avem deschis mare parte din timp, dar, dacă apare ceva, punem un anunț și încercăm să revenim până la cină.

– Dacă apare ceva? întrebă ea.

– Cum ar fi pescuitul, zise Preacher, punând pahare sub bar, apoi plecând înapoi în bucătărie.

Din spate veni băiatul, Rick, care debarasă mesele. Când o văzu pe Mel, rânji larg și veni la bar cu vraful de farfurii.

– Domnișoară Monroe, încă ești aici? Super, zise el, apoi plecă la bucătărie.

– Ce drăguț e!

– Să nu te audă că ai spus asta, o sfătui Jack. E la vârsta primei îndrăgostiri. 16 ani foarte periculoși. Cam ce-ai vrea?

– Știi ceva, nu m-ar deranja o bere rece, spuse ea. Și berea apăru pe loc în fața ei. Ce-i de mâncare? întrebă.

- Ruladă de carne, zise el. Și cel mai bun piure de cartofi pe care l-ai mâncat vreodată.

- N-ai ceva care seamănă cu un meniu, așa-i?

- Nu. Avem ce are chef Preacher să facă. Vrei să-ți savurezi berea câteva clipe? Sau vrei să mănânci repede?

Ea sorbi o dată.

- Câteva minute. Mai luă o gură. Ah! zise ea, făcându-l pe Jack să zâmbească. Cred că azi am cunoscut jumătate din oraș.

- Nici pe departe. Dar cei care au venit vor da de știre despre tine. Ai avut și pacienți adevărați sau toți au venit să te vadă?

- Am avut vreo doi. Știi, de fapt n-ar fi trebuit să vin aici - casa e plină de mâncare. Când vin, aduc și de-ale gurii, indiferent dacă sunt sau nu bolnavi. Plăcinte, prăjituri, felii de carne, pâine proaspătă. E foarte... rustic.

El râse.

- Ai grijă! spuse el. O să te cucerim până la urmă.

- Îți trebuie câteva borcane de mure? Cred că a fost onorariul pentru un pacient.

- Normal că da. Preacher face cele mai bune plăcinte din ținut. Ceva vești despre mama copilului?

- Eu îi spun Chloe, zise ea, așteptând s-o înțepe lacrimile care, în mod neașteptat, nu apărură. Nu. Nimic. Sper că femeia care a născut-o nu zace bolnavă pe undeva.

- Ținând cont de faptul că aici toți știu treburile tuturor, dacă există o femeie bolnavă undeva, s-ar fi auzit.

- Poate că a venit din alt oraș.

- Pari aproape fericită, spuse el.

- Aproape că sunt, îi răspunse. Tânăra care a adus murele m-a rugat să-i aduc copilul pe lume. A fost drăguț. Singura problemă pare a fi că o să aibă copilul în dormitorul meu. Și ar putea să apară cât de curând.

- Ah! făcu el. Polly. Arată de parcă copilul ăla e gata să cadă din ea.

- Cum ai știut? Ah, nu contează - toată lumea știe totul.

- Nu sunt așa de multe femei însărcinate pe aici, râse el.

Ea se întoarse pe scaun și se uită în jur. Două femei în vârstă mâncau ruladă de carne la masa de lângă șemineu, iar perechile pe care le cunoscuse, toți cam pe la 40 sau 50 de ani, păreau a socializa; râdeau și pălăvrăgeau. Erau, poate, vreo doisprezece clienți.

- Treaba merge destul de bine în seara asta, nu?

- Nu prea ies când plouă. Sunt ocupați, cred, să pună găleți unde picură. Deci încă ești gata s-o ștergi de aici?

Ea mai bău niște bere, observând că pe stomacul gol efectele erau instantanee. Și, de fapt, încântătoare.

- Va trebui să plec, dacă nu din alt motiv, atunci pentru că aici nu există un coafor unde să-mi fac șuvițe.

- Sunt saloane prin zonă. În Virgin River, Dot Schuman coafează în garajul ei.

- Sună interesant. Ridică ochii spre el și spuse: Încep să amețesc. Mai bine aș mânca rulada aia.

Ea sughiță și râseră amândoi.

Pe la ora 19.00, Hope McCrea intră și se așeză lângă ea.

- Am auzit că ai avut mulți vizitatori azi, spuse.

Își scoase țigările din poșetă, dar când vru să scoată una, Mel o luă de încheietură.

- Va trebui să aștepți măcar până când termin de mâncat.

- Ah, ce prostie, strici cheful omului. Băgă pachetul înapoi. Ca de obicei, comandă ea. Și zise apoi către Mel: Deci cum a fost? Prima ta zi adevărată? Încă nu te-a speriat Doc?

- A fost complet suportabil. Chiar m-a lăsat să pun niște copci. Firește, nu m-a lăudat, dar nici nu mi-a spus că a fost rău. Se aplecă mai aproape de Hope și adăugă: Cred că își asumă meritele pentru venirea mea. Poate că ar trebui să-ți aperi drepturile.

– Acum o să rămâi?

– O să stau cel puțin câteva zile. Până când rezolvăm câteva lucruri care necesită atenție.

– Am auzit. Un nou-născut.

Jack puse o băutură în fața lui Hope.

– Jack Daniel's sec, rosti el.

– Ai vreo idee despre mamă? o întrebă Mel pe Hope.

– Nu. Dar toți se uită ciudat unul la celălalt. Dacă e de pe aici, o să apară. Ai terminat de împins mâncarea pe farfuria aia? Că am chef de o țigară.

– Știi că n-ar trebui.

Hope McCrea se uită la Mel cu nerăbdare, strâmbându-se. Își împinse ochelarii prea mari pe nas.

– Ce dracu' îmi pasă mie? Am trăit deja mai mult decât mă așteptam.

– Asta-i o prostie. Mai ai mulți ani.

– Ah, Dumnezeule! Sper că nu!

Jack râse și, în pofida voinței ei, râse și Mel.

Hope, cu atitudinea unei femei care avea un milion de lucruri de făcut, își termină băutura și țigara, puse niște bani pe bar, sări de pe scaun și spuse:

– Ținem legătura. Te pot ajuta cu cea mică dacă ai nevoie de mine.

– Nu poți fuma lângă copil, o informă Mel.

– N-am spus că pot să ajut ore în șir, răspunse ea. Ține minte asta! zise și plecă, oprindu-se lângă câteva mese, ca să mai treacă timpul în drum spre ieșire.

– Până când ai deschis? îl întrebă Mel pe Jack.

– De ce? Te gândești la un pahar înainte de culcare?

– Nu în seara asta. Sunt frântă. Pentru viitor.

– De obicei, închid cam pe la 21.00, dar, dacă cineva mă roagă să țin deschis, nu închid.

– Ăsta e cel mai convenabil restaurant la care am fost vreodată, râse ea. Se uită la ceas. Ar trebui să-l schimb pe Doc. Nu știu cât de răbdător e cu un bebeluș. Ne vedem la micul dejun, dacă nu cumva Doc pleacă pe teren.

– Suntem aici, spuse el.

Mel își luă la revedere și, îndreptându-se spre jachetă, se opri lângă două mese să le ureze noapte bună oamenilor pe care abia îi cunoscuse.

– Crezi că o să rămână o vreme? îl întrebă încet Preacher pe Jack.

Jack se încruntă.

– Cred că ceea ce îi face unei perechi de jeanși ar trebui să fie ilegal. Se uită la Preacher. Ești în regulă aici? Cred că mă duc să beau o bere în Clear River.

Era un cod. Exista o femeie în Clear River.

– Sunt în regulă aici, răspunse Preacher.

Pe drumul de o jumătate de oră spre Clear River, Jack nu se gândi la Charmaine, ceea ce îl făcu să se simtă puțin vinovat. În seara aceea, se gândea la altă femeie. O femeie blondă foarte frumoasă, care aproape că putea îngenunchea un bărbat cu felul în care arăta în cizme și jeanși.

Cu câțiva ani în urmă, Jack mersese la o bodegă în Clear River să bea o bere și intrase în vorbă cu o chelneriță de acolo – Charmaine. Era mama a doi copii mari, divorțată. O femeie bună, muncitoare. Îi plăceau distracția și flirtul. După câteva vizite și la fel de multe beri, îl luase acasă, iar el se prăbușise pe ea ca și cum ar fi fost o plapumă. Apoi îi spusese că întotdeauna se asigura că femeile îl înțelegeau – că nu era genul de bărbat ce putea fi legat de o femeie și că, dacă începea să aibă astfel de idei, avea să plece.

– Ce te face să crezi că toate femeile vor să fie conduse de un bărbat? îl întrebase ea. De-abia am scăpat de unul. N-am de gând să mă pricopsesc cu altul. Apoi zâmbise și spusese: Cu toate astea, toți ne simțim singuri la un moment dat.

Începuseră o relație ce-i menținuse moralul lui Jack timp de doi ani. Jack n-o vedea așa de des – în fiecare săptămână, poate o dată la două săptămâni. Câteodată, trecea și o lună. Nu prea știa ce făcea ea când el nu era

pe acolo – poate că erau și alți bărbați –, deși nu văzuse niciodată vreo dovadă în sensul ăsta. N-o prinsese niciodată la bar distrându-se cu altcineva, nu văzuse lucrurile vreunui bărbat prin casa ei. Ținea o cutie cu prezervative în noptieră, care era mereu acolo, și lăsase să se înțeleagă că îi plăcea să fie singurul bărbat cu care se culca.

Iar Jack avea o regulă personală – o singură femeie. Câteodată putea rămâne cu acea femeie un an, alteori o noapte, dar nu avea o colecție prin care să caute. Deși nu încălca regula în seara aceea, nici nu o prea respecta.

Nu rămăsese niciodată peste noapte în Clear River, iar Charmaine nu fusese invitată în Virgin River. Îl chemase și îl rugase doar de două ori să vină la ea – și păruse o rugăminte neînsemnată. La urma urmei, nu era singura care avea nevoie să fie cu cineva din când în când.

Îi plăcea că, atunci când intra în bodegă și ea îl vedea, era limpede că se bucura la vederea lui. Bănuia că nutrea sentimente mai profunde pentru el decât lăsa să se vadă. Era dator față de ea – fusese foarte corectă cu el –, dar știa că trebuia să pună capăt relației înainte de a se implica prea mult. Așa că uneori, pentru a-i demonstra că putea să se poarte cavalerește, trecea doar pentru o bere. Altă dată îi aducea ceva, o eșarfă sau nişte cercei.

Se așeză la bar, iar ea îi aduse o bere. Își înfoie părul – era blondă. Vopsită. La aproape 1,75, își menținea oarecum silueta. El nu știa exact câți ani avea, dar bănuia că trecuse bine de 40, fiind aproape de 50. Purta întotdeauna haine foarte strâmte și tricouri ce-i accentuau sânii plini. La prima vedere, ai fi crezut-o o femeie ieftină. Nu de prost gust sau de calitate proastă, ci simplă. Nerafinată. Dar, odată ce ajungeai s-o cunoşti pe Charmaine și vedeai cât de bună și de cinstită era, acele gânduri dispăreau. Jack își imagină că, atunci când era mai tânără, arăta chiar bine cu pieptul mare și buzele pline. Nu prea își pierduse acea înfățișare plăcută,

dar se rotunjise pe șolduri, iar la colțurile ochilor îi apăruseră riduri.

– Bună, băiete, spuse ea. Nu te-am mai văzut de o vreme.

– Doar de vreo două săptămâni, cred.

– Mai curând patru.

– Ce mai faci? o întrebă el.

– Ocupată. Muncesc. Am mers până în Eureka să-mi văd fata săptămâna trecută. Are o căsnicie nenorocită, dar la ce să ne așteptăm? Eu am crescut-o într-o căsnicie la fel.

– Divorțează? întrebă el politicos, deși nu-i păsa chiar atât de tare, fiindcă nu-i cunoștea copiii.

– Nu. Dar ar trebui. Lasă-mă să iau comanda la masa aia! Vin imediat înapoi!

Ea plecă să se asigure că toți clienții erau serviți. Erau doar câțiva, iar când Jack îl văzu pe patron, Butch, știu că Charmaine voia să plece mai devreme. O văzu ducând o tavă cu pahare în spatele barului și vorbind încet cu patronul care încuviință din cap. Apoi Charmaine se întoarse.

– Voiam doar să beau o bere și să te salut, spuse Jack. Apoi trebuie să mă întorc. Am început un proiect important.

– Serios? Care?

– Repar o cabană pentru o femeie din oraș. Azi am pus o verandă nouă, iar mâine o să zugrăvesc și o să fac treptele din spate.

– Nu mai spune! E drăguță?

– Cred că ai putea zice că e drăguță. Pentru una de 76 de ani.

Ea râse cu poftă. Charmaine avea un râs zgomotos. Era un râs sănătos, ce venea din adâncul ființei ei.

– Atunci cred că nu merită să fiu geloasă. Dar, dacă ai timp, crezi că mă poți conduce până acasă?

– Da, răspunse el, terminând berea. Dar nu intru în seara asta.

– Bine, zise ea. Să-mi iau haina.

Când ajunseră afară, ea îl luă de braț și începu să vorbească despre ultimele ei săptămâni așa cum făcea întotdeauna. Lui îi plăcea sunetul vocii ei, adânc și puțin răgușit – avea ceea ce se numea voce de whisky, deși nu era o mare băutoare. Putea povesti la infinit despre totul și nimic, dar într-un fel plăcut, nu enervant. Vorbea despre bârfe, oamenii din oraș, copiii ei, ce mai cumpărase în ultima vreme, ce citise. Știrile o fascinau – își petrecea diminețile înainte de lucru uitându-se la CNN și îi plăcea să-și spună părerea despre ultimele știri. Mereu avea câte un proiect în căsuța ei – tapet, zugrăvit sau electrocasnice noi. Casa era achitată – un fel de moștenire. Așa că banii pe care îi câștiga îi cheltuia pentru ea și copii.

Când ajunseră la ușă, el spuse:

– O să plec, Charmaine. Dar ne vedem în curând.

– Bine, Jack, spuse ea. Își înclină capul pentru un sărut și el se conformă. N-a fost cine știe ce sărut, zise ea.

– Nu vreau să intru în seara asta, rosti el.

– Cred că ești groaznic de obosit, zise ea. Crezi că ai destulă energie să mă săruți așa încât să-mi amintesc de sărut vreo oră sau două?

El încercă din nou. De data asta îi acoperi gura cu a lui, permise limbii să exploreze puțin și o ținu lipită de el. Și ea îl apucă de fund. La naiba! Ea se lipi de el puțin și îi supse limba. Apoi se agăță cu mâna de cureaua jeanșilor și îl trase în față, iar degetele îi coborâră pe abdomen.

– Bine, spuse el slab, puțin vulnerabil, excitat. O să intru câteva minute.

– Așa te vreau, zise ea zâmbindu-i. Deschise ușa, iar el o urmă înăuntru. Gândește-te la asta ca la un mic somnifer.

El își puse jacheta pe scaun. Charmaine nu apucă să și-o dea jos pe a ei, că el o luă de mijloc, o trase lângă el și o devoră cu un sărut înfierbântat și disperat. Îi dădu jos jacheta de pe umeri și o împinse cu spatele spre

dormitor și se lăsă împreună cu ea pe pat. Îi trase tricoul și îi eliberă sânii, luând în gură unul și apoi pe celălalt. După aceea îi dădu jos chiloții și pe ai lui. Își plimbă mâinile pe trupul ei voluptuos, pe umeri, pe șolduri și pe coapse. Se întinse spre noptieră, scoase un prezervativ păstrat acolo pentru el și rupse ambalajul. Îl puse și intră în ea atât de repede, încât asta îl sperie chiar și pe el. Împinse, se afundă, iar ea spuse:

– Oh! Oh, Dumnezeule!

Era gata să explodeze, dar se abținu în vreme ce picioarele ei i se agățară de mijloc, iar ea se undui cu putere. Apoi ceva se întâmplă cu el – își pierdu controlul. Nu mai știa unde era și cu cine. Când, în cele din urmă, ea se strânse în jurul lui, el termină cu un geamăt puternic. Ea gâfâia sub el, sunetul care îi spunea că era complet satisfăcută.

– Dumnezeule! zise ea când în cele din urmă își recăpătă suflul. Ce te-a înfierbântat în halul ăsta?

– Ha?

– Jack, nici măcar nu ți-ai dat jos ghetele!

El fu șocat pentru moment, apoi se rostogoli de pe ea. „Dumnezeule! Nu te poți purta așa cu o femeie." Poate că nu se gândise – sau cel puțin nu se gândise la altcineva, se consolă el. Mintea nu i se implicase deloc în asta – făcuse totul instinctual. Trupul lui dorise.

– Îmi pare rău, Charmaine. Ești bine?

– Sunt mai mult decât bine. Dar, te rog, scoate-ți ghetele și ia-mă în brațe!

Își dorise ca ea să-i spună să plece, chiar voia să o facă, dar nu-i putea face asta după tot ce se întâmplase. Se ridică și își scoase ghetele, pantalonii și cămașa, totul ajungând pe podea. După ce se duse repede la baie, se întoarse, o luă în brațe și o ținu lângă el. Trupul ei greu și moale era ca o pernă lângă al lui.

O mângâie, o sărută și în cele din urmă făcu din nou dragoste cu ea, spre deosebire de ce făcuse înainte.

De data asta rezonabil, dar nu mai puțin satisfăcător. La ora 1.00 dimineața, își căută pantalonii pe podea.

– Credeam că o să rămâi peste noapte de data asta, spuse ea din pat.

El își trase pantalonii și se așeză pe pat să-și pună ghetele. Se întoarse și o sărută pe obraz.

– Nu pot, zise el. Dar acum o să fii bine. Îi zâmbi. Gândește-te la asta ca la un mic somnifer.

În timp ce se îndrepta spre Virgin River, își spuse: „Acum s-a terminat. Trebuie s-o termin. Nu mai pot face asta, nu având conștiința curată. Nu când altceva mi-a captat atenția".

capitolul 4

Jack conduse până la cabană camioneta încărcată cu materiale. Era a treia zi consecutiv. Când parcă, Cheryl ieși din casă pe noua verandă.

– Bună, Cheryl, strigă el. Cum merge? Mai ai mult până când termini?

Ea avea o cârpă în mâini.

– Termin până la sfârșitul zilei. Era o adevărată cocină. O să fii aici și mâine?

Avea să fie. Dar spuse:

– Nu. Aproape că am terminat. Vreau să vopsesc veranda în dimineața asta. Poți să ieși pe ușa din spate? Încă n-am făcut treptele.

– Pot sări. Ce-ai adus? întrebă și coborî treptele verandei.

– Doar chestii pentru cabană, spuse el, descărcând un scaun Adirondack mare pentru verandă, perechea lui încă fiind în camionetă.

– Uau! Chiar te-ai întrecut pe tine, spuse ea.

– Trebuia făcut.

– Cred că e ceva de capul asistentei ăsteia.

– Spune că n-o să rămână, dar casa trebuia oricum reparată. I-am spus lui Hope că o să mă asigur că se repară.

– Nu s-ar fi străduit oricine atâta. Chiar ești un tip cumsecade, Jack, spuse ea.

Se uită în camionetă. Mai era acolo o saltea dublă acoperită de un sac de plastic. Deasupra, erau un covor mare rulat pentru living, pungi de la Target pline cu cearșafuri și prosoape noi, spre deosebire de cele uzate împrumutate din dulapul lui Hope, mușcate în ghiveci pentru verandă, cherestea pentru treptele din spate, vopsea, o cutie plină cu ustensile noi pentru bucătărie.

– Astea sunt mai mult decât chestii pentru reparat, zise ea.

Își dădu după ureche o șuviță care îi scăpase din agrafă. Când el își aruncă o privire spre ea, văzu acei ochi triști plini de dor. Își feri repede privirea.

– De ce să fac lucrurile pe jumătate? spuse el. Ar trebui să fie drăguț. Când pleacă, poate că Hope o va închiria turiștilor care vin vara.

– Da, rosti ea.

Jack continua să descarce în vreme ce Cheryl stătea. Încercă s-o ignore – nici măcar nu mai vorbea cu ea.

Cheryl era o femeie înaltă, osoasă și avea doar 30 de ani, dar nu arăta așa de bine – începuse să bea mult încă de când era adolescentă. Avea un ten rumen, păr subțire și lipsit de viață, ochi roșii și lăsați. Avea multă grăsime în jurul taliei din cauza băuturii. Din când în când, se abținea câteva săptămâni sau luni, dar invariabil dădea din nou în patima băuturii. Încă locuia cu părinții, care ajunseseră la capătul răbdării. Dar ce să facă? Ea oricum făcea rost de băut. Jack n-o servea niciodată, dar, de fiecare dată când dădea peste ea, ca acum, de obicei avea un miros care o dădea de gol și ochii închiși pe jumătate. Azi se ținea destul de bine. Probabil nu băuse prea mult.

Cu câțiva ani în urmă, avusese loc un incident grav peste care Cheryl și Jack trebuiseră să treacă. Ea băuse prea mult într-o noapte și venise în locuința lui din spatele barului, bătând la ușă în toiul nopții. Când el deschisese ușa, ea se aruncase pe el, luându-l în brațe

și declarându-i tragica dragoste. Din nefericire pentru ea, își amintea fiecare clipă de atunci. El o prinsese trează peste câteva zile și îi spusese:

– Niciodată. Nu se va întâmpla niciodată. Las-o baltă și să nu mai faci așa ceva vreodată!

Și o făcuse să plângă.

El depășise momentul cât de bine putuse și fusese recunoscător că ea bea acasă, nu în barul lui. Îi plăcea votca pură, probabil direct din sticlă și, dacă putea face rost, Everclear, chestia aia cu adevărat tare și rea. În multe state era ilegală, dar patronii magazinelor de băuturi aveau de obicei câte una sub tejghea.

– Mi-aș dori să pot fi asistentă, spuse Cheryl.

– Te-ai gândit vreodată să te reapuci de școală? întrebă el în timp ce muncea.

Era atent să nu-i dea impresia că era prea interesat. Luă covorul din mașină, îl puse pe umăr și îl duse în casă.

În spatele lui, ea spuse:

– Nu-mi puteam permite.

– Puteai dacă aveai o slujbă. Ai nevoie de un oraș mai mare. Să cauți în mai multe locuri. Să nu te mai bazezi pe slujbe ocazionale.

– Da, știu, zise ea, urmându-l. Dar îmi place aici.

– Serios? Nu pari prea fericită.

– Ah, câteodată sunt fericită.

– Asta-i bine, spuse el. Aruncă pe jos în living covorul făcut sul. O să-l întind mai târziu. Dacă ai timp, poți să speli așternuturile alea noi pe care le-am cumpărat și să le așezi? Să pregătești patul când o să pun salteaua nouă pe el?

– Sigur. Hai să te ajut cu salteaua!

– Mulțumesc, spuse el și o cărară împreună în casă. O sprijini de perete și o luă pe cea veche de pe pat. O să trec pe lângă gunoi în drum spre casă.

– Am auzit că e un bebeluș la Doc acasă. Un copil ce a fost lăsat acolo.

Jack îngheță. „Vai de mine! Cheryl? Ar putea să fie al lui Cheryl?“ Fără să vrea, o măsură cu privirea. Era masivă, dar nu obeză. Totuși, era grasă în jurul mijlocului și cămașa era lejeră și umflată. Dar ea fusese aici făcând curățenie chiar în acea zi – nu putea face așa ceva, nu-i așa? Poate că nu fusese gripa Smirnoff. N-ar fi sângerat și nu i-ar fi curs lapte? N-ar fi fost slăbită și obosită?

– Da, spuse el în cele din urmă. Ai auzit de cineva care ar fi putut să facă asta?

– Nu. E un copil amerindian? În jur sunt rezervații – femeile duc o viață grea. Știi și tu.

– E alb, răspunse el.

– Știi, când termin aici, aș putea ajuta cu copilul.

– Aaa, cred că s-a rezolvat deja, Cheryl. Mulțumesc! O să-i spun lui Doc.

Cără vechea saltea afară și se rezemă de spatele camionetei. Dumnezeule, chestia aia arată oribil! Mel avea dreptate – cabana asta era groaznică. Ce-o fi fost în capul lui Hope? S-o fi gândit că avea să facă totuși curățenie, dar se aștepta ca noua asistentă să doarmă pe așa ceva? Câteodată, Hope putea să nu observe detalii ca astea. Era doar o femeie ursuză și bătrână.

Se întinse și luă pungile cu cearșafuri.

– Uite, îi spuse lui Cheryl. Acum intră, trebuie să mă apuc de vopsit. Vreau să ajung înapoi la bar până la cină.

– Bine, spuse ea, luând pungile. Să-mi spui dacă Doc are nevoie de mine, da?

– Sigur, Cheryl.

„Niciodată. Prea riscant.“

Jack se întoarse la bar pe la prânz, având destul timp la dispoziție să facă inventarul stocului de la bar înainte ca lumea să apară pentru cină. Barul era gol, așa cum adesea era la ora asta. Preacher era în spate, începând să prepare mâncarea pentru cină, iar Ricky trebuia să vină peste cel puțin o oră.

În bar intră un bărbat singur. Nu era îmbrăcat ca un pescar; avea jeanși, un tricou cafeniu sub o vestă din denim, părul era cam lung și pe cap avea o șapcă de baseball. Era un bărbat masiv, cu o barbă cam de o săptămână. Se așeză la câteva scaune distanță de unde stătea Jack cu clipboardul și actele de inventar, ca să fie clar că nu voia să vorbească.

Jack se îndreptă spre el.

- Salut, ești în trecere? întrebă el curățând masa cu un șervet.

- Hm, făcu omul. Ce-ar fi să-mi dai o bere și un păhărel? Heineken și Beam.

- Imediat, spuse Jack aranjând.

Bărbatul dădu pe loc păhărelul pe gât, apoi luă berea fără a privi în direcția lui Jack.

„În regulă, n-o să vorbim, Oricum, am treabă ", își spuse Jack. Așa că se apucă din nou să numere sticle.

După vreo zece minute, auzi:

- Hei, amice! Încă una, da?

- Sigur, spuse Jack servindu-l. Din nou se lăsă tăcerea. Bărbatul bău mai încet din bere și așa Jack avu destul timp să facă mare parte din inventar. Când se lăsă pe vine în spatele barului, îl acoperi o umbră și, uitându-se în sus, văzu că bărbatul stătea exact în partea cealaltă a barului, gata să plătească.

Jack se ridică exact când omul băgă mâna în buzunar. Observă o porțiune de tatuaj ieșind de sub manșeta cămășii - picioarele cunoscute ale unui buldog - Devil Dog. Jack era cât pe ce să spună ceva - bărbatul avea un tatuaj de neconfundat al pușcașilor marini americani. Dar apoi omul scoase un teanc gros de bancnote, luă o sută și spuse:

- Poți să schimbi asta?

Jack nici măcar n-avea nevoie să atingă bancnota; mirosul ca de sconcs al canabisului verde veni spre el. Omul de-abia tăiase ceva - curățase sau recoltase și, după banii cu miros, făcuse o vânzare. Jack putea schimba

bancnota, dar nu voia să arate câți bani cash avea la îndemână și nu voia banii ăia la el. Erau mulți cultivatori pe acolo – unii cu rețete pentru uz legal, conștienți de avantajele medicale. Mai erau cei care credeau că marijuana era doar o plantă veche, ca porumbul. Agricultură. Un mod de a face bani. Și unii care traficau pentru că drogurile ofereau un profit mare. Partea asta de țară era adesea numită Triunghiul de Smarald din pricina celor trei ținuturi cele mai cunoscute pentru comerțul cu canabis – multe camionete noi de o jumătate de tonă, conduse de bărbați pentru un salariu de nimic.

Unele orașe din zonă le aprovizionau, vânzând provizii de care cultivatorii ilegali aveau nevoie – tuburi de irigații, lămpi pentru creștere, prelate de camuflaj, folii de plastic, foarfece de diverse dimensiuni pentru recoltare și curățare. Cântare, generatoare, ATV-uri pentru a merge pe drumuri neasfaltate și retragere în ascunzători secrete îngropate adânc în pădure. Erau negustori care puneau afișe în vitrine pe care scria „Nu servim CIPM“, CIPM fiind Campania Împotriva Plantării Marijuanei, o operațiune comună a departamentului șerifului local și a statului California. Clear River era un oraș căruia nu-i plăcea CIPM și nu-l deranja să ia banii cultivatorilor care erau destul de mulți. Charmaine nu era de acord cu cultivarea ilegală, dar Butch n-ar fi refuzat bani împuțiți.

Virgin River nu era genul acela de oraș.

Cultivatorii erau de obicei discreți și nu cauzau probleme, nevrând să fie călcați de raiduri. Dar câteodată apăreau conflicte teritoriale între ei sau culturi-capcană, oricare din ele putând răni un locuitor nevinovat. Mai erau infracțiuni legate de droguri, de la furturi la jafuri și crime. Nu cu mult timp în urmă, se găsise trupul unui partener al unui cultivator îngropat în pădure lângă Garberville; dispăruse de peste doi ani, iar cultivatorul însuși fusese suspectul.

În Virgin River nu puteai găsi ceva care să încurajeze o cultură ilegală, se dorea ca aceștia să fie ținuți

la distanță. Dacă existau cultivatori în oraș, erau foarte secretoși. Virgin River tindea să respingă genul acesta de oameni. Dar nu era primul care trecea pe acolo.

– Hai să-ți spun ceva, îi zise Jack bărbatului, uitându-se serios și lung în ochii lui. De data asta, e din partea casei.

– Mulțumesc, spuse el, băgând bancnota înapoi în teanc și vârând totul în buzunar, apoi se întoarse să plece.

– Amice? strigă Jack după el când omul ajunsese la ușă. Când se întoarse, Jack spuse: Adjunctul de șerif și patrula de autostradă din California mănâncă și beau gratis la mine în restaurant.

Omul ridică o dată din umeri, pufnind tăcut în râs. Fusese avertizat. Atinse borul șepcii și ieși.

Jack ocoli barul și se uită pe fereastră, văzându-l pe bărbat urcându-se într-un Range Rover negru, model recent, supraîncărcat, cu roți mari ridicate foarte sus, ferestre negre, faruri pe capotă. Modelul ăla costa aproape o sută de mii. Omul ăsta nu era amator. Memoră numărul mașinii.

Preacher întindea aluat de plăcintă când Jack intră în bucătărie.

– Tocmai am servit un tip care a încercat să-mi plătească pentru băutură cu un teanc de sute puturoase, gros cât pumnul meu, îi spuse Jack.

– Rahat!

– Conduce un Range Rover nou, încărcat ochi, ridicat și plin de faruri. Un tip masiv.

– Crezi că poate cultiva pe lângă oraș?

– Habar n-am, rosti Jack. E mai bine să fim atenți. Data viitoare când vine adjunctul șerifului în oraș, o să-i spun. Dar nu-i ilegal să ai bani împuțiți sau să conduci o mașină mare.

– Dacă e bogat, probabil nu-i o operațiune mică, spuse Preacher.

– Are un tatuaj cu un buldog sus pe brațul drept.

Preacher se încruntă.

- Nu-ți vine să te bucuri când vezi un camarad că o ia pe drumul ăsta.

- Mie-mi spui? Poate că nu face afaceri pe aici. Poate că doar se uită prin oraș ca să vadă dacă e un loc bun să se stabilească aici. Cred că i-am transmis mesajul că nu e. I-am zis că forțele de poliție mănâncă și beau gratis aici.

Preacher zâmbi.

- Atunci ar fi bine să începem să facem asta, spuse el.

- Ce-ar fi ca pentru început să acordăm o reducere? Nu vrem să exagerăm.

Mel reuși să-și sune sora, pe Joey.

- Ah, Doamne, Mel! M-ai speriat de moarte! Unde ai fost? De ce nu ai sunat mai repede?

- Sunt în Virgin River, unde n-am telefon și mobilul nu funcționează. Și am fost destul de ocupată.

- Eram cât pe ce să sun la Garda Națională!

- Serios? Nu te obosi. N-o să fie niciodată în stare să găsească locul ăsta.

- Ești bine?

- Păi... Chestia asta o să te facă probabil pervers de fericită, îi spuse Mel. Ai avut dreptate. N-ar fi trebuit să fac asta. Am fost nebună. Ca de obicei.

- E groaznic?

- Categoric a început oribil - casa gratuită s-a dovedit a fi o coșmelie dărăpănată, iar doctorul e un moș răutăcios, care nu vrea ajutor în cabinetul lui. Tocmai plecam din oraș când - n-o să crezi asta - cineva a lăsat un nou-născut pe veranda doctorului. Dar lucrurile s-au îmbunătățit, chiar dacă doar puțin. Rămân aici cel puțin câteva zile să ajut cu bebelușul. Bătrânul doctor nu s-ar trezi în toiul nopții dacă bebelușul ar plânge de foame. Oh, Joey, prima mea impresie e că este cel mai prost exemplu de doctor de oraș pe care l-am văzut vreodată! Rău ca un șarpe, acru ca un lapte prins. Din fericire, lucrul cu rezidenții din L.A., în special chirurgii ăia fițoși, m-a pregătit foarte bine.

- În regulă, asta a fost prima ta impresie. Cum s-a schimbat?

- Se dovedește a fi maleabil. Pentru că nu puteam locui în cabană, stau în camera de oaspeți din casa lui. De fapt, e amenajată drept singura cameră de spital din oraș. Casa e frumoasă - curată și funcțională. S-ar putea să apară în orice clipă un mic inconvenient - o tânără care m-a rugat să-i aduc pe lume primul copil o să-l aibă aici, în dormitorul meu pe care îl împart cu un bebeluș abandonat. Imaginează-ți asta - o pacientă post-partum și o cameră a copilului plină.

- Și tu unde o să dormi?

- Probabil o să mă agăț într-un colț și o să dorm în picioare. Dar asta va fi doar dacă naște până săptămâna viitoare, câtă vreme mai sunt aici. Cu siguranță va apărea curând o familie pentru bebeluș. Deși nu aș refuza să iau parte la o naștere. O naștere dulce, fericită pentru niște părinți iubitori, emoționați și sănătoși...

- Nu trebuie să rămâi pentru asta, spuse Joey cu fermitate. Nu e ca și cum n-ar avea un doctor.

- Știu, dar e atât de tânără! Și a fost așa de fericită gândindu-se că aici e o doctoriță care i-ar putea aduce pe lume copilul, nu bătrânul ăsta țâfnos.

- Mel, vreau să te urci în mașină și să pleci. Vino la noi! Unde o să putem avea grijă de tine o vreme.

- N-am nevoie să aveți grijă de mine, spuse ea râzând. Munca ajută. Trebuie să muncesc. Trec ore întregi fără să mă gândesc la Mark.

- Cum te descurci cu asta?

Ea oftă adânc.

- Mai e ceva. Pe aici nimeni nu știe, așa că nimeni nu-mi aruncă priviri triste și pline de milă. Și, de vreme ce nu se uită la mine așa, nu mă prăbușesc atât de des. Cel puțin nu unde toată lumea poate vedea.

- Ah, Mel, aș vrea să te pot consola într-un fel...

- Dar, Joey, trebuie să jelesc, e singura cale. Și trebuie să trăiesc cu faptul că poate nu-mi va trece niciodată.

– Sper să nu fie adevărat, Mel. Cunosc văduve. Cunosc văduve care s-au recăsătorit și sunt fericite.

– Nu începe cu asta! îi ceru ea.

Și apoi Mel îi povesti lui Joey ce știa despre oraș, despre toți oamenii care apăruseră acasă la Doc doar s-o vadă, despre Jack și Preacher. Și cât de multe stele erau acolo. Despre munți și aerul de acolo, așa de curat și aspru încât aproape că te lua prin surprindere. Despre oamenii care veniseră la doctor aducând lucruri, cum ar fi tone de mâncare, multe mergând direct peste drum, la barul unde Preacher le folosea în creațiile lui; despre faptul că Jack refuzase să ia vreun ban de la Doc și de la Mel pentru mâncare sau băutură. Oricui îi păsa de oraș avea masă gratuită acolo.

– Dar e foarte rural. Doc a sunat la serviciile sociale din zonă, dar înțeleg că suntem pe o listă de așteptare – s-ar putea să nu poată oferi o familie substitutivă pentru un timp. Sincer, nu știu cum s-a descurcat bătrânul doctor fără ajutor în toți anii ăștia.

– Oameni drăguți? întrebă Joey. În afară de doctor?

– Cei pe care i-am cunoscut sunt foarte drăguți. Dar principalul motiv pentru care te-am sunat, în afară de a-ți spune că sunt bine, e să-ți zic că vorbesc de la telefonul fix al doctorului – mobilul nu va funcționa aici. O să-ți dau numărul.

– Ei bine, spuse Joey, cel puțin se pare că ești în regulă. De fapt, se pare că ești mai bine decât ai fost de multă vreme.

– Așa cum am spus, sunt pacienți. Provocări. Sunt puțin emoționată. Chiar din prima zi am rămas singură cu bebelușul și cu cheia de la dulapul cu medicamente și mi s-a spus să consult toți pacienții care apar. Fără instrucțiuni, nimic. Au venit cam treizeci de oameni doar să mă salute și să vină în vizită. Asta auzi în vocea mea. Adrenalina.

– Din nou adrenalină. Am crezut că ai renunțat la asta.

Mel râse.

– E cu totul altă marcă.

– Deci, când termini acolo, o să vii în Colorado Springs?

– N-am alte idei mai bune, spuse Mel.

– Când?

– Nu sunt sigură. Sper că în câteva zile. Cel mult în două săptămâni. Dar o să te sun și o să-ți spun când sunt pe drum. Bine?

– Bine. Dar chiar ai o voce...

– Nu există nicăieri un loc unde să-mi fac șuvițe. O femeie din oraș coafează în garajul ei și asta-i tot, spuse Mel.

– Vai de mine! rosti Joey. Mai bine pleci de acolo înainte să ți se vadă rădăcinile urâte.

– Da, la asta mă gândeam.

Miercuri. Ziua programărilor sosi, iar Mel supraveghe bebelușul și se ocupă de câțiva pacienți cu probleme minore. O gleznă luxată, o răceală urâtă, un alt control prenatal, un control al unui bebeluș și vaccinare. După asta, mai veniră pacienți fără programare – cusu rana de la cap a unui copil de 10 ani, iar Doc spuse:

– Nu-i rău.

Doc făcu două vizite la domiciliu. Apoi ea îi lăsă bebelușul ca să treacă strada la Jack să mănânce. Lumea pe care o întâlni la bar și cei care intraseră în cabinetul doctorului erau amabili și primitori. „Dar e temporar. De fapt, Doc n-are nevoie de ajutor."

Mel comandă pamperși la Connie, în prăvălia din colț. Aceasta nu era mai mare decât un minimarket, iar Mel află că localnicii mergeau de obicei în cel mai apropiat oraș mai mare pentru lucrurile esențiale și mâncare pentru animale, cumpărând de la prăvălie lucrurile care le lipseau câteodată. Mai veneau din când în când vânători și pescari care căutau câte ceva. Acolo se găsea câte puțin din orice – de la apă îmbuteliată la șosete. Dar numai câteva din fiecare.

- Am auzit că încă n-a apărut nimeni pentru bebeluș, spuse Connie. Nu mă pot gândi la cineva de pe aici care să facă un copil și să renunțe la el.

- Îți vine în minte cineva care să aibă un copil fără vreo intervenție medicală de nici un fel? Mai ales că există un doctor în oraș.

Connie, o femeie drăguță de vreo 50 de ani, ridică din umeri.

- Femeile nasc acasă tot timpul, dar de obicei e Doc acolo. Avem niște familii izolate în pădure - nu se arată mai deloc. Se apleacă și șopti: Oameni ciudați. Dar am trăit aici toată viața și n-am auzit de nimeni care să renunțe la copii.

- Cât timp crezi că va dura până să intervină serviciile sociale?

Connie râse.

- N-am nici cea mai vagă idee. Dacă dăm de o problemă, de obicei ne implicăm toți. Nu cerem prea mult ajutor din afară.

- Bine, atunci cât durează până când primești alți pamperși?

- Ron comandă o dată pe săptămână și o să facă asta mâine-dimineață. Deci mâine pe la prânz ar trebui să fii asigurată.

O adolescentă intră în prăvălie cu rucsacul cu cărți - probabil tocmai coborâse din autobuzul școlar.

- Ah, Lizzie a mea, spuse Connie. Mel, ea e nepoata mea, Liz. Abia a ajuns aici - o să stea cu mine o vreme.

- Îmi pare bine, spuse Mel.

- Bună, spuse Liz zâmbind. Părul ei castaniu, lung și des era tapat în sus și îi cădea seducător pe umeri, sprâncenele erau arcuite frumos deasupra ochilor albaștri strălucitori, cu fard de ochi din belșug, buzele lucioase, pline și expresive. O mică regină sexy, se surprinse că își spuse Mel, cu fusta scurtă de denim, cizmulițe din piele cu tocuri, ce ajungeau până la genunchi, pulover tras

peste sânii plini și care se oprea deasupra taliei. Piercing la buric.

– Vrei să te ajut puțin? o întrebă Liz pe Connie.

– Nu, scumpo. Du-te în spate și apucă-te de teme! A fost bine în prima ta zi?

– În regulă, cred. Ridică din umeri. Îmi pare bine să vă cunosc, spuse ea dispărând în camera din spatele prăvăliei.

– E frumoasă, zise Mel.

Connie se încruntă puțin.

– Are 14 ani.

Mel făcu ochii mari repetând în șoaptă cuvintele.

– 14? Uau! îi șopti lui Connie.

Fata arăta cel puțin de 16 sau chiar de 17 ani. Și putea trece drept una de 18.

– Da. De asta e aici. Mama ei, sora mea, a ajuns la capătul răbdării cu fetișcana asta nărăvașă. A cam luat-o razna. Dar asta a fost în Eureka. Pe aici nu sunt prea multe locuri unde s-o iei razna. Zâmbi. Doar dacă aș putea s-o fac să-și mai acopere trupul ăla gol, m-aș simți mult mai bine.

– Știu ce zici, râse Mel. Sper să reușești.

„Dar eu, una, m-aș gândi la anticoncepționale", își spuse Mel.

Când Mel lua masa la bar, dacă nu era nici un cunoscut pe acolo, cum ar fi fost Connie sau cea mai bună prietenă a ei, Joy, sau Ron, sau Hope, stătea la bar și vorbea cu Jack câtă vreme mânca. Câteodată, mânca împreună cu ea. În timpul acestor mese, ea află mai multe despre oraș, despre vizitatorii de peste vară care veneau să facă drumeții și să campeze, despre vânătorii și pescarii care treceau pe acolo în timpul sezonului – râul era grozav pentru pescuit la muscă, un comentariu care o făcu să chicotească. Și mai era canotajul, ce părea a fi distractiv.

Ricky îi făcu cunoștință cu bunica lui, care își făcu o rară apariție în timpul cinei. Lydie Sudder avea peste

70 de ani și avea mersul inconfundabil al uneia care suferea de artrită.

– Aveți un nepot foarte drăguț, observă Mel. Sunteți doar voi doi?

– Da, spuse ea. Mi-am pierdut fiul și nora într-un accident când el era mic. Cu siguranță mi-aș fi făcut griji pentru el dacă n-ar fi fost Jack. Are grijă de Ricky încă de când a venit în oraș. Are grijă de mulți oameni.

– Văd asta, spuse Mel.

Soarele de martie încălzise pământul și făcuse să iasă mugurii. Lui Mel îi trecu prin minte un gând trecător că a vedea locul acela în plină floare ar fi fost magnific, dar apoi își aminti că nu avea să-l vadă. Bebelușul – mica Chloe – creștea, iar câteva femei din oraș se opriseră să se ofere să stea cu ea.

Ea își dădu seama că era acolo de peste o săptămână – și timpul trecuse foarte repede. Firește, faptul că nu avea parte de mai mult de patru ore de somn continuu tindea să grăbească trecerea timpului. Aflase că o conviețuire cu Doc Mullins era mai suportabilă decât crezuse. Putea fi un țap bătrân și arțăgos, dar și ea îi putea răspunde cu aceeași monedă, ceva ce lui părea că-i producea o plăcere ascunsă.

Într-o zi, când copila dormea și nu erau nici pacienți, nici vizite, Doc scoase un pachet de cărți. Le amestecă și spuse:

– Haide! Hai să vedem ce poți!

Se așeză la masa din bucătărie și împărți cărțile.

– Gin, spuse el.

– Tot ce știu despre gin e că se amestecă bine cu tonic, îi spuse ea.

– Bine. O să jucăm pe bani, spuse el.

Ea se așeză la masă.

– Ai de gând să profiți de mine, rosti ea.

– Ah, da, confirmă el. Și apoi, cu un zâmbet ce apărea atât de rar, începu să-i explice cum să joace. Mărunțiș pentru puncte, îi spuse el.

Iar ea timp de o oră râse, câștigând, expresia lui Doc devenind cu fiecare minut tot mai acră. Ceea ce o făcu să râdă și mai tare.

– Haide! spuse ea împărțind cărțile. Hai să vedem ce poți!

Sunetul făcut de cineva care intra pe ușa din față întrerupse jocul, iar Mel spuse:

– Stai aici, mă duc eu să văd cine e. Îl bătu pe mână. Îți dau ocazia să trișezi.

În ușă era un bărbat slab cu o barbă lungă și sură. Salopeta cu care era îmbrăcat era murdară și zdrențuită pe margini, atârnând peste ghetele murdare. Marginile manșetelor și ale gulerului erau de asemenea zdrențuite, ca și cum purtase hainele acelea foarte mult timp. Nu intră în casă, probabil din cauza noroiului în care călcase, ci rămase în ușă, răsucind în mâini o pălărie tocită, din fetru.

– Te pot ajuta cu ceva? îl întrebă ea.

– Doc e aici?

– Ah, sigur. Stai să-l chem!

Îl aduse pe Doc la ușa din față și, câtă vreme el discută cu omul, ea o verifică pe Chloe. Când Doc se întoarse în cele din urmă în bucătărie, pe față i se vedea o expresie neplăcută.

– Trebuie să facem o vizită la domiciliu. Vezi dacă poți găsi pe cineva să aibă grijă de bebeluș.

– Ai nevoie de ajutorul meu? întrebă ea, poate mai încrezătoare decât dorea.

– Nu, spuse el, dar cred că ar trebui să vii și tu. Să vezi ce e de cealaltă parte a lizierei.

Chloe se foi în pat, iar Mel o luă în brațe.

– Cine era omul ăla?

– Clifford Paulis. Trăiește în pădure cu niște oameni. Fata lui și bărbatul ei li s-au alăturat cu ceva vreme în urmă. Au probleme în mod regulat. Aș vrea mai degrabă să vezi.

– Bine, spuse ea perplexă.

După câteva telefoane fără succes, tot ce putură face pentru copilă fu s-o ducă peste drum la Jack cu câțiva pamperși și o sticlă. Mel îi cără pătuțul, iar Doc reuși să ia copila cu un braț și bastonul cu celălalt, deși Mel se oferise să facă două drumuri.

– Ești sigur că o să fii în regulă? îl întrebă ea pe Jack. Poate că va trebui s-o schimbi.

– Am nepoate, spuse el din nou. Sunt experimentat.

– Câte nepoate, mai exact? întrebă ea.

– Opt la ultima numărare. Patru surori și opt nepoate. Se pare că nu pot face băieți. Unde vă duceți?

– Nu sunt sigură.

– La Paulis, spuse Doc, iar Jack fluieră.

În timp ce ieșeau din oraș, Mel spuse:

– Presimt că nu-i a bună. Se pare că toți știu despre familia asta, în afară de mine.

– Bănuiesc că trebuie să fii pregătită. Familia Paulis trăiește într-o mică tabără de cocioabe și rulote împreună cu alți câțiva – e un campus. Stau retrași, beau mult și se aventurează foarte rar în oraș. Au mereu o rezervă de alcool pur de cereale. Sunt oameni săraci lipiți, nenorociți, dar n-au făcut necazuri orașului. Clifford spune că a fost o bătaie azi-noapte și că trebuie să-i dregem puțin.

– Ce fel de bătaie?

– Sunt niște oameni destul de duri. Dacă au trimis după mine, asta înseamnă că a fost una zdravănă de tot.

Merseră mult timp prin pădure. Drumul era îngust și plin de hârtoape, pe un singur fir, înainte să se ajungă într-un luminiș în jurul căruia erau, așa cum spusese Doc, două cocioabe și câteva rulote. Nu case mobile, ci caroserii și un trailer mic ce văzuse și zile mai bune, împreună cu o camionetă fără roți, cățărată pe butuci. Erau așezate în cerc, în mijlocul căruia era un fel de cuptor de cărămizi nearse. De pe rulote și cocioabe erau întinse prelate cu mobilă sub ele. Nu mobilă pentru grădină, ci efectiv mobilă de interior – mese și scaune, canapele

vechi și roase. Mai erau cauciucuri vechi, niște camionete mici, diverse vechituri, un storcător de rufe stând într-o rână. Mel se uită printre copaci și clipi să-și limpezească vederea. Părea să fie o semiremorcă pe jumătate îngropată în pământ cu prelate de camuflaj pe deasupra. Lângă ea era un generator pe benzină.

Mel spuse:

- Sfinte Dumnezeule!

- Ajută dacă poți, spuse Doc. Dar încearcă să nu vorbești. Se uită la ea. O să fie greu pentru tine.

Doc coborî din camionetă, ridicându-și geanta. Lumea începu să se îndrepte spre luminiș - nu din interiorul caselor lor, ci mai degrabă din spatele lor. Erau doar câțiva bărbați. Era imposibil să le ghicești vârsta; toți arătau ca niște vagabonzi, cu blugii murdari și uzați și salopete. Erau bărboși, cu părul lung și încâlcit, ca niște țărănoi. Toți erau slabi, cu ten palid - nu se bucurau de o sănătate bună. Domnea un miros neplăcut, iar Mel se gândi la grupuri sanitare. Probabil foloseau pădurea, dar mirosea ca și cum nu se îndepărtau prea tare de tabără. Dotările lor erau minimale. Era ca într-o țară din lumea a treia.

Doc încuviință din cap spre oameni, înaintând, și i se răspunse la fel. Era evident că mai fusese aici. Mel îl urmă încet. Doc ajunse în fața unei cocioabe la intrarea căreia stătea Clifford Paulis. Doc se întoarse să se asigure că Mel era cu el, apoi intră.

Ea simți cum toți ochii erau pe ea, dar stăteau la distanță. Nu-i era chiar frică, dar era nervoasă și nesigură și se grăbi în spatele lui Doc ca să intre cu el în cocioabă.

Înăuntru era o masă mică, pe care se afla o lanternă. Pe scaune joase stăteau un bărbat și o femeie. Mel trebui să-și înăbușe un icnet. Fețele lor erau umflate, tăiate și pline de vânătăi. Bărbatul avea vreo 30 de ani, părul blond și murdar tuns scurt și țepos și se foia și se răsucea, neputând sta liniștit. Femeia, poate de aceeași vârstă, își ținea brațul într-un unghi ciudat. Era rupt.

Doc puse geanta pe masă și o deschise. Scoase și își puse mănuși de latex. Mel făcu la fel, dar încet, iar pulsul i se acceleră. Nu mai lucrase ca asistentă pe teren, dar știa câteva care o făcuseră. Existau barăci urâte peste tot în zonele sărace din L.A. unde puteau fi chemați paramedicii, dar în oraș, dacă aveai o situație ca asta, notificai poliția. Pacienții erau aduși la Urgențe. Iar în cazul unei violențe domestice, așa cum era clar că fusese aici, cei doi ar fi fost arestați și băgați la închisoare direct de la Urgențe. Când exista o vătămare într-un astfel de caz, nimeni nu trebuia să depună plângere în afară de poliție.

– Ce ai, Maxine? spuse el cu mâna spre brațul ei, pe care ea îl întinse spre el. Îl examină scurt. Clifford! strigă el. O să am nevoie de o găleată cu apă. Apoi îi spuse lui Mel: Apucă-te și curăță fața lui Calvin, vezi dacă e nevoie de copci, iar eu o să încerc să așez mâna la loc.

– Vrei o seringă? întrebă ea.

– Nu cred că o să avem nevoie, răspunse el.

Mel scoase niște apă oxigenată și vată și se apropie prudentă de bărbat. El își ridică ochii spre ea cu o gură plină de dinți murdari, unii părând a avea carii. Văzu că pupilele erau foarte mici – era plin de amfetamine, drogat de-a binelea. Continua să rânjească, dar ea încercă să nu îl privească direct. Îi curăță niște tăieturi de pe față și în cele din urmă spuse:

– Șterge-ți rânjetul ăla de pe față sau o să-l las pe Doc să facă asta.

Asta îl făcu să chicotească prostește.

– O să am nevoie de ceva pentru durere, spuse el.

– Ai luat deja ceva pentru durere, replică ea, iar el chicoti din nou, dar în ochi se putea vedea o amenințare, așa că ea se decise să nu se mai uite direct la el.

Doc făcu deodată o mișcare bruscă, trântind brațul lui Calvin de masă cu putere, prins de mâna lui artritică.

– Nu mai faci niciodată asta, m-ai auzit? spuse Doc pe o voce mai amenințătoare decât auzise Mel până atunci, apoi dădu drumul încet antebrațului lui Calvin în vreme

ce-l țintuia cu o privire furioasă. Apoi Doc își îndreptă din nou atenția asupra lui Maxine. O să trebuiască să-ți pun la loc osul ăsta. Apoi ți-l bag în ghips.

Mel habar n-avea ce tocmai se petrecuse.

– Nu vrei o radiografie? se auzi întrebându-l pe Doc.

Răspunsul fu o privire a doctorului care îi spuse să încerce să nu vorbească. Ea se întoarse la fața bărbatului. Deasupra ochiului era o tăietură pe care o putea repara cu plasture, nefiind nevoie de copci. Stând aplecată deasupra lui, observă prin părul rărit o umflătură vânătă uriașă în creștetul capului. Probabil Maxine îl pocnise cu ceva chiar înainte ca el să-i rupă mâna. Se uită la umerii lui și la mâini prin țesătura subțire a cămășii și văzu că era destul de zdravăn – probabil era puternic. Destul de puternic pentru a rupe un os.

Fu adusă găleata cu apă – ruginită și murdară – și o auzi pe Maxine strigând de durere când Doc folosi fără veste forța pentru a-i pune osul la loc.

Bătrânul doctor Mullins lucră în tăcere, înfășurându-i brațul cu un bandaj, apoi băgă în găleată materialul pentru ghips, umezindu-l și aplicându-l pe brațul rupt. După ce-și termină treaba, Mel se depărtă de Calvin și îl privi pe Doc. Pentru vârsta lui, era puternic și rapid, abil pentru un om cu mâinile lui răsucite de artrită, dar, pe de altă parte, asta fusese munca lui de-o viață. După ce puse ghipsul, scoase o fașă din geantă.

După ce termină, își scoase mănușile, le aruncă în geantă, o luă și, uitându-se în jos, se duse la camionetă. Din nou, Mel îl urmă.

După ce ieșiră din tabără, ea spuse:

– Deci ce se petrece acolo?

– Ce crezi că se petrece? întrebă el. Nu-i complicat.

– După mine, arată groaznic, spuse ea.

– Este groaznic. Dar nu complicat. Doar câțiva alcoolici săraci lipiți pământului. Vagabonzi care trăiesc în pădure. Clifford a plecat cu mulți ani în urmă de lângă familia lui ca să trăiască aici, iar de-a lungul timpului

au venit și alții. Apoi, nu cu mult timp în urmă, au apărut Calvin Thompson și Maxine și au adăugat iarba pe ordinea de zi – o cultivă în semiremorcă. Cel mai mare mister pentru mine e cum au adus-o aici. Pot paria că nu a făcut-o Calvin. Cred că el e în legătură cu cineva care le-a spus că poate sta aici retras să supravegheze cultura. Calvin e cultivator. De asta e generatorul acolo – lumini pentru creștere. Irigă cu apă din râu. Nervii lui Calvin nu vin de la iarbă – asta l-ar liniști. Probabil a consumat altceva, cum ar fi metadona. Poate că șterpelește marijuana, îl înșală pe șef și o vinde pentru altceva. Nu cred că Clifford și bătrânii ăia au vreo legătură cu iarba. N-au avut niciodată o cultură aici de care să fi știut eu. Dar s-ar putea să mă înșel.

– Uimitor! spuse ea.

– Sunt o grămadă de mici culturi de marijuana ascunse prin pădurile astea – unele chiar de dimensiuni mari –, dar nu poți cultiva afară în lunile de iarnă. E cea mai mare recoltă pentru vânzare din California. Dar, chiar dacă le-ai da lui Clifford și bătrânilor ălora un milion de dolari, tot așa o să trăiască. El inspiră. Nu toți cultivatorii locali arată ca niște vagabonzi. Mulți par niște milionari.

– Ce s-a întâmplat când i-ai apucat brațul așa? întrebă ea.

– N-ai văzut? Își ridica mâna ca și cum voia să te atingă. Familiar.

Ea se cutremură.

– Mulțumesc. Cred. De ce ai vrut să văd asta?

– Din două motive – ca să știi ce presupune o parte din medicina asta rurală. Unele locuri unde se cultivă sunt pline de capcane, dar asta, nu. Nu trebuie niciodată să te duci într-unul din locurile alea singură. Nici dacă se naște un copil. Ai face bine să mă asculți.

– Nu-ți face griji, spuse ea înfiorându-se. Ar trebui să spui cuiva, Doc. Ar trebui să-i spui șerifului sau altcuiva.

El râse.

- Din câte știu, departamentul șerifului știe - cultivatori sunt peste tot în partea asta de lume. Cei mai mulți dintre ei sunt invizibili, nu e ca și cum vor să fie găsiți. Cu alte cuvinte, eu lucrez ca medic, nu la forțele de ordine. Nu vorbesc despre pacienți. Presupun că asta e și etica ta.

- Trăiesc în mizerie! Sunt flămânzi și probabil bolnavi! Apa e cu siguranță contaminată de containerele alea oribile și murdare în care o păstrează. Se cotonogesc unii pe alții, mor de la atâta băutură și... În fine.

- Da, spuse el. Nici pentru mine n-a fost o zi veselă.

Ea găsi devastatoare acceptarea acestei situații lipsite de speranță.

- Cum faci? îl întrebă ea cu vocea scăzută.

- Fac tot ce pot, răspunse el. Ajut unde pot. Asta e tot ce se poate face.

Ea clătină din cap.

- Asta chiar că nu e pentru mine, spuse ea. Pot să mă ocup de chestii din astea când merg la spital, dar nu sunt practiciană rurală. E ca la Corpul Păcii.

- Există și aspecte fericite în activitatea mea de doctor, spuse el. Ceea ce s-a întâmplat nu intră în astea.

Ea era complet deprimată când merse la bar să ia copila.

- Nu-i frumos pe-acolo, așa-i? întrebă Jack.

- Oribil. Tu ai fost vreodată acolo?

- Am dat peste ei acum câțiva ani când vânam.

- N-ai vrut să spui nimănui? întrebă ea. De pildă, poliției?

- Nu-i ilegal să fii vagabond, spuse el ridicând din umeri.

Deci, își spuse ea, el nu știa nimic despre semiremorcă. Doc spusese că apăruse cu puțin timp în urmă.

- Nu-mi pot imagina cum e să trăiești așa. Unde pot să mă duc la baie aici? Vreau să mă spăl înainte să ating copila.

- Chiar lângă bucătărie, zise el.

Când se întoarse, o luă pe Chloe și o ținu lângă ea, simțind că mirosea a curat și a pudră.

– Din fericire, nu trebuie să trăiești ca ei, spuse el.

– Nici ei. Cineva ar trebui să intervină acolo, să le aducă ajutoare. Cel puțin mâncare și apă curată.

El luă pătuțul copilului să-l ducă peste drum.

– Cred că și-au distrus prea mulți neuroni ca să poată funcționa, spuse el. Concentrează-te asupra binelui pe care-l poți face și nu-ți bate capul cu cazurile fără speranță! Doar o să te întristeze.

Pe seară, apăru Mel. Luă cina la bar, râse cu Jack, iar Preacher chiar zâmbi puțin. În cele din urmă, își puse mâna mică peste a lui Jack și îi spuse:

– Te rog să mă ierți pentru mai devreme, Jack. Nici nu ți-am mulțumit că ai stat cu copilul.

– Erai cam supărată, rosti el.

– Da. Am fost și eu surprinsă. Nu e ca și cum n-am mai văzut o mulțime de vagabonzi și oameni ai străzii. Erau clienți frecvenți la spital. Nu mi-am dat seama înainte de ziua de azi că în oraș îi spălam, îi aranjam și îi predam unei agenții sau alta. În subconștient probabil am știut dintotdeauna că vor reveni nu peste mult timp, căutând prin gunoaie, dar nu trebuia să văd asta. Aici a fost diferit. Ei nu se duc nicăieri și nu primesc nici un ajutor. Au rămas doar în sarcina lui Doc. Singur. E nevoie de mult curaj să faci ce face Doc.

– Face mai mult decât ar face multă lume, spuse Jack.

Ea zâmbi.

– Aici e un ținut dur.

– Poate fi, zise el.

– Nu sunt multe posibilități pe aici.

– Ne descurcăm destul de bine cu ce avem. Dar trebuie să îți amintești că bătrânii din tabăra aia nu vor altceva decât să fie lăsați în pace, spuse el. Știu că e greu de digerat, dar mare parte din zona asta e exact contrariul – înfloritoare și sănătoasă. Excursia aia în pădure

te-a făcut să-ți dorești cu și mai multă disperare să pleci de aici?

- Cu siguranță mi-a deschis ochii. Credeam că medicina provincială va fi pașnică și agreabilă. N-am crezut niciodată că are și alte fațete - la fel de disperate ca unele dintre cele mai rele probleme ale cartierelor sărace de la oraș.

- Nu știu dacă e așa, replică el. Cele pașnice și agreabile le depășesc cu mult pe cele disperate. Pe cuvânt! Ești bine-venită să vezi tu însăți și să mă faci pe mine mincinos. Dar va trebui să mai stai pe aici.

- M-am angajat să rămân până când copilul va fi dat în plasament, spuse ea. Îmi pare rău că nu pot promite mai mult.

- Nu-i nevoie să promiți. Doar îți arătam opțiunile.

- Dar îți mulțumesc pentru că ai avut grijă de copil.

- E un copil cuminte, spuse el. Nu m-a deranjat deloc.

După ce plecă înapoi acasă la Doc, Jack îi spuse lui Preacher:

- E totul în regulă aici? Mă gândesc să beau o bere.

Sprâncenele stufoase și negre ale lui Preacher o luară în sus în semn de surprindere. Nu spuse: „Încă o bere? Așa de curând?“, ci zise:

- E totul în regulă aici.

Jack știa că, dacă nu-i spunea nimic lui Charmaine timp de câteva săptămâni, ea nu avea să știe că era ceva de spus. Mai știa că, în ciuda faptului că Mel îi pusese stăpânire pe gânduri, asta nu însemna că se putea întâmpla ceva vreodată, că ea avea să mai rămână o săptămână în Virgin River. Nu asta era ideea. Ci era greșit să se mai ducă vreodată la Charmaine dacă nu o plăcea. Pentru el era o chestiune de onoare. Chiar dacă nu se gândise la vreun angajament, cu siguranță nu intenționa să se folosească de cineva.

Și mai era o problemă. Teama că, făcând sex cu Charmaine, în gândurile lui avea să fie altă persoană.

Asta nu se putea întâmpla. Le-ar fi insultat pe ambele femei.

Când îl văzu că intră în bodegă, prima reacție fu de surprindere plăcută și îi zâmbi. Apoi își dădu pe loc seama cât de neobișnuită era vizita asta, iar zâmbetul îi dispăru.

– O bere? îl întrebă ea.

– O discuție, răspunse el. Butch îți poate ține locul zece minute?

Ea efectiv se dădu înapoi un pas. Știa ce urma, iar ochii ei căprui se întristară. Chiar păli.

– Doar atât durează? întrebă ea. Zece minute?

– Cred că da. Nu sunt prea multe de zis.

– Există altcineva, spuse ea dintr-odată.

– Nu. Nu există. Hai să stăm la o masă! Se uită peste umăr. Aia de acolo. Întreabă-l pe Butch!

Ea încuviință din cap și plecă. Câtă vreme vorbi cu Butch, Jack se duse la masă. Butch se așeză la bar, iar Charmaine veni la Jack. El se întinse și o luă de mână.

– Mi-ai fost o prietenă minunată, Charmaine. Nici măcar o clipă n-am luat asta ca pe ceva cuvenit.

– Dar...

– Mintea îmi stă în altă parte, spuse el. Nu o să mai vin în Clear River pentru o bere.

– Poate fi doar un singur lucru, spuse ea. Pentru că te cunosc. Și ai nevoi.

El se gândise intens la asta pe drum și nu intenționa s-o mintă. Dar nu exista nimeni altcineva. Mel nu era altcineva – și poate că niciodată nu avea să fie. Faptul că îi acaparase gândurile nu însemna că avea să se materializeze vreodată în altceva mai mult. Poate că avea să se țină de cuvânt și să plece din Virgin River cu prima ocazie și, chiar dacă nu pleca, nu putea pune cărțile pe masă chiar de la început. Motivul pentru care se depărta de ea nu era doar ca s-o aibă pe Mel, ci pentru a n-o amăgi pe Charmaine. Era o femeie cumsecade, fusese

bună cu el. Nu merita să fie dusă de nas, în vreme ce el aștepta să vadă ce avea de gând să facă cealaltă femeie.

Cabana din Virgin River o fi gata, dar Mel cu siguranță nu era. Copilul pe care Doc îl avea o reținea pentru moment în oraș, dar nu era practic să se gândească la ea cum o să aibă grijă de Chloe acolo, în cabană - era doar un singur incubator de plexiglas, nu exista scaun special de mașină pentru mers încolo și încoace, nici telefon. Firește, nu era o pedeapsă s-o știe că locuiește peste drum. Dar o voia în cabana renovată de el, voia asta mult de tot.

Charmaine avea dreptate - el avea nevoi. Dar cumva, când se uita la această Mel atât de tânără, știa că nu avea să fie niciodată așa - un aranjament pentru sex o dată la câteva săptămâni. Jack n-avea absolut nici o idee cum urmau să evolueze lucrurile, dar deja știa că avea să fie mai mult decât asta. Avea un trecut bogat în evitarea angajamentelor, așa că asta îl deranja. Existau șanse mari să plutească în derivă pe o mare cuprinsă de singurătate. Pentru că Mel avea probleme. Nu avea nici o idee care erau acelea, dar tristețea pasageră din ochii ei venea din trecut, ceva peste care încerca să treacă.

Dar o voia. O voia cu totul, voia totul cu ea.

- Asta-i chestia, spuse el. Am nevoi. Dar acum cred că am nevoie de cu totul altceva decât am avut în trecut. Aș putea cu ușurință să continui să vin aici, Charmaine. Cu siguranță nu sufăr, ești extraordinar de bună cu mine. Dar, în cei doi ani de când vin la tine, am fost aici cu totul. N-ar trebui să fie altfel.

- Ultima dată a fost diferit, spuse ea. Am știut că nu-i în ordine ceva.

- Da, îmi pare rău. E prima dată când mintea nu mi-a fost conectată cu trupul. Meriți mai bine de atât.

Ea își ridică bărbia și își dădu părul peste umăr.

- Și dacă aș spune că nu-mi pasă?

Dumnezeule, se simțea atât de prost să facă asta!

- Mie îmi pasă, fu tot ce putu spune.

Ea începu să lăcrimeze.

- Bine atunci, spuse ea curajoasă. Bine atunci.

Când plecă, știu că avea să treacă o vreme până când să se simtă bine după ceea ce tocmai făcuse. Nu fusese tocmai o legătură fără sentimente sau angajamente. Tot rahatul ăla fără angajamente însemna că nu vorbeai despre asta, nu făceai următorul pas. Avusese un soi de contract cu Charmaine, chiar dacă nu era unul formal, legal, chiar dacă era destul de lejer la capitolul de concesii reciproce. Ea respectase contractul, el îl încălcase. Și o dezamăgise.

capitolul 5

Diminețile, după ce copilul era hrănit destul de devreme și pus înapoi să doarmă, lui Mel îi plăcea să-și bea cafeaua pe veranda din fața casei lui Doc și să stea pe trepte. Îi plăcea să se uite cum se trezea orășelul. Mai întâi, soarele crea un fel de cărare aurită printre pinii înalți de pe stradă, luminându-i încet. Se putea auzi sunetul ușilor deschizându-se și închizându-se. O camionetă Ford mergea încet de la est la vest pe stradă, aruncând ziare - *The Humboldt News*. Îi plăcea să primească ziarul devreme, deși nu era nici pe departe ca *L.A. Times*.

Curând începeau să apară copiii. Autobuzul îi lua la capătul dinspre vest al străzii principale. Cei din oraș mergeau pe jos sau cu bicicletele și se adunau acolo, legându-și bicicletele de copaci în curtea din față a cuiva. Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată la oraș - cineva care să permită folosirea curții drept parcare de biciclete în timp ce copiii erau la școală. O văzu pe Liz ieșind din casa lui Connie de lângă magazin, apoi traversând strada în fugă, cu geanta cu cărți bălăngănindu-se pe umăr și fundul legănându-se ispititor. „Dumnezeule, fata asta își face reclamă ca nebuna!", se gândi Mel.

Mașini și camionete începură să lase copiii din afara orașului. Încă nu era ora 19.00 – o zi lungă pentru copiii din orașele mici care erau duși la stația de autobuz, mergeau cu autobuzul cine știe cât timp, pentru că în Virgin River nu era școală, apoi veneau înapoi în oraș, la fermă sau ranch. Copiii care se adunau acolo, probabil vreo treizeci, aveau vârste cuprinse între 5 și 17 ani, iar mamele celor mai mici discutau în vreme ce așteptau autobuzul. Câteva aveau cafea și râdeau ca niște prietene foarte vechi.

Apoi veni autobuzul, condus de o femeie masivă și veselă care se dădu jos, salută părinții și ghidă copiii să se urce.

Jack ieși din bar cu o undiță în mână și cutia cu momeli în cealaltă. Își puse uneltele în spatele camionetei și ridică o mână spre ea. Ea îi făcu semn la rândul ei. Pleca la râu să pescuiască. Nu mult după aceea, Preacher se apucă să mături veranda din față. Când își ridică privirea, înălță și el o mână.

Ce spusese ea despre orășelul ăsta? Că nu semăna cu pozele pe care le văzuse? Dis-de-dimineață, orășelul era adorabil. Mai degrabă decât să arate vechi și obosit, casele erau drăguțe și simple. Erau acoperite cu șindrilă fără pretenții într-o varietate de culori – albastru, verde-deschis, bej cu ornamente maro. Casa lui Connie și Ron, vecină cu magazinul din colț, avea același galben cu ornamente albe ca magazinul lor. Doar o singură casă de pe stradă fusese vopsită recent, una albă cu obloane și ornamente verzi. Îl văzu pe Rick ieșind din casa aceea, alergând pe verandă, sărind pe stradă și urcând în mica lui camionetă. Era o stradă sigură. Cu case prietenoase. Nimeni nu ieșea dintr-o casă fără să salute dacă vedea pe altcineva, să facă semn cu mâna, să se oprească și să vorbească.

O femeie ieși din spatele bisericii acoperite cu scânduri de pe stradă și părea că se apropia șovăind. În timp ce se apropia, Mel se ridică.

– Salut, spuse ea ținând cafeaua cu ambele mâini.

– Tu ești asistenta? o întrebă ea.

– Asistentă practiciană și moașă, da. Te pot ajuta cu ceva?

– Nu, spuse ea. Am auzit de tine, asta-i tot.

Ochii femeii erau lăsați în jos somnoroși, ca și cum nu putea sta trează, cu cearcăne negre sub ei. Era o femeie înaltă, poate de 1,80, și destul de simplă, cu părul murdar strâns la spate. Era posibil să fie bolnavă. Mel îi întinse o mână.

– Mel Monroe, spuse ea.

Femeia ezită un minut înainte de a accepta o strângere de mână. Își șterse palma de cracul pantalonului, apoi o întinse. Strânsoarea era puternică și stângace, iar unghiile, murdare.

– Cheryl, răspunse ea. Creighton.

Își trase mâna înapoi și își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor lălâi. Se părea că erau pantaloni bărbătești.

Mel se opri înainte să spună ceva. „Asta pare a fi acea Cheryl care trebuia să facă curățenie în cabană, acea Cheryl despre care Hope bănuia *că se apucase din nou de băut.*"

Asta explica tenul palid și ochii obosiți, dar mai ales toate acele vase de sânge sparte de pe obraji.

– Sigur nu pot face ceva pentru tine?

– Nu. Se spune că o să pleci imediat.

– Serios? spuse ea zâmbind. Am promis că mai întâi duc la bun sfârșit câteva lucruri.

– Copilul ăla, rosti ea.

Mel lăsă capul într-o parte.

– Nimic nu trece neobservat pe aici. Știi ceva despre copil sau despre mama lui? Mi-ar plăcea să găsesc femeia ca...

– Ca să poți pleca mai repede? Pentru că, dacă vrei să pleci, aș putea să am eu grijă de copil...

– Ai vreun interes legat de copil? întrebă ea. Pot să te întreb de ce?

– Vreau doar să ajut. Îmi place să ajut.

– Chiar n-am nevoie de mult ajutor, dar tare mi-ar plăcea s-o găsesc pe mama copilului. Ar putea fi bolnavă pentru că a născut singură.

Mel aruncă o privire spre bar și observă că Preacher încetase să mai măture și se uita. În aceeași clipă, Doc ieși din casă.

– Cheryl, spuse Doc.

– Bună, Doc! Tocmai îi spuneam asistentei că aș putea ajuta cu copilul. Să-l supraveghez în locul vostru.

– De ce ai vrea să faci asta, Cheryl?

Ea ridică din umeri.

– Jack mi-a spus despre asta.

– Mulțumesc. Sigur o să ținem cont, zise Doc.

– Bine, spuse ea, ridicând din nou din umeri. Se uită la Mel. Îmi pare bine de cunoștință. Se explică multe acum, când te văd.

Apoi se întoarse și plecă pe unde venise.

Mel se uită la Doc și îl văzu încruntându-se.

– Ce a fost asta? îl întrebă ea.

– Se pare că a vrut să vadă cum arăți. Are tendința să-l urmeze pe Jack peste tot ca un cățeluș îndrăgostit.

– N-ar trebui să-i dea de băut.

– Nu-i dă, spuse Doc. Jack e un tip generos, dar nu-i nesăbuit. Să-i dai de băut lui Cheryl e ca și cum ai arunca benzină în foc. În afară de asta, nu-și permite să meargă la barul lui Jack. Cred că face rost de rachiu din ăla pe care-l țin prin pădure.

– O s-o omoare.

– Din nefericire.

– Nu poate s-o ajute cineva?

– Ție ți se pare că arată precum cineva care vrea ajutor?

– A încercat cineva? Jack a...

– Jack nu poate face nimic pentru ea, spuse Doc. I-ar băga o sumedenie de idei inutile în cap.

Se întoarse și intră în casă. Mel îl urmă și îi spuse:

– Crezi că e posibil să fi născut?
– Totul e posibil. Dar mă îndoiesc.
– Ce-ar fi s-o examinăm? Ar fi evident.
Doc se uită la ea și ridică o sprânceană albă.
– Crezi că ar trebui să-l chem pe șerif? Să obținem un mandat de percheziție? întrebă el și plecă spre bucătărie.
„Ce orășel ciudat", se surprinse Mel gândind.

Câtă vreme copilul moțăi, Mel făcu o pauză și merse până la magazin. Connie își scoase capul din spate și spuse:
– Bună, Mel. Te servesc cu ceva?
– Mă gândeam să mă uit la revistele tale, Connie. M-am plictisit.
– Ia-ți de acolo! Noi ne uităm la serial. Dacă vrei, vino aici cu noi!
– Mulțumesc, spuse ea, mergând spre micul raft cu cărți. Acolo erau câteva cărți de buzunar și cinci reviste. Arme, camioane, pescuit, vânătoare și *Playboy*. Ea luă un roman de buzunar și *Playboy* și merse în spate, unde o văzuse pe Connie.
O draperie despărțită în două atârna în cadrul ușii spre camera din spate. Înăuntru, Connie și Joy stăteau în vechi șezlonguri de pânză în fața unui mic birou cu cești de cafea în mână și ochii pe un mic TV așezat pe un raft. Femeile erau complet opuse ca fizic – Connie, mică și aranjată, cu păr scurt, vopsit roșu ca focul, iar Joy, cam de 1,75 și o sută de kilograme, foarte simplă cu părul ei lung și alb strâns la spate în coadă de cal, cu fața rotundă și veselă. Erau o pereche ciudată – se spunea că erau cele mai bune prietene încă de pe vremea copilăriei.
– Vino în spate, zise Joy. Servește-te cu cafea dacă vrei!
La televizor, o femeie foarte drăguță se uita în ochii unui bărbat foarte chipeș și spunea:
– Brent, n-am iubit pe nimeni altcineva decât pe tine! Întotdeauna!

– Ah, ce mincinoasă e! spuse Connie.

– Nu, nu e – n-a iubit pe nici unul din ei. Doar și-a tras-o cu toți, spuse Joy.

La televizor:

– Belinda, copi...

– Brent, copilul e al tău!

– Copilul e al lui Donovan, spuse Joy către TV.

Mel se rezemă cu un șold de birou.

– Ce-i asta?

– *Riverside Falls*, spuse Connie. Brent și târfa Belinda.

– Asta o să facă Lizzie dacă n-o s-o dezbrace Connie de hainele alea de târfă.

– Am un plan, spuse Connie. Când o să crească și n-o s-o mai încapă hainele, o să le înlocuiesc și o să aibă o garderobă mai conservatoare.

Joy râse tare.

– Connie, pare că deja n-o mai încap!

Mel văzu că perechea de pe ecran era în pat, cu trupurile goale abia ascunse de cearșaf.

– Pfui! făcu ea. Telenovelele au evoluat mult.

– Tu te-ai uitat vreodată la o telenovelă, drăguțo? o întrebă Connie.

– Nu, de pe vremea facultății. Ne uitam la *General Hospital*. Mel puse revista și cartea pe birou și își luă o cană de cafea. Obișnuiam să rugăm pacienții să se uite pentru noi. Am avut un pacient cu tratament de durată – un bătrân – și obișnuiam să-i fac baie la ora 14.00 în fiecare după-amiază, apoi ne uitam amândoi.

– A rămas un singur bărbat cu care Belinda să nu se fi culcat – și ăsta are 70 de ani. Patriarhul. Connie oftă. Va trebui să aducă un actor nou pentru Belinda.

Pe ecran, Belinda îi mușcă buza lui Brent, apoi bărbia, după care alunecă încet pe pat și dispăru sub cearșaf. Toate femeile din cameră se aplecară spre ecran. Ridicătura de sub cearșaf, care era capul Belindei, coborî și mai mult și imediat Brent își dădu capul pe spate și lăsă să-i scape un geamăt delicios.

– Dumnezeule! spuse Mel.

Connie își făcu vânt.

– Cred că asta-i arma ei secretă, spuse Joy.

Și programul se întrerupse pentru reclame. Connie și Joy se uitară una la alta, chicotiră și se ridicară de pe scaune.

– Păi, nu s-au schimbat prea multe de ieri. Copilul o să fie la facultate până când o să se afle cine e tatăl.

– Nici măcar nu sunt sigură că e Donovan. S-a culcat și cu Carter.

– Asta a fost de mult, n-ar putea fi al lui.

– De când vă uitați voi două la telenovela asta? întrebă Mel.

– Ah, Dumnezeule, de cincisprezece ani? rosti Connie.

– Cel puțin.

– Ai găsit vreo revistă, drăguțo?

Mel se strâmbă și ridică *Playboy*.

– Măi, măi, spuse Connie.

– Nu mă interesează prea mult camioanele, peștii, armele sau vânatul, spuse ea. Nu primești și altceva?

– Dacă îmi spui ce vrei, o să-l pun pe Ron să le ia când mai pleacă. Luăm doar ce se vinde.

– E de înțeles, spuse ea. Sper că nu i-am furat revista vreunui tip care de-abia o aștepta.

– Nu-ți face griji pentru asta, spuse Connie. Hei, se organizează o mică petrecere la bar în seara asta pentru ziua de naștere a lui Joy. De ce nu vii și tu?

– Vai, dar n-am nici un cadou!

– Nu facem cadouri, drăguțo, spuse Joy. Doar vino și distrează-te!

– La mulți ani, oricum, Joy! O să vorbesc cu Doc, spuse ea. La ce oră? Dacă pot veni, ar trebui să aduc ceva de mâncare?

– Ne adunăm acolo cam pe la 18.00. Și nu-ți face griji să aduci ceva. Nu cred că gătești la Doc și avem mâncare din belșug. Nici o noutate cu copilul ăla?

– Nici un semn.

– A naibii chestie, spuse Joy. Pariez că femeia care a făcut asta a venit din alt oraș.

– Încep să cred și eu la fel, spuse Mel. Scoase niște bancnote din buzunar pentru ce luase. Atunci, poate că ne vedem mai târziu.

Pe drumul spre Doc, trecu pe lângă bar. Jack stătea pe verandă cu picioarele pe balustradă. Ea merse într-acolo. Lângă el era o cutie cu momeli plină de insecte. Mici clești, foarfeci și un brici ieșeau din cutie, dar și pungi mici de plastic în care erau pene colorate, cârlige argintii și alte accesorii.

– Pauză? o întrebă el.

– Am fost în pauză toată ziua, în afară de momentele când am schimbat scutece și i-am dat să mănânce. Copilul doarme, nu sunt pacienți și lui Doc îi e frică să joace gin cu mine. S-a dovedit că îl bat de-l snopesc.

Jack râse. Se aplecă și se uită la carte și revistă. Se uită la fața ei și ridică o sprânceană.

– Un pic de lectură de noapte? o întrebă el.

Ea ridică revista.

– Puteam lua ori asta, ori ceva despre arme, camioane, vânătoare sau pescuit. Vrei să ți-o împrumut când o termin?

– Nu, mersi, râse el.

– Nu-ți plac femeile goale?

– Ador femeile goale, doar că n-am chef să mă uit la poze cu ele. Se pare că tu ai parte de destule în munca ta, spuse el.

– Așa cum am zis, opțiunile erau destul de limitate. N-am mai văzut una din asta de mulți ani, de când eram la facultate. Eu și colegele mele de cameră râdeam ca proastele de rubrica de sfaturi. Și aveau niște povești interesante. *Playboy* mai publică ficțiune?

– Habar n-am, Melinda, spuse el rânjind.

– Știi ce am observat legat de orașul ăsta? Toată lumea are antene satelit și cel puțin o armă.

– Două articole ce par a fi necesare. Aici nu-i TV prin cablu. Tu tragi cu arma? o întrebă el.

– Urăsc armele, spuse ea înfiorându-se. Încearcă să-ți imaginezi numărul de morți prin împușcare într-un spital de urgențe în L.A. Se înfioră din nou. „Habar n-are“, își spuse ea.

– Puștile de pe aici nu sunt genul acela folosit de oameni să tragă unul în altul. Nu prea găsești pistoale în oraș, deși eu am două doar pentru că le-am avut de multă vreme. Aici e ținutul puștilor și carabinelor – folosite la vânătoare, la eutanasiat un animal bolnav sau rănit, pentru protecție față de sălbăticiuni. Te-aș putea învăța să tragi ca să te simți mai liniștită în prezența armelor.

– În nici un caz! Urăsc chiar să mă aflu în preajma lor. Toate armele astea pe care le văd în rasteluri în camionete sunt încărcate?

– Evident. N-ai un minut la dispoziție să-ți încarci arma dacă te atacă un urs. Urșii pescuiesc în același râu ca noi.

– Pfui, pescuitul a căpătat deja altă semnificație! Cine a împușcat toate animalele alea de pe pereți în bar? întrebă ea.

– Preacher a împușcat țapul. Eu am prins peștele și am împușcat ursul.

Ea scutură din cap.

– Cum îți poate oferi satisfacție să ucizi animale nevinovate?

– Țapul și peștele erau nevinovați, admise el. Dar ursoaica aia nu era. N-am vrut s-o împușc, dar lucram la bar, iar ea scormonea chiar pe aici în spate, căutând în gunoi. Urșii scotocesc prin gunoaie, mănâncă orice. A fost o vară foarte secetoasă. Puiul ei s-a aventurat prea aproape de mine și a enervat-o. A supărat-o. Probabil avea impresia că o să-i fac ceva puiului. Deci...

– Vai! Ce s-a întâmplat cu puiul?

– L-am închis în bar până când au putut veni să-l ia cei de la Departamentul de Protecție a Mediului. L-au dus în altă parte.

– Ce păcat pentru ea! Era doar mamă.

– N-am vrut să împușc ursul ăla, spuse el. Nici măcar nu vânez urși. Am la mine o substanță repelentă – un fel de spray lacrimogen. În ziua aia, sprayul era în camionetă, dar pușca era la îndemână. N-aș fi împușcat-o, dar era care pe care. Rânji spre ea. Orășeanco! spuse el.

– Da, sunt doar o orășeancă. Fără animale moarte pe pereți. Și cred că așa o să rămân.

Vineri era o seară mare în Virgin River. Veniseră mai multe mașini decât numărul obișnuit parcate în jurul barului, deși oamenii pe care îi cunoștea bine Mel ar fi venit pe jos. Mel îi spuse lui Doc:

– În seara asta e o petrecere pentru Joy la barul lui Jack. Presupun că o să mergi acolo. Poate mai târziu, dacă mi-ai putea ține locul o jumătate de oră, aș trece și eu să-i urez la mulți ani.

Doc pufni disprețuitor. Tot ce voia era să își ia whisky-ul obișnuit, să mănânce câte ceva și să se retragă. Așa că Mel îi dădu copilului să mănânce și îl aranjă în vreme ce el era peste drum. Își înfoie părul și se rujă puțin, gata pentru ceea ce se aștepta să fie o seară relativ plicticoasă, dar totuși o seară cu câteva fețe prietenoase. Se făcuse 19.30 când Chloe adormi, iar ea putu să plece.

– Nu stau mult, îi spuse lui Doc.

– Nu plec nicăieri, zise Doc. Din partea mea, poți să dansezi până în zori.

– O să mă chemi dacă ai nevoie de mine? îl întrebă.

– Nu prea sunt petreceri în orașul ăsta, spuse el. Ar trebui să profiți. Știu cum să schimb și să hrănesc un copil. Am făcut-o de ceva mai mult timp decât tine.

Când intră, văzu că era aproape plin de lume. Din tonomatul ce aproape niciodată nu funcționa, se auzea

o muzică de fond. Country. Jack și Preacher erau în spatele barului, iar Ricky era ocupat cu debarasarea meselor. Se uită în jur până când o văzu pe Joy.

– Scuze că am apărut așa de târziu, Joy. Copila chiar n-a vrut să se liniștească în seara asta. Își scoase puloverul și îl mirosi puțin. Cred că s-ar putea să miros a brânză.

– Ești în regulă, Și mai e destulă mâncare, așa că ia-ți o farfurie.

Câteva mese fuseseră aliniate lângă perete și pe ele erau caserole și farfurii cu mâncare ce arăta apetisant. Chiar în mijloc era un tort dintr-un strat, practic acoperit cu lumânări. După ce-și puse niște mâncare pe farfurie, lumea se apropie să o salute și să-i vorbească. Îi salută pe Fish Bristol, un reputat pescar din partea locului, și pe soția lui, Carrie. Harv, care putea fi găsit în bar aproape în fiecare dimineață, lucra ca electrician la compania de telefoane, dar înainte de a ieși la lucru își lua micul dejun la Jack's.

– Nevastă-mea nu poate fi deranjată să se dea jos din pat doar ca să pregătească micul dejun, spuse el râzând.

Ea observă că Liz era cuibărită în colț, arătând oribil de plictisită, cu picioarele lungi încrucișate și fusta scurtă care abia dacă îi acoperea părțile intime. Mel îi făcu cu mâna, reușind să smulgă un mic zâmbet din partea lui Liz. Mel făcu cunoștință cu un crescător de oi și cu soția lui, Buck și Lilly Anderson – Buck, înalt și slab, cu un început de chelie, și Lilly, scundă, rotofeie și îmbujorată.

– Ceva vești despre copilul ăla? întrebă Lilly.

– Nimic, spuse ea.

– E cuminte?

– Ah, Dumnezeule, e perfectă! Un înger.

– Și nimeni n-a întrebat dacă o poate lua? S-o adopte?

– N-am auzit nimic, nici măcar de la asigurările sociale, spuse Mel.

Connie aduse o prietenă să facă prezentările.

– Mel, ea e Jo Fitch. Ea și soțul ei locuiesc în capătul străzii – e cea mai mare casă de acolo.

– Cât mă bucur că în sfârșit te cunosc! spuse Jo. Nimeni nu s-ar fi așteptat la o fată așa de tânără și de drăguță. Noi...

Înainte ca Jo să poată termina, li se alătură un bărbat care o luă pe Jo de talie și, în vreme ce învârtea o băutură în pahar, o măsură cu privirea îndrăzneț pe Mel și spuse:

– Măi, măi... Deci ea e mica noastră asistentă? Ah, soră, nu mă simt bine! zise și apoi râse cu putere de propria glumă.

– Soțul meu, Nick, spuse Jo.

Lui Mel i se păru că o spusese pe un ton oarecum nervos.

– Îmi pare bine, rosti Mel politicoasă, văzând că el băuse prea mult. Se întoarse spre Connie și îi spuse: Totul e atât de apetisant!

– Deci, soră Melinda, îți place orășelul nostru?

– Te rog, spune-mi Mel, zise ea. E grozav. Sunteți foarte norocoși.

– Da, zise el, măsurând-o din nou cu privirea. Categoric am avut noroc. Când să mă programez pentru un control? o întrebă și râse din nou.

Atunci își aminti – Jo Ellen și soțul ăla al ei. Ăsta era tipul. Fusese pălmuit de mai multe femei, spusese Hope. Era limpede.

– Scuză-mă puțin, mă întorc imediat. Vreau să beau ceva.

El o apucă de mână și îi spuse:

– Lasă-mă pe mine...

Ea se smulse cu hotărâre, zâmbind.

– Nu, nu, rămâi aici!

Și o șterse cât de repede putu. În drum spre bar se opri să-i salute pe Doug și pe Sue Carpenter, clienți frecvenți la Jack's. Îi cunoscu pe bătrânii Fishburn – socrii lui Polly. Când ajunse la bar și se cățără pe un scaun

în fața lui Jack, punându-și jos farfuria, el nu se ocupă de ea imediat. Se uită prin mulțime încruntat.

În cele din urmă, o privi.

– Ai putea să-mi dai o bere? îl întrebă ea.

– Sigur, zise el.

– Nu pari prea vesel, observă ea.

Expresia i se relaxă.

– Doar supraveghez totul, spuse el. Te distrezi?

– Hm... Clătină din cap și luă o gură. Ai mâncat chestia asta? E aproape la fel de bună ca a lui Preacher. Femeile astea de la țară se pricep să gătească!

– De aceea majoritatea sunt... Cum să zic? Solide?

Ea râse spre el. Lăsând berea, mai mâncă puțin.

– Încă un motiv să mă întorc la civilizație.

Mai rămase acolo câteva clipe, apoi lângă ea apăru din nou el. Nick.

– Am așteptat, spuse el.

– Ah, Nick. Scuze, dar a trebuit să socializez. Sunt nou-venită, zise și sări de pe scaun cu berea în mână, lăsându-și farfuria pe bar.

Când Nick se pregăti s-o urmeze, simți cum încheietura mâinii îi era țintuită de bar. Jack se uită fix în ochii lui.

– Te așteaptă nevastă-ta acolo!

– Haide, fii de treabă, Jack, spuse Nick râzând.

– Mai bine ai grijă cum te porți! îl avertiză Jack.

Nick râse zgomotos.

– Haide, Jack, nu poți avea numai tu toate fetele drăguțe. Haide, omule! Toate nevestele noastre sunt nebune după tine, las-o și tu mai moale, zise și plecă.

Jack se uită cu atenție dincolo de bar. Putea să servească băutură și să toarne bere la halbă fără să-și ia ochii de pe încăpere. Nick părea că o urmărea pe Mel peste tot ca un cățel îndrăgostit, apropiindu-se cât de mult posibil, dar Mel era rapidă. Se dusese înspre capătul îndepărtat al încăperii să discute cu lumea, să fie alți bărbați între ea și Nick, apoi traversa camera ca și cum văzuse pe cineva cu care tocmai voia să vorbească, lăsându-l mereu

pe Nick în urmă. Preacher, care era în spatele barului cu el, la un moment dat îi spuse:

– Vrei să-i dau un sfat înainte să se aleagă cu nasul spart?

– Nu, spuse categoric Jack.

Jack se gândea că ar fi foarte plăcut să-i spargă nasul. Dacă Nick punea o mână pe ea, el avea să-și iasă din pepeni.

– Bine, spuse Preacher. N-am mai fost la o bătaie bună în bar de ani întregi.

Stând cu ochii pe ce se petrecea, o văzu pe nepoata lui Connie cum se ridică și se îndreaptă spre bufet, apoi cum își bagă un deget în glazura de pe tort și apoi în gură, scoțându-și încet degetul, în vreme ce se uita peste umăr spre Ricky, care înlemnise la una dintre mese de pe care lua paharele. Jack îl văzu cum o privea. Ricky aproape tremură o clipă, cu gura deschisă ușor, ochii lui mari măsurându-i picioarele lungi și sânii plini. „La naiba!“, se gândi Jack.

Cineva aprinse lumânările de pe tort, apoi toți se ridicară de la mese și veniră să se adune în mijloc, să cânte și să se uite cum Joy se străduia din răsputeri să le stingă pe toate 53.

Mel stătea în spatele mulțimii. Jack se uită din nou la ea. Se încruntă amenințător când Nick apăru în spatele ei. Nu putu vedea ce se întâmplă din cauza oamenilor, dar observă cum pe fața lui Nick apăru un zâmbet chiar când Mel ridică bărbia, făcu ochii mari și speriați și aruncă o privire panicată spre Jack. El plecă de lângă bar și își făcu repede loc spre Mel, când ea reacționă.

Mel simți o mână care o atinse pe fund și i se strecură între picioare. Pentru o clipă fu uluită, nevenindu-i să creadă. Apoi i se treziră instinctele și își mută berea în mâna cealaltă, îl lovi cu cotul în stomac, aplică o lovitură cu același cot sub bărbie, îi mătură picioarele de sub el cu un picior încălțat în cizmă, ridicându-l și făcându-l

să se prăbușească pe podea, întins pe spate. Își puse piciorul pe pieptul lui și îl privi fix în ochi.

– Să nu mai încerci *niciodată* așa ceva!

Toate astea, fără ca măcar să verse o picătură de bere.

Jack îngheță la capătul barului. „Uau! La naiba!"

Trecu o clipă. Apoi Mel se uită în jur în camera acum tăcută, cumva stânjenită. Toată lumea era șocată și se holba.

– Ah! făcu ea, dar piciorul încă îl ținea jos pe Nick, care, după cum se părea, nu putea respira, stând întins acolo, uluit. Ea își luă piciorul. Ah... repetă ea.

Din mulțime se auzi un râset. Cineva aplaudă. O femeie țipă aprobator. Mel se retrase cumva jenată. Ajunse la bar, chiar în fața lui Jack. Exact acolo unde se simțea cel mai în siguranță. Jack îi puse o mână pe umăr și se uită în direcția lui Nick.

Lui Mel îi părea nespus de rău pentru Jo Ellen. Ce trebuia să facă o femeie dintr-un oraș mic cu un bărbat insuportabil ca ăsta? Odată ce Jo îl culese de pe jos și îl duse acasă, petrecerea deveni mult mai antrenantă și glumele fură teribile. Câțiva bărbați o provocară la o luptă corp la corp, fiind limpede că devenise eroina femeilor.

Poveștile despre isprăvile lui Nick erau atât șocante, cât și distractive. Odată, când se simțise invincibil și nu putuse rezista în fața unui sân, fusese pus la pământ de o femeie. Până în seara asta, aceea fusese cea mai faimoasă trântă pe care o luase. Adunase un număr de palme, dar printr-un miracol încă nu fusese bătut măr de un bărbat furios; se părea că nu era luat în serios. Când era un fel de adunare sau petrecere prin vecini, ca în seara aceea, obișnuia să bea câteva pahare, devenea excitat și își asuma riscuri pe care ziua reușea să și le controleze. Căpătase clar o anumită reputație.

– Și totuși continui să-l inviți, îi spuse Mel lui Connie.

– Suntem doar noi aici, fetițo! Ne-am pricopsit unii cu alții.

- Ar trebui să i se spună că, dacă nu știe să se poarte, nu va mai fi invitat.

- Problema e că asta ar exclude-o pe Jo, iar ea e cumsecade. Îmi pare mult mai rău de Jo decât de oricare altă femeie pe care o sâcâie el, spuse Connie. O face să arate ca o proastă. Suntem în stare să avem grijă de ai noștri. O bătu pe braț pe Mel. Iar ție, fetițo, mă îndoiesc că îți va mai face vreodată necazuri.

La ora 21.00, petrecerea se sparse brusc. Era ca și cum cineva sunase dintr-un clopoțel - toate femeiele își adunară vasele, bărbații stivuiră farfuriile și adunară gunoiul, își luară rămas-bun și lumea se îndreptă spre ușă. Mel era în spatele grupului, urmându-l când o strigă Jack.

- Stai puțin! spuse el, așa că ea se întoarse și se aşeză pe un scaun. El îi puse în față o ceașcă de cafea. Ți-am spus că ești orășeancă? întrebă el zâmbind.

- Nici nu știam că mai pot face așa ceva, spuse ea, acceptând cafeaua.

- Te superi dacă te întreb de unde ai învățat asta?

- A fost cu multă vreme în urmă, când eram în ultimul an de facultate. Fuseseră câteva cazuri de viol prin campus și am mers împreună cu câteva fete la un curs de autoapărare. Ca să-ți spun adevărul, n-am fost niciodată sigură că va funcționa într-o situație reală. Cu un instructor, cu saltele pe podea, totul repetat și știind exact la ce să te aştepți, e altceva. Dar n-am fost sigură că aș putea reacționa la fel dacă un violator adevărat ar sări din spatele unei mașini parcate.

- Acum ştii. El nu s-a așteptat la asta.

- Da, și a fost în avantajul meu, zise și sorbi din cafea.

- N-am văzut ce a făcut, rosti el. Puteam spune după rânjetul prostesc de pe fața lui și privirea ta șocată că s-a întâmplat ceva.

Ea puse ceașca pe bar.

- M-a pipăit pe fund, spuse ea și observă că expresia lui Jack deveni brusc întunecată - ochi răi și îngustați,

încruntătură adâncă. Uau, ia-o ușurel, n-a fost fundul tău! Te-am văzut, ce aveai de gând să faci?

– Mult prea mult, spuse el. Nu-mi place să văd așa ceva la mine în bar. Am fost cu ochii pe el toată seara. În clipa în care te-a văzut, a fost cu ochii pe tine.

– A fost o mare pacoste, dar sunt sigură că de acum înainte o să mă lase în pace, spuse ea. A fost destul de amuzant felul în care petrecerea s-a oprit în felul ăla. S-a uitat cineva la ceas?

– Vitele nu te lasă să ai zile libere, spuse el.

– Nici copilașii, spuse ea dându-se jos de pe scaun.

– Te conduc, spuse Jack.

– Nu trebuie, Jack. Sunt bine.

El ieși totuși de după bar.

– Fă-mi pe plac. A fost o seară interesantă.

O luă de braț, spunându-și că era doar politicos, dar de fapt, dacă vedea ocazia, avea de gând s-o sărute. De zile întregi așteptase s-o sărute.

Traversară veranda și coborâră treptele spre stradă. Nu erau lumini stradale, dar luna era plină, sus pe cer, și arunca o lumină blândă peste oraş. La dormitorul de la etaj al lui Doc se vedea o lumină. Jack se opri chiar în mijlocul străzii.

– Uită-te, Mel! Uită-te la cer! Nu poți găsi asta nicăieri pe pământ. Toate stelele astea, luna, cerul întunecat, senin. Asta ne aparține.

Ea se uită în sus la cel mai superb cer pe care și-l putea imagina, cu mai multe stele decât crezuse că puteau exista. El păşi în spatele ei și, cu mâinile pe brațele ei, o strânse uşor.

– Nu poți vedea asta la oraș. În nici un oraș.

– E frumos, spuse ea încet. Recunosc, e un ținut minunat.

– E maiestuos. Într-una din zilele astea, înainte să-ți faci bagajele și să fugi, aș vrea să-ți arăt niște lucruri. Arborii de sequoia, râurile, țărmul. E vremea când se pot vedea balenele.

Ea se rezemă de el și nu putu nega că se simțea foarte bine sprijinită de Jack.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în seara asta. El se aplecă și îi inhală mirosul părului. Am fost foarte impresionat de cât de bine te-ai descurcat, dar îmi pare rău că el... Urăsc că te-a atins așa. Trebuia să fiu cu ochii pe el.

– Prea repede pentru mine. Prea repede pentru tine, spuse ea.

El o întoarse și se uită în ochii ei. Credea că vedea o invitație pe fața ei îndreptată spre el și o coborî pe a lui.

Ea îi puse o mână pe piept.

– Trebuie să intru, spuse ea cu respirația întretăiată.

El se îndreptă de spate.

– Știm amândoi că n-aș putea să te arunc la pământ, spuse ea zâmbind slab.

– N-o să fie niciodată nevoie, spuse el, dar încă o ținea de brațe, nevrând s-o lase să plece.

– Noapte bună, Jack. Și mulțumesc pentru tot. În pofida lui Nick, m-am distrat de minune.

– Mă bucur să aud asta, spuse el și îi dădu drumul.

Ea se întoarse și merse restul drumului cu capul în pământ.

El rămase în stradă până când ea intră, apoi se duse la bar. Pe drum, văzu camioneta lui Ricky parcată în fața casei lui Connie. La naiba, băiatul ăsta nu pierdea timpul! Ricky n-avea nici mamă, nici tată, iar bunica lui era bolnavă. Jack avusese grijă de el multă vreme și știa că avea să vină și ziua asta – trebuia să poarte *acea* discuție. Dar nu în seara asta. În seara asta, Jack avea să poarte o discuție cu el însuși.

Preacher săltase scaunele cu fundul în sus pe mese și mătura. Jack trecu repede pe lângă el.

– Unde te duci așa în grabă? întrebă Preacher.

– La duș, spuse el nefericit.

*

Pentru că Ron și Connie îl simpatizau atât de mult pe Ricky, nu îi deranja că stătea în fața casei vorbind cu Liz câteva minute. Aveau încredere în el, știa asta. Dar poate că n-ar fi trebuit pentru că, dacă ar fi știut ce-i făcuse doar o singură privire îndreptată spre Liz, ar fi închis-o în casă.

Ea se rezemă de poartă, își încrucișă picioarele în față, scoase o țigară din geantă și o aprinse.

– De ce faci așa ceva? o întrebă el.

– Ai vreo problemă cu asta? spuse ea suflând fumul.

El ridică din umeri.

– Îți face gura să aibă un gust de rahat, spuse el. Nimeni n-o să vrea să te sărute dacă fumezi.

Ea îi zâmbi.

– Cineva vrea să mă sărute?

El îi luă țigara din mână și o aruncă. Apoi o luă pe după mijloc și o apropie de buzele lui. „Da. Îți face gura să miroasă urât, dar nu destul de urât."

Ea se arcui spre el și bineînțeles că i se întâmplă. I se întâmpla tot timpul zilele astea. Când ea deschise gura și se lipi mai tare de el, se întâmplă chiar mai mult. Sfinte Dumnezeule, murea! Îi putea simți sânii plini și tari pe pieptul lui și acum nu voia decât să pipăie unul. Pe buzele ei, el rosti:

– N-ar trebui să fumezi.

– Mda.

– Îți scurtează viața.

– N-am vrea așa ceva.

– Ești frumoasă, spuse el. Chiar frumoasă.

– Și tu.

– Băieții nu sunt frumoși. Vrei să te duc luni la școală?

– Sigur. La ce oră?

– Vin să te iau la 7.00. În ce an ești?

– Primul, spuse ea.

Dintr-odată, nu i se mai întâmplă nimic.

– Paisp... 14? întrebă el.

– Mda. Și tu?

- Ah, junior. 16. Se dădu înapoi puțin. La naiba! Sfinte Dumnezeule!

- Nu mai vii să mă iei? întrebă ea, trăgându-și puțin în jos puloverul, ceea ce îi făcu sânii să-i iasă și mai tare în evidență.

El îi zâmbi.

- Ba da! La naiba! Ne vedem luni dimineață.

Vru să plece, apoi se întoarse brusc și se decise s-o mai sărute o dată. Adânc și tare. Lung. Și încă o dată mai lung. Poate mai adânc. Cu siguranță n-o simțea ca de 14 ani.

capitolul 6

Într-o dimineață, Doc plecă devreme de acasă, înainte de micul dejun, să facă o vizită la domiciliu. Nu plecase de mult când Lilly Anderson veni la birou s-o vadă pe Mel. Lilly era cam de aceeași vârstă cu Connie și Joy, ca majoritatea femeilor pe care le cunoscuse Mel - trecute bine de 40, spre 50 de ani. Era plăcut de rotofeie, cu o față blândă și amabilă, cu mult păr castaniu scurt și ondulat, cu fire grizonante. Nu era fardată și avea pielea netedă, de un crem fără cusur, cu obraji roz și un surâs cu gropițe. În clipa în care o cunoscuse la petrecere, simțise că emana un sentiment de siguranță și de grijă. Mel o simpatizase pe loc, simțind că putea avea încredere în ea.

- O mai ai pe micuță? o întrebă Lilly.

- Da, spuse Mel.

- Mă surprinde că n-a apărut nimeni s-o adopte.

- Și eu sunt destul de surprinsă de asta, spuse Mel.

- Un copilaș perfect sănătos, adăugă femeia. Cum rămâne cu toți cei care vor să adopte copilași sănătoși? Unde sunt?

Mel ridică din umeri.

– Poate că e doar o problemă a serviciilor sociale să se organizeze mai bine – înțeleg că sunt ocupați, iar orașele mici ca ăsta sunt puse pe planul doi.

– N-am putut să nu mă gândesc la ea. Mă gândeam, mă rog, că pot ajuta eu, spuse Lilly.

– Ce amabil din partea ta, zise Mel. Locuiești în apropiere? Pentru că uneori e bine pentru mine și Doc să mai facem câte o pauză de câteva ore. În special dacă avem pacienți.

– Suntem fermieri, stăm de cealaltă parte a râului, dar nu-i departe. Deja am crescut șase copii – l-am avut pe primul la 19 ani, iar fata mea are acum 18 și deja e măritată. Dar am loc acasă acum, când copiii au plecat la casele lor. Aș putea lua copilul până când se va găsi ceva permanent pentru ea. Mai am chiar și lucrurile vechi de bebeluș depozitate în șopron. Sau aș putea fi un părinte adoptiv. Buck, soțul meu, a spus că ar fi în ordine.

– E foarte generos din partea ta, Lilly, dar mă tem că nu-ți putem plăti nimic.

– N-aș avea nevoie de bani, zise ea. E doar un gest prietenos. Ajutăm când putem. Iar eu iubesc copiii mici.

– Hai să te întreb ceva! Ai vreo idee cine ar putea să fi născut copilul ăsta?

Ea clătină din cap și păru groaznic de îndurerată.

– Probabil te întrebi ce fel de femeie ar renunța la copilul ei. Poate că o fată care a dat de necaz și care n-are pe nimeni s-o ajute. Eu am crescut trei fete și, cu ajutorul lui Dumnezeu, nici una n-a trebuit să treacă prin așa ceva. Am deja șapte nepoți.

– Asta-i frumusețea de a începe devreme, spuse Mel. Nepoții apar câtă vreme ești destul de tânăr ca să te bucuri de ei.

– Sunt binecuvântată, spuse ea. Știu asta. Însă îmi pot imagina că femeia care a lăsat-o trebuie să fi fost disperată.

Lui Mel i se păru că Lilly chiar lăcrima.

- Ei bine, o să-i spun lui Doc de oferta ta și o să vedem ce zice. Ești sigură? Pentru că îți pot da niște lapte praf și pamperși, asta-i tot.

- Sunt sigură. Și te rog spune-i lui Doc că aș fi mai mult decât fericită s-o fac.

Când Doc se întoarse peste o oră, Mel îi spuse povestea. Surprins, el ridică din sprâncenele albe și se frecă pe cap.

- Lilly Anderson? întrebă el cu o oarecare consternare.

- Te îngrijorează ceva? Putem să ne mai descurcăm aici o vreme...

- Să mă îngrijorez? Nu. Tăcu câteva clipe. Mă surprinde, asta-i tot. Și se duse în biroul lui.

Ea îl urmă.

- Deci? Nu mi-ai dat un răspuns.

El se întoarse spre ea.

- Nu mă pot gândi la un loc mai bun pentru copil decât la Lilly, spuse el. Lilly și Buck sunt oameni cumsecade. Și știu ce să facă cu un copil mic, asta-i sigur.

- N-ai nevoie de timp să te mai gândești? întrebă ea.

- Nu, spuse el. Sperăm că va apărea o familie. Se uită la ea peste ochelari. Se pare că *tu* mai ai nevoie de timp de gândire.

- Nu, rosti ea, cumva șovăitor. Dacă ești de acord, și eu sunt.

- Mai gândește-te totuși. Trec strada să văd dacă vrea cineva să joace cărți. După aia, dacă suntem amândoi de acord, o s-o ducem la ranch-ul Anderson.

- În regulă, rosti ea, dar foarte încet.

Jack era dureros și jenant de conștient că Mel se afla în oraș de doar trei săptămâni, iar el nu se putea gândi la aproape nimic altceva. Din clipa în care o văzuse în lumina slabă a barului în acea primă seară, voise să stea chiar lângă ea la masă și s-o cunoască.

O vedea în fiecare zi și, având în vedere mesele pe care le luau împreună și lungile conversații, știa că devenise

cel mai apropiat prieten al ei. Și totuși, ascundea multe despre ea. Era deschisă, îi povestise cum își pierduse părinții când era mică, despre relația apropiată cu sora ei și cu familia acesteia, despre cariera de asistentă, viața nebună și haotică de la spital, dar era ca și cum o porțiune din timp lipsea. Despre el, se gândea Jack. Cel care o devastase și o lăsase rănită și singură. Jack l-ar fi alungat dacă i s-ar fi dat cea mai mică ocazie.

Dorea să știe ce anume îl prinsese în mreje atât de repede. Nu era vorba doar de frumusețea ei, deși acest lucru era evident. Într-adevăr, în oraș nu existau femei drăguțe și nemăritate, dar el nu fusese singur. Și Mel nu fusese singura femeie sexy pe care pusese ochii în ultimii ani. Nu era deloc un pustnic; fusese într-o grămadă de orașe, cele de pe coastă, în localuri de noapte. Existase Clear River.

Dar Mel avea un fel de aură ce-l excitase. Trupul acela mic, sânii plini, posteriorul rotund, buzele roz, dar mai ales acel sex-appeal – de-abia se putea abține să nu respire sacadat în prezența ei. Când ea avea acele momente când uita orice ar fi bântuit-o și zâmbea sau râdea, i se lumina toată fața. Ochii ei albaștri dansau. Deja o visase, îi simțise mâinile pe trupul lui, o simțise sub el, se simțise în ea, îi auzise gemetele ușoare de plăcere. Și brusc se trezea singur, ca întotdeauna, scăldat în sudoare.

Jack era deja excitat înainte ca Mel să-l trântească pe Nick în fund, iar dacă nu s-ar fi întâmplat asta, cu siguranță ar fi ajuns la sex. Ea deborda de energie. Era minionă, superbă, feminină, cu un pumn strașnic. La dracu'!

Vulnerabilitatea din ochii ei îl avertizase că ar fi făcut bine să fie foarte grijuliu. O singură mișcare greșită, și ea ar fi sărit în mașină și ar fi plecat din Virgin River fără vreo părere de rău, în pofida nevoilor medicale ale orașului. Își amintea mereu că ăsta era singurul motiv pentru care nu-i făcuse încă surpriza cu cabana. Să plece de lângă ea cu o săptămână în urmă după petrecerea lui Joy fusese unul dintre cele mai dificile lucruri pe care

le făcuse. Nu dorise nimic mai mult decât s-o strângă lângă el și să-i spună: „O să fie în regulă – pot să fac în așa fel încât să fie în regulă. Dă-mi o șansă!"

Doc și Preacher stăteau la o masă în bar și jucau cărți. Jack puse pe o farfurie o felie din tortul de mere al lui Preacher, o acoperi cu folie și plecă, traversând strada. La Doc nu erau mașini sau camionete, cu excepția celei a lui Doc și a micului BMW parcat lateral. „Totul e bine", se gândi el și pulsul i se acceleră. Deschise ușa din față și se uită în jur: nimeni. Se gândi să bată la ușa biroului, dar un sunet familiar din bucătărie îl conduse acolo.

Copilul în micul lui pat de plexiglas pe roți stătea lângă soba caldă, iar Mel era la masă, cu capul lăsat în jos, odihnindu-se pe mâini. Și suspina. El se grăbi spre ea; puse farfuria pe masă și îngenunche lângă scaun, totul dintr-o mișcare.

– Mel, spuse el.

Ea înălță capul cu obrajii iritați și îmbujorați.

– La naiba! spuse ea printre lacrimi. M-ai prins.

El îi puse o mână pe spate.

– Ce e? întrebă blând. „Acum. Acum o să-mi spună tot, o să mă lase s-o ajut să treacă peste asta."

– Am găsit un cămin pentru copil. Cineva a venit și s-a oferit s-o ia, iar Doc e de acord.

– Cine? întrebă el.

– Lilly Anderson, răspunse ea, cu lacrimile șiroind pe obraji. Oh, Jack! Am permis să se întâmple. M-am atașat.

Se sprijini de umărul lui și plânse. Jack uită tot.

– Vino aici, spuse el, ridicând-o de pe scaun. Schimbă locul cu ea și o trase la el în poală. Ea îl luă pe după gât, cu fața îngropată în umăr, plângând, iar el o mângâie încet pe spate. Buzele lui erau pe părul ei moale. E în regulă, șopti el. E în regulă.

– Am permis să se întâmple, spuse ea cu gura pe cămașa lui. O proastă. Aveam mai multă minte de atât. Chiar i-am dat un nume. Ce-o fi fost în mintea mea?

– I-ai dăruit afecțiune, spuse el. Ai fost așa de bună cu ea! Îmi pare rău că doare.

Dar nu-i părea rău, pentru că o ținea în brațe și simțea exact așa cum știa că avea să fie cu micul ei trup cald și puternic lipit de al lui. Era ușoară ca un fulg în poala lui, cu brațele după gât ca niște panglici și dulcele miros al părului înfășurat strâns în jurul capului, tulburându-i gândurile.

Își înălță capul și îl privi în ochi.

– Mă gândeam s-o iau, spuse Mel. Să fug cu ea. În halul ăsta de nebună sunt. Jack, ar trebui să știi, sunt complet țicnită.

El îi șterse lacrimile de pe obraji.

– Dacă o vrei, Mel, poți încerca s-o adopți.

– Cei doi Anderson, spuse ea. Doc spune că sunt oameni cumsecade. O familie bună.

– Sunt pâinea lui Dumnezeu.

– Ar fi mai bine pentru ea decât o mamă singură, care muncește tot timpul, zise. Are nevoie de un pătuț adevărat, nu de incubatorul ăsta. De o familie adevărată, nu de o moașă și de un doctor bătrân.

– Există tot felul de familii.

– Oh, știu ce-i mai bine! Apoi lacrimile începură să-i șiroiască din nou. Doar că e atât de greu!

Își puse din nou capul pe umărul lui. El o strânse mai tare în brațe, iar ea îl luă pe după gât. El închise ochii și își sprijini obrazul de părul ei.

Simțind brațele lui puternice cum o strângeau, Mel se puse pe un plâns sănătos, din tot sufletul. Era perfect conștientă de el, dar ceea ce conta pentru ea acum era că, pentru prima dată în aproape un an de plâns, nu era singură. Cineva o ținea în brațe și se simțea protejată. Simțea alinarea îmbrățișării și a căldurii și se bucura de asta. Cămașa lui de bumbac era moale pe obrazul

ei și coapsele lui erau tari sub ea. Mirosea minunat a colonie și a aer proaspăt, iar ea se simțea în siguranță cu el. Mâna lui o mângâie pe spate și ea fu conștientă că o săruta ușor pe păr.

O legănă încet în timp ce ea continua să-i ude cămașa. Trecură minute bune, iar plânsetul ei conteni, ajungând un suspin, apoi un murmur. Înălță capul și se uită la el, deși nu spuse nimic. Creierul lui paraliză. Îi atinse ușor buzele cu ale lui blând, nesigur. Ea închise ochii permițând asta, și brațele lui se strânseră în jurul ei, apăsându-i mai ferm buzele. Ale ei se deschiseră, iar lui i se tăie răsuflarea când își deschise gura și simți limba ei mică îndrăznind să intre în gura lui. Lumea lui se învârti și se pierdu într-un sărut ce se adâncea, ce-l emoționa, ce-l șoca.

– Nu, îi șopti ea pe gură. Nu trebuie să te încurci cu mine, Jack!

El o sărută din nou, ținând-o aproape, ca și cum nu mai voia să-i dea drumul.

– Nu-ți face griji pentru mine, îi șopti el pe buze.

– Nu înțelegi. N-am nimic de dăruit. Nimic.

– Nu ți-am cerut nimic, zise el. Dar în sinea lui își spunea: „Greșești. Tu dăruiești și iei. Și e al naibii de bine!"

Mel nu se putea gândi, teoretic, decât că de data asta trupul ei nu mai era pustiu și atât de gol încât să o doară. Absorbea sentimentul că era legată de ceva. De cineva. Ancorată. Era atât de minunat să aibă din nou acel contact uman! Sufletul ei uitase cum era, dar trupul răspunsese.

– Ești un bărbat bun, Jack, spuse ea pe buzele lui. Nu vreau să fii rănit. Pentru că eu nu pot iubi pe nimeni.

Tot ce spuse el fu:

– Pot să am grijă de mine.

Ea îl sărută din nou. Adânc. Pasional. Timp de un minut, de două minute, mișcându-se sub gura lui înfierbântată.

Și copilul se foi. Ea se retrase de lângă el.

– Ah, Dumnezeule, de ce am făcut *asta?* întrebă ea. E o greșeală.

El ridică din umeri.

– Greșeală? Nu. Suntem prieteni, spuse el. Suntem apropiați. Tu ai avut nevoie de o alinare și... iată-mă!

– Asta nu se poate întâmpla, spuse ea cu o voce puțin disperată.

El preluă controlul, simțind propriul sentiment de disperare.

– Mel, încetează! Plângeai. Asta-i tot.

– Te-am sărutat, spuse ea. La fel ai făcut și tu!

El îi zâmbi.

– Câteodată te judeci așa de aspru. E în regulă să simți din când în când ceva ce nu te rănește.

– Promite-mi că asta nu se va mai întâmpla din nou!

– N-o să se întâmple dacă tu nu vrei. Dar hai să-ți spun ceva: dacă vrei, o să te las. Știi de ce? Pentru că îmi place să te sărut. Și nu am nici o problemă cu asta.

– Nu fac asta, spuse ea. Nu vreau să fiu ridicolă.

– Te pedepsești. Nu-mi pot da seama de ce. Dar, îi spuse el, ridicând-o din poala lui ca să stea în picioare, tu decizi. După părerea mea, în secret, tu mă placi. Crede-mă! Și cred că pentru un minut ți-a plăcut să mă săruți. Îi zâmbi. Mi-am dat seama.

– Ești disperat să ai o companie feminină, spuse ea.

– Ah, sunt femei prin jur. N-are legătură cu asta.

– Totuși, trebuie să promiți.

– Sigur, spuse el. Dacă asta e ce vrei.

– E ce am nevoie.

El se ridică și o privi. Se avertizase în privința asta și în mod prostesc își ignorase propriile avertizări. Trebuia să recapete acea încredere. Repede. Îi ridică bărbia cu un deget și se uită în ochii ei frumoși și triști.

– Ai vrea să vă duc pe tine și pe Chloe la ranch-ul Anderson? Dacă îți promit că nu te mai sărut?

– Ai vrea? spuse ea. Vreau să văd unde va locui. Și nu cred că vreau să fiu singură.

*

Jack știa că trebuia ca Mel să se simtă din nou stăpână pe ea. Se duse înapoi la bar să-și ia camioneta și băgă capul pe ușă.

- Doc, o să le duc pe Mel și pe copilă la familia Anderson. Ești de acord?

- Sigur, răspunse bătrânul fără a-și înălța capul din cărți.

După ce Mel strânse cele câteva lucrușoare ale copilului, plecară. N-aveau scaun pentru copil, așa că ea o ținu în brațe - și lăcrimă puțin. Dar, odată ce traversară lungul drum înspre dealuri și trecură pe lângă pășunile îngrădite unde pășteau oi, el putu vedea că ea își revenise.

Lilly Anderson îi invită în casă - o casă simplă ce etala bogăția vieții. Podele și ferestre ce străluceau de curățenie, cuverturi și pe canapele, și pe fotolii, broderii pe pereți, miros de pâine proaspăt coaptă, o plăcintă ce se răcea pe bufet și duzini de poze ale copiilor, ale familiei, o colecție ce înfățișa mulți ani. Un pătuț de răchită era pregătit pentru Chloe. Lilly îi făcu ceai lui Mel, apoi se așezară la masa din bucătărie și discutară în vreme ce Jack merse cu Buck la țarc, unde fiii lui mai mari începuseră tunsul de primăvară.

- O să fiu sinceră cu tine, Lilly. Am devenit foarte atașată de ea.

Lilly se întinse și o luă de mână.

- E de înțeles. Ar trebui să vii des pe aici, s-o ții în brațe, s-o legeni. Ar trebui să-i rămâi aproape.

- Nu vreau ca tu să treci prin asta, când în cele din urmă o să vină cineva pentru ea.

Lilly începu să lăcrimeze în semn de simpatie față de lacrimile lui Mel.

- Ai o inimă bună, spuse Lilly. Nu-ți face griji, Mel. Acum, când sunt bunică, pe aici trec o mulțime de copii care nu rămân. Dar, atâta vreme cât ea e aici, promite-mi că n-o să ne uiți!

- Mulțumesc, Lilly, pentru înțelegere. Femeile și copiii pe care îi îngrijesc... Pentru asta trăiesc!

- Se vede. Suntem atât de norocoși că te avem!

- Dar nu rămân, știi...

- Ar trebui să te gândești la asta. Nu-i un loc rău.

- O să rămân destul timp ca să mă asigur că lucrurile se aranjează pentru Chloe. Și o să încerc să revin peste câteva zile s-o iau în brațe, spuse Mel.

- Dacă vrei, poți veni în fiecare zi. De două ori pe zi.

Nu peste mult timp, Mel se apropie de Jack la gard și rămase acolo, uitându-se la tunsul de primăvară.

- Va trebui să te întorci în câteva săptămâni ca să vezi mieii, spuse Buck. Ne place să le tundem înainte să fete, e mai ușor pentru oi.

Când plecară de la ranch, Jack merse cu mașina pe lângă dealurile din Virgin River. Nu spuse nimic - o lăsă doar să vadă frumusețea câmpurilor înverzite, dealurile înalte, vitele la păscut. O luă pe un drumeag de-a lungul autostrăzii 299 printr-un trunchi de sequoia, ceea ce, în ciuda proastei dispoziții, o făcu să rămână cu gura căscată. Cerul era liniștit și albastru, vântul răcoros adia ușor, dar în cei mai înalți copaci era întuneric, cu excepția acelor fulgerări orbitoare ale soarelui ce răzbăteau printre ei. Observă că ea se simțea mai bine, chiar dacă era tăcută.

Era ca și cum locul acela fusese împărțit în două lumi - lumea umedă și întunecoasă din adâncul pădurii, unde viața era mohorâtă și vlăguită și oamenii erau disperați. Și lumea asta, pădurea națională de arbori de sequoia, terenurile de camping îngrijite, dealurile și văile, unde câmpiile erau luxuriante și rodnice, unde abundau sănătatea și mulțumirea.

Jack conduse pe un drum mărginit de copaci spre cea mai mare curbură a râului, opri și parcă. În râu erau doi oameni cu pantaloni cu bretele, cu veste de camuflaj pentru pescuit, multe buzunare și coșuri de răchită ținute cu chingi pe umăr, aruncând undițele în apă.

Arcuirea undițelor era ca un balet, atât de grațios și de ritmic părea.

– Ce facem? întrebă ea.

– Voiam să vezi câteva lucruri înainte s-o iei la fugă. Aici e locul unde multora din oraș și vizitatorilor le place să pescuiască, unde și eu vin adesea să pescuiesc. Când apar ploile de iarnă, venim aici să vedem cum somonul sare peste cascadele naturale pentru a se întoarce în pâraiele de baștină pentru a depune icre. E ceva ce trebuie văzut. Acum, când bebelușul e la familia Anderson, o să te duc pe coastă dacă vrei. În curând, balenele vor migra spre nord, spre ape mai reci pe timpul verii. O să înoate aproape de linia țărmului cu progeniturile lor. E incredibil.

Ea privi pescarii aruncând și trăgând undițele, apoi apăru prada. Un păstrăv măricel de culoare maro.

– În timpul unui sezon bun, peștele e principalul fel de mâncare în meniul de la bar, spuse el.

– Mare parte din el îl prinzi tu însuți? întrebă ea.

– Eu, Preacher și Ricky. Cel mai bun mod să transformi munca în distracție. Mel, spuse el cu o voce blândă, uită-te în josul apei! Acolo...

Ea miji ochii și apoi se dădu înapoi cu un icnet. Ițindu-și capetele din tufișuri pe malul râului de cealaltă parte, erau o ursoaică și puiul ei.

– Ai întrebat de urs. Ursul negru. Puiul pare mic. De-abia e născut și iese din hibernare. Ai mai văzut vreodată așa ceva?

– Doar pe Discovery Channel. Pescarii n-o văd? întrebă ea.

– Sunt sigur că o văd. Ea n-o să-i deranjeze, iar ei n-o s-o deranjeze pe ea. Dar au la îndemână un spray repelent de urși, pentru orice eventualitate. Și în mașină au o pușcă, dar dacă se apropie prea mult, își strâng undițele și așteaptă în mașină până ce pleacă. Chicoti. Se uită la ea cum le mănâncă peștele.

Ea privi fascinată o clipă, apoi spuse:

- De ce m-ai adus aici?

- Câteodată, dacă mă frământă ceva, vin aici, sau merg cu mașina în pădurea de sequoia, sau urc pe colină, unde pasc oile, sau spre o pășune unde sunt vaci și doar stau acolo o vreme. Mă conectez cu pământul. Câteodată, asta e tot ce trebuie să fac.

Cu un cot scos pe fereastră și cu încheietura celeilalte mâini pe volan, Jack se uită la bărbații care pescuiau și la urs. Bărbații erau atât de concentrați la activitatea lor, că nici măcar nu se întoarseră la sunetul camionetei ce intrase în luminiș.

Erau tăcuți. Jack n-avea nici o idee ce putea gândi ea, dar își spuse: „Să nu te întorci și s-o iei la fugă doar pentru că ai fost sărutată. Ar putea fi și mai rău".

După vreo douăzeci de minute, porni motorul.

- Trebuie să-ți arăt ceva. Nu te grăbești, așa-i?

- Doc e în oraș, spuse ea. Cred că nu.

Jack ajunse în cele din urmă în luminișul unde era cabana lui Hope McCrea. Era absolut sigur că ar fi vrut ca ea să se răzgândească în privința plecării. Dar ea nu se așteptase niciodată ca el să facă tot ce făcuse. Când se opriră lângă cabană și parcară, ea îl privi surprinsă.

- Dumnezeule! rosti ea. Cum ai făcut asta?

- Săpun, spuse el. Lemn. Vopsea. Cuie.

- N-ar fi trebuit, Jack. Pentru că...

- Știu, pentru că nu rămâi. Am auzit asta cel puțin de o sută de ori de-a lungul ultimelor două săptămâni. E în regulă. O să faci ce trebuie să faci. Dar asta ți s-a promis și mă gândeam că ar trebui să ai o opțiune.

Exact în fața ei era cabana cu o nouă verandă lată și solidă, vopsită în roșu. Două scaune Adirondack stăteau pe verandă și patru ghivece albe cu mușcate roșii se găseau pe balustradă, în colțuri. Era frumos. Îi erau teamă să intre. Asta însemna că, dacă era frumos, era nevoită să rămână? Pentru că știa că avea să fie frumos.

Fără nici un cuvânt, Mel coborî din mașină. Urcă încet treptele spre casă, conștientă că Jack nu venise după

ea. O lăsase să meargă singură. Deschise ușa care nu se mai înțepenea. Înăuntru, podelele de lemn luceau, bufetul strălucea. Ferestrele, înainte atât de murdare încât nu puteai vedea afară, erau atât de curate încât păreau că nu aveau geam. Fereastra bătută în scânduri fusese înlocuită. Electrocasnicele erau curate lună, mobila fusese atât de energic aspirată sau spălată încât acum culorile străluceau pentru că nu mai erau prăfuite. Pe podea era un covor nou.

Se duse în dormitor. Cuvertura veche fusese înlocuită cu una nouă și putea spune fără să verifice că fusese cumpărată o saltea groasă și tare, iar cea veche și pătată dispăruse. Strălucirea așternuturilor arăta că nu erau cele la mâna a doua ale lui Hope, ci unele cumpărate acum. Pe podea, lângă pat, era un covor gros și lat. În baie, prosoape noi și accesorii. Sticla dușului fusese complet înlocuită și gresia fusese așa de bine frecată, încât până și rosturile chituite erau imaculate. Mai persista un slab miros de înălbitor, dar nu rămăsese nici urmă de pată. Îi plăceau prosoapele vesele, roșii și albe. Covorașele erau albe, coșul de gunoi, paharul și suportul de hârtie erau roșii.

Jos erau două dormitoare, iar la etaj era o mică mansardă deschisă în vârful cadrului în formă de A – încăpeau acolo doar un pat și eventual un mic dulap. Ambele fuseseră curățate temeinic, dar erau nemobilate. În living, văzu că fusese aprins focul și o stivă de lemne proaspăt tăiate stătea lângă vatră. Cărțile de pe rafturi fuseseră șterse de praf, cufărul ce putea fi folosit drept măsuță de cafea fusese lustruit cu ulei de lămâie. Bufetele străluceau și ele de ulei. Deschise unul din ele și văzu că înăuntru erau farfurii noi din ceramică în locul celor vechi și afumate. Plasticul vechi și cenușiu fusese înlocuit cu sticlă. Pe blat era un rastel cu patru sticle de vin.

În frigiderul ce strălucea erau câteva alimente. O sticlă de vin alb era pusă la răcit, alături de un bax cu șase sticle de bere bună. Mai erau lapte, suc de portocale,

unt, pâine, salată și alte feluri de verdețuri. Costiță și ouă. Ingrediente pentru sendvișuri - carne presată, brânză, maioneză, muștar. Pe masa din bucătărie ce avea o față de masă nouă și drăguță stătea un bol din ceramică plin cu fructe proaspete. În colțul bufetului era un set de patru lumânări albe, groase și rotunde. Se aplecă și mirosi. Vanilie.

Ieși din casă, închizând ușa după ea, și se întoarse la mașină. Se întristă când văzu tot ce făcuse el. Nici nu se așteptase. Se împăcase cu gândul că făcuse o greșeală. Acum, când acceptase, era gata să plece. Imediat ce se puteau lipsi de ea.

- De ce ai făcut asta?

- Ți s-a promis, spuse el. Nu ai nici o obligație.

- Dar ce sperai? întrebă ea.

- Orașul are nevoie de tine. Doc are nevoie de ajutor, poți vedea asta. Speram că o să ne acorzi o șansă. Câteva săptămâni în plus, poate. Doar să vezi dacă e acceptabil pentru tine. Cred că oamenii din Virgin River au spus clar - pentru ei funcționează.

- Ai făcut asta sperând să mă forțezi să accept termenul de un an din contractul lui Hope? Cu locul acesta cum era inițial, eram într-un impas. Ea nu mă putea obliga să-l respect pentru că nu îndeplinise termenii.

- Ea n-o să impună respectarea contractului, spuse el categoric.

- Ba da, o s-o facă.

- Nu. N-o să te oblige să respecți contractul ăla. Garantat. O să mă ocup eu de asta. Asta e doar pentru tine, Hope n-are nici un avantaj.

Ea clătină cu tristețe din cap.

- Vezi și tu că locul meu nu-i aici, spuse ea încet.

- Ah, nu știu, Mel. Oamenii își găsesc locul oriunde se simt bine. Poate fi în multe locuri diferite. Din multe și variate motive.

- Nu, Jack. Uită-te la mine! Nu sunt o excursionistă, sunt o cumpărătoare. Chiar nu sunt una dintre moașele

alea rurale simple. Sunt atât de orășeancă! Aici mă simt nelalocul meu. E ca și cum nu semăn cu nimeni. Nu mă simt așa din cauza cuiva anume, ci pur și simplu. N-ar trebui să fiu aici, ar trebui să fiu într-un magazin Nordstrom.

- Haide, râse el.

Ea își lăsă capul în mâini și își frecă ochii.

- Tu chiar nu înțelegi. E complicat, Jack. E vorba de mai mult decât îți dai tu seama.

- Spune-mi! Poți avea încredere în mine.

- Asta e unul dintre motivele pentru care am acceptat să vin aici - să nu mai trebuiască să vorbesc despre asta. Hai să spunem că am luat o hotărâre nesăbuită! O hotărâre nebunească. Hotărârea *greșită*. Asta nu e pentru mine.

- N-a fost doar epuizare, așa-i? o întrebă el.

- M-am descotorosit de tot ce mă lega de L.A. și am fugit mâncând pământul. A fost o decizie luată într-un moment de panică, o nebunie, ceva irațional, spuse ea. Suferința mă copleșise cu totul.

- Mi-am închipuit. Un bărbat, poate. O inimă îndurerată sau așa ceva.

- Destul de aproape, spuse ea.

- Crede-mă, Mel, ăsta-i un loc bun ca oricare altul pentru vindecarea durerilor inimii.

- Tu? îl întrebă ea.

- Mda, într-un fel. Dar n-am venit aici panicat. Eu căutam un loc ca ăsta. Pescuit și vânat bun. Izolat. Necomplicat. Aer curat, principii sănătoase, oameni muncitori, care se ajută unul pe altul. Ajută.

Ea trase adânc aer în piept.

- Pentru mine nu cred că va funcționa pe termen lung.

- E în regulă, nimeni nu ți-a cerut să-ți iei angajamente pe termen lung. Mă rog, nimeni cu excepția lui Hope, dar nimeni n-o prea ia în serios. Dar n-ar trebui să te grăbești să pleci de aici cuprinsă de panica aceea care te-a

făcut să vii. E un loc sănătos. E un loc iubitor. Cine știe? Poate că o să te ajute să treci peste... orice ar fi.

– Îmi pare rău. Câteodată sunt atât de pesimistă! Ar trebui să fiu mulțumită. Recunoscătoare. În schimb...

– Hei, ia-o încet, spuse el și băgă în viteză ca s-o ducă înapoi în oraș. Eu te-am luat pe neașteptate. În mintea ta era clar că ai putea folosi scuza că nu ai o locuință decentă. Iar acum Chloe nu te mai reține aici. Dar mă gândeam că acum nu mai trebuie să stai acasă la Doc, iar dacă cineva o să nască în dormitorul tău de acolo, poate că e timpul să ai o casă a ta. Doar dacă vrei.

– Sunt urși pe aici? întrebă ea.

– E mai bine să îți ții gunoiul în casă și să mergi în oraș ca să-l arunci la container. Urșilor le place gunoiul.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu!

– N-am mai auzit de o sperietură de urs de ani întregi. El se întinse peste consolă și o strânse de mână. Acordă-ți o șansă! Ocupă-te de inima ta îndurerată! Și, în vreme ce faci asta, mai ia câte o temperatură. Mai dă niște pastile din când în când. Nimeni nu te ține ostatică.

Îl privi în timp ce plecară. Profilul acela puternic. Avea o față solidă, pătrată, nas drept, pomeți înalți, o umbră de barbă pe obraji. Era un tip păros – observase că își rădea gâtul până în susul pieptului și se trezise întrebându-se ce era sub cămașă. Își amintea că Mark se plângea că i se rărea părul, ceea ce nu-i afecta nicidecum aerul de băiat chipeș. Dar bărbatul ăsta, Jack, nu era un puști. Avea înfățișarea aspră a unui pădurar. Și, deși avea părul tuns scurt milităręște, era atât de des încât arăta ca și cum trebuia rărit. Mâinile mari pe volan erau bătătorite – muncea greu. Bărbatul era un munte de testosteron.

Ce făcea bărbatul ăsta splendid închis în orășelul de șase sute de suflete, unde nu existau femei pentru el? Se întrebă dacă avea cea mai mică idee cum era ea, dacă știa că n-avea inimă. El dăruise atât de mult și ea n-avea

absolut nimic de dat. Nimic. Era pustiită pe dinăuntru. Dacă n-ar fi fost, i-ar fi plăcut un bărbat ca Jack.

Asta era cel mai rău lucru la durere, își spuse ea în timp ce se îndrepta spre casa lui Doc. Te golea. Ar fi trebuit să fie flatată și mulțumită de ce făcuse pentru ea, de renovarea cabanei. Ar fi trebuit să fie încântată că un bărbat ca Jack era interesat de ea, pentru că, evident, era. În schimb, era tristă. Pierduse abilitatea de a fi emoționată de aceste dovezi de bunătate. Dar o făceau să se simtă deprimată și singură, pentru că nu mai avea capacitatea de a accepta cu amabilitate darurile și bunătatea. Nu putea răspunde interesului unui bărbat chipeș. Nu putea fi fericită. Câteodată, se întreba dacă plătea un fel de tribut amintirii lui Mark agățându-se de tristețea pierderii lui.

Ricky muncea la bar în fiecare zi după școală și uneori în weekenduri, ori de câte ori Jack avea nevoie de el. O lăsă pe Liz la magazin după școală, apoi parcă în spatele barului, lângă camionetele lui Jack și Preacher. În timp ce el intră, Jack ieși.

– Ia-ți uneltele, îi spuse Jack. O să mergem la râu să vedem dacă prindem ceva.

– Acum nu-i nimic acolo, spuse Ricky.

Peștele bun era toamna și iarna, se împuțina primăvara și își revenea vara.

– O să aruncăm undița o vreme, spuse Jack. Să vedem ce poți.

– Vine și Preacher? întrebă Ricky, mergând spre depozit să-și ia lanseta, mulineta și cizmele pescărești.

– Nu. E ocupat.

Jack își aminti de ziua când îl cunoscuse pe Ricky. Băiatul avea 13 ani și venise pe bicicletă până la cabana ce avea să devină bar. Slăbănog și pistruiat, cu cel mai atrăgător zâmbet și cea mai dulce fire. Îl lăsase să zăbovească pe acolo, să ajute la tâmplărie în timpul renovării dacă era atent. Când aflase că erau doar Ricky și bunica

lui, Lydie, îl luase sub aripa lui. Văzuse cum băiatul crescuse înalt și puternic. Jack îl învățase să pescuiască, să tragă cu arma. Acum era aproape bărbat. Fizic, nu-i mai trebuia mult, dar mental și emoțional, avea doar 16 ani și atât.

La malul râului, își aruncară undițele de câteva ori și apoi apăru adevăratul motiv pentru o partidă de pescuit când era puțin pește.

– Cred că tu și eu ar trebui să avem o mică discuție, spuse Jack.

– Despre?

Jack nu se uita la el. Doar arunca firul cu lungi mișcări frumoase și arcuite. Și spuse:

– Despre toate locurile unde îți poți băga scula și care nu sunt legale.

Ricky întoarse capul și se uită la profilul lui Jack. Întoarse capul și Jack și se uită drept în ochii băiatului.

– Are 14 ani, spuse Jack.

Ricky se uită din nou la râu, tăcând.

– Știu că nu arată de 14 ani. Dar *are* 14 ani.

– N-am făcut nimic, spuse Ricky.

Jack râse.

– Oh, scutește-mă! Ți-am văzut mașina la Connie în prima vineri când venise în oraș, când i-ai făcut repede avansuri. Continui să susții povestea asta? Învârti mulineta și se întoarse spre Ricky. Ascultă, băiete, trebuie să-ți ții firea! Mă auzi, Rick? Pentru că ești pe un teren minat. E o bucățică bună...

– E o fată dulce, spuse Rick defensiv.

– Ești deja prins, spuse Jack, sperând că încă nu erau deja pierduți. Cât de prins?

Ricky ridică din umeri.

– Îmi place de ea. Știu că e mică, dar nu pare așa de mică și îmi place de ea.

– În regulă, spuse Jack inspirând. Bine, poate că ar trebui să discutăm despre lucrurile pe care le poți face

pentru a evita să-ți pui înotătorii de 16 ani în contact cu ouăle ei de 14. Hm?

– Nu trebuie, spuse Ricky aruncând.

Și aruncă destul de prost.

– Doamne! Ești deja implicat. Fizic?

Rick nu răspunse, iar Jack se întrebă ce puneau la cale. Jack își amintea prea bine lucrurile pe care copiii încercau să le facă pentru a obține puțină satisfacție fără a merge până la capăt. Era o afurisită formă de artă. Treaba era că nu dura și, cu cât te apropiai mai mult, cu atât posibilitatea de a o da în bară era mai mare. Câteodată, avea mai mult sens să decizi că mergeai până la capăt cu folosirea mijloacelor anticoncepționale decât să riști un accident. Da, la naiba, trebuia să fie mai mare! Mai în vârstă.

– Oh, Doamne! Jack inspiră. Băgă mâna adânc în buzunarul jeanșilor. Scoase un pumn plin de prezervative. E greu, Rick, pentru că nu vreau să le folosești cu ea, dar nici nu vreau să nu le folosești. M-am blocat. Ajută-mă!

– E în regulă, Jack. N-o să i-o trag. Are 14 ani.

Jack se întinse și îi ciufuli părul. Pistruii făcuseră loc unei bărbi tinere și nu mai era slăbănog. Munca pe care o depunea la bar și timpul petrecut la vânătoare și pescuit, dar mai ales treburile pentru bunica lui îl înzdrăveniseră pe băiat, care avea brațe și umeri musculoși. „Arătos băiatul", își spuse el. Chiar se maturizase. Avea multe responsabilități – muncea mult, avea note bune, făcea tot ce trebuia pe lângă casa bunicii. Sub supravegherea lui Jack, Rick îi zugrăvise casa. Toate astea îl făceau să devină un bărbat de nădejde, unul care nu trebuia să-și strice viitorul cu o sarcină adolescentină.

– Deci tu câți ani aveai? îl întrebă Ricky.

– Cam vârsta ta. Dar fata era mult mai mare.

– Mult?

– Mult mai mare decât Lizzie. Mai mare decât mine. Mai deșteaptă decât mine. Îi dădu prezervativele, iar Rick, deși se înroși, le acceptă. Știu că ești la vârsta

aia – am fost și eu odată la vârsta aia. Știi care e problema. Poate că nu pare așa de mică, dar mai are mult până să ajungă acolo. Ce zici?

Ricky se înfioră și Jack observă. Observase și șarmul mai degrabă exagerat de matur al lui Lizzie. Din acest motiv venise momentul discuției.

– Da, spuse Ricky, cu răsuflarea puțin întretăiată.

– Hai să ne asigurăm că știi niște lucruri, spuse Jack. Știi vechea chestie cu retragerea la vreme – află că nu funcționează. Bine? Și să încerci să n-o bagi pe toată înăuntru? Inutil. Dacă poți să o faci, ești mai puternic decât mine, dar, chiar dacă poți, nu-i de ajuns fiindcă tot poți s-o lași însărcinată. Știi chestiile astea, da?

– Bineînțeles că le știu.

– Rick, dacă nu poți renunța la relația asta cu ea și dacă există o șansă mare de a deveni ceva mai serios, s-ar putea să trebuiască să fii tu cel care să preia conducerea. Trage o linie – insistă cel puțin pentru anticoncepționale. Avem o moașă în oraș – deci există ajutor disponibil. Pentru Liz. Personal, cred că e prea mică să facă sex. Dar *știu* că e prea mică să rămână însărcinată. Mă urmărești, amice?

– Ți-am spus că am totul sub control. Dar mulțumesc, Jack. Știu că vrei doar ca eu să fac ceea ce trebuie.

– Ceea ce înseamnă să nu fii luat pe nepregătite. Dacă se apropie momentul, ai grijă de ea. Protecție dublă – a ei și a ta. Trebuie să-ți folosești capul care are și creierul înăuntru. Crede-mă, am văzut mulți băieți buni distruși pentru că au gândit cu scula!

Văzu cum Rick își coborî bărbia, uitându-se în jos și știu. Liz era irezistibilă pentru el. Lupta pentru viața lui. Se aprinsese de tot.

– Da, spuse Ricky. Te-am auzit.

– Să te asiguri că ai mereu la tine un prezervativ, da? E răspunderea ta s-o protejezi, băiete! Dacă folosești chiar și un singur prezervativ, Rick, o duci la Mel. Imediat.

– Mai trebuie să vorbim despre asta?

Jack îl luă de braț pe băiat și simți bicepși solizi în strânsoare. La naiba, Rick avea aproape 1,80 și tot mai creștea!

– Vrei să fii bărbat, fiule? Trebuie să gândești ca unul. Nu-i de ajuns să te simți bărbat.

– Da, spuse el. Apoi adăugă: Apropo, nu e legal decât dacă eu am peste 18 ani.

Jack râse fără să vrea.

– Prea inteligent pentru propriul bine, așa-i?

– Așa sper, Jack. Sfinte Dumnezeule, așa sper!

capitolul 7

Mel vorbea cu Joey cel puțin o dată la două zile, câteodată chiar în fiecare zi. O suna de la Doc când avea un minut liber, iar Joey o suna înapoi, așa că nu era pe banii lui. Îi trimisese poze digitale ale renovării cabanei de pe computerul lui Doc, iar Joey, fiind designer de interioare, fu fascinată de toată construcția și de renovarea pe care o făcuse Jack. Apoi Mel îi spuse lui Joey că avea să stea ceva mai mult. Câteva săptămâni. Cel puțin să fie sigură că lui Chloe îi mergea bine la Lilly. Iubea mica ei cabană și voia s-o ajute pe Polly să nască.

Nu-i spuse lui Jack. Dar, din prezența ei zilnică la bufet, el ajunse să-și dea seama că acorda o șansă orașului și nu putea ascunde faptul că era mulțumit.

Ea și Doc jucau gin, Mel mergea la magazin să vadă serialul cu Connie și Joy și petrecea mult timp la bar. Joy, deși nu era bibliotecară, deschidea mica bibliotecă joia, iar Mel era mereu acolo. Avea cam trei metri pe trei metri și jumătate și era ticsită cu cărți, majoritatea de buzunar, cu ștampile de la magazinele second-hand pe coperta interioară. Era singura distracție a lui Mel când ajungea seara acasă.

Mel află că Lydie Sudder era bolnavă când Doc o trimisese acasă la ea să-i ducă rezerve de teste pentru

diabet, insulină și seringi. Lydie, în afară de faptul că era diabetică și artritică, avea inima slabă, dar Mel fu surprinsă să vadă că micuța casă pe care o împărțea cu Ricky era foarte bine îngrijită și frumos mobilată. Lydie reușea cumva să țină pasul. Se deplasa încet, dar avea un zâmbet blând și maniere impecabile. Bineînțeles, n-o lăsă pe Mel să plece fără ceai și prăjituri. Era încă acolo, în vizită la Lydie pe veranda din față, când Ricky veni acasă de la școală în mica lui camionetă albă.

– Salut, Mel spuse el. Se aplecă și sărută obrazul bunicii. Ce faci, buni? Mă duc la muncă dacă n-ai nevoie de ceva.

– Sunt bine, Ricky, spuse ea, bătându-l pe mână.

– Să mă chemi dacă ai nevoie de mine, îi ceru el. O să-ți aduc ceva de la Preacher mai târziu.

– Ar fi drăguț, scumpule.

Băiatul intră să-și lase cărțile, apoi ieși din nou, sărind treptele verandei, și urcă în mașină să plece la bar.

– Bănuiesc că bărbații nu pot fi despărțiți de mașinile lor, observă Mel.

– Așa se pare, râse Lydie.

A doua zi, stătea la bufet la ora prânzului cu Connie.

– De câteva zile nu te-am mai auzit să spui că pleci, zise Connie. S-a schimbat ceva în privința asta?

– Nu prea mult, răspunse Mel. Dar, de vreme ce Jack s-a dat peste cap să muncească la cabană, m-am gândit că-i datorez să rămân aici câteva săptămâni. Pot să aduc pe lume copilul lui Polly.

Connie se uită spre bar, unde Jack așeza prânzul în fața a doi pescari. Făcu semn cu capul în direcția lui.

– Pariez că asta îl face fericit pe Jack.

– Pare să creadă că pot fi de folos orașului, chiar dacă Doc nu-i de aceeași părere.

Connie râse spre ea.

– Fetițo, ai nevoie de ochelari! După felul în care se uită Jack la tine, nu cred că e vorba despre Doc. Sau despre oraș.

– Nu vezi că mă uit și eu într-un anume fel, așa-i?

– Ar trebui. Nu există o femeie pe o rază de peste o sută de kilometri pătrați care să nu-și părăsească bărbatul pentru el.

– Chiar și tu? întrebă Mel râzând.

– Eu sunt altfel, spuse ea, bând cafea. M-am măritat cu Ron când aveam vreo șapte ani. Bău din cafea. Dar, dacă m-ar ruga, l-aș părăsi pe Ron pentru el.

Mel râse spre ea.

– E destul de ciudat că nimeni nu pare că s-a atașat de el.

– Am auzit că se vede cu o femeie din Clear River. Nu știu cât de serios e. Poate că nu-i nimic.

– O cunoști pe femeia cu care se vede?

Ea clătină din cap, dar ridică o sprânceană curioasă la evidentul interes manifestat de Mel.

– E discret, nu-i așa? Nu lasă să scape nimic. Dar nu-și poate ascunde privirile alea pe care ți le aruncă.

– N-ar trebui să-și piardă timpul, spuse ea, dar nu mai adăugă „Nu sunt disponibilă".

În noul ei cămin, își puse cărțile favorite pe rafturi – pe toate le citise și răscitise – și fotografia lui Mark pe noptiera de lângă pat. În fiecare noapte îi spunea cât de mult îi ducea dorul. Dar plângea mai puțin. Poate datorită felului în care Jack se uita la ea. Felului mângâietor în care îi vorbea.

Casa pe care Mel o vânduse în L.A. avea aproape 370 de metri pătrați și nu păruse niciodată prea mare, îi plăcuse lărgimea camerelor. Cu toate astea, în cabana poate de 110 metri pătrați în total, se simțea bine. Ca într-un cocon. O îmbrățișa.

Unul dintre momentele ei preferate era la finalul zilei, înainte de a pleca spre noua ei cabană. Mergea la bar să bea o bere rece însoțită de niște chipsuri sau brânză și biscuiți. Câteodată, mânca de seară, dar n-o deranja să fie singură la cabană, unde acum era mâncare în bufet.

Jack îi puse berea rece în față.

– În seara asta avem macaroane cu brânză, spuse el. Pot să-l conving pe Preacher să bage și o felie de șuncă înăuntru.

– Mulțumesc, dar merg să mănânc acasă.

– Gătești? întrebă el.

– Nu chiar, spuse ea. Prepar chestii, cum ar fi sendvișuri. Cafea. Ocazional ochiuri. Și mâncare la pachet.

– O femeie modernă, râse el. Dar îți e bine acolo?

– E minunat, mulțumesc. Și am nevoie de liniște. Știi că Doc sforăie ca un marfar?

El chicoti.

– Nu mă miră.

– Am aflat o mică bârfă despre tine. Că te vezi cu o femeie din Clear River.

El nu se arătă câtuși de puțin mirat. Ridică sprâncenele și cana de cafea.

– Mă văd? Sună cam delicat bârfa asta.

– M-am bucurat să aud că ai pe cineva în viața ta.

– N-am, spuse el. Poveste veche. Și nu e chiar așa, că mă vedeam cu ea. Era mult mai simplu.

Cumva, o făcu să zâmbească.

– Sună de parcă ai avut un fel de aranjament.

El sorbi din cană și ridică din umeri.

– Era...

– Stai! spuse ea râzând. Nu-mi datorezi nici o explicație.

El puse ambele mâini pe bar și se aplecă spre ea.

– Am avut o înțelegere. Eu mergeam acasă la ea din când în când. Pentru o seară. Nimic profund. Nu era o aventură amoroasă. Sex fără obligații, Mel, între doi adulți. Când mi-am dat seama că nu-mi convine, ne-am despărțit ca prieteni. Nu sunt cu nici o femeie.

– Păi, e cam păcat, spuse ea.

– Nu e obligatoriu o situație permanentă, spuse el. Asta-i situația acum. Vrei o felie de plăcintă pentru acasă?

– Da, răspunse ea. Sigur.

*

Mel era în Virgin River de patru săptămâni. În tot acest timp, veniseră mereu pacienți și prieteni. Unii aveau ceva bani pentru servicii medicale, puțini aveau asigurare, iar majoritatea aveau produse de la fermele, ranch-urile, livezile, podgoriile sau bucătăriile lor. Cei din urmă, știind că o singură bucată de pâine sau de plăcintă probabil nu acoperea costurile unei consultații, tratamentul sau medicamentele, aveau tendința să treacă pe acolo cu un nimic chiar dacă se simțeau bine. Mâncare nepregătită – o găleată de mere sau nuci, fructe conservate sau proaspete, legume, fructe de pădure, pulpe de miel sau de vițel, toate mergeau direct la Preacher, care le folosea cu pricepere, mai târziu dându-le ceva pregătit lui Mel și Doc. Într-un fel, era ca într-o comună.

Asta le asigura lui Doc și lui Mel mai multă mâncare decât puteau consuma, în special pentru că de cele mai mult ori mâncau la Jack's. Mel pregăti o cutie cu niște alimente ce erau pe cale să se strice curând – niște ouă, pâine, șuncă feliată și brânză, o plăcintă, mere și nuci – și o cutie cu suc de portocale pe care o luase de la Connie. Puse cutia pe scaunul pasagerului al vechii camionete a lui Doc înainte de a-l întreba:

– Aș putea împrumuta mașina ta pentru câteva ore? Aș vrea să merg prin jur și n-am încredere în BMW. Promit că o să fiu foarte atentă cu ea.

– Mașina mea? Nu te văd în ea, spuse el șovăitor.

– De ce nu? O să-i fac plinul, dacă asta e problema.

– Nu de asta îmi fac griji, ci că o s-o duci în prăpastie și o să mă lași cu rahatul ăla căruia îi zici mașină.

Ea strânse din buze.

– Câteodată, ești mai mult decât insuportabil. Serios!

El luă cheile și i le aruncă. Ea le prinse.

– Vezi cum mergi cu mașina mea. Dumnezeu mi-e martor, n-o să mă prindă nimeni conducând chestia aia străină!

Ea ieși din oraș și, în clipa în care ajunse pe drumurile șerpuite de munte, în pădure, urcând cât mai sus

și apoi coborând peste munte, inima începu să-i bată mai cu putere. Pur și simplu, îi era frică. Dar fusese obsedată timp de două săptămâni și nu mai putea trăi cu acest sentiment. Și asta o făcuse să conceapă un plan.

Se surprinse că își aminti unde era tabăra lui Clifford Paulis. Se întrebă dacă era condusă de vreo energie paranormală. N-avea deloc simțul direcției pe dealuri, prin păduri. Dar nu după mult timp ajunse acolo, recunoscând vechiul drum forestier aproape invizibil ce ducea la tabăra lor. Ea merse pe acolo și întoarse larg în luminiș, așa încât mașina era îndreptată spre ieșire, și apoi se dădu jos. Rămase lângă ușă și strigă:

- Clifford!

Nu apăru nimeni imediat, dar în câteva minute un bărbat bărbos ieși de după o caroserie de rulotă ce fusese tractată de o furgonetă, iar ea îl recunoscu pe unul dintre bărbații pe care îl văzuse la ultima vizită. Îi făcu semn cu degetul să se apropie. El veni încet spre ea și, când se apropie, ea întinse mâna în spate și scoase cutia.

- Mă gândeam că ați avea nevoie de asta, spuse ea. Se strică la dispensar.

El se uita ca prostul la ea.

- Haide, spuse ea împingând cutia spre el. Fără vreo obligație. Doar un gest ca între vecini.

El luă cutia cam în silă. Se uită înăuntru.

Îl uimi cu cel mai frumos zâmbet al ei. Când îi zâmbi și el, văzu niște dinți îngrozitori, dar nu schiță nici un gest. La urma urmei, mai văzuse oameni ca el. Dar înainte chema o agenție sau alta, îi preda și rezolva problema. Aici era diferit.

Urcă în mașină și băgă în viteză să plece. În oglinda retrovizoare îl văzu cum mergea grăbit spre caroseria de rulotă, unde doi bărbați ieșiră din spate și i se alăturară. O făcu să se simtă mai bine.

Când ajunse înapoi în oraș, îi dădu cheile lui Doc, care stătea în spatele biroului său în cabinetul înghesuit.

- Bănuiesc că tu crezi că nu știu ce ai făcut, spuse el.

Ea ridică bărbia, înfruntându-l.

- Am crezut că ți-am spus să nu te duci acolo. Nu-i un loc curat și nimeni nu știe ce se poate întâmpla.

- Tu mergi, spuse ea.

- Și ți-am spus ca tu să nu mergi.

- Am avut vreo înțelegere? Că eu o să respect indicațiile care nu sunt de natură medicală? Pentru că nu îmi aduc aminte ca în viața personală să fiu obligată să fac tot ce-mi spui.

- Bănuiesc că nu ești obligată nici ca în viața personală să-ți folosești creierul.

- Ți-am făcut plinul, acritură bătrână!

- Nu mă prindeai în rahatul ăla străin al tău, haimana încăpățânată!

Ea îi râse în nas așa de tare, încât îi dădură lacrimile și trebui să plece, râzând tot drumul până la cabană.

Era o după-amiază însorită și luminoasă când Mel se duse în biroul lui Doc. Bătu ușor și își vârî capul înăuntru.

- Ai vreo idee de ce serviciile sociale întârzie atât de mult să facă totuși ceva în privința lui Chloe? îl întrebă.

- Sigur că nu știu, spuse el.

- Poate că ar trebui să revin, să le dau un telefon.

- Am spus că mă ocup eu, răspunse el fără o privească.

- Doar că, știi, eu m-am atașat de ea. N-am vrut, n-am intenționat, dar asta e. N-aș vrea ca Lilly Anderson să sufere după ea. Nu e bine.

- A crescut o liotă de copii. Știe cum merge treaba.

- Știu, dar...

Se opri când auzi că ușa din față se deschise. Își scoase capul din birou și se uită pe hol. Chiar în ușă stătea Polly. Părea că-și ținea burta cu mâinile și, în loc de obrajii strălucitori, era puțin cam palidă. Nervoasă. Chiar în spatele ei era un tânăr cu o salopetă aproape identică, ținând o mică valiză uzată. Mel se uită la Doc și spuse:

- Începe spectacolul.

Polly nici măcar nu știa intervalul dintre contracții.

– Pare că e una mare acum, spuse ea. Foarte jos.

– Bine, hai să mergem sus și să te aranjez!

– Poate să vină și Darryl?

Mel întinse mâna și luă valiza de la Darryl.

– Bineînțeles. Asta o să ajute mult. Eu o să mă concentrez asupra ta. O luă pe Polly de mână. Haide!

Odată ajunse sus, o puse pe Polly să stea în balansoar câtă vreme ea se duse să pregătească un pat cu protecție de saltea din plastic și cearșafuri curate.

– Ai venit la țanc, Polly. Cabana mea a fost gata când mica mea pacientă a plecat la ranch-ul lui Lilly Anderson. M-am mutat de tot, iar tu, Darryl și copilul puteți sta singuri aici.

– Au! făcu Polly, apucându-se de burtă și aplecându-se în față.

Se auzi un zgomot ușor înfundat ce precedă scurgerea lichidului amniotic pe podea.

– Ah, Polly! exclamă Darryl.

Arăta brusc stânjenit. Jenat.

– Păi, spuse Mel, uitându-se peste umăr, asta ar trebui să grăbească lucrurile. Stai pe loc până când e gata patul, apoi te pot ajuta să te schimbi.

O jumătate de oră mai târziu, Polly stătea ridicată pe patul de spital, nu deosebit de confortabil, pe două prosoape, cu cămașa verde de spital întinsă pe burtă. Mel se schimbase în halat și adidașii pe care îi adusese special pentru genul ăsta de evenimente. Dacă ar fi fost în L.A., anestezistul ar controlat-o pentru a discuta despre epidurală, dar aici era la țară, fără anestezie. Doc veni chiar după ce Mel îi făcuse lui Polly un control pelvian să vadă cât se dilatase și, observând paloarea lui Darryl, spuse:

– Tinere, hai să mergem împreună peste drum să ne luăm un pic de curaj!

– Darryl, nu pleca! îl rugă Polly.

- Vine imediat înapoi, iar eu n-o să te părăsesc, îi promise Mel. Scumpo, ai doar patru centimetri, o să mai dureze.

Ținându-se de cuvânt, Mel rămase lângă ea. Nu știa la ce să se aștepte în situația dată, dar recunoștea că era surprinsă de câteva lucruri. În primul rând, Doc nu se băgase peste ea și o lăsase să se ocupe de caz, deși Polly fusese pacienta lui. În al doilea rând, preluase sarcina de a-l supraveghea pe Darryl în caz că era necesar să-l scoată pe băiat din cameră. Doc depășise cu mult ora de culcare. Iar în puținele dăți când Mel ieșise din camera pacientei în timpul nopții să aducă niște cafea proaspătă, se uită peste drum și văzu că la Jack's luminile erau aprinse și semnul „Deschis" lucea. Ținea barul deschis toată noaptea.

Travaliul lui Polly se intensifică pe măsură ce treceau orele, dar rămânea stabil și progresa normal. Mel o pusese să se plimbe, să se lase pe vine, să atragă gravitația de partea lor. Îl pusese pe Darryl s-o țină aplecată în față în vreme ce ea îi legăna șoldurile într-o parte și alta, iar la 3.30 dimineața, Polly începu să împingă. Fata stătea foarte comod într-o parte, așa că Darryl și Mel își uniră forțele s-o ajute să nască în poziția aceea. Mel o puse pe Polly să stea într-o parte în poziție fetală, cu piciorul în sus, în vreme ce ea și Darryl ridicară împreună coapsa ca să elibereze câmpul nașterii. Era un prim copil mare și Polly n-ar fi putut reuși să stea în poziția aceea fără un ajutor bun. Era important ca mama să aibă orice fel de control putea, având încredere în corpul ei. Asta făcea întreaga experiență mult mai frumoasă. Darryl era destul de tare în ciuda faptului că era greu să-și vadă tânăra soție în suferință, iar vederea sângelui, deși tăiase destui porci, era evident dificilă pentru el.

La 4.30, copilul lui Polly apăru după o oră de împins. Mel tăie cordonul ombilical, înfășă copilul și îl dădu tatălui.

- Domnule Fishburn, îi spuse ea lui Darryl, iată un alt domn Fishburn în familie. Te rog, ajut-o pe Polly să-și pună băiatul la sân - o s-o ajute să elimine placenta și încetinește sângerarea.

Era mai mult ca o scenă din *Pe aripile vântului* decât genul de obstetrică știut de Mel într-un spital mare și bine utilat. În vreme ce Doc controla nou-născutul, Mel spălă mama cu săpun și apă și îi schimbă cearșafurile și cămașa.

Pe la 6.30 dimineața, istovită fizic, dar saturată de cofeină, Mel își terminase treaba. Copilul avea să rămână în cameră cu Polly, iar Darryl putea dormi în celălalt pat dacă voia. Amândurora le trebuiră cam șaizeci de secunde să cadă într-un somn adânc. Mel se spălă pe față, își clăti gura cu apă de gură, își scoase agrafa din păr lăsându-l să cadă liber și se duse să-l caute pe Doc.

- Du-te la culcare, Doc, spuse ea. A fost o noapte lungă. O să țin eu deschis aici.

- Nu, replică el. Nu dorm ziua când tu ai făcut toată munca. O să stau eu cu ochii pe cei doi Fishburn. Du-te acasă!

- O să fac un târg cu tine. Mă duc să trag un pui de somn și revin înainte de prânz să te schimb.

- Bine, spuse el. Apoi, uitându-se pe deasupra ochelarilor, adăugă: Nu-i rău. Pentru o orășeancă.

Soarele abia se vedea de după munți, scăldând orășelul în raze rozalii. Aerul de aprilie era rece. Își strânse pe ea jacheta de lână și se așeză pe veranda doctorului, simțindu-se exuberantă și poate puțin prea agitată ca să doarmă acum.

Polly se descurcase bine pentru o fată simplă. Fără exerciții Lamaze pentru cei doi soți, fără medicație. Fuseseră niște gemete puternice și încordări. Darryl gemuse împreună cu soția lui cu atâta putere încât era un noroc că nu făcuse în pantaloni. Un copil frumos de la țară, de 3,6 kilograme. Nimic nu se compara cu a scoate un prunc ce țipa din pântecul mamei lui, nici

un medicament pentru o inimă zdrobită nu putea face mai mult. Asta n-o aruncase pe Mel în amorțeală de dor sau în depresie pentru că asta era munca vieții ei, era ceea ce ea iubea. Și îi plăcea mai mult când perechea era fericită și emoționată, iar copilul robust și sănătos. Când ținea copilul pe care abia îl adusese pe lume, dându-l mamei lui și văzând cum sugea flămând, era ca și cum l-ar fi văzut pe Dumnezeu.

Auzi un ciocănit puternic. Și încă unul. N-avea idee la ce oră deschidea Jack de obicei. Era abia 6.30. Încă un ciocănit, venind dinspre localul lui.

Coborî treptele verandei și se duse peste drum. În spatele barului era un grătar mare din cărămizi. Cu cizme, jeanși și o cămașă de flanel, ridicând un topor greu, Jack spărgea lemne pe o buturugă. Stătu acolo uitându-se o clipă la el. Poc, poc, poc!

El își ridică privirea și o văzu sprijinindu-se de clădire, strângându-și jacheta peste halatul turcoaz. Nu știa că zâmbetul larg pe care îl afișase ea îl făcuse să zâmbească.

– Ei bine? spuse el rezemând toporul de buturugă.

– Băiat. Un băiat mare.

– Felicitări! spuse el. Toată lumea e bine?

Ea merse spre el.

– Sunt mai mult decât bine. Polly s-a descurcat de minune, copilul e puternic, sănătos și Darryl e de așteptat să-și revină. Și apoi râse, dându-și capul pe spate. Nimic, dar nimic nu era mai satisfăcător decât să iasă de la o naștere cu succes sută la sută. Prima mea naștere rurală. Mai greu pentru mamă decât pentru mine. La oraș, e mereu o opțiune să te așezi într-o parte, să-ți expui șira spinării și să ai travaliul în confortul oferit de o epidurală. Femeile de aici sunt făcute din oțel.

– Am auzit asta, spuse el râzând.

– Știi ce a spus Doc? Nu-i rău pentru o orășeancă. Se întinse și îi luă mâna. Ai ținut deschis toată noaptea?

El ridică din umeri.

- Am moțăit lângă foc de câteva ori. Dar niciodată nu știi când e nevoie de ceva. Apă fiartă. Gheață. O băutură tare. Vrei niște cafea?

- Dumnezeule, cred că mi-ar veni să vomit! Am băut atâta cafea încât ar putea să scoată din țâțâni chiar și nervii unui dependent de cofeină. În mod neobișnuit, îl luă de mijloc și îl îmbrățișă. Omul ăsta devenise cel mai bun prieten al ei. Jack, a fost minunat! Uitasem cât de minunat. Cred că n-am mai adus un copil pe lume de aproape un an. Se uită în ochii lui. La naiba, am făcut o treabă foarte bună! Eu, mama și tata. La naiba!

El îi netezi părul de pe frunte.

- Sunt mândru de tine.

- A fost grozav.

- Vezi? Știam că o să găsești ceva aici în care să te implici cu totul. Se aplecă, își încrucișă brațele sub fundul ei și o ridică până ce fața ei ajunse la același nivel cu a lui.

- Hei, ce am hotărât noi? întrebă ea, tachinându-l.

Zâmbetul ei era jucăuș.

- Am hotărât că n-o să te sărut.

- Așa e.

- Păi nu te-am sărutat, spuse el.

- Poate că ar fi trebuit să discutăm despre asta, adăugă ea, dar nu se împotrivi.

De fapt, părea ciudat de potrivit. Sărbătoresc. Ca și cum ar fi fost ridicată și învârtită după câștigarea unui joc important. Și așa se simțea - ca și cum de-abia marcase. Cu brațele sprijinite pe umerii lui, îl luă de ceafă.

- Am mai hotărât că, dacă tu mă săruți, o să te las, spuse el.

- Vrei să se întâmple.

- Așa ți se pare?

- Implori?

- Fac exact ce mi s-a spus. Aștept.

„La naiba!“, își spuse ea. Nimic nu putea fi mai plăcut după noaptea petrecută decât să-i dea un sărut pasional

acestui bărbat, unul care ținuse barul deschis toată noaptea în eventualitatea că ar fi avut nevoie de ceva. Așa că îl sărută. Își lipi buzele de ale lui, deschizându-le, mișcându-le peste ale lui cu intenții păcătoase și delicioase, folosindu-și limba. Și el nu făcu nimic în afară de a o ține acolo, lăsând-o să-l sărute.

– Nu ți-a plăcut? întrebă ea.

– Ah, spuse el. Îmi e permis să răspund?

Ea îl lovi încet în cap, făcându-l să râdă. Încercă din nou, iar de data asta fu mult mai interesant. Îi făcu inima să bată mai repede, o făcu să respire sacadat. „Da. E în regulă să simți din când în când ceva ce nu e durere." Nu făcea asta pentru că era tristă sau disperată, ci pentru că fusese victorioasă. Și în acel moment nu se putu gândi decât la gura lui încântătoare.

Când gurile lor se despărțiră, ea spuse:

– Mă simt ca o campioană.

– Ești, spuse el, plăcându-i dispoziția ei mai mult decât putea ea să bănuiască vreodată. Dumnezeule, ce gust bun ai!

– Nici tu nu ai un gust prea rău, zise ea râzând. Lasă-mă jos acum, îi spuse ea.

– Nu. Fă-o din nou!

– Bine, dar numai o dată, apoi trebuie să te porți frumos.

Îl mai sărută o dată, plăcându-i la nebunie buzele și limba lui, puterea brațelor ce o țineau. Refuză să se gândească dacă era o greșeală. Era acolo, fericită, și de data asta gura lui fu atât de firească pe a ei, de parcă l-ar fi sărutat de ani întregi. Lăsă sărutul să fie mai lung și mai intens decât considera că ar fi prudent și chiar și asta o făcu să zâmbească.

Când se termină, o lăsă jos.

– Uau! făcu ea.

– Nu avem destule nașteri în oraș.

– O să avem una cam peste șase săptămâni. Și dacă ești foarte bun...

„Ah! Mi se dau șase săptămâni." Îi atinse vârful nasului.

– Nu-i nimic rău într-un sărut, Mel.

– Și n-o să-ți vină idei?

El gemu.

– Se pare că mă poți face să mă port cum trebuie. Dar nu mă poți opri să-mi vină idei.

Aprilie dispăru și luna mai aduse primele flori de primăvară; degețelele și morcovul sălbatic creșteau în voie la marginea drumurilor. Feriga australiană acoperea pământul sub copacii înalți. În fiecare săptămână sau o dată la zece zile, Mel împrumuta camioneta lui Doc, încasa o muștruluială și lăsa în campusul lui Paulis o cutie cu mâncare ce altminteri s-ar fi stricat. Doc nici nu voia să știe de asta și o certa. Ea îl ignora indignată și numai asta o făcea să se simtă bine. Inima îi bătea sălbatic când mergea și bătea plină de satisfacție când se înapoia în Virgin River.

Cabana se dovedi a fi un paradis pentru Mel. Cumpără un mic televizor la care recepția programelor era groaznică. Dacă urma să rămână, avea să-și ia o antenă de satelit, dar mai rămânea doar câteva săptămâni. Iar într-o zi, când ajunse acasă de la dispensar, văzu că avea un telefon în bucătărie și în dormitor. Jack vorbise cu Harv, electricianul de la telefoane, și subliniase faptul că Mel era moașă pentru a-i instala un telefon peste rând. Mai primi un sărut pentru asta – în spatele barului, unde nu putea vedea nimeni. Mă rog, două sau trei săruturi. Lungi și adânci. Puternice și delicioase.

Să locuiască în cabana din pădure era cel mai odihnitor și liniștitor lucru trăit de Mel în aproape un an. Se trezea dimineața devreme, la timp să vadă soarele care se strecura printre vârfurile pinilor înalți și să audă păsările ciripind. Îi plăcea să-și ia cafeaua, să iasă pe noua și solida verandă și să se bucure de aerul curat al dimineții, încă rece în zilele de primăvară timpurie.

Încă nu era 6.00 dimineața când deschise ușa din față și în fața ochilor avea cel puțin o duzină de căprioare, păscând mulțumite iarba, tufișurile și ferigile de la marginea luminișului. Observă puii cu pete – era primăvară și timpul nașterilor de tot felul.

Se duse să-și ia aparatul foto digital și făcu poze pe furiș. Apoi încărcă pozele pe laptop și intră pe internet, ceea ce dură foarte mult, dar nimic nu era rapid acolo. După ți ce trimise pozele lui Joey, o sună.

– Intră pe internet! îi spuse surorii ei. Ți-am trimis ceva uluitor.

– Ce e? întrebă ea.

– Grăbește-te! spuse Mel. O să-ți placă.

Așteptă doar puțin ca Joey să poată intra pe internet și să descarce în câteva secunde, spre deosebire de cât timp îi trebuia lui Mel. O auzi pe sora ei icnind.

– Căprioare! spuse ea.

– În fața casei mele, spuse Mel. Uită-te la pui! Nu sunt adorabili?

– Mai sunt acolo?

– Mă uit pe fereastra de la bucătărie chiar la ele, spuse ea. Nu plec de acasă până când nu termină de mâncat. Nu-i cel mai frumos lucru pe care l-ai văzut vreodată? Joey, o să mai rămân puțin.

– Ah, Mel, nu! Vreau să vii aici! De ce rămâi?

– Joey, mai am de adus pe lume un copil în curând. După ultimul, nu pot rezista. Nu e ca în spital, unde totul e așa de steril și de artificial și ai un chirurg și un anestezist chiar la capătul holului. Suntem doar eu și ea, ducând treaba până la capăt. Atât de pur, de minunat și natural! Atât de rural – ca Doc, care l-a dus peste drum la bar pe soțul de 20 de ani al mamei ce năștea, pentru o dușcă de curaj, ca să poată asista fără nervi.

– Ah, minunat! spuse sarcastic Joey, făcând-o pe Mel să râdă.

– A fost fantastic, spuse Mel. Mai e o femeie însărcinată în oraș și mă gândesc să rămân și pentru ea. Cabana e grozavă, ai văzut pozele.

– Le-am văzut. Mel, te-ai îmbrăcat de plecare?

– Da...

– Uită-te la picioare! Spune-mi cu ce ești încălțată.

Ea oftă.

– Cu ghetele mele Cole Haan. Iubesc ghetele astea.

– Costă peste 400 de dolari!

– Încep să arate și astea ca dracu', zise ea. Dacă ai ști pe unde am fost...

– Mel, nu ești una de-a lor. Nu face ca lucrurile să depindă de tine. Vino în Colorado! Putem să facem față fetișului tău pentru pantofi și poți găsi un post bun aici, aproape de noi.

– Dorm atât de bine aici! spuse ea. Mă temeam că n-o să mai pot dormi bine niciodată – probabil e aerul. E de necrezut cum mă adoarme, iar la sfârșitul zilei patul e așa de bun! Ritmul e mai lent. Aveam nevoie de ritmul ăsta mai lent.

– Ești așa de ocupată? Cu pacienți? întrebă Joey.

– Nu chiar așa de mult. De fapt, acum sunt mai rari. Facem doar programări pentru control miercurea, iar în restul săptămânii unii vin doar cu vreo plângere sau alta sau merge Doc la ei. Merg și eu în majoritatea cazurilor. Sau lumea vine să vorbească, să lase o plăcintă ori niște chifle proaspăt coapte. Dar femeile – cele însărcinate – sunt atât de ușurate după ce își aruncă doar o privire la mâinile mele comparativ cu cele ale lui Doc!

– Cu ce-ți mai ocupi timpul?

– Păi, spuse ea râzând, în fiecare zi merg pe jos la prăvălia din colț să mă uit la un serial cu Connie și Joy, femei de vârstă mijlocie, care sunt cele mai bune prietene și care se uită la adultere televizate din *Riverside Falls* de vreo cincisprezece ani. Comentariile sunt mai interesante decât serialul.

– Sfinte Dumnezeule! zise ea.

– Mă duc la ranch-ul Anderson și țin copilul în brațe – pe Chloe. Îi merge foarte bine acolo și la fel lui Lilly. Sunt tot mai convinsă că a fost bine ce am făcut și că a fost o mană cerească. Câteodată, le duc niște resturi de mâncare unor vagabonzi din pădure – sunt așa de slabi și de flămânzi, dar Doc spune că probabil ăia o să ne îngroape pe toți. Mă mai opresc la bar să văd dacă joacă cineva ceva cărți. Dacă îl pot convinge pe Doc, jucăm gin, dar e greu să-l prind în toane bune. M-a învățat să joc și acum nu mă mai poate bate. Un penny punctul – îmi finanțez fondul de pensii.

– Deci când crezi că o să depășești această pauză de la normalitate?

– Ah, nu știu. Lasă-mă să mă gândesc. Sunt aici doar de două luni, nu e o eternitate.

– Dar urăsc să mă gândesc cum ruginești într-un oraș amărât, uitându-te la telenovele și cu rădăcinile nevopsite.

– Aș putea s-o vizitez pe Dot în garajul unde coafează...

– Pfui! Nu te simți singură, scumpo?

– Nu prea. La sfârșitul zilei, dacă nu se întâmplă nimic, mergem la bar – Doc își ia porția zilnică de whisky, iar eu îmi iau o bere rece. Întotdeauna e lume acolo. Luăm cina – de obicei, e mereu cineva cu care stăm. E o bârfă grozavă, asta e partea frumoasă la orașele mici, unde toată lumea știe despre toată lumea. Exceptând, se pare, faptul că nimeni nu știe cine a născut-o pe Chloe. E un noroc chior că n-a apărut nici o femeie cu hemoragie postnatală sau cu vreo infecție. Și, de asemenea, nici o veste de la serviciile sociale.

– Mi-e așa de dor de tine! E cea mai lungă perioadă de ani întregi în care suntem despărțite... De ce pari fericită?

– Serios? Poate pentru că toți cei din jurul meu sunt fericiți. Îmi spun că sunt bucuroși că mă aflu aici, chiar dacă prezența mea nu salvează orașul din punct de vedere medical. Mel inspiră. Încă simt că nu sunt în locul

potrivit, dar cred că sunt mai mulțumită decât am fost în unsprezece luni și trei zile. Poate că, în cele din urmă, mă dezintoxic de adrenalină.

– Promite-mi că n-o să rămâi în orașul ăla uitat de Dumnezeu singură, uitându-te la telenovele și bând bere!

Vocea lui Mel deveni moale.

– Nu-i uitat de Dumnezeu, Joey. E... Căută un cuvânt. Îți taie respirația. Ah, arhitectura cam lasă de dorit – mare parte din case și clădiri sunt mici, vechi și le-ar trebui o vopsea. Dar peisajul e uluitor. Și nu sunt singură, am un oraș. N-am mai avut un oraș până acum.

Ricky și Liz mergeau la dansul primăverii de la școală. Doar că nu mergeau. Ricky se simțea puțin vinovat pentru că în inima lui știa că Ron și Connie aveau încredere în el. Și că probabil n-ar fi trebuit.

Când locuiai într-un oraș mic în mijlocul unei duzini de mici orașe separate de păduri, existau un milion de locuri retrase unde să parchezi mașina și să-ți faci de cap. Avea întotdeauna un prezervativ în buzunar, unul pe care era hotărât să nu fie nevoit să-l folosească, dar îl avea pentru orice eventualitate. Nu trebuise ca Jack să-i dea unul – i-o luase înainte. Simțea nevoia s-o protejeze pe Liz, nu voia s-o bage în bucluc. Ce făceau ei funcționa, chiar dacă îi excita destul de mult.

Și făceau multe. Începuse cu un strigăt. Sărutări intense, multă pipăială, frecușuri incredibile. Multe înghionteli și gemete cu hainele pe ei, dar acum ajunseseră la piele, dar nu mergeau până la capăt. Învățau repede. Nu le luase mult să-și dea seama cum să aibă orgasme fără penetrare, pentru care Rick era extrem de recunoscător. Chiar și așa, voia mai mult. Voia asta cu orice preț și la fel și ea. El era gata să aibă marea discuție cu ea, dar știa că trebuia s-o facă ziua, nu în toiul nopții, când se pipăiau în cabina camionetei lui.

Lui îi plăcea s-o facă să se simtă bine, iar ea voia să-i facă pe plac. El nu-și imaginase că putea fi atât de minunat să țină în brațe pe cineva, s-o iubească, s-o atingă, să dăruiască acele sentimente, să le primească. Nimic nu-l pregătise pentru felul în care putea fi luat de val de toate astea, era ca și cum plăcerea pură avea o viață proprie.

Se mutase pe scaunul pasagerului și o ținea în brațe, sărutând-o, tare și înfierbântat în vreme ce ea se zvârcolea adorabil.

Mâna lui rătăci sub fusta scurtă și dădu de... Nimic.

– Ah, Sfinte Dumnezeule! șopti el.

– Surpriză, spuse ea înfigându-se în poala lui.

Apoi își duse mâna acolo, pipăindu-l prin haine și aproape făcându-l să țipe. Se aplecă puțin în poala lui. El se dădu ușor înapoi pe scaun, știind că acum avea să-l ia în mâna ei mică. Trăia pentru asta. Când ea îi deschise pantalonii să-l elibereze, el o masă cu degetele de la o mână, mângâindu-i sânul cu cealaltă, înecându-se în gura ei și ținând-o strâns lipită de el. Ea se mișcă agresiv pe mâna lui, zvârcolindu-se, așteptând înfrigurată momentul ei special când brusc își schimbă poziția ușor. Ea era îndreptată spre el, iar el spre ea. Îl apucă de umeri, mâinile ei îi cuprinseră mădularul, genunchiul ei îl încălecă și fu peste el. Se lăsă în jos, el se ridică și dintr-odată fură dezastruos, minunat și extraordinar de uniți. Ea se lăsă direct pe el. El se ridică direct în ea. Liz îl înconjură cu totul. Era o lume complet nouă, mult mai bună decât o mână. Nu mai putea respira.

– Sfinte Dumnezeule, Liz! șopti el. Ah, Doamne!

Ea era absentă, apăsându-se furibund în poala lui, cu un scop în minte.

– Liz, Lizzie! Nu, Lizzie. Sfinte Dumnezeule!

El încerca s-o ridice de pe el, dar în același timp spera să nu reușească, să nu iasă din ea, când ea se eliberă, iar senzația trupului ei care se strângea în jurul lui, se încleșta în spasme fierbinți în timp ce gemea în extaz îl făcu să-și piardă mințile. Credea că pentru moment își

pierduse cunoștința. Pierdu orice strop de voință. Și nu era tot ce pierduse. O dăduse în bară - erupsese în ea cu forța unui vulcan. „Ah, la dracu'! Bravo ție, geniule!"

Ea se prăbuși în brațele lui, iar el o ținu strâns, mângâind-o pe spate, în vreme ce Liz se calma. Și se calma și el. Până când își traseră sufletul. În cele din urmă, el spuse:

- S-ar putea să fi fost o uriașă greșeală.

- Ah, făcu ea. Și acum?

- Păi, sigur nu mai pot să dau înapoi, îi spuse el. Dacă aș fi știut că se va întâmpla... Liz, am un prezervativ, pentru numele lui Dumnezeu!

- Nu știam.

- Eu n-am știut că o s-o facem.

- Nici eu. Suspină. Îmi pare rău. Își lăsă capul pe umărul lui și plânse. Îmi pare rău, Rick.

- Nu. Mie îmi pare rău. Bine, scumpo, gata! Acum nu se mai poate face nimic. Șșt!

O ținu în brațe, iar ea se rezemă de el, în brațele lui. El îi sărută obrajii și buzele, până când nu mai plânse. Apoi o sărută din nou pe gura deschisă. Dumnezeule, ce gură fierbinte avea! Și după un timp, cum o ținea, începu să se excite din nou și fu încă acolo, înăuntru. Fără să vrea, fără să plănuiască, începu să împingă din nou șoldurile sus și în jos, în ea. Iar ea se împinse în poala lui. La naiba, răul fusese făcut, își spuse el. Și zise:

- Acum nu se mai poate face nimic...

capitolul 8

Dimineața nu erau pacienți, așa că Mel profită de asta ca să meargă până în Clear River să alimenteze cu benzină, pentru că în Virgin River nu era benzinărie. Luă pagerul cu ea, ca Doc s-o poată chema dacă se întâmpla ceva, dar nu prea se întâmpla nimic.

De fiecare dată când mergea într-unul din micile orașe din împrejurimi, se uita cu atenție la femei, întrebându-se unde ar fi putut merge Jack din când în când pentru „ceva mai simplu". Nu-i luă mult să-și dea seama că probabil avea de unde alege și că erau multe femei atractive prin orașele astea.

Se gândi că putea să ia ceva precum un drob de sare pentru lins sau un fel de hrană de pus la marginea proprietății pentru a atrage căprioarele, așa că merse la micul centru comercial de pe strada principală. În timp ce trecea pe lângă magazinul de scule, văzu în vitrină multe foarfeci etalate pe un panou. Variau ca dimensiune de la foarfeci la clești cu lame groase și curbate de cincisprezece centimetri. Se uită la ele multă vreme, încruntându-se.

- Vă pot ajuta cu ceva? întrebă o tânără cu un șorț verde.

- Hm... Ce se face cu astea?

- Pentru trandafiri, spuse ea zâmbind.

- Trandafiri? N-am văzut prea mulți trandafiri pe aici.

- Ah, nu vă uitați cu destulă atenție! spuse ea rânjind.

- Hm... Bine. Caut ceva ce ar atrage căprioarele, spuse Mel.

- Cum ar fi un fluier pentru căprioare? Dar sezonul de vânat e încă departe.

- Dumnezeule, n-aș trage în ele! Îmi place să le văd dimineața devreme la mine în curte. Poți să-mi spui unde găsesc așa ceva?

- Ah, dacă vreți să aveți căprioare în curte, sunteți singura. Plantați niște salată sau câțiva meri. Când e vorba de căprioare, dacă nu le vreți pe lângă grădina dumneavoastră, e tare greu să le țineți departe.

- Aha. Dacă le arunc niște salată, o să meargă? Pentru că nu mă ocup cu grădinăritul.

Femeia înclină capul și zâmbi încruntată.

- De unde sunteți?

- Los Angeles. Jungla de beton.

- Întrebam unde locuiți acum.

– În Virgin River. Cam în inima pădurii...

– Atunci nu încercați cu salata. Pentru că sunt și urși. Țineți mâncarea în casă și nu vă forțați norocul. Dacă vin căprioarele, asta e. Apoi se uită în jos și spuse: Ce ghete frumoase! De unde pot cumpăra o pereche din astea?

Mel se gândi o secundă, apoi spuse:

– Nu-mi amintesc. Poate că de la Target.

În loc să meargă înapoi la Doc, se duse spre râu. Văzu că acolo erau șase pescari și că unul dintre ei era Jack. Opri, parcă, apoi coborî să se sprijine de capota mașinii și să privească. El se uită peste umăr la ea, zâmbi salutând-o, dar își continuă activitatea. Trase niște fir, îl lăsă moale, apoi îl aruncă, lanseta ajungând în spatele lui precum un S înainte de a pluti domol peste râu, atingând suprafața apei ușor precum o frunză ce plutea leneș după ce căzuse dintr-un copac. Și iar și iar.

Ei îi plăcea să urmărească arcul lansetelor, sfârâitul când se desfășurau, clinchetul când se înfășurau. Păreau a fi aproape sincronizate, ca într-un balet în aerul de deasupra apei plin de lansete zburătoare. Bărbații în cizme de cauciuc și veste mergeau prin vârtejul apelor puțin adânci în vreme ce peștele sărea din când în când în râu. Dacă prindeau ceva, peștele era ori eliberat, ori mergea în coșul ce atârna de o curea de umăr.

După un răstimp, Jack ieși din râu cu lanseta și mulineta în mână.

– Ce faci aici?

– Mă uit.

– Vrei să încerci?

– Nu știu cum, spuse ea.

– Nu-i foarte greu. Hai să vedem dacă putem face rost de niște ghete sau cizme! Se duse la camionetă și căută în spate. Veni cu niște cizme de cauciuc uriașe până la șold. O să te țină uscată, dar n-o să poți merge prea departe.

Ea intră în ele. Picioarele lui erau mult mai mari decât ale ei, așa încât el trebui să le întoarcă de două ori pe șoldurile ei, nefiind o senzație prea plăcută. Erau așa de mari, încât ea trebui să-și târșâie picioarele în loc să pășească.

– N-o să pot fugi să-mi salvez viața, spuse ea. Bine, ce fac?

– Totul vine din încheietură, spuse el. Mai important decât ținta e să arunci într-un arc frumos și la distanță. Așa reușești să ajungi în partea mai adâncă a apei, unde sunt mai mulți pești. Îi luă mâna, o duse spre malul apei și îi arătă cum se aruncă. N-o plesni tare, doar desfășoar-o încet și ușor. Dă puțin din mână, dar nu-ți lansa corpul cu totul.

Îi dădu lanseta și îi arătă unde să deblocheze mulineta. Ea încercă și musca se afundă direct în fața ei.

– Ce zici de distanța asta?

– Va trebui să lucrăm la asta, spuse el.

Veni în spatele ei și, ghidându-i mâna, o ajută să arunce. Cam șapte metri și jumătate. Probabil a patra parte din distanța pe care o reușea el. Musca ei se afundă cu putere, stropind în jur.

– Hm, mai bine, spuse el. Înfășoară încet.

Ea o trase înapoi și repetă, de data asta fără mâna lui drept ghid.

– Bine, zise el. Atenție la picioare! Sunt locuri unde poți să cazi, să te împiedici, să aluneci pe o piatră. N-ai vrea să cazi în apă.

– N-aș vrea, spuse ea, aruncând din nou. De data asta, își flexă încheietura prea tare și cârligul zbură în spatele lor, șuierând deasupra capetelor.

– Vai! făcu ea. Scuze!

– Nu-i nimic, dar fii atentă! Nu mi-ar plăcea să-mi scot chestia aia din ceafă. Uite, spuse el. Se așeză în spatele ei și îi puse o mână pe șold. Nu-ți lansa corpul odată cu ea, folosește-ți brațul și încheietura și fă-o încet! O să nimerești și distanța, în cele din urmă.

Ea repetă mișcarea și reuși. Un arc frumos, grațios, cu o distanță considerabilă în râu. Din râu sări un pește acolo unde căzu musca ei.

– Ah, e unul mare!

– Un păstrăv maro, o frumusețe! Îl prinzi și ni-l arăți tuturor.

Ceva îi alunecă pe lângă picioare, iar ea sări, icnind.

– O anghilă, spuse el. Le place să sugă icrele și lichidele din somoni.

– Pfui! Încântător!

Aruncă iar. Și iar. Era distractiv. Din când în când, Jack o apuca de încheietură și arunca împreună cu ea, amintindu-i de mișcarea încheieturii. Cealaltă mână stătea pe șoldul ei, ținând-o în loc.

– Îmi place, spuse ea.

Apoi dădu lovitura și trase un pește afară. Nu era unul foarte mare, dar era un pește. Și îl prinsese singură.

– Nu-i rău, spuse el. Scoate-l cu atenție din cârlig!

– Nu știu cum, zise ea.

– O să-ți arăt eu, dar apoi va trebui să o faci tu. Dacă ai de gând să pescuiești, va trebui să scoți peștele din cârlig. Așa! Îi demonstră, alunecându-și mâna de pe capul peștelui pe corpul care se zvârcolea, ținându-l cu putere și scoțând cu grijă cârligul. Gura lui e în regulă. O să-l lăsăm să crească până ce ajunge bun de o mâncare pe cinste, spuse el, aruncându-l înapoi în apă.

– Oh! făcu ea.

– Ai noroc. Haide, spuse el întorcând-o spre râu.

Stătu în spatele ei, ținându-i trupul drept și nemișcat cu mâna lui mare pe șold, cealaltă mână dirijându-i încheietura. Aruncă iar și recuperă din nou.

– Jack, sunt mulți trandafiri pe aici vara? întrebă ea.

– Hm? Nu știu. Sigur sunt câțiva.

– M-am oprit la magazinul de scule în dimineața asta și aveau expuși o mulțime de clești pentru trandafiri. De toate mărimile. Cred că n-am mai văzut ceva asemănător până acum...

Când ea își recuperă lanseta, el se întoarse ușor. Se încruntă.

- Clești pentru trandafiri?

- Da. De la cleștișori mici la cei mari, cu lame curbate și mânere de piele.

- Unde?

- În Clear River. M-am dus acolo să iau benzină și...

- Mel, ăia nu sunt clești pentru trandafiri. Mă rog, cred că s-ar putea folosi și pentru asta. Probabil sunt pentru culegătorii de marijuana. Cei mici pentru aranjarea bobocilor, cei mari pentru tăierea plantelor.

- Hai, fii serios!

El o întoarse din nou spre râu.

- Sunt orașe prin jur ce depozitează mult din ceea ce au nevoie crescătorii ilegali. Clear River e unul dintre ele. Ce făceai la magazinul de scule?

- Mă gândeam să iau ceva care să cheme căprioarele în curtea mea, cum ar fi un drob de sare, o hrană de un fel sau ceva, dar...

O întoarse din nou cu fața la el.

- Drob de sare?

- Păi, vacilor le place, nu? Așa că m-am gândit...

El clătină din cap.

- Mel, ascultă, nu face nimic care să cheme sălbăticiunile în curtea ta. S-ar putea să vină și dintre cele neprietenoase. Bine? Cum ar fi de exemplu un țap care e mai interesat de rut decât să stea la pozat. Sau un urs. Ne-am înțeles?

- Rut? se încruntă ea.

El zâmbi răbdător și îi atinse vârful nasului.

- Să facă dragoste.

- Ah, sigur. Bine, spuse întorcându-se spre râu, apoi aruncă din nou.

- Clești de trandafiri. El râse. Cred că începi să te pricepi, spuse el.

- Îmi place. Nu sunt sigură de partea cu scosul din cârlig.

- Haide, nu te fandosi!

- Păi...

- Mai întâi trebuie să prinzi unul, spuse el.

- Stai să vezi! Sunt precoce.

Mel pierdu noțiunea timpului muncind cu lanseta, expediind musca peste apă și recuperând-o încet. Aruncă iar și iar, observând că Jack își ținea în continuare mâna pe șoldul ei, iar din când în când îi punea mâna pe braț, ghidând-o.

- Haide, îi spuse ea muștei. Sunt gata!

- Nu vorbi tare, șopti el. E un sport pașnic.

Aruncă iar lanseta. Nu era deloc îndemânatică, dar progresa și o făcea frumos. Cel puțin așa credea ea.

Simți mâna care era pe șoldul ei cum îi alunecă pe trup, ținând-o de talie. Trăgând-o ușor spre el.

- Îmi distragi atenția, spuse ea, aruncând din nou.

- Bine, spuse el lăsându-și buzele în părul ei și inhalând.

- Jack, sunt *oameni* aici!

- Nici că le pasă, spuse, ținând-o lângă el.

Ea se uită în jur și văzu că era adevărat. Ceilalți pescari nici nu se uitau în direcția lor. Lansetele lor zburau în arcuri frumoase. Nu se uitau nici măcar unii la alții. „Bine. E în regulă. Îmi place mâna. Brațul ce mă ține. Mă pot descurca cu asta."

Apoi îi simți buzele pe gât.

- Jack! Pescuiesc!

- Bine, spuse el răgușit. Încerc să nu te deranjez prea mult.

O strânse ceva mai tare lângă el și începu să-i ciugulească gâtul.

- Ce *faci?* întrebă ea chicotind.

- Mel, te rog... Nu putem să mergem undeva și să ne facem puțin de cap?

- Nu! râse ea. *Pescuiesc!*

- Dacă îți promit că te duc la pescuit după aia...

- Nu! Acum fii cuminte!

Dar zâmbea, pentru că era foarte măgulitor ca tipul ăsta dur să fie ameţit doar de gustul gâtului ei. Se concentră asupra lansărilor în vreme ce el se concentra asupra gâtului ei, strângând-o cu braţul de mijloc. „Ah... Plăcut. Foarte plăcut."

După ce mai trecură câteva minute, îi dădu drumul cu un geamăt chinuit, merse la camionetă şi se întinse pe burtă cu braţele larg desfăcute şi cu capul pe capotă. Ea se uită peste umăr la el şi chicoti. Îl pusese în genunchi, îşi spuse. Ce puşcaş marin mare şi tare! Ha!

Îşi mai acordă câteva lansări, apoi se întoarse şi îşi târşâi cizmele mari spre Jack. Rezemă lanseta de camionetă şi îşi scoase picioarele din cizmele de cauciuc. El îşi înălţă capul şi o privi, mijindu-şi ochii.

– Mulţumesc, Jack. Trebuie să plec. E timpul pentru telenovelă. Îi dărui un sărut împăciuitor pe obraz. Poate că o să mai facem asta cândva.

În timp ce se întorcea în oraş, începu să se gândească. În urmă cu câteva săptămâni era absolut sigură că nu există nimic în ea care să poată răspunde unui bărbat. Lui Jack. Acum nu mai era aşa de sigură. Un mic contact, nişte sărutări – adânci –, şi se simţise bine. Uneori, o făcuse să uite că n-avea nimic de dăruit. De fapt, o făcuse să se întrebe dacă greşea în privinţa asta. Să meargă undeva să-şi facă de cap o vreme nu era o idee rea. Avea să se mai gândească la asta.

Îşi băgă capul în biroul lui Doc, îl găsi la computer şi spuse:

– Ceva?

– Nu, spuse el.

– Bine. Mă duc la magazin. Ai nevoie de ceva?

– Nu, rosti el din nou.

Ea se uită la ceas, surprinzându-se că spera să nu fi pierdut începutul. Când intră în magazin, Joy stătea în uşa cu perdea şi spuse:

– Mel! Slavă Domnului!

Privirea ei panicată o trimise pe Mel rapid în camera din spate. Connie era aplecată în șezlong ținându-se cu mâna de pieptul treningului și respirând superficial. Mel îngenunche.

– Ce e? întrebă ea.

– Nu știu, spuse ea slăbită. De-abia pot să respir.

– Joy, adu-mi tubul cu aspirină! Dureri? o întrebă pe Connie.

– Spatele, spuse ea.

Mel îi puse o mâna între omoplați.

– Acolo?

– Da.

Joy îi dădu un tub nedesfăcut de pe raft, iar Mel îl deschise, scoțând o pastilă în palmă.

– Înghite asta repede! Connie o ascultă, apoi Mel o întrebă: Apăsare în piept?

– Da. Ah, da!

Mel se ridică, o luă pe Joy de mână și o scoase din cameră.

– Fugi după Doc! Spune-i că s-ar putea să fie inima. Grăbește-te!

Mel se duse înapoi la Connie. Îi luă pulsul și văzu că era rapid și neregulat. Transpirase, iar respirația era rapidă și superficială.

– Încearcă să te relaxezi și să respiri încet. Joy s-a dus după Doc.

– Ce e? întrebă ea. Ce se întâmplă?

Mel observă că lui Connie îi atârna mâna stângă. Probabil o durea de vreme ce se apucase cu dreapta de bluză, încercând să și-o îndepărteze de corp, ca și cum voia să-și ușureze apăsarea din piept. Dacă Mel s-ar fi gândit că una din cele două femei putea face infarct, s-ar fi uitat la Joy, care era supraponderală și avea colesterolul mărit, nu la Connie, care era minionă și nici măcar nu fuma.

– Nu sunt sigură, spuse Mel. Hai să-l așteptăm pe Doc! Nu vorbi, stai calmă! N-o să las să ți se întâmple ceva.

Trecură câteva minute tensionate până când Joy, cu răsuflarea întretăiată, intră zburând pe ușă cu geanta medicală a lui Doc și se grăbi să ajungă lângă Mel.

- Uite! spuse ea. A zis să încerci nitroglicerină și să îi pui o perfuzie. Vine imediat!

- Bine. Scotoci prin geantă, găsi tabletele de nitroglicerină și scoase una. Connie, ține asta sub limbă!

Ea făcu ce i se spuse în vreme ce Mel scoase din geantă tensiometrul și stetoscopul. Connie avea tensiune mare, dar în câteva secunde durerea se atenuă. Nitroglicerina începea să acționeze.

- E mai bine?

- Puțin. Mâna. Abia pot să-mi mișc mâna.

- Bine. O să ne ocupăm de asta.

Își puse o pereche de mănuși. Strânse garoul pe partea superioară a brațului lui Connie și începu să caute o venă bună, bătând-o cu două degete pe interiorul brațului. Deschise pachetul ce conținea acul de perfuzie și îl introduse încet. Pe tubul transparent se văzu sânge ce picura pe podea. Mel îl astupă pentru că n-avea nici tub, nici pungă de fluide.

O clipă mai târziu, auzi un sunet pe care nu-l recunoscu și se uită afară, unde îl văzu pe bătrânul Doc împingând în magazin o targă veche ce scârțâia. O lăsă pe culoarul magazinului și luă o pungă cu soluție perfuzabilă Ringer de pe ea, dându-i-o lui Mel în vreme ce el lua o mică butelie portabilă de oxigen. Îi puse canula lui Connie în jurul gâtului și în nări în vreme ce întrebă:

- Ce avem aici?

În timp ce Mel puse tubul de perfuzie și soluția de perfuzie, răspunse:

- Tensiune ridicată, diaforetică, dureri în piept, spate și braț... I-am dat o aspirină și nitroglicerină.

- Bine. Pastila își face efectul, Connie?

- Puțin, spuse ea.

- Uite ce o să facem. O punem pe targă în spatele camionetei, stai lângă ea ca să ții de perfuzie și să-i

monitorizezi tensiunea, iar dacă tu crezi ca trebuie să ne oprim din orice motiv, bați în geam. Geanta neagră o iei tu – ai oxigen și un defibrilator portabil în portbagaj. Și vreau să pregătești o injecție cu epinefrină și atropină s-o avem gata. El merse spre targă, o împinse în spațiul foarte îngust din camera din spate și o coborî. Scutură și întinse o pătură mare și grea din lână peste cearșaf și spuse: Bine, Connie.

Având grijă de punga cu perfuzie și de tub, Mel o sprijini pe Connie de subsuoară ca să poată fi transferată de pe scaun pe targa coborâtă. Doc o ridică ușor ca să nu stea întinsă complet, apoi o acoperi cu pătura și o imobiliză. Puse butelia de oxigen pe targă între picioarele lui Connie, apoi îi zise lui Mel:

– Spune-i lui Joy să țină punga cu soluția Ringer până când o scoatem de aici.

– N-ar trebui să așteptăm o ambulanță?

– Nu-i cea mai bună idee, spuse el pe când ridicau amândoi targa în poziția inițială. În timp ce o scoteau din magazin, Mel ținând din nou perfuzia, Doc spuse: Joy, imediat ce ieșim de aici vreau să suni la Valley Hospital și să ceri să trimită un cardiolog care să ne aștepte la Urgențe. Și spune-i lui Ron să vină la Valley!

Doc și Mel eliberară picioarele tărgii și o împinseră în spatele camionetei. Doc își scoase haina groasă de lână și o puse peste Connie. Când vru s-o ia spre ușa șoferului, Mel îl apucă de mânecă.

– Doc, ce dracu' facem?

– O ducem acolo cât se poate de repede, răspunse el. Urcă! O să-ți fie frig.

– Mă descurc, spuse ea, urcând în spatele camionetei, lângă Connie.

– Să nu cazi, îi zise Doc. N-am timp să opresc și să te culeg de pe jos.

– Condu cu grijă! spuse ea, deja temându-se de drumurile înguste și șerpuitoare și de pantele abrupte, de camioanele cu bușteni, dar mai ales de întuneric

și de scăderea temperaturii în timp ce aveau să treacă printre copacii înalți.

El urcă, destul de sprinten pentru cei 70 de ani ai săi, și băgă mașina în viteză. Făcu un viraj larg pe stradă, Mel fiind în spate și ținând perfuzia deasupra capului lui Connie pentru că nu exista un suport pe targa aceea veche. În timp ce ieșeau din oraș, Jack tocmai se întorcea. Dar atenția lui Mel era concentrată asupra lui Connie. Echilibră perfuzia pe targă deasupra capului femeii și căută în geanta neagră a lui Doc după seringi și fiole, extrăgând medicamentele repede, în ciuda mersului legănat. Acoperi seringile și ridică din nou perfuzia.

„Doar să nu faci stop cardiac“, își tot spunea Mel. Pentru a fi sigură, deschise cu o mână cutia defibrilatorului portabil, să-l aibă aproape dacă avea să fie necesar. Era tipul de defibrilator folosit pe liniile aeriene comerciale; în loc de padele, avea plasturi ce se lipeau de piept. Decât s-o dezbrace pe Connie expunând-o la frig înainte de a fi nevoie, ea decise să nu atașeze plasturii pe piept. Apoi, cu o mână deasupra capului, își lăsă trupul pe Connie s-o țină caldă.

Trebui să recunoască meritele lui Doc în condusul artistic. Reușea să coboare muntele într-o viteză destul de mare, frânând brusc la curbele strânse și accelerând la porțiunile drepte, evitând în același timp gropile și denivelările. Mel înghețase, dar Connie respira regulat și pulsul îi era egal și mai slab, când de fapt ar fi trebuit ca din cauza spaimei și a mersului în spatele camionetei să se accelereze.

– Doctorul ăsta, spuse ea cu sufletul la gură în urechea lui Mel. Chiar face pe șeful.

– Da, rosti Mel. Încearcă să te odihnești!

– Ah, sigur, șopti ea.

Mel trebui să schimbe de câteva ori mâna cu care ținea perfuzia, atât de tare o durea. Chiar și când stătea jos, în spatele mașinii, vântul o îngheța până la oase. Luna mai nu era caldă în munți, la umbra copacilor

înalți. Încercă să-și imagineze cum ar fi fost să facă asta iarna și i se făcu și mai frig. Obrajii îi amorțiseră și nu-și mai simțea aproape deloc degetele.

După peste o oră de mers, ajunseră în fața unui mic spital, unde doi infirmieri și o asistentă stăteau pregătiți în parcare, așteptând cu propria targă.

Doc sări din mașină.

– Luați-o cu targa mea, o s-o iau eu mai târziu!

– Bine, spuse unul, trăgând targa pe care era Connie din spatele mașinii. I s-au dat medicamente?

– Doar o aspirină și o tabletă de nitroglicerină. Perfuzia e cu Ringer.

– Am înțeles, spuse el. Personalul de la Urgențe așteaptă, zise și plecă, alergând cu targa prin parcare. Hai să mergem, Melinda! adăugă, mișcându-se ceva mai încet acum.

Mel începu să-și dea seama că așteptarea ambulanței ar fi putut fi o greșeală tragică – drumul ar fi durat trei ore. În timp ce aștepta cu Doc în sală, află că Valley Hospital era mic, dar eficient, deservind necesitățile multor orașe mici. Putea asista la travaliu și la naștere, putea face cezariene când copilul și mama nu erau în risc major, radiografii, ecografii, operații generale, analize de laborator și avea un ambulatoriu, dar, dacă era necesar ceva serios, precum o operație pe cord sau o operație majoră, era nevoie de un spital mai mare. Mai dură ceva până când apăru medicul.

– O să facem o angiogramă, cred că e vorba de blocaje. Pentru moment e stabilă, dar se gândesc la o operație de by-pass cât se poate de repede. Pentru asta o s-o transportăm cu elicopterul la Redding. A fost anunțată vreo rudă apropiată?

– Ar trebui să ajungă. Îl așteptăm aici.

În zece minute, Connie fu transportată pe lângă ei pe hol. După încă zece minute, la Urgențe apărură Ron și Joy.

- Unde e? Este bine? În spatele lor erau Ricky și Liz, veniți direct de la școală.

- Au dus-o să-i facă o angiogramă - e ca o radiografie pentru vasele de sânge. În funcție de rezultat, o să decidă dacă are nevoie de operație sau nu. Hai să mergem la bufet să luăm niște cafea și o să încerc să vă explic! Apoi o să mergem să vedem ce e cu testul ăsta.

- Dumnezeule, Doc, mulțumesc! spuse Ron. Mulțumesc că ai ajutat-o!

- Nu-mi mulțumi mie, spuse el. Mulțumește-i Melindei. Ea i-a salvat viața lui Connie.

Mel tresări, uitându-se la el.

- A acționat repede cu aspirină și solicitarea de ajutor, ca să nu mai spun de faptul că a mers în spatele mașinii, ceea ce cred că ne-a permis să o aducem așa de repede la spital.

Se făcuse ora 21.00 înainte ca Mel și Doc să se întoarcă în oraș și inevitabil amândoi se îndreptară spre Jack's mai mult decât recunoscători că ținuse deschis. Ea știa că avea să rămână deschis pentru ei. Doc își ceru porția de whisky și Mel spuse:

- Cred că mai bine aș lua și eu unul. Poate ceva mai slab decât ăsta.

Jack îi turnă un Crown Royal.

- O zi lungă? întrebă el.

- Pfui! făcu Doc. Am petrecut-o în mare parte așteptând o decizie. Connie va trebui să facă o operație de by-pass de dimineață. Am așteptat acolo până când au transportat-o la Redding.

- De ce n-am dus-o noi direct la Redding? întrebă Mel, iar ambii bărbați râseră. Ce? M-am uitat la hartă chiar înainte să vin aici. Sunt mai mult de 160 de kilometri de autostradă.

- Sunt cam 220, Mel, spuse Jack. Cu două benzi înguste, peste munți. Ar lua cam trei ore de traversat, cel

mai bine din Eureka. Probabil aproape patru. Venind din Virgin River, cinci.

– Doamne! mormăi ea.

– Cred că Ricky o duce pe Liz la mama ei să rămână peste noapte, iar Ron și Joy o să meargă să stea lângă Connie. Sunt cam nervoși, spuse Doc.

– Fără îndoială, zise Jack. Te-am văzut cum zburai ieșind din oraș. N-am putut vedea ce aveai în spate, am văzut-o doar pe Mel cum se ținea cu toate puterile.

Doc sorbi din băutură.

– A fost acolo la țanc.

– Ce te-ai fi făcut fără puțin ajutor? îl întrebă ea.

– Probabil aș fi aruncat-o pe Joy acolo. Dar cine știe dacă am fi ajuns așa de departe? Știi ce grozavă e o mică aspirină pentru un atac de cord?

– Hm...

Mel luă o înghițitură din paharul ei și închise ușor ochii în semn de apreciere.

– Connie o să fie bine?

– Ah, mai mult decât bine, răspunse Doc. Oamenii intră în operație pământii la față, le dau artere curate și proaspete ca să transporte bine oxigenul și ies rozalii în obraji și nou-nouți.

Mel mai bău.

– Aha, Dumnezeule, nu credeam că mă mai încălzesc vreodată!

– Vrei să aprind focul? întrebă Jack.

– Nu, lasă-mă să beau asta! Spune-i lui Doc că am prins un pește azi.

– Da, a prins, spuse el. Nu era mare lucru de capul lui, dar l-a prins singură. Chiar dacă nu l-a putut scoate din cârlig fără ajutor.

Doc se uită la ea pe deasupra ochelarilor și ea își ridică bărbia puțin sfidător.

– Fii atentă, Melinda! spuse el. S-ar putea să devii una de-a noastră.

- Nu prea cred, replică ea. Nu până când nu faci rost cel puțin de o caroserie de rulotă. Am fi fost mai bine în spatele BMW-ului meu.

- *Tu* ai fi fost mai bine, spuse Doc. Rahatul ăla nu e destul de mare pentru un pacient cu un atac de cord și o asistentă practiciană încercând s-o țină în viață.

- N-o să mă cert cu tine pentru că ai spus asta, zise ea. Cel puțin mi-ai spus *asistentă practiciană*, nu soră. Se pare că te dai pe brazdă, boșorogule. Se uită la Jack. Te ținem treaz?

- Nu, zise el chicotind. Nu vă grăbiți. De fapt, o să iau și eu ceva. Se întinse în spatele lui și alese o sticlă, turnând într-un pahar. Îl ridică, închinând în cinstea amândurora. O muncă bună de echipă, uluitor! Mă bucur că totul e în regulă.

Mel era istovită după drumul lung cu mașina și după-amiaza de așteptare încordată la spital. Connie, își dădu seama fără a se mira prea tare, era pentru ea mai mult decât o pacientă, era o prietenă. „Când faci genul ăsta de muncă într-un loc ca ăsta, pacienții sunt aproape întotdeauna prietenii tăi. Probabil e greu să-ți menții obiectivitatea." Pe de altă parte, succesul era mai plin de satisfacții. Mai mulțumitor.

În L.A. nu era așa.

Doc își termină whisky-ul și se ridică în picioare.

- Te-ai descurcat bine, Melinda. O să încercăm să avem o zi plictisitoare mâine.

- Mulțumesc, Doc.

După ce plecă doctorul, Jack spuse:

- Se pare că voi doi ați început să legați o prietenie sau așa ceva.

- Sau așa ceva, spuse ea sorbind.

- Cum a fost călătoria spre Valley Hospital?

- Ca în trenul groazei, rosti ea, făcându-l să râdă. Ea își împinse paharul spre el, iar Jack îi mai turnă whisky.

- Vrei gheață sau apă la ăsta? o întrebă el.

- Nu, e bun așa. De fapt, foarte bun.

Ea bău cam repede. Îl privi și își înclină capul într-o parte, apoi spre pahar.

– Ești sigură? Eu cred că e de ajuns. Ai obrajii roșii și pot să spun că nu îți mai e frig.

– Doar un strop.

Un strop primi – două înghițituri.

– Mulțumesc că m-ai luat la pescuit, spuse ea. Îmi pare rău că nici de data asta n-ai reușit să-mi dai chiloții jos.

Lui îi scăpă un râs puternic, uimit. Ea era cam amețită.

– E în regulă, Melinda. Oricând ești pregătită.

– Aha! Știam eu!

– Ca și cum e greu de ghicit.

– Ești așa de previzibil! Dădu pe gât restul băuturii. Mai bine plec. Sunt cu totul terminată. Se ridică și aproape căzu. Se apucă de bar, iar Jack veni din spate lângă ea. O luă pe după mijloc. Ea se uită la el cu ochi apoși și zise:

– La naiba! Am uitat să mănânc.

– Hai să-ți fac niște cafea, sugeră el.

– Și să strici dispoziția asta perfectă? La dracu', am meritat-o! Făcu un pas și se clătină. În afară de asta, nu cred că o să mă trezească. Probabil aș fi trează, dar beată.

Jack o strânse mai tare și râse, deși nu-i venea s-o facă.

– Bine, Mel. Pot să te duc la mine în dormitor și eu să dorm pe canapea...

– Dar câteodată dimineața am căprioare în curte, spuse ea puțin miorlăită. Vreau să merg acasă. Poate că o să mai vină.

„Acasă." Lui Jack îi plăcea faptul că ea se gândea la cabană ca fiind casa ei.

– Bine, Mel. O să te duc eu acasă.

– Ce ușurare! rosti ea. Pentru că sunt foarte sigură că nu pot conduce. Chiar și pe un drum drept și nepericulos.

– Nu ții la băutură, spuse el.

Merseră câțiva pași, dar picioarele ei se înmuiară pentru a doua oară. El oftă și se aplecă s-o ia în brațe. Ea îl bătu pe piept.

– Ce bine că ești puternic, spuse ea. E bine să te aibă omul prin preajmă. E ca și cum aș avea propriul valet.

El chicoti încet. Preacher urcase să se culce, așa că el întoarse semnul „Deschis" și reuși să-și scoată cheile din buzunar fără a o scăpa. Încuie ușa din față și coborî scările cu ea în brațe, mergând spre spatele barului, unde își ținea mașina. O puse înăuntru, iar ea reuși, cu o oarecare dificultate, să-și prindă centura de siguranță. Când el urcă și porni motorul, ea spuse:

– Știi ceva, Jack? Ai devenit cel mai bun prieten al meu.

– Ce drăguț, Mel!

– Chiar apreciez asta. Ah, nu sunt cine știe ce băutoare. Cred că sunt mai degrabă doar de o bere. Două, dacă am mâncat ceva friptură și o plăcintă cu mere.

– Cred că ai apreciat corect situația.

– Dacă îți mai cer din chestia aia bună, te rog să mă întrebi dacă am mâncat.

– Așa o să fac, zise el.

Ea își sprijini capul de spătarul scaunului. În cinci minute, era adormită. Pe drum, Jack își puse niște întrebări. Dacă se trezea suficient când o ducea în casă și îl invita să rămână? Ar fi fost în regulă, nu-i așa? Chiar dacă ea era *un pic* în dezavantaj? Sau, dacă nu se trezea și el doar se întindea lângă ea ca să fie acolo în caz că se trezea, și decidea că era momentul? Ar fi fost în regulă. Sau poate doar ar fi așteptat stând pe canapea, în caz că avea nevoie de ceva... cum ar fi fost sexul. Apoi, dacă s-ar fi trezit în timpul nopții, el ar fi fost acolo. Ar fi fost pregătit. *Fusese* pregătit.

Își derulă în minte o sumedenie de scenarii. O ducea la ea în cameră, ea se trezea și spunea: „Stai cu mine în noaptea asta!" Chiar n-ar avea puterea să zică nu. Sau ea se trezea, el o săruta și apoi ea zicea: „E în regulă".

Sau venea dimineața, el era deja acolo și ea zicea: „Acum, Jack". Oh, se cam încălzise!

Dar ea încă dormea când el ajunse în fața cabanei. Îi desfăcu centura de siguranță și o ridică din mașină. Îi pocni capul de cadrul ușii.

- Au! strigă ea și își duse mâna la cap.

- Scuze, spuse el. Și în sinea lui adăugă: „Nu era *ăsta* preludiul".

- Nu-i nimic, rosti și își puse din nou capul pe umărul lui.

„Acum ar trebui să rămân ca să mă sigur că nu are o contuzie. Și că nu are nevoie de sex. Sau doar să fiu aici în caz că are..."

Traversă veranda cu ea în brațe, intră, se duse spre camera ei și, aprinzând lumina, o întinse pe pat.

Fără să deschidă ochii, ea spuse:

- Mulțumesc, Jack.

- N-ai pentru ce, Melinda, zise el. Capul e bine?

- Ce cap?

- Bine. Hai să-ți scot ghetele!

- Ghetele. Jos.

Ridică un picior, făcându-l să râdă. Îi trase gheata. Piciorul căzu și se ridică celălalt. Îi trase și gheata asta și piciorul căzu. Apoi se făcu ghem, fiind nostimă trăgându-și pătura în jur. El văzu că Melinda adormise buștean. Apoi văzu poza.

Ceva îl izbi și nu era ceva neapărat plăcut. Luă poza și se uită la fața bărbatului. „Deci tu ești tipul." Nu arăta ca un tip rău, dar evident îi făcuse ceva lui Mel. Ceva ce ei îi venea greu să uite. Poate că o părăsise pentru altă femeie, dar asta părea imposibil de imaginat. Poate că o părăsise pentru un bărbat. „Dumnezeule, fă să fie așa! Pot să îndrept asta, dă-mi doar cinci minute!" Sau poate arăta inofensiv, dar fusese un ticălos de primă mână, iar ea îl părăsise, dar încă îl iubea cu disperare. Și ținea poza chiar acolo, să fie ultima față pe care o vedea înainte de a adormi seara.

La un moment dat, avea să-i dea o șansă lui Jack pentru ca poza să dispară, dar nu avea să fie în noaptea aceea. Probabil era mai bine. Dacă se trezea și îl găsea acolo, ori în patul ei, ori pregătit să fie acolo, ar fi dat vina pe băutură. El voia ca asta să vină din dorință și voia să fie adevărat.

Scrise un bilet: „Mă întorc după tine la 8.00 dimineața. Jack". Îl lăsă lângă cafetieră. Apoi merse la mașină să ia ceva ce cumpărase mai devreme în acea zi. Duse în casă cutia de piele ce conținea lanseta dezmembrată, mulineta și cizmele și le lăsă lângă ușa de la intrare. Și plecă acasă.

La ora 8.00 dimineața era înapoi în fața cabanei și ce văzu îl făcu să zâmbească. Toate gândurile dezamăgitoare care îl chinuiseră noaptea trecută dispărură. Ea stătea pe scaunul Adirondack în cizmele cele noi, aruncând lanseta în curte. O cană aburindă de cafea stătea pe brațul lat al scaunului.

El coborî din mașină, rânjind.

– Ai găsit-o, spuse el urcând spre verandă.

– O *ador!* Ai luat-o pentru mine?

– Da.

– De ce?

– Când mergem la pescuit, trebuie să stau lângă tine. Nu în spatele tău, mirosindu-ți părul și simțindu-te lipită de mine. Ai nevoie de lucrurile tale. Se potrivesc?

Ea se ridică și se întoarse spre el.

– Perfect. Am exersat.

– Faci progrese?

– Da. Îmi pare rău pentru aseară, Jack. Am fost încordată, flămândă, mi-a fost frig toată ziua și pur și simplu am cedat.

– Da. E în regulă.

– Ar trebui să țin astea în portbagaj, ce zici? În caz că avem o zi ușoară la Doc și ne putem strecura la pescuit.

– Bună idee, Mel!

- Hai să-mi pun ustensilele! spuse ea veselă.
„Doar dă-mi ceva timp. O să iau poza aia și o s-o pun la păstrare."

Ricky nu se mai dusese la bar în săptămâna de după atacul de cord al lui Connie, rămânând aproape de familie în caz că aveau nevoie de el pentru ceva. Când veni la bar, era târziu și stăteau doar doi oameni la o masă, iar Preacher se afla în spatele barului. Ricky se așeză la bar, cu privirea în jos.

- Ce face toată lumea? întrebă Preacher.

El ridică din umeri.

- Connie e destul de bine, cred. Au trimis-o pe Liz la mama ei în Eureka.

- Eureka nu-i la capătul lumii, băiete! Poți să mergi în vizită.

Ricky se uită în jos.

- Mda, dar probabil n-ar trebui, spuse el. A fost... A fost prima fată pentru care am simțit asta. Ridică ochii. Știi tu. În felul *ăla*.

Cei doi bărbați de la masă se ridicară și ieșiră din bar.

- Cât pe ce? îl întrebă Preacher.

- Aș vrea eu. Sfinte Dumnezeule! spuse Rick scuturând din cap. Credeam că am situația sub control.

Preacher făcu un gest pe care nu-l mai făcuse până atunci. Turnă două beri reci și puse una în fața lui Rick și una în fața lui.

- Grea treabă chestia asta cu controlul.

- Mie-mi spui? Asta-i pentru mine?

Preacher ridică o sprânceană.

- Mă gândeam că poate ai nevoie în clipa asta.

- Mulțumesc, spuse el ridicând paharul. Nu arată a copil, dar e doar un copil. E mult prea mică.

- Mult, încuviință Preacher. Acum ai totul sub control?

- Ah, da, spuse el. Acum, când e prea târziu.

- Bun venit în lumea reală!

Preacher bău jumătate din pahar. Rick doar se uită într-al lui.

– Doar că aş muri dacă cineva ar avea de suferit. Dacă o fac să sufere. Dacă vă dezamăgesc pe tine şi pe Jack.

Preacher îşi puse mâinile mari pe bar şi se aplecă spre Rick.

– Hei, Ricky, nu-ţi face griji că ne dezamăgeşti! Unele chestii sunt naturale. Eşti o fiinţă umană. Faci tot ce poţi. Data viitoare încearcă să anticipezi, dacă pricepi ce vreau să zic.

– Acum pricep.

Jack intră în bar prin spate. Observă imediat că Ricky şi Preacher băuseră bere şi că Ricky avea o expresie chinuită.

– Trebuie să închin pentru ceva? întrebă şi îşi turnă un pahar de bere.

– Sunt foarte sigur că nu, răspunse Ricky.

– Ricky, aici de faţă, dacă îl înţeleg bine, a intrat în lumea bărbaţilor. Şi îşi cam doreşte să nu fi intrat.

– În loc să-mi fi dat un pumn de cauciucuri, ar fi trebuit să mă sigilezi, îi spuse el lui Jack.

– Vai de mine! O să fii bine, băiete? îl întrebă Jack. Ea o să fie bine?

– Nu ştiu. Când o să ştiu? Cum o să ştiu?

– O lună, răspunse Jack. Poate mai puţin. Depinde cum are ciclul. Va trebui s-o întrebi, Rick, dacă i-a venit ciclul.

– O să mor, spuse Ricky nefericit.

– Bine atunci. Hai să bem în cinstea norocului tău nesfârşit! Pentru că ai fost norocos.

– Acum stau şi mă întreb de ce i se spune aşa, zise Ricky.

capitolul 9

Iarba creştea înaltă pe păşuni, oile erau grase şi fătatul era iminent. Vacile erau gata să fete şi ele, iar Sondra Patterson era aproape de soroc.

Sondra aștepta al treilea copil. Pe primii doi îi născuse repede și ușor, pretindeau ea și Doc. Se decisese să-l nască pe acesta acasă, așa cum făcuse cu primii doi. Ar fi fost prima naștere acasă pentru Mel, care abia aștepta, cu încântare, dar și cu neliniște.

Luna mai trecu luminoasă și însorită și aduse cu ea o grămadă de bărbați în furgonete și camionete. După-amiază se auziră multe claxoane la bar, iar Mel se uită și văzu cum adunarea descinsese la Jack's. Îl văzu cum ieși pe verandă și îi salută cu îmbrățișări puternice, strigăte și fluierături.

– Ce se petrece? îl întrebă ea pe Doc Mullins.

– Hm... Cred că e o nouă reuniune Semper Fi. Vechii camarazi ai lui Jack de la pușcașii marini. Vin aici să vâneze, să pescuiască, să joace poker, să bea și să strige noaptea.

– Serios? N-a amintit niciodată de asta. „Și ăsta ar fi semnalul pentru mine să mă fac nevăzută?"

Pentru că berea de după muncă și sărutul ocazional deveniseră cea mai bună parte a zilei. Era uimită și de faptul că nu încercase ceva mai mult. Cu toate astea, dacă ar fi încercat, ea s-ar fi temut de consecințe. N-ar fi trebuit să se atașeze de nimeni, nici chiar de Jack. Nu până când nu era sigură că se putea descurca. Problema era că nu se putea convinge să renunțe la sărutările alea. Era sigură că Mark ar fi înțeles. Dacă situația ar fi fost invers, cu siguranță ea ar fi înțeles.

Dar cu pușcașii marini în oraș nu avea să fie nimic din toate astea.

Doc părea că nu avea nici o reținere să stea departe și la sfârșitul zilei se duse către bar.

– Vii? o întrebă.

– Nu știu... Nu vreau să atrag atenția cuiva de la reuniune...

– Nu mi-aș face griji din pricina asta, spuse el. Tot orașul abia așteaptă să-i vadă pe băieții ăștia.

Ea merse cu el și văzu că, firește, Doc fu salutat de vizitatori de parcă erau vechi prieteni. Jack puse o mână posesivă pe umerii lui Mel și spuse:

– Băieți, faceți cunoștință cu Mel Monroe, noua asistentă-moașă din oraș. Lucrează cu Doc. Mel, fă cunoștință cu Zeke, Mike Valenzuela, Cornhusker – pe scurt Corny –, Josh Phillips, Joe Benson, Tom Stephens și Paul Haggerty. Mai târziu o să fie un test – fără ecusoane.

– Doc, ești un domn fin și deștept, spuse Zeke rânjind, întinzându-se s-o ia de mână, evident sub impresia că Doc o angajase pentru că nu-i rezistase. Domnișoară Monroe, e o onoare. O onoare.

– Spune-mi Mel, zise ea.

Gălăgia cu care năvăliseră asupra ei era înviorătoare. Altă surpriză pentru ea – probabil n-ar fi trebuit să fie – era că Preacher era unul dintre ei. Și firește că îl atraseră și pe Rick ca pe un frate mai mic.

Mel află că Preacher servise sub comanda lui Jack când era doar un băiat de 18 ani în primul conflict din Irak – Furtună în Deșert – și se dovedise a fi mult mai mic decât arăta. În același timp, un polițist din L.A. pe nume Mike Valenzuela și un constructor din Oregon pe nume Paul Haggerty serviseră împreună cu ei, dar cei din urmă pușcași marini, fiind rezerviști, fuseseră mobilizați pentru ultimul conflict din Irak, din nou împreună cu Preacher și Jack, care încă erau în serviciul activ la vremea aceea. Ceilalți, toți rezerviști, fuseseră mobilizați pentru Irak, unde se adunară în Bagdad și Fallujah. Zeke era pompier din Fresno, Josh Phillips era paramedic și Tom Stephens era pilot pe un elicopter de știri – amândoi din Reno. Joe Benson era arhitect din același oraș, Oregon, ca Paul Haggerty, construia adesea casele lui Joe. Și Corny, alt pompier, venea din cea mai îndepărtată zonă, Washington, dar era născut și crescut în Nebraska – de aici și porecla[1].

[1] Corny vine de la corn, care în engleză înseamnă porumb. Nebraska e un mare producător de grâne. (n.tr.)

Jack era mai mare decât bărbații ăștia cu patru ani sau mai mult, iar următorul ca vârstă era Mike, având 36 de ani. Patru dintre ei erau căsătoriți și aveau copii – Zeke, Josh, Tom și Corny. Mel era fascinată de felul în care vorbeau despre nevestele lor cu zâmbete pofticioase și ochi lucitori. Nu se spuneau glume despre neveste, ci mai degrabă părea că abia așteptau să ajungă acasă la ele.

– Ce mai face Patti? îl întrebă cineva pe Josh.

El își rotunji mâinile pe abdomenul plat, indicând o sarcină și, rânjind lăudăros, spuse:

– E pârguită ca o roșie. Abia mă abțin să nu pun mâinile pe ea.

– Dacă e așa cum zici, pariez că o încasezi la greu, râse Zeke. Eu i-am mai dat unul Christei.

– Fugi de-aici! Credeam că a spus că ați închis!

– A spus asta după primii doi copii, dar i-am mai strecurat unul. Îl pregătește pe cel de-al patrulea. Ce pot să zic, fata aia mă aprinde încă din liceu. Ar trebui s-o vezi, băiete! E focoasă ca un far. Nimeni nu-i face precum Christa. Uau!

– Hei, frate, felicitări, omule! Dar nu cred că știi când să renunți.

– Nu știu. Nu pot să renunț. Dar Christa spune că a terminat cu mine. A zis că după asta e gata.

– Cred că mai pot unul, spuse Corny. Am fetele. Simt că vine un băiat.

Nimeni nu putea aprecia mai bine genul ăsta de entuziasm pentru femei însărcinate decât o moașă. Mel adora asta. Îi adora pe ei.

– Mda, am auzit multe de-astea, spuse Jack. După opt nepoate, nimeni n-a căpătat băiatul. Cumnații mei și-au irosit șansele, cred eu.

– Poate că faci tu un băiat, Jack.

– Nici măcar în glumă nu spun așa ceva, râse el.

Jack se număra printre cei cinci burlaci, împreună cu Preacher, Mike, Paul și Joe. Burlaci convinși. Mel

era avertizată. Iubeau femeile, dar nu puteau fi prinși în mreje.

– Cu excepția lui Mike, spuse Zeke. El e prins în mreje regulat.

Mel află că Mike divorțase de două ori și avea o prietenă în L.A. care încerca să devină nevasta numărul trei.

Camaraderia era captivantă, electrizantă. Tipii ăștia erau foarte apropiați, era lesne de observat. Mel nu prea se grăbea să plece, se distra. Alți oameni din oraș ce frecventau barul păreau, la fel ca și Doc, că îi cunoșteau pe toți din grupul frățesc și treceau pe acolo să participe și ei la întâlnire, primindu-i cu aceeași căldură, la fel ca Jack și Preacher.

Când plecă în seara aceea, Jack ieși din grupul tovarășilor lui și o conduse la mașină.

– Ah, acum o să fie vorbe, spuse ea.

– Deja sunt vorbe, dar la ce te aștepți? Uite ce e, Mel, n-ar trebui să te ferești din cauza lor, sunt niște tipi cumsecade. Dar hai să-ți spun care e programul! O să fie o mulțime de beri și poker, pescuit toată ziua. O să stea în rulotele lor, o să facă prea mult zgomot și o să umple locul de fum de țigări. Preacher o să aibă ceva pe sobă în fiecare zi. Și simt că o să apară mulți pești. Preacher face un păstrăv umplut bun de te lingi pe degete.

Ea îi puse o mână pe piept.

– Nu-ți face griji pentru asta, Jack. Distrează-te!

– N-o să mă ignori timp de cinci zile, nu-i așa?

– O să trec la o bere după muncă, dar știi că-mi plac cabana mea, pacea și liniștea. Distrează-te! Asta-i important.

– Sunt niște tipi grozavi, spuse el. Dar am impresia că o să stea în calea vieții mele amoroase.

Ea râse.

– Viața ta amoroasă e destul de palidă, la drept vorbind.

– Știu. Tot încerc s-o condimentez. Și acum au venit ăștia, spuse el arătând cu capul în direcția barului, care

părea că trepida de zgomot și de râsetele dinăuntru. El o luă de mijloc. Sărută-mă! îi ceru el.

– Nu, spuse ea.

– Haide, n-am fost perfect? N-am respectat toate regulile tale? Cum poți fi așa de egoistă? Nu-i nimeni pe aici, sunt ocupați să bea.

– Cred că ar trebui să te duci înapoi la reuniunea ta, spuse ea, dar râse din nou.

Îndrăzneț, el o luă de subsuori și o ridică deasupra lui, lăsându-i încet gura pe a lui.

– Ești nerușinat, îi spuse ea.

– Sărută-mă! o rugă el. Haide, să te gust un pic!

Era, pur și simplu, irezistibil. El era irezistibil. Îi luă capul în mâini și îl sărută. Își deschise gura, mișcându-se pe gura lui. Când el îi făcu asta, ea nu se mai gândi la nimic decât la sărut. O acaparase delicios. Îi acceptă limba, el i-o acceptă pe a ei, iar ea ajunse în acel moment când dorea să nu se mai sfârșească. Era așa de ușor să se piardă în tandrețea și în puterea lui!

Și apoi inevitabil trebui să se sfârșească. La urma urmei, erau în stradă, deși era aproape întuneric.

– Mulțumesc, spuse el. O puse jos, iar în spatele lor izbucni un ropot de aplauze. Acolo, pe verandă la Jack's, stăteau opt pușcași marini și Rick, cu cănile ridicate, strigând, aclamând, fluierând, șuierând.

– La naiba! făcu ea.

– O să-i omor.

– E cumva un fel de tradiție a pușcașilor? îl întrebă ea.

– O să-i omor, spuse el din nou, dar rămase cu mâna pe umerii ei.

– Îți dai seama ce înseamnă asta, spuse ea. Pupicii ăștia nu mai sunt micul nostru secret.

El se uită în ochii ei. Strigătele se reduseseră la un hohot jos de râs.

– Mel, nu sunt pupici. Și dacă tot s-a aflat, spuse el, apoi o luă în brațe, ridicând-o cu picioarele în aer, și o sărută din nou, provocând alte strigăte entuziaste din

partea vechiului Regiment 192. Chiar și cu tărăboiul din spate, se surprinse că răspunde. Devenea dependentă de gustul perfect al gurii lui.

Când se sfârși, ea spuse:

– Am știut că e o greșeală să te las să mă săruți.

– Ha, nici măcar n-am ajuns să te sărut temeinic! Ești invitată să vii la pescuit cu noi, dacă vrei.

– Mulțumesc, dar am treabă. Ne vedem mâine-seară la o bere. Și nu trebuie să mă conduci la mașină. Nu mai am de gând să mă pup în fața lor toată săptămâna viitoare.

Cercetând puțin pe plan local, Mel află că exista un ecograf în Grace Valley, cam la treizeci de minute în nordul ținutului Mendocino. Purtă o lungă discuție cu una dintre doctorițele orașului, June Hudson, și ajunseră la o înțelegere pentru utilizarea ecografului – înțelegerea era că June va oferi acest serviciu din generozitate.

– Ecograful a fost donat, spuse ea. Femeile din cel puțin șase orașe din jur se folosesc de el.

Mel aranjă s-o aducă pe Sondra pentru o examinare în acea zi, dar Sondra insistă să coacă șase duzini de prăjituri pe care să le lase la clinica Grace Valley.

– Ești sigură că soțul tău nu poate veni? Merită să vadă, spuse Mel.

– Va trebui să rămână cu copiii, spuse Sondra. Și abia aștept să plec câteva ore.

Cele două plecară spre Grace Valley, mergând pe la poalele dealurilor și pe drumuri lăturalnice ce treceau pe lângă ferme, pășuni, podgorii, ranch-uri, câmpuri cu flori și prin câteva orașe care nici măcar nu existau pe hartă. Sondra, care trăise în partea asta de țară toată viața, îi tot povesti lui Mel despre locurile pe unde treceau: al cui era ranch-ul, ce fel de grâne se cultivau – în principal nutreț pentru vite –, despre livezi de fructe și nuci și inevitabil despre exploatarea lemnului. Era

o zi superbă pe un drum minunat, iar când intrară în oraș, Mel fu imediat impresionată de curățenia locului.

– E într-un fel nou, spuse Sondra. Nu cu mult timp în urmă, o inundație a făcut ravagii și s-au făcut reconstrucții și zugrăveli. Încă se pot vedea urmele nivelului crescut al apei pe câțiva copaci vechi.

Existau o cafenea, o stație service, o biserică mare, o clinică și multe case mici și îngrijite. Mel opri lângă clinică și coborî din mașină. Înăuntru fu întâmpinată imediat de dr. Hudson, o femeie cu păr scurt, de aproape 40 de ani, îmbrăcată asemănător cu Mel. Avea jeanși și ghete, o cămașă de bumbac și un stetoscop în jurul gâtului. Zâmbi și întinse mâna.

– Îmi pare bine să vă cunosc, domnișoară Monroe, spuse ea. Sunt încântată că lucrați cu Doc Mullins – era timpul să aibă ajutor.

– Te rog, spune-mi Mel! Îl cunoști pe doctor?

– Sigur. Toată lumea cunoaște pe toată lumea.

– De cât timp ești în Grace Valley? întrebă Mel.

June râse.

– Am fost aici toată viața. În afară de anii de școală medicală. June întinse mâna spre Sondra. Ea trebuie să fie doamna Patterson.

– V-am adus prăjituri, spuse ea. E într-adevăr generos să faceți asta pentru mine. N-am făcut nici una la ceilalți doi copii.

– Este o măsură de precauție foarte convenabilă, spuse June, acceptând bucuroasă cutia cu prăjituri. O deschise, inhală adânc și spuse: Ah, arată păcătos! Apoi, uitându-se din nou spre Sondra și Mel, zise: Dacă ați ști câți oameni din orașele vecine ne-au ajutat să reconstruim după inundații, ați afla ce înseamnă generozitatea. Haideți să vedem ce avem! După aceea, dacă aveți timp, putem merge să mâncăm ceva la cafenea.

În cursul orei următoare, stabiliră că Sondra avea să nască un băiat, copilul era deja întors și nu exista nimic care să indice complicații. Se întâlniră cu dr. Stone,

un chipeș bărbat blond despre care June spuse că era un orășean transplantat. La cafenea, făcură cunoștință cu tatăl lui June, doctorul orașului înaintea ei, care se interesă de bătrânul Mullins – nu putea fi mai vârstă decât Hudson.

– E la fel de țâfnos ca întotdeauna? vru să știe Hudson.

– Îl dau eu pe brazdă, spuse Mel.

– Deci care-i treaba cu tine? întrebă June în timp ce mâncau de prânz. De cât timp ești în Virgin River?

– Doar de două luni. Am venit din L.A. căutând o schimbare, dar, recunosc, n-am fost pregătită pentru medicina rurală. Am luat de bune toate resursele noastre și tehnologia din spital.

– Cum îți place până acum?

– Există provocări. Sunt aspecte ale vieții rurale care cred că au început să-mi placă, spuse Mel. Dar nu sunt sigură cât de mult va funcționa pentru mine. Sora mea e în Colorado Springs, măritată, cu trei copii, și o vrea tare mult pe mătușa Mel lângă ea. Mușcă din deliciosul hamburger și adăugă: Nu vreau să pierd complet copilăria puștilor ei.

– Ah, nu spune asta, zise Sondra.

– Nu-ți face griji, spuse ea bătând-o pe mână. Nu plec până când nu naști, iar după cum arată lucrurile, va fi destul de repede. Râse și adăugă: Sper doar să nu fim nevoite să tragem pe dreapta în drumul spre casă.

– Sper să rămâi, zise June. Ar fi drăguț să fii așa de aproape.

– Aproape? Ne-a trebuit aproape o jumătate de oră să ne sucim, să ne învârtim și să trecem la mustață pe lângă camioane cu lemne doar ca să venim! Și pariez că nu sunt nici 30 de kilometri!

– Știu, spuse June. Sunt ceva peste 20. Nu-i grozav că suntem vecini?

Înainte să termine prânzul, în cafenea intră un bărbat cu un copil. Lui Mel îi amintea de Jack – la fel de înalt, musculos, cu o înfățișare aspră, în jeanși și cămașă

în carouri, cam la 40 de ani și ocupându-se cu ușurință de copil. Se aplecă, o sărută pe obraz pe dr. Hudson și îi dădu copilul.

– Fă cunoștință cu Jim, soțul meu casnic. Și fiul nostru, Jamie.

Pe tot drumul spre Virgin River, Mel se gândi. „Azi nu m-am simțit ca o intrusă." Îi plăcea de June și de John Stone. Chiar și Hudson era de milioane. După ce o lăsă pe Sondra la fermă și se întoarse în oraș, cumva orașul părea ceva mai drăguț. Nu era chiar orășelul dărăpănat, cum îl crezuse la început. Ciudat, părea ca *acasă*.

Opri în fața casei lui Doc și observă că bărbații se întorceau la Jack's după ce pescuiseră toată ziua. Intră în casă și-l găsi pe Doc punând ceva pe masa de la bucătărie. Se părea că își luase o nouă geantă.

– Doc Hudson îți trimite salutări, la fel June și John. Ce faci?

Puse niște lucruri în geantă și o împinse spre ea.

– E timpul să ai și tu una a ta.

Era distractiv să se uite la pușcașii marini cum își încărcau ustensilele și se îndreptau spre râu dis-de-dimineață. Mel le făcu cu mâna de pe treptele casei lui Doc, unde își bea cafeaua de dimineață, și se gândi că, deși stătuseră o jumătate de noapte jucând poker și bând, păreau plini de energie și de entuziasm. Strigaseră, îi făcuseră cu mâna și fluieraseră. Flirt.

– Ah, scumpo, ești așa de frumoasă dimineața! strigă Corny de peste drum.

Răsplata fu că Jack îl plesni în glumă peste ceafă.

De-abia plecaseră, că un SUV mare și negru intră în oraș, mergând încet pe stradă. Spre surprinderea lui Mel, șoferul opri în fața casei lui Doc. Portiera se deschise, dar motorul mergea în continuare. Coborî un bărbat și rămase pe stradă lângă ușa deschisă, pe jumătate ascuns. Era un tip înalt, lat în umeri. Avea o șapcă neagră pe cap și de sub ea îi ieșea părul ondulat.

- Doctorul ăsta face vizite la domiciliu? întrebă el.

Mel se ridică în picioare.

- E cineva bolnav? întrebă ea.

El clătină din cap.

- O femeie însărcinată, răspunse el.

Ea schiță un zâmbet.

- Putem face vizite la domiciliu dacă e necesar. Dar e mult mai convenabil să facem controale prenatale aici, la dispensar. Pacienții vin la control miercurea.

- Ești Doc Mullins? întrebă el, mijind ochii neîncrezător.

- Mel Monroe, spuse ea chicotind. Asistentă practiciană de familie și moașă. Doc nu s-a mai prea ocupat de sănătatea femeii de când sunt eu aici. Când e planificat să nască soția dumitale?

El ridică din umeri.

- Încă nu se știe.

- Păi, unde locuiți?

El înclină capul.

- E în cealaltă parte a orașului Clear River. La aproape o oră de aici.

- Avem un salon de spital aici. E primul copil?

- Cred că da.

Ea râse.

- Crezi?

- E primul de când sunt eu pe acolo, spuse el. Nu e nevasta mea.

- Îmi pare rău, rosti Mel. Am făcut o presupunere. Adu-o pe doamna pentru un control prenatal, spuse Mel. Pot să-i arăt salonul și să discut cu ea despre opțiunile pe care le are.

- Cum e dacă îl naște acasă? întrebă el.

- E și asta o opțiune, răspunse Mel. Dar serios, domnule...

Bărbatul nu răspunse, așa cum ar fi trebuit, și nu-și spuse numele. Doar stătea acolo, masiv, cu jacheta lui de denim, înalt, în cizme. Serios.

– Persoana care naște trebuie să ia parte la discuție. Vrei să fac o programare?

– O să sun, spuse el. Mulțumesc.

Se urcă în mașină și ieși din oraș.

Ea se trezi chicotind; nu consultase niciodată în felul ăsta. Spera ca bărbatul să discute cu gravida despre locul unde ar fi vrut să nască.

Pușcașii marini plecară la sfârșitul săptămânii și orașul se liniști, dar, după ce ajunsese să-i cunoască, îi părea rău că plecaseră. Câtă vreme băieții fuseseră în oraș, Preacher fusese mult mai vesel, râdea cu ușurință și se încrunta mult mai rar. Și fiecare din ei o îmbrățișase și își luase rămas-bun ca și cum făcea parte din familie.

Mel se surprinse că voia să-l aibă pe Jack din nou pentru ea, dar nu fu așa. Jack era ciudat de morocănos și cumva distant. N-o mai ridica de la pământ și n-o mai ruga să-l sărute, iar ea, după ce îi rezistase și se plânsese că nu era potrivit să facă asta, era dezamăgită. Îi lipsea asta. Când îl întrebă ce era cu dispoziția lui ciudată, el răspunse:

– Îmi pare rău, Mel. Cred că băieții m-au extenuat.

Când merse la bar să mănânce de prânz, Preacher îi spuse că Jack plecase la pescuit.

– La pescuit? spuse ea. Nu s-a săturat de asta săptămâna trecută?

Preacher doar ridică din umeri. El nu părea deosebit de extenuat. Stăpânea barul cu ajutorul lui Ricky, ștergând pahare, servind mâncare, debarasând mese și luând parte la jocul ocazional de cărți.

– Ce se întâmplă cu Jack? întrebă Mel.

– Pușcașii. Își iau partea, răspunse el.

Patru zile mai târziu, cu o săptămână înainte de termen, Mel primi un telefon de la ferma Patterson că venise sorocul. Dat fiind faptul că Sondra îi spusese că nașterile anterioare fuseseră ușoare și rapide și că deja

avusese contracții toată noaptea, Mel plecă imediat într-acolo.

Copiii erau ciudați, făceau ce voiau. Deși avea un trecut cu nașteri scurte, asta nu însemna că toate aveau să fie la fel. Cu sprijinul mamei, al soacrei și al soțului, Sondra avu un travaliu greu toată ziua. În cele din urmă, spre seară, băiețelul sosi. Nu își făcu apariția țipând viguros, iar Mel trebui să aspire, să-l mângâie și să-l convingă să vină pe lume. Sondra sângeră puțin cam tare și copilul nu voise imediat să sugă. Chiar și Sondra văzu imediat diferențele dintre nașterea asta și cele precedente.

Că venise mai greu pe lume nu însemna că existau probleme, iar inima copilului, respirația, culoarea și plânsetul își reveniseră imediat. Cu toate astea, Mel rămase mai mult decât ar fi făcut-o de obicei. Îl legănă pe copil trei ore peste momentul în care simțise că totul era în ordine, jucând cartea sigură.

Era ora 22.00 când Mel decise să că era complet sigur să plece.

– Și am pagerul la mine, spuse ea. Nu ezitați dacă voi credeți că ceva nu-i în ordine.

În loc să se ducă direct la cabană, merse în oraș. Dacă la Jack's avea să fie întuneric și închis, intenționa să meargă acasă. Dar era lumină la bar, deși pe ușă semnul „Deschis" nu era luminat.

Când deschise ușa, fu întâmpinată de o priveliște neașteptată. Preacher era în spatele barului cu o cană aburindă de cafea în față, dar Jack stătea la o masă cu capul pe mâini. În fața lui erau o sticlă de Scotch și un păhărel.

Când Preacher o văzu intrând, spuse:

– Pune zăvorul pe ușa aia, Mel! Cred că sunt destui oameni aici.

Ea se conformă, dar privirea ei era complet contrariată. Merse spre Jack și îi puse o mână pe spate.

– Jack? întrebă ea. Ochii lui se deschiseră scurt și apoi se dădură peste cap, închizându-se la loc. Capul îi atârna și o mână căzu de pe masă, bălăngănindu-se pe lângă el.

Mel merse la bar, se urcă pe un scaun în fața lui Preacher și spuse:

– Ce-i cu el?

Preacher ridică din umeri și schiță o mișcare să-și ia cana de cafea, dar, înainte de a reuși s-o prindă, Mel efectiv se întinse peste bar, îl înșfăcă de cămașă, apoi spuse aprig:

– Ce-*i* cu el?

Sprâncenele negre ale lui Preacher se ridicară surprinse. Bărbatul ridică mâinile ca și cum ar fi fost arestat. Mel dădu drumul încet cămășii și se așeză la loc pe scaun.

– E beat, spuse Preacher.

– Ei, nu mai spune! Dar ceva nu-i în regulă cu el. S-a purtat diferit toată săptămâna.

Din nou, ridicare din umeri.

– Câteodată, când băieții sunt aici, se stârnesc lucrurile. Cred că își amintește niște chestii nu prea plăcute.

– Legate de armată? întrebă ea.

Preacher clătină din cap.

– Haide, Preacher! E cel mai bun prieten pe care-l am în oraș!

– Nu cred că i-ar plăcea să spun ceva.

– Orice-ar fi, n-ar trebui să treacă singur prin asta.

– O să am eu grijă de el, spuse Preacher. O să iasă din starea asta. Întotdeauna o face.

– Te rog! îi ceru ea. Nu poți înțelege cât de mult înseamnă el pentru mine? Vreau să-l ajut dacă e posibil.

– Ți-aș putea spune câte ceva, dar sunt lucruri urâte. Nu sunt pentru urechile unei doamne.

Ea râse.

– Nu-ți poți imagina lucrurile pe care le-am văzut, cu atât mai puțin ce am auzit. Am lucrat la Urgențe timp de aproape zece ani. Câteodată putea să iasă urât.

– Nu așa.

– Pune-mă la încercare!

Preacher inspiră adânc.

– Băieții ăia care vin aici în fiecare an? Vin să se asigure că el e bine. A fost sergentul lor. Al meu. Cel mai bun sergent de la pușcașii marini. A fost în cinci zone de conflict. Ultima, Irak. Conducea un pluton în interiorul zonei Fallujah și unul dintre băieți a călcat pe o mină de camion. L-a spulberat în două. Imediat după aceea, am fost culcați la pământ de rafale de armă. Băiatul care călcase pe mină n-a murit chiar imediat. Ceva din căldura exploziei probabil i-a cauterizat arterele și venele și n-a sângerat. Nici nu simțea durerea – cred că pățise ceva la șira spinării. Dar era complet conștient.

– Sfinte Dumnezeule!

– Jack ne-a ordonat tuturor să ne adăpostim în clădiri, ceea ce am făcut. Dar el a rămas cu băiatul. Nu l-a părăsit. Sub focul lunetiștilor, sprijinindu-se de o anvelopă groasă de la un camion răsturnat, l-a ținut și a vorbit cu el timp de o jumătate de oră până când a murit. Băiatul îi tot spunea lui Jack să plece, să se adăpostească pentru că era în regulă. N-a plecat. Nu-și abandona oamenii. Bău o gură de cafea. Am văzut tot felul de lucruri acolo care-ți dau coșmaruri, dar câteodată asta revine. Nu știu ce l-a impresionat mai tare – moartea lentă a băiatului sau vizita pe care a făcut-o părinților lui să le spună toate lucrurile pe care acesta i le zisese înainte să moară.

– Și se îmbată?

– Pescuiește mult. Sau merge în pădure și stă la cort o perioadă ca să-și revină. Câteodată încearcă să bea până la uitare, dar se întâmplă foarte rar. În primul rând, nu funcționează prea bine, iar în al doilea rând, după aia se simte ca dracu'. Dar o să fie în regulă, Mel. Întotdeauna iese din starea asta.

– Doamne! spuse ea. Cred că fiecare a trecut prin lucruri dureroase. Dă-mi o bere!

El îi turnă o halbă și i-o puse în față.

– Deci trebuie să-l lăsăm în pace o vreme.

– O să se trezească în curând?

– Nu. E beat mort. Chiar eram pe cale să-l car în pat când ai intrat. O să dorm pe fotoliu la el în cameră, pentru orice eventualitate.

– Ce eventualitate?

– În caz că nu e doar beat. În caz că i se face rău. M-a cărat pe un drum în Irak cam un kilometru jumate. N-o să las să i se întâmple ceva acum.

Ea bău din bere.

– M-a cărat și pe mine puțin, spuse ea. Însă cred că nu știe.

Rămaseră în tăcere o vreme. Ea bău cam jumătate din bere.

– Încerc să-mi imaginez cum te căra, spuse ea. Probabil arătați ca într-o misiune imposibilă.

O surprinse cu un chicotit.

– Cum ai ajuns aici? În orășelul ăsta?

– N-a trebuit să mă convingă. Am păstrat legătura cu el când a părăsit armata, iar când am ieșit și eu, am venit aici. El a spus că aș putea rămâne să-l ajut la bar dacă voiam. Și am vrut.

Un zgomot din spatele ei o făcu să se întoarcă. Jack căzuse de pe scaun și se prăbușise lat pe podea.

– Timpul de făcut nani, spuse Preacher ieșind de după bar.

– Preacher, dacă-l duci în cameră, stau eu cu el.

– Nu trebuie să faci asta, Mel. Ar putea fi neplăcut.

– Nu-i nici o problemă. Am ținut multe găleți, dacă se ajunge la asta.

– Câteodată plânge.

– Câteodată și eu plâng.

– Asta vrei tu?

– Da. Asta vreau.

– Atunci, tu chiar ții la el? întrebă el.

– Am spus asta, nu-i așa?

– Atunci, bine. Dacă ești sigură.

Preacher se lăsă pe vine și îl ridică pe Jack. Ținându-l de subsuori, îl aduse într-o poziție relaxată de stat în picioare, apoi își puse un umăr pe mediana corpului și îl săltă pe umăr în stilul pompierilor. Mel îl urmă în dormitorul lui Jack.

Nu fusese niciodată acasă la Jack. Era aranjat ca un apartament mic și eficient cu două posibilități de intrare – ori prin bucătăria din spatele barului, ori pe ușa din spate ce dădea în curte. Avea formă de L, dormitorul fiind pe latura scurtă a literei, zona livingului fiind mai spațioasă. Mai erau o masă cu două scaune lângă fereastră și, deși nu exista bucătărie, avea un mic frigider.

Preacher îl puse pe Jack pe pat și îi desfăcu și îi dădu jos ghetele.

– Hai să-i dăm jos jeanșii, spuse ea. La privirea șovăitoare a lui Preacher, ea spuse:

– Te asigur că am văzut tot.

Îi desfăcu cureaua de piele și jeanșii. Mel luă cracul drept, Preacher, pe cel stâng și traseră, lăsându-l în boxeri. Mel îi deschise nasturii cămășii și, întorcându-l de pe o parte pe alta, i-o scoase. Îi duse hainele la dulap. În dulap, atârnând pe un cuier pe ușă, văzu un toc de armă cu un pistol în el care o făcură să icnească. Atârnă pantalonii și cămașa peste armă.

Preacher se uită la Jack, care rămăsese doar cu boxerii pe el.

– O să mă omoare pentru asta, spuse Preacher.

– Ori o să-ți mulțumească, spuse ea zâmbindu-i. Dacă sunt chemată prin pager, o să vin după tine.

Trase pătura peste Jack.

– Sau dacă ai orice problemă, spuse bărbatul masiv.

Când Preacher plecă, Mel își scoase ghetele și merse în ciorapi să se uite în jur. Avea o baie spațioasă cu dulăpioare și polițe. Deschise unul și văzu că acolo își ținea lenjeria și ciorapii. Tot acolo erau prosoape și, amintindu-și prima ei zi în Virgin River, mirosi unul. Balsam Downy, așa cum spusese el.

Dulapul era de mărime medie, tip dressing. Mai era o mică spălătorie cu dulapuri în afară de mașina de spălat rufe și de uscător. Baia și spălătoria aveau uși ce se închideau, dar dormitorul era la vedere dinspre living.

Uitându-se în jur, totul era evident tipic lui Jack. Foarte masculin, foarte funcțional. Avea o canapea din piele și un fotoliu mare tot din piele. Mai era un TV pe peretele din față, iar lângă el se afla un rastel de lemn și sticlă plin cu puști, cheia atârnând în ușă. Mai avea o masă masivă de cafea și o măsuță între canapea și fotoliu, cu o lampă pe ea. Pereții erau din lemn nefinisat și pe măsuță se găseau doar două fotografii înrămate. O poză de familie cu toată lumea, Jack, patru surori, patru cumnați, opt nepoate, un tată cu părul cărunt la fel de înalt ca Jack. Lângă ea, un portret destul de vechi al mamei și al tatălui lui.

Ea luă poza de familie. Era o familie cu o înfățișare frumoasă, bărbații erau toți înalți și chipeși, femeile, aranjate și drăguțe, fetele, adorabile – cea mai mică avea doar trei sau patru ani, cea mai mare era adolescentă. Își spuse că Jack arăta cel mai bine dintre toți și stătea în mijlocul grupului, în stânga și în dreapta lui ținând de mijloc câte o soră.

Luă pătura de pe canapea, se înveli cu ea și se cuibări pe fotoliul încăpător. Jack nu se mișcase deloc. În cele din urmă, adormi și ea.

Cândva în noapte, se auziră sunete din patul lui Jack. Se mișca spasmodic, rostogolindu-se și bombănind în somn. Mel se duse lângă pat, se așeză pe margine și îl atinse pe frunte. El mormăi ceva de neînțeles și se ghemui lângă ea, apucând-o și trăgând-o în pat. Își lăsă capul pe ea. Ea îi puse capul în scobitura brațului și se întinse lângă el.

– E în regulă, îi spuse ea, iar el se liniști pe loc, punându-și brațul peste ea.

Ea trase pătura peste amândoi și se ghemui lângă el. Mirosi perna – Downy. Cine era tipul ăsta? Arăta

ca Paul Bunyan[1], avea un bar și toate armele alea și curăța și spăla ca Martha Stewart[2].

Dormind, o trase mai aproape. Răsuflarea lui mirosea a scotch. „Pfui!" Își lipi fața de părul lui ce mirosea a mosc, a vânt și a copaci. Inhală adânc; deja începuse să-i placă acest miros special, la fel ca gustul gurii lui. Se întrebase ce era sub cămașă – covor de păr castaniu ce-i acoperea pieptul și două tatuaje. Pe partea superioară a brațului stâng – un vultur, un glob și o ancoră, aproape la fel de mare ca mâna ei. Pe partea inferioară erau cuvintele: „SAEPE EXPERTUS. SEMPER FIDELIS. FRATRES AETERNI."

Nu putu rezista, își trecu mâinile peste părul de pe piept și peste umerii netezi. Îl trase mai aproape de ea. În răstimp de câteva minute adormi din nou, cu Jack în brațe, iar el strângând-o ușor lângă el.

În lumina slabă a dimineții, Jack se trezi cu un cap cât o baniță. Își întoarse fața într-o parte și primul lucru pe care îl văzu fură buclele blonde ale lui Mel pe pernă lângă el. Își trăsese pătura sub bărbie, dormind profund. Se ridică într-un cot și se uită la fața ei. Buzele roz deschise, gene negre pe obraz. Ridică o buclă moale de pe pernă și și-o puse pe față, inhalând. Apoi se aplecă spre ea și o sărută încet.

Ea deschise ochii.

– Bună dimineața, șopti ea somnoroasă.

– Am făcut-o? întrebă el.

– Nu, spuse ea.

– Bine, rosti el.

Ea îi zâmbi.

– Nu mă așteptam să spui asta.

– Când o s-o facem, vreau să-mi amintesc. Nici măcar nu știu de ce ești aici.

---

[1] Personaj din folclorul american și canadian, pădurar cu o statură uriașă (n.tr.)

[2] Personalitate TV, scriitoare și femeie de afaceri din SUA (n.tr.)

– Am trecut pe la bar pentru o bere chiar când Preacher te culegea de pe jos. Te doare capul?

– Mi-a trecut în clipa când te-am văzut. Probabil am băut prea mult.

– A funcționat? Ai speriat toți demonii?

El ridică din umeri.

– Mi te-a adus în pat. Dacă știam că e așa de ușor, m-aș fi îmbătat cu săptămâni în urmă.

– Ridică pătura, Jack!

El făcu întocmai. Și iată-l în boxeri, expunând o erecție sănătoasă de dimineață! Și iat-o pe ea complet îmbrăcată!

– Nu te uita în jos, spuse el, scăpând pătura. Sunt într-un *uriaș* dezavantaj.

Ea râse.

– Am putea s-o facem acum, sugeră el. Îi pipăi părul între degetul mare și arătător. M-aș purta foarte, foarte bine cu tine, zise și rânji.

– Nu, mulțumesc, refuză ea.

– Am încercat ceva? voi el să știe.

– Nu. Râse. De ce?

– Am băut destul încât toată treaba să fie efectiv umilitoare. Atac cu o armă moartă.

Ea își trecu degetele peste tatuaje.

– Mă așteptam într-un fel la asta, spuse ea.

– Inițiere. Pariez că fiecare tânăr pușcaș marin se trezește cu un cap ca banița și cu amintiri despre trupe.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea trecându-și degetele peste cuvintele de pe cealaltă mână.

– *Adesea încercați, întotdeauna credincioși, frați pentru totdeauna.* O atinse pe obraz. Ce ți-a spus Preacher? o întrebă.

– Că băieții vin aici și stârnesc niște amintiri dureroase din războaiele în care ai fost. Dar bănuiesc că din când în când îți revin amintirile astea oricum, indiferent dacă ei vin aici sau nu.

– Îi iubesc pe băieții ăia, spuse el.

– Și ei îți sunt devotați. Așa că poate merită puțină suferință. Prieteniile acestea nu sunt pe toate drumurile.

capitolul 10

Jack își revenise. Motivul era scotch-ul sau faptul că se trezise lângă o blondă frumoasă în patul lui. Mai curând blonda.

Nu-l întrebase niciodată pe Preacher ce anume îi spusese lui Mel. Și n-o rugase nici pe Mel să fie mai precisă. De fapt, nu avea importanță. Important era că între el și Mel se crease alt gen de legătură în acea noapte fără să plănuiască asta. Ea știa că fusese chinuit de ceva groaznic din trecut și, în loc să plece, rămăsese cu el, dispusă să accepte tot – asta însemna ceva. Îl luase în brațe când se zvârcolise, luptându-se cu fantoma cea rea. Era complet pregătit să facă un pas înainte cu ea.

Erau subiectul discuțiilor în Virgin River, ceea ce îi dădea lui Jack o ciudată satisfacție. Pentru un bărbat care nu voia să fie legat de o femeie, un bărbat care tindea să nu-și expună femeia, se surprinse dorind ca toată lumea să știe că erau o pereche. Și se temea că ea avea să se țină de promisiune și să plece înainte ca el s-o poată convinge să rămână definitiv.

Jack o duse pe Mel pe coastă să se uite la balene și discutară tot drumul într-acolo și înapoi, dar pe stâncile înalte, deasupra oceanului, se ținură tăcuți de mână, în vreme ce măreața flotă a uriașelor mamifere înota, sărind din apă și căzând înapoi, împroșcând puternic în toate părțile. Garda lor de delfini le însoți spre nord. Ea îl lăsă s-o sărute mult timp în acea zi. De multe ori. Apoi, dacă mâna lui rătăcea, ea îi spunea:

– Nu. Nu încă.

Și asta îi dădu speranțe. „Nu încă“ însemna că era în plan.

Era topit după ea. Jack avea 40 de ani și era prima dată când avea în viața lui o femeie la care nu-și închipuia că putea să renunțe.

Mel își sună sora.

– Joey, spuse ea încet, aproape șoptind. Cred că am un bărbat în viața mea.

– Ai găsit un bărbat în locul ăla?

– Mda. Cred că da.

– De ce vorbești așa de... ciudat?

– Trebuie să știu ceva. E în regulă? Pentru că nici pe departe nu am terminat cu Mark. Încă îl iubesc pe Mark mai mult decât orice. Decât pe oricine.

Joey oftă încet.

– Mel, e în ordine să mergi mai departe. Poate că n-o să iubești niciodată pe cineva atât de mult cât l-ai iubit pe Mark, dar poate că va fi altcineva. Va urma cineva. Nu trebuie să-i compari, scumpo, pentru că Mark nu mai e și nu-l putem aduce înapoi.

– Îl iubesc, o corectă ea. Nu la trecut. Încă îl *iubesc* pe Mark.

– E în regulă, Mel, spuse Joey. Poți continua să trăiești. Poți foarte bine să ai pe cineva cu care să-ți petreci timpul. Cine e?

– Bărbatul care are barul de vizavi de clinica lui Doc, cel care mi-a reparat cabana, mi-a cumpărat lanseta, mi-a instalat telefonul. Jack. E un om bun, Joey. Și ține la mine.

– Mel... Te-ai... V-ați...

Nu răspunse.

– Mel? Te culci cu el?

– Nu. Dar îl las să mă sărute.

Joey râse trist.

– E în regulă, Mel. Poți să gândești altfel? Mark ar vrea oare să te ofilești singură? Mark a fost unul dintre cei mai grozavi bărbați pe care i-am cunoscut – generos,

bun, iubitor, sincer. Ar vrea să-ți amintești de el cu tandrețe, dar să-ți vezi de viață și să fii fericită.

Melinda începu să plângă.

– Da, așa ar vrea, spuse ea printre lacrimi. Dar dacă nu pot fi fericită cu altcineva decât cu Mark?

– Fetițo, după ce ai trecut prin ce ai trecut, te-ai mulțumi cu o fericire derizorie? Și câteva sărutări bune?

– Nu știu. Chiar nu știu.

– Fă o încercare! În cel mai rău caz, nu te mai gândești la singurătatea ta.

– E ceva rău să te folosești de cineva pentru a nu te mai gândi la soțul tău mort?

– Cum e dacă pui altfel problema? Dacă *îți place* de cineva care te face să nu te mai gândești la soțul tău mort? Asta ar putea fi luată drept fericire, nu-i așa?

– Probabil n-ar trebui să-l sărut, spuse ea. Și plânse. Pentru că nu pot rămâne aici. Locul meu nu-i aici. Locul meu e în L.A. cu Mark.

Joey oftă adânc.

– Doar te săruți, Mel. Ia-o încet, sărut cu sărut.

Când închiseră telefonul, Joey îi spuse soțului ei, Bill:

– Trebuie să mă duc la ea. Cred că se îndreaptă spre o criză.

Mel începuse să se gândească mai mult la trecut – la acea dimineață când la ușa ei venise poliția să-i spună că Mark era mort. Cu o seară înainte, lucraseră împreună în tura de noapte. Își luaseră pauza de prânz împreună, la bufet. Dar Mark era de gardă și la Urgențe era aglomerație, așa că rămăsese toată noaptea. Se întâmplase pe drumul spre casă.

Mersese la morgă să-l vadă. Lăsată cu el pentru puțin timp, îi luase în brațe trupul rece, fără viață, pieptul ciuruit de trei găuri perfecte și plânsese până când o scoseseră de acolo.

În minte avea un film – de la imaginea lui Mark întins pe jos la băcănie, poliția la ușa ei în zori, înmormântarea,

acele nopți în care plângea până dimineață până la lungile zile când îi împachetase lucrurile și lungile luni când nu se putuse despărți de ele. Văzuse filmul ăsta în minte ca de undeva de deasupra, ghemuită în poziție fetală în pat, strângându-se de burtă ca și cum fusese înjunghiată cu un cuțit, plângând tare. Plânsese atât de tare, încât crezuse că o auziseră vecinii și aveau să cheme un ajutor.

Mai degrabă decât să-i spună pozei lui că-l iubea, începuse să ducă lungi discuții unilaterale cu fața lui plată, fără viață. Îi spunea tot ce făcuse toată ziua și, inevitabil, sfârșea prin a zice:

–Încă te iubesc, naiba să te ia! exclama aspru. Și imediat adăuga: Încă te iubesc. Nu mă pot opri să te iubesc, să-mi fie dor de tine și să te vreau înapoi!

Mel crezuse întotdeauna că Mark era genul de iubit, de soț care putea găsi un mod de a o contacta de pe lumea cealaltă pentru că era foarte devotat. Dar nu existase nici o dovadă că se întorsese. Când plecase, o făcuse de tot. Era atât de plecat, încât o lăsase complet golită pe dinăuntru.

Se trezise plângând trei zile în șir. Jack o întrebase dacă se întâmplase ceva, dacă era ceva despre care voia să discute.

– Sindrom premenstrual, îi spuse ea. O să treacă.

– Mel, am făcut eu ceva? voi să știe.

– Firește că nu. Hormonii. Pe cuvânt!

Dar începuse să creadă că scurta revenire pe care păruse că o trăia în ultimul timp acum era oficial terminată și că era pe drumul de întoarcere la întunecimea durerii și a dorului. Înapoi la dezolanta singurătate.

Dar apoi se întâmplă ceva ce o scoase din starea asta. Se întorcea din scurta ei plimbare spre magazinul de la colț să se uite la telenovelă cu Joy și cu Connie, care se recupera, când văzu în fața casei lui Doc o mașină închiriată. Când intră, se trezi față în față cu zâmbetul vesel al surorii ei. Mel icni, scăpă geanta din mână și se luară în brațe, ridicându-se de la pământ, râzând și plângând

în același timp. Când momentele de nebunie trecură, încă ținând-o de mână pe Joey, Mel se întoarse spre Doc ca să facă o prezentare formală. Dar, înainte de a putea face asta, Doc spuse:

– E cam înspăimântător să fiți două.

Mel mângâie părul castaniu, lucitor și întins al lui Joey.

– De ce ești aici? întrebă ea.

– Știi tu. Mă gândeam că poate ai nevoie de mine.

– Sunt bine, minți ea.

– Atunci, pentru orice eventualitate.

– Ce drăguț! Vrei să vezi orașul? Unde locuiesc? Totul?

– Vreau să-l văd pe acel bărbat, șopti Joey la urechea lui Mel.

– O să facem asta la urmă. Doc? Pot să-mi iau liber după-amiază?

– Cu siguranță n-o să pot suporta să vă am pe amândouă aici trăncănind și chicotind toată ziua.

Mel se duse la Doc și îl sărută pe obrazul ridat, iar bătrânul se șterse repede, strâmbându-se.

Mel era bine dispusă și nu se gândi la Mark o vreme. O duse pe Joey în toate locurile ei preferate, începând cu cabana din pădure pe care Joey o găsi fermecătoare, chiar dacă ar fi avut nevoie de intervenția ei de decorator profesionist.

– S-o fi văzut când am venit, râse Mel. În sobă era un cuib de păsări!

– Dumnezeule!

Apoi merseră la râu, unde erau cel puțin zece bărbați în cizme lungi și veste, pescuind. Doi dintre ei o văzură și îi făcură cu mâna.

– Prima dată când am fost aici, m-a adus Jack, iar atunci am văzut o ursoaică cu puiul ei, chiar în josul râului, prinzând pește. Primul și ultimul urs pe care l-am văzut vreodată. Am pescuit. Am pescuit la muscă – nu la fel de bine cum o fac ei, dar chiar am prins un pește. Am undița mea în portbagaj.

– Fugi de-aici!

– Serios!

Apoi urmă ranch-ul Anderson, ca s-o vadă pe micuța Chloe și să-i arate mieii proaspăt fătați. Buck Anderson ridică doi miei din țarc și îi dădu fiecăreia câte unul.

Mel băgă degetul în gura mielului, iar el închise ochii mici și supse, făcându-le pe ambele femei să exclame:

– Oh!

– Am crescut șase copii – trei băieți și trei fete – și fiecare lua câte un miel în dormitor să doarmă cu el în pat. Să țin animalele în afara casei a fost o corvoadă de-o viață, le spuse el.

Mel o duse pe sora ei pe autostrada 299 prin pădurea de sequoia și îi plăcu nespus când ea scoase exclamații de uimire. Coborâră din mașină și merseră prin canionul Fern, unul dintre locurile în care Spielberg a filmat *Lumea dispărută*. Îi arătă drumurile lăturalnice ale Virgin River, pășunile verzi, câmpurile de grâne, colinele stâncoase, pinii înalți, cirezile ce pășteau, podgoriile din vale.

– Dacă o să rămâi o vreme și eu o să mă pot rupe de Doc, o să te duc în Grace Valley să cunoști câțiva dintre noii mei prieteni. Au o clinică mai mare acolo, completă, cu EKG, o mică sală de operații și ecografie.

Apoi, pentru că se apropia ora cinei, apăru o ploaie de vară rece și puternică și ajunseră la Jack's, unde scăderea temperaturii făcuse să se aprindă un foc prietenos. Se părea că mersese vorba, pentru că barul era mai plin ca de obicei, lucru neobișnuit pentru o seară ploioasă. Erau prezenți câțiva dintre oamenii ei preferați. Erau Doc, firește, și Hope McCrea. Ron o adusese pe Connie, iar unde mergea Connie, acolo erau și Joy cu soțul ei, Bruce. Darryl Fishburn și părinții lui trecură pe acolo, iar ea îl prezentă pe Darryl ca tată al primului bebeluș al ei din Virgin River. Anne Givens și soțul ei erau acolo, o pereche din afara orașului ce avea o livadă mare – primul lor copil trebuia să se nască

în august. Preacher o trată pe Joey cu unul dintre rarele lui zâmbete, Rick fu la fel de drăguț ca întotdeauna, rânjind ca de obicei, zicând în glumă că familia era superbă, iar Jack o fermecă complet. Când merse la bucătărie să le aducă mâncarea, Joey se aplecă spre Mel și îi spuse:

– La naiba, ce bărbat bine e, nu-i așa?

– Așa e, confirmă Mel.

Li se servi o mâncare delicioasă, somon în sos cu mărar, pe care Jack o savură cu ele, iar Mel o încântă pe sora ei cu povești despre medicina rurală, incluzând două nașteri pe care le asistase singură.

Puțin după ora 19.00, pagerul îl trimise pe Doc la telefonul din bucătăria lui Jack. Apoi trecu pe la masa lui Mel.

– A sunat Patterson. Copilul pare că are probleme de respirație, e puțin palid și vânăt pe lângă bărbie.

– Vin cu tine, spuse Mel. Se ridică și îi spuse lui Joey: Am adus pe lume copilul, respira cam greu la început. Dacă întârzii, te găsesc la cabană?

– Sigur. Vrei să-mi dai o cheie?

Mel zâmbi către sora ei. O sărută pe obraz.

– Nu prea folosim cheile pe aici, scumpo! E deschis.

Mel merse cu Doc în camioneta lui, în caz că drumurile de țară se noroiseră de la ploaie. Nu voia ca BMW-ul să se împotmolească în noroi.

Îi găsiră pe Sondra și pe soțul ei în stare de panică pentru că bebelușul părea a respira șuierător. Respirațiile erau rapide și superficiale, dar nu avea temperatură. După ce-i administrară puțin oxigen, își reveni imediat, ceea ce nu-i ajută să-și dea seama care era problema. Mel îl legănă mult timp. Doc stătu la masa din bucătărie și vorbi cu familia Patterson, bând cafea.

– E prea mic să aibă ceva cum ar fi astmul. Poate fi un fel de reacție alergică, un simptom de infecție, sau ar putea fi ceva mai serios – o problemă la inimă sau la plămâni. Mâine va trebui să vă duceți cu el la Valley

Hospital la ambulatoriu pentru analize. O să vă scriu numele unui medic pediatru bun.

- O să fie bine peste noapte? întrebă Sondra în lacrimi.

- Cred că da, dar vă las oxigenul. Puteți să-l aduceți mâine. N-ar strica să-l păziți cu schimbul, pentru orice eventualitate. Dacă ai orice problemă sau îți faci griji pentru el, sună-mă! Porcăria aia străină a lui Mel nu face doi bani pe drumurile astea pe ploaie. În afară de asta, Melinda are musafiri din afara orașului.

Două ore mai târziu, Doc era gata s-o ducă pe Mel la sora ei.

Pe la ora 20.00, toți clienții plecaseră de la Jack's, în afară de Joey. Jack îl trimisese acasă pe Ricky, Preacher făcea curățenie în bucătărie, iar el îi aduse lui Joey o cană de cafea și se așeză din nou lângă ea. O întrebă de copii, cu ce se ocupa soțul ei, dacă îi plăcea să locuiască în Colorado Springs și apoi zise:

- Nu știa că vii.

- Nu. A fost o surpriză. Deși n-ar fi trebuit să fie.

- Nu puteai veni într-un moment mai potrivit. Ceva o consumă.

- Ah! spuse Joey. Mă gândeam că știi ce se întâmplă. Pentru că a spus că voi doi...

Se opri și se uită în cana cu cafea.

- Noi ce? întrebă el.

Joey ridică ochii și zâmbi timid.

- A spus că vă sărutați.

- De fiecare dată cedează câte puțin.

- Într-un loc cum e Virgin River, asta vă face să fiți o pereche? întrebă ea.

El se rezemă de scaun, dorind ca barul să rămână gol.

- Mda, ceva de genul ăsta, spuse el. Cu o bună parte lipsă.

- Uite ce e, nu știu dacă am dreptul...

– Să-mi spui cine i-a frânt inima și i-a zdrobit-o sub călcâiul ghetei? termină el pentru ea.

– Soțul ei, spuse curajoasă Joey, ridicându-și bărbia.

Asta îl făcu pe Jack să se îndrepte de spate. Joey nu spusese *fostul* soț.

– Ce i-a făcut? întrebă el pe un ton furios.

Joey oftă. „Ai intrat în horă, trebuie să joci. Dacă Mel nu i-a spus, nu voia ca el să știe. O să fie furioasă."

– A fost omorât într-un jaf armat în care a fost implicat din întâmplare.

– Ucis, spuse Jack slab.

– Era doctor la Urgențe. Lucrase o tură de noapte și se oprise de dimineață la o băcănie să ia lapte în drum spre casă. Hoțul s-a panicat și l-a împușcat. De trei ori. A murit pe loc.

– Dumnezeule! spuse Jack. Când?

– Azi se împlinește un an.

– Dumnezeule! spuse el din nou. Puse un cot pe masă și își sprijini capul de mână. Își frecă ochii. Știe că e azi?

– Bineînțeles că știe. Se apropie acel moment. Dureros.

– În L.A., spuse el. Nu era o întrebare. Și când te gândești că de câteva ori am vrut să-i dau un pumn pentru că a făcut-o să sufere.

– Uite ce e, mă simt cumva ciudat. Neloială. Unul dintre lucrurile care au atras-o aici a fost că nimeni nu știe. Nimeni nu se uită cu milă la ea. Nimeni n-o întreabă de cincisprezece ori pe zi cum se simte, dacă a slăbit, dacă doarme... Mă gândeam că ți-a spus de vreme ce...

– Are rețineri, spuse el. Acum știu de ce.

– Și eu am dezvăluit. Nu știu dacă trebuie să fiu vinovată sau ușurată. Cineva de aici care ține la ea ar trebui să știe prin ce a trecut. Prin ce trece. Inspiră. Nu credeam că rezistă o săptămână aici.

– Nici ea. Jack tăcu un minut și apoi spuse: Îți poți imagina ce curaj i-a trebuit să renunțe la postul ei bun din L.A. și să vină în orășelul ăsta, să lucreze cu un om ca Doc

Mullins? Mi-a povestit puțin cum era acolo – îi spunea medicină de oraș. Îi spunea zonă de război. Credea că aici o să fie chiar monoton și plicticos. Apoi ajunge să meargă cu un pacient la spital în spatele unei camionete vechi, pe drumurile astea, ținând o perfuzie cu mâna ridicată deasupra capului, înghețând. Doamne, aș fi putut s-o folosesc în luptă!

– Mel a fost întotdeauna rezistentă, dar moartea lui Mark efectiv a distrus-o. De aceea a făcut asta, începuse să-i fie frică să meargă la bancă, la magazin.

– Și urăște armele, spuse el. Într-un orășel unde fiecare are o armă pentru că trebuie.

– Ah, Dumnezeule! Uite ce e, nu-i un secret: am rugat-o să nu facă asta, credeam că e o nebunie, că e o schimbare mult prea drastică, spuse Joey. Dar se pare că îi priește ceva. Ceva căruia îi spune medicină rurală. Sau poate că ești tu.

– Are schimbări de stare, spuse el, când e foarte tristă. Dar îi trec și văd în ea o strălucire. Trebuia s-o fi văzut în dimineața în care adusese pe lume primul ei copil acasă la Doc. Spunea că se simte ca o campioană. N-am văzut pe nimeni așa de luminos.

Chicoti când își aduse aminte, dar râsul lui avea un ton posomorât.

– Știi ceva, cred că o să plec. Mă duc la Mel și stau afară până când ajunge acasă, ca să fiu acolo pentru ea.

– O să te ducă Preacher acasă, spuse el. Drumurile astea noaptea pe ploaie pot fi înșelătoare dacă nu le cunoști. Prima noapte când Mel a condus spre cabană, a alunecat pe o denivelare moale și a trebuit să fie tractată.

– Cum rămâne cu Mel? întrebă ea.

– Poate că Doc o duce direct acasă – n-are nici un pic de încredere în mașinuța aia a ei. Acum se descurcă destul de bine pe drumurile astea, dar, dacă își face griji, o s-o aduc eu. Treaba e că nu m-ar mira dacă rămâne la Patterson o jumătate de noapte, așa că nu-ți face griji. Detestă să părăsească un pacient bolnav.

Dar eu o să aștept. Merse la bar și luă o bucată de hârtie. Sună-mă dacă apare la cabană. Sau dacă ai nevoie de ceva, spuse el, notând numărul lui.

Era aproape 22.00 când Mel intră în bar. Îl văzu pe Jack la masa de lângă foc, dar se încruntă când privi în jur și n-o văzu pe Joey.

– Unde-i sora mea? întrebă ea. Mașina e în față.

– L-am pus pe Preacher s-o ducă acasă cu camioneta. În prima ei noapte în oraș n-ar trebui să meargă pe drumurile alea în ploaie.

– Ah, mulțumesc, spuse ea. Atunci ne vedem mâine.

– Mel? o strigă el. Stai cu mine un minut!

– Ar trebui să merg la Joey. A bătut tot drumul ăsta...

– Poate că ar trebui să discutăm. Despre ce se petrece cu tine.

Fusese pe marginea prăpastiei zile întregi, clătinându-se, mai să-și piardă controlul. Singurul lucru ce părea că îi atrăgea atenția de la întâmplarea violentă ce-i schimbase viața era munca. Dacă avea un pacient sau o urgență, se putea cufunda în ea. Chiar și ziua petrecută cu sora ei, arătându-i lui Joey orașul, mieii, frumusețea, o îndepărtase puțin. Dar revenea mereu, bântuind-o. Imaginea lui zăcând pe podea sângerând îi plutea în fața ochilor și trebuia să și-i închidă strâns, rugându-se să nu aibă o cădere nervoasă. Imposibil să stea și să vorbească despre asta. Ce avea ea nevoie acum era să iasă de aici, să meargă acasă și să plângă mult și bine. Cu sora ei, care înțelegea.

– Nu pot, spuse ea aproape șoptit.

Jack se ridică.

– Atunci lasă-mă să te duc acasă, spuse el.

– Nu, spuse ea ridicând o mână. Te rog, trebuie doar să plec!

– De ce nu mă lași să te îmbrățișez? Poate că n-ar trebui să fii singură.

„Deci ea i-a spus!" Închise ochii și ridică o mână ca și cum l-ar fi alungat. Nasul i se făcu roșu și buzele roz pe margini.

– Chiar vreau să fiu singură. *Te rog*, Jack!

El încuviință din cap și se uită după ea cum pleca.

Mel coborî treptele verandei spre mașină, dar nu reuși. O izbi înainte de a ajunge acolo. Aproape că se îndoi de mijloc, atât de brusc o cuprinse durerea zdrobitoare a amintirii, a pierderii. Pustietatea reveni, golind-o de toate sentimentele bune și umplând-o cu groaznicele întrebări fără răspuns. „De ce, de ce, de ce? Cum i se poate întâmpla cuiva așa ceva? Chiar dacă eu nu sunt destul de bună să merit ceva mai bun, Mark era! Ar fi trebuit să trăiască și să îmbătrânească, să salveze vieți și să trateze oameni cu geniul și compasiunea care l-au făcut unul dintre cei mai buni doctori de urgențe din oraș!"

Reușise să treacă peste zi fără a se pierde cu firea, dar acum, în întuneric, frig și ploaie, simțea de parcă avea să se prăbușească la pământ și să zacă acolo în noroi suficient încât să piară, să fie cu el. Se poticni spre un copac și apucă trunchiul, îmbrățișându-l, ținându-se de el. Strigătele ce ieșiră din ea erau puternice și sfâșietoare.

„De ce n-am putut măcar să avem un copil? De ce măcar lucrul ăsta mic n-a putut să fie în favoarea noastră? Doar să am puțin din el pentru a avea de ce să trăiesc..."

Înăuntru, Jack se plimba de colo-colo prin bar, simțindu-și propria neputință, pentru că nu putea face nimic pentru ea. Știa totul despre durerea zdrobitoare a pierderii; chiar mai mult despre dificultatea de a depăși momentul. Ura că ea plecase fără ca măcar să-l lase s-o consoleze.

Frustrat, deschise ușa să meargă după ea. Mașina ei era acolo, chiar în fața verandei, dar ea nu era înăuntru. Miji ochii să se uite în mașină, dar apoi o auzi. Suspinând. Jelind. N-o putu vedea. Ieși pe verandă, coborî treptele în ploaie. Și apoi o văzu ținând în brațe copacul, ploaia udând-o până la piele.

Alergă spre ea, îmbrățișând-o de la spate, ținând copacul laolaltă cu ea, lipind-o de copac. Spatele ei tremura de plâns, cu obrazul lipit de scoarța aspră. Sunetul suferinței îi frânse inima; în nici un caz n-o putea lăsa, chiar dacă spunea că voia să fie singură. Jelitul făcea ca plânsul pentru Chloe să pară doar o repetiție. Era zdrobită. Începu să se prăbușească la pământ, iar el își puse brațele sub ale ei și o ținu în picioare pe când ploaia îi făcu leoarcă.

– Ah, Dumnezeule, ah, Dumnezeule! urlă ea. Ah, Dumnezeule!

– În ordine, șopti el. Dă-i drumul, dă-i drumul!

– De ce, de ce, de ce? strigă ea în noapte, suspinând sacadat. Întregul ei corp zvâcnea și se scutura în timp ce plângea. Ah, Dumnezeule, *de ce?*

– Scoate tot, șopti el cu buzele pe părul ei ud.

Ea strigă! Deschise gura, își lăsă capul pe spate și strigă cât o ținu gura. El spera să nu trezească și morții, așa de puternic era sunetul. Dar spera să nu fie auzită ca nimeni să nu-i deranjeze și să nu oprească purificarea asta. Voia să o facă împreună cu ea. Voia să fie acolo pentru ea. Țipătul se domoli în suspine intense. Apoi se mai potoli.

– Ah, Dumnezeule! Nu pot. Nu pot, nu pot.

– E în regulă, scumpo, șopti el. Sunt aici. N-o să las să ți se întâmple ceva.

Picioarele părură a-i ceda, iar el o susținu. Îl străbătu un gând pasager că nici o emoție pe care o trăise vreodată în toată viața lui nu se putea compara cu asta. Era prea intensă această durere care o cuprinsese. Ce crezuse el? Că acele câteva zile de posomoreală și o beție bună arătaseră ceva din durerea lui? Ha! Ținea în brațe o femeie care știa mai mult despre durerea sfâșietoare decât el. Îl înțepau ochii. O sărută pe obraz.

– Dă-i drumul, șopti el. Să iasă tot. E în ordine.

Trecu mult timp până când ea începu să plângă mai potolit. Poate cincisprezece minute. Douăzeci. Jack știa

că așa ceva nu se oprea până când nu era gata. Până când nu ieșea tot. Amândoi erau uzi până la piele când răsuflarea ei începu să se audă în mici suspine și sughițuri. Trecu mult timp până când ea se desprinse de copac și se întoarse spre el. Se uită la fața lui udă de ploaie, a ei fiind schimonosită de durere, și spuse:

– L-am iubit așa de mult!

El îi atinse obrazul ud, neputând spune dacă erau lacrimi sau picături de ploaie.

– Știu, spuse el.

– A fost așa de nedrept!

– Da, a fost.

– Cum să trăiesc cu asta?

– Nu știu, răspunse el sincer.

Ea își lăsă capul pe pieptul lui.

– Dumnezeule, cât doare!

– Știu, rosti el din nou. Apoi o luă în brațe și o duse în bar, închizând ușa cu piciorul în spatele lui. O duse în camera lui din spate, ea ținându-l de gât. O puse jos pe fotoliul mare, în living. Ea rămase acolo tremurând, cu mâinile între genunchi, capul lăsat și părul șiroind de apă. El merse să ia un tricou curat și prosoape și reveni, îngenunchind în fața ei.

– Haide, Mel, hai să te usuc!

Ea înălță capul și se uită la el cu ochi îngrozitor de triști, dar și istoviți. Era apatică. Terminată. Și buzele îi erau vinete de frig.

El îi dădu jos jacheta, aruncând-o pe podea. Apoi urmă bluza. O dezbrăcă așa cum dezbraci un copil și ea nu se împotrivi. O înfășură în prosop și, ținând-o acoperită, își băgă mâinile dedesubt și îi desfăcu sutienul scoțându-l fără a o descoperi. Îi trase tricoul peste cap ținându-i mâinile și, odată ce o acoperi până la coapse, scoase prosopul.

– Haide, spuse el, ridicând-o în picioare.

Ea rămase sus cu picioarele tremurând și el îi desfăcu și îi dădu jos pantalonii înainte de a o așeza jos din nou.

Îi scoase ghetele, ciorapii și chiloții, îi șterse picioarele și tălpile cu prosopul.

Deși era și el ud până la piele, folosi prosopul încercând să-i usuce părul ondulat, frecând șuvițele. Îi puse pe umeri cuvertura de pe canapea, apoi se duse în birou și găsi o pereche de șosete curate și calde. Îi frecă picioarele reci cu putere, încălzindu-le, și îi puse șosetele. Când ea se uită la el, în ochi îi revenise o oarecare luciditate și asta îl făcu să schițeze un zâmbet.

– Mai bine, spuse el încet.

Merse la dulapul din spălătorie și aduse o carafă de Remy Martin și două pahare. Îi turnă puțin brandy sec și i-l duse, îngenunchind în fața ei. Ea luă o înghițitură și pe o voce slabă și tensionată spuse:

– Tu încă ești ud.

– Da, zise. Mă întorc imediat.

Se duse la dulap și își dădu repede jos hainele, punându-și o pereche de pantaloni de trening, lăsându-și pieptul gol și hainele ude grămadă pe dușumea. Își turnă puțin brandy și merse la ea. Se așeză pe canapea cu fața spre ea, punându-i palma pe obraz și fu mulțumit să observe că deja se încălzise. Ea își întoarse fața spre palma lui și i-o sărută.

– N-am fost niciodată îngrijită așa, spuse ea.

– N-am avut niciodată grijă de cineva așa, rosti el.

– Părea că știi exact ce ai de făcut.

– Am bănuit, spuse el.

– Am avut o criză, spuse ea.

– A fost o criză uriașă. Dacă te prăbușești, fă-o în stil mare! Ar trebui să fii mândră, zise și apoi zâmbi. O luă de mâna care îi stătea în poală, în vreme ce ea ridică paharul cu cealaltă mână, tremurând puțin. Când tremuratul încetă, el spuse: Haide! Te pun în pat!

– Și dacă o să plâng toată noaptea?

– O să fiu aici, spuse el. O luă de mână și o duse spre pat, ridicând pătura. O acoperi de parcă era o fetiță.

Jack se ocupă de hainele ude, storcându-le și punându-le în uscător. Când merse să vadă ce făcea, Mel adormise, așa că se duse înapoi în mica spălătorie, iar în spatele ușii închise, o sună pe Joey.

- Bună, spuse el. N-am vrut să te îngrijorezi. Mel e cu mine.

- E bine? întrebă Joey.

- Acum este. A avut o cădere nervoasă. Afară în ploaie, a fost groaznic. Nu cred că mai are lacrimi, cel puțin nu pentru astă-seară.

- Ah, Dumnezeule! spuse ea. De asta am venit! Ar trebui să fiu cu ea acum...

- Am îmbrăcat-o în haine curate și uscate și am pus-o în pat, Joey. Acum doarme, iar eu o s-o veghez. Dacă se trezește și vrea să meargă acasă, o s-o aduc, nu contează cât e ceasul. Dar deocamdată s-o lăsăm să doarmă. Inspiră adânc. A pătimit mult.

- Ah, Jack, spuse Joey, erai cu ea?

- Da, eram. N-a fost singură. Am putut să... Am luat-o în brațe. Am ținut-o în siguranță.

- Mulțumesc, zise Joey cu o voce slabă și tremurată.

- Acum nu mai e nimic de făcut decât s-o lăsăm să se odihnească. Bea un pahar de vin, dormi puțin și încearcă să nu-ți faci griji pentru Mel. N-o să las să i se întâmple ceva.

Doar cu o lumină de veghe în cameră, Jack trase un scaun de la masa de lângă pat. Cu picioarele pe podea, coatele pe genunchi și paharul cu restul de brandy în mână, se uită la ea cum dormea. Părul ondulat era răsfirat pe pernă și buzele roz erau întredeschise. Scotea niște mici zgomote în somn – murmure și mormăieli.

„Am făcut doar liceul. Ea a fost măritată cu un medic. Un om sclipitor, educat. Un erou al urgențelor, perfect și după moarte. Cum să concurez eu cu asta?“ Întinse mâna și o mângâie ușor pe păr. „Nu se poate. Sunt irecuperabil. Inima mea n-a mai bătut la fel din clipa în care a apărut în oraș.“

Se îndrăgostise de ea. Bărbatul care nu fusese îndrăgostit în viața lui. Nici măcar o dată. Copil fiind, tânăr, se crezuse îndrăgostit de câteva ori, dar nu simțise la fel. Cunoștea pasiunea. Să dorească o femeie era ceva ce știa foarte bine, dar să vrea să aibă grijă de o femeie așa încât să nu mai sufere niciodată, să nu mai vrea, să nu-i mai fie teamă sau să nu mai fie singură... Nu mai trăise așa ceva. În trecutul lui fuseseră femei frumoase. inteligente, istețe, femei spirituale, curajoase, pasionale, dar, din câte își amintea, nici una nu fusese ca Mel. Nu mai fusese vreo femeie care să aibă tot ce-și dorea el. „Iată! Sunt îndrăgostit ca un prost de o femeie care nu-i liberă pentru mine. E încă într-o relație, chiar dacă una ce nu mai e viabilă."

Nu conta. Avea s-o susțină în vreme ce era dărâmată de durerea de a fi pierdut pe cineva. Avea multe peste care trebuia să treacă, să le depășească. Chiar dacă el avea să stea lângă ea și să aștepte să se întâmple asta, nu însemna că ea se putea îndrăgosti de el. Totuși, n-avea de ales. Era înnebunit după ea.

Termină băutura, punând deoparte paharul, dar nu plecă de lângă ea. O privea, căzând din când în când pradă tentației de a-i atinge cu grijă și încet părul mătăsos. Când ea oftă mulțumită în somn, el se surprinse zâmbind, mulțumit că ea își găsise o oarecare pace. La un moment dat, își dădu seama că știa ce simțea ea – odată ce știi cât de mult iubești pe cineva, nu mai poți să te mulțumești cu altcineva.

Se uită în jos. „O să fiu aici pentru tine, Mel! E singurul loc unde vreau să fiu." Când își ridică privirea, ea deschisese ochii și îl privea. El își aruncă privirea spre ceasul de lângă pat și văzu cu surprindere că trecuseră două ore.

– Jack, șopti ea. Ești aici.

El îi dădu părul de pe față.

– Bineînțeles că sunt.

– Sărută-mă, Jack! Când mă săruți, nu mă pot gândi la altceva.

El se aplecă spre ea și îi atinse buzele cu ale lui, sărutând-o ușor. Apoi ceva mai apăsat, mișcându-se pe gura ei, simțind că i se deschid buzele și intră limba ei mică. Mâna ei i se strecură după gât ca să-l tragă mai aproape, iar sărutul lui deveni mai flămând, mai intens.

– Vino aici cu mine, șopti ea. Ia-mă în brațe! Sărută-mă!

El se trase înapoi ușor, dar ea nu-i dădu drumul.

– Mai bine nu.

– De ce?

E râse puțin.

– Nu pot doar să te sărut, Mel. Nu sunt o mașină. N-o să vreau să mă opresc.

Ea dădu pătura la o parte pentru el.

– Știu, spuse ea dintr-o răsuflare. Sunt gata, Jack! Nu mai vreau să sufăr.

El ezită. Dacă ea avea să strige numele altui bărbat? Dacă la venirea dimineții avea să-i pară rău? Își imaginase asta, dar voia să fie începutul, nu sfârșitul.

„În cazul ăsta, mai bine s-o faci să se simtă bine. Mai bine ai face-o să vrea mai mult." Se strecură lângă ea, o luă în brațe, devorându-i gura cu un sărut atât de fierbinte și de intens, încât ea se topi lângă el, scâncind. Îl îmbrățișă și ea, cedând buzelor și limbii lui. Pantalonii lui de trening așa de lejeri și moi nu ascundeau aproape nimic, așa că avu brusc o erecție. Ea se mișcă, se frecă de el, invitându-l. Cu o mână mare pe fundul ei, el o ținu locului.

Jack se rostogoli, trăgând-o pe el. Apucă tivul tricoului ce o acoperea și i-l ridică peste cap. Când îi simți sânii pe pieptul lui, exclamă:

– Ah!

Sânii erau moi și plini în mâinile lui mari, iar sfârcurile, tari. Alunecându-și mâinile pe coaste spre șolduri, descoperi că încă avea chiloții pe ea; îi dădu mai jos, iar ea se mișcă până scăpă de ei. Pielea îi era așa de delicată, de catifelată, încât se temu că mâinile lui erau prea aspre

pentru ea, dar cu gemete încete și pasionale arăta că nu-i displăcea ce simțea.

Cu buzele pe ale ei, se rostogoli din nou, așa că ajunseră să stea față în față, iar el se opri să-și dea jos pantalonii. Mâna ei îl învălui, făcându-l să-și piardă respirația. „Ai grijă ce faci de data asta, amice! Mai bine fă-o pentru ea!" Și se concentră, pentru că nu voise niciodată mai mult să satisfacă o femeie ca în seara aceea.

Simțind-o lângă el în felul ăsta era foarte greu să încetinească, să aștepte, dar din pură voință reuși. Se delectă cu ea, mângâindu-i fără grabă sânii. Gura urmă mâinile, trăgând de un sfârc, apoi de celălalt. Ea se arcui spre el lacomă, desfăcându-și picioarele, urcându-i unul pe șold și trăgându-l mai aproape. El își strecură o mână în jos și o atinse în miezul catifelat, făcând-o să scoată un geamăt pasional. O atinse adânc și află că nu numai el se simțea puțin disperat. Era gata pentru el. Înfometată.

– Mel, spuse el într-o șoaptă răgușită.

– Da, răspunse ea. Da!

O întoarse pe spate și se sprijini deasupra ei. Îi luă gura cu a lui și intră în ea cu o mișcare lungă, înceată, adâncă, puternică, făcând-o să icnească și să se ridice disperată spre el. Cu o mână sub fundul ei și cealaltă încă mângâind un loc ce îi transformă oftatul în geamăt, începu să se miște în ea. Căldura ei aproape că îl scoase din minți, dar se abținu. Hotărâse că nevoile ei erau mai importante decât ale lui. Se mișcă în același ritm, împingând și retrăgându-se, iar în câteva clipe răsuflarea ei deveni mai puternică și mai accelerată, trupul încordându-se spre el și cerând satisfacție. El fu mai mult decât fericit să i-o dea, împingându-se în ea, frecându-se. Și apoi simți acele spasme fierbinți de împlinire, o auzi strigând în extaz și o ținu strâns, apăsându-se în ea. În acele clipe de plăcere orbitoare, îl mușcă de umăr; o durere dulce, bine-venită. Și el rezistă cu toată puterea pe care o avea, păstrându-se, iar în cele din urmă ea se înmuie sub el și spasmele care îl înconjuraseră cedară încet. Trupul

ei se relaxă și răsuflarea se încetini. Gâfâielile deveniră oftaturi, iar sărutările veniră blând și dulce pe buzele lui.

Mel îi mângâie spatele, îi gustă gura, cu trupul încă tremurând după un orgasm uluitor. Îi simți mușchii umerilor și spatelui în timp ce el se susținea deasupra ca să n-o zdrobească cu greutatea lui. Când îi dădu drumul gurii și se uită în ochii ei, ea văzu în ei un foc mistuitor ce era departe de a se stinge. Îi puse o palmă pe obraz.

– Ah, Jack! spuse ea, cu răsuflarea întretăiată.

Numele lui pe buzele ei îi aduse atâta plăcere încât simți cum îi creștea inima în piept. Își coborî gura și îi supse buzele.

– Te simți bine? o întrebă încet.

– Ai fost chiar aici. Știi exact cât de bine mă simt, spuse ea. A trecut mult, mult timp.

– N-o să mai treacă atât de mult timp, șopti el. Niciodată.

Începu să coboare pe trupul ei cu buzele și cu limba, sărutând și ciugulind, gustând cu atingeri lente și delicate. Trecu limba în jurul fiecărui sfârc până când se făcură precum niște pietricele, perfecte pentru gura lui. Alunecă mai jos până când ajunse pe abdomenul plat. Îi desfăcu picioarele cu blândețe și își îngropă fața în ea, auzind-o icnind deasupra lui. Nu mai fu delicat cu acel mugur din miezul ei. O simți cum își mișca șoldurile pe gura lui, iar când răsuflarea ei se acceleră și deveni grea din nou, el se ridică, sărutându-și drumul în susul corpului ei.

– Dumnezeule, ești dulce! șopti el pe buzele ei.

Ai un gust divin. Intră din nou în ea, umplând-o, cu mișcări lungi și adânci, ce deveniră împingeri puternice, care o aduse din nou la un orgasm cutremurător. Din nou strigă și el îi acoperi gura deschisă cu a lui. Înflăcărată, nu putea să tacă, iar asta îl excita. Fiecare sunet, fiecare strigăt sălbatic îl bucurau. O ținu când ea se prăbuși sub el, extenuată.

Jack îi simți mâinile mici pe spate, buzele pe gât. Răsuflarea i se încetini și o putu controla. Spre surprinderea lui, o auzi râzând. El se ridică deasupra ei și o privi zâmbind.

– M-ai mințit, spuse ea. Ești o mașină.

– Am vrut doar să te fac fericită, spuse el. Ești fericită?

– Am fost fericită de câteva ori. Ce să fac ca să mi te alături?

El își împleti degetele cu ale ei și, ținând-o de mâini, îi întinse brațele deasupra capului, ținându-le acolo.

– Iubito, nu trebuie să faci nimic, doar să fii aici!

Își lăsă gura peste a ei, o sărută profund și începu din nou să se miște în ea, pompând cu șoldurile. Ea ridică genunchii și se înclină sub el, trăgându-l mai adânc, clipă în care o putu simți mișcându-se împreună cu el. Își înfășură picioarele în jurul mijlocului lui, iar el urmă ritmul pe care îl inițiase ea. Se legăna cu ea, încet și constant, adânc și lung, menținându-și controlul până când o auzi cum gemea și ofta din ce în ce mai tare. Ritmul ei se acceleră, iar în cele din urmă gemetele pe care le scotea, deja cunoscute lui, deja frumoase pentru el, îi spuseră că era pe cale să aibă încă un orgasm. Se așteptase să fie pasională, dar înfierbântarea și puterea pasiunii ei îl uimiseră și îi satisfăcuseră dorința. Și de data asta, când ea se încleștă în jurul lui și plăcerea îi tăie răsuflarea, el își dădu drumul și se potrivi cu ea. O depăși. Pentru o clipă, prin pulsarea puternică, simți că amețește. Îi dădură lacrimile. Și auzi din nou.

– Jack!

– Ah, Mel... Ah, iubito, șopti el sărutând-o, iubind-o.

O mângâie încet în timp ce ea se calma.

– Jack, șopti ea. Îmi pare rău...

– De ce să-ți pară rău? întrebă el în șoaptă.

– Cred că te-am mușcat.

El râse, scoțând un sunet adânc și răgușit.

– Cred că da. E un obicei de-al tău?

– Probabil mi-am pierdut puțin controlul...

El râse din nou.

– E din vina mea, spuse el. A făcut parte din plan.

– Ah, făcu ea. Probabil mi-am pierdut mințile pentru o vreme.

– Da, șopti el. Îmi place când se întâmplă asta.

– Ți-ai asumat un mare risc înnebunind în felul ăsta o femeie deja nebună...

– Nu, erai pe mâini bune. Întotdeauna ai fost în siguranță. O sărută blând. Ai vrea să te odihnești acum?

– Poate pentru un timp, răspunse ea, ținându-i fața în mâini.

O trase la piept, ținând-o în brațe. Cu trupurile goale încolăcite, se îmbrățișară, ea stând cu spatele spre el. Îi sărută ceafa, cu fața în părul ei moale și înmiresmat, cu o mână peste ea, cuprinzându-i sânul. În foarte scurt timp, putu să-i audă respirația regulată, somnul. Închise ochii și se relaxă cu ea în brațe, găsindu-și și el odihna.

Cândva în întunericul nopții, deschise ochii și văzu că ea se întorsese cu fața la el, mângâindu-l îndrăzneț. O sărută și o întrebă:

– Ai dormit?

– Da, spuse ea. Și m-am trezit dorindu-te. Din nou.

– Cred că e destul de evident că sentimentul e reciproc.

Mel se trezi dis-de-dimineață și, spre surprinderea ei, avea un cântec în minte. În somn, fredona împreună cu Johnny Mathis. Deep Purple. Revenise muzica.

Se întoarse și văzu că locul de lângă ea era gol. Putea auzi zgomotul făcut de Jack, care spărgea lemne în curtea din spate. Își clăti gura și frecă pasta pe dinți. În dulap atârna o cămașă lungă de denim albastru cu mânecă lungă – și-o puse, mirosind gulerul, și zâmbi când îi simți mirosul. O acoperea mai mult decât suficient, se îneca în ea. Se duse la ușa din spate și stătu acolo uitându-se la el cum ridica și lăsa toporul în jos. Poc! Aerul era limpede și curat; ploaia se îndepărtase și copacii uriași erau spălați. Îl privi din nou cum ridica toporul și cum

îl lăsa jos. Avea mânecile suflecate până la coate și bicepșii se încordau sub greutatea și forța toporului.

Apoi el se uită în direcția ei. Ridică o mână spre el și zâmbi.

El lăsă jos toporul și veni imediat spre ea. Ajuns în fața ei, Mel își puse o mână pe pieptul lui. El își trecu dosul încheieturii peste obrazul trandafiriu.

– Cred că te-am zgâriat puțin cu barba.

– Da. Nu-ți face griji! Îmi place. Mă simt bine. Firesc. Bine.

– Îmi place felul în care arăți în cămașa mea, spuse el. Îmi place cum arăți și fără cămașă.

– Cred că avem puțin timp, spuse ea.

El o luă în brațe, închizând ușa în spatele lui, și o duse cu grijă spre pat.

capitolul 11

Aerul dimineții era rece și cețos când Mel se îndreptă spre cabană. Ușa din față era deschisă, lăsând să intre aerul proaspăt al dimineții de iunie. Își scoase pe verandă ghetele murdare, iar când intră o găsi pe Joey stând pe canapea, învelită cu o pătură și cu o cană aburindă de cafea proaspăt măcinată pe masa de lângă ea.

Joey ridică o parte a păturii pentru Mel, iar ea se ghemui lângă sora ei, punându-și capul pe umărul lui Joey. Joey strânse pătura în jurul amândurora.

– Ești bine, surioară? întrebă Joey.

– Sunt bine. Aseară m-am pierdut cu firea. Își întoarse capul și se uită la sora ei mai mare. De ce n-am știut că o să mi se întâmple? Tu ai știut.

– Comemorarea morților are o anumită reputație, spuse ea. Chiar dacă nu-ți amintești data exactă, se strecoară în mintea ta și-ți taie răsuflarea.

- Cu siguranță așa a făcut, spuse ea, punându-și din nou capul pe umărul lui Joey. Știam ce zi e. Doar că nu m-am așteptat la un eveniment așa de dramatic.

Joey o mângâie pe păr.

- Cel puțin n-ai fost singură.

- Tu n-ai fi crezut chiar dacă vedeai. Mi-am pierdut complet controlul, stând în ploaie, urlând. Am urlat multă vreme. El doar m-a ținut și m-a lăsat. Îmi tot zicea să-i dau drumul. Apoi s-a îngrijit de mine la fel ca de o victimă a unui atac cerebral. M-a dezbrăcat, m-a băgat în haine uscate, mi-a dat un brandy și m-a băgat în pat.

- Cred că Jack e un om foarte cumsecade.

- Apoi l-am chemat în pat cu mine, spuse Mel, iar Joey nu zise nimic. Am făcut dragoste toată noaptea. N-am mai făcut niciodată atâta sex în viața mea. Vreau să zic... niciodată.

- Dar ești bine, spuse ea - și nu era o întrebare.

- Când am ridicat pătura pentru el, nu mă gândeam decât că asta mă va amorți. Va dispersa durerea, îmi va oferi o evadare.

- E în regulă, scumpo!

Mel se uită din nou la Joey.

- N-a mers chiar așa, spuse. Dacă ar fi fost mediocru, aș fi putut închide ochii și aș fi alunecat într-un loc fericit. Dar nu-i mediocru. Dumnezeule sfinte, e uluitor!

Joey râse, sentimental. Ca surorile. Vorbiseră despre sex încă de când erau adolescente. Râseseră despre asta, își spuseseră secrete întunecate. După moartea lui Mark, Joey se temuse că genul ăsta de discuții nu avea să se repete niciodată.

- Tot ce voia era să-mi facă mie plăcere. O plăcere sălbatică, orbitoare, nebună.

Joey râse din nou.

- A funcționat?

- Ah, da, spuse ea dintr-o răsuflare. Apoi se întoarse și se uită la sora ei. Crezi că doar i-a părut rău de mine?

- Păi, ai fost acolo. Crezi asta?

Mel zâmbi.

– Nu-mi pasă, spuse ea. Sper doar să-i pară din nou rău de mine cât de curând.

Joey dădu de pe frunte părul ondulat al surorii ei.

– Mă bucur că ai asta din nou în viața ta.

Apoi chicoti și la fel făcu și Mel.

– Cum s-a întâmplat asta, Joey? Cum am ajuns să-l doresc așa de tare pe Jack? L-am dorit așa de mult de parcă eram maniacă! N-ai crede că ar fi imposibil? Că nici măcar n-aș fi putut să mă gândesc la asta?

Joey inspiră.

– Cred că, atunci când sentimentele tale ajung la nivelul ăsta, restul se conformează. Simți totul mai intens. Cred că are sens, de fapt. N-ai observat niciodată că cele mai bune partide de sex urmează după o ceartă groaznică? Sunt foarte sigură că am conceput-o pe Ashley în aceeași noapte când i-am zis lui Bill că, dacă n-o să-l părăsesc, măcar n-o să mai vorbesc niciodată cu el.

Chicotiră.

– Nici nu te-am întrebat cât poți să rămâi, spuse Mel.

– Pot să stau cât mă vrei, dar o soră cu adevărat bună și-ar face bagajele și ar dispărea chiar acum.

– Nu, spuse ea, clătinând din cap. Mi-a fost așa de dor de tine! Zâmbi. E un sacrificiu pe care sunt dispusă să-l fac pentru tine.

Joey o trase aproape.

– Atunci câteva zile. Dacă ești sigură.

– Sunt sigură.

– Mel?

– Da?

Joey reveni asupra unui subiect din discuțiile lor anterioare, întorcându-se la perioada de liceu și de facultate.

– Crezi că e ceva adevăr în povestea aia care spune că poți zice cum e după mărimea piciorului?

– Îhî.

– Aha. Ce mărime crezi că poartă Jack?

Chicoteli.

– 27, spuse Mel.

*

Mel o luă pe Joey cu ea la Doc chiar în acea dimineață. Joey se așeză în bucătărie cu o carte, în vreme ce Mel și Doc consultară pacienții. Mâncară toți trei acasă, apoi fetele plecară la Grace Valley, unde îi vizitară pe June și pe John la clinică. Nu erau pacienți programați pentru ziua următoare, așa că Doc plecă la pescuit, având pagerul la el, iar Joey și Mel plecară pe coastă, luând prânzul în adorabilul orășel victorian Ferndale.

Vizitară magazinele și văzură lucruri despre care Joey credea că erau perfecte pentru cabana lui Mel – o cuvertură pentru canapea, niște perne decorative, un ceas de perete, fețe de masă colorate. Se opriră și cumpărară un mic grătar pentru curte și boluri de lemn pentru salată. O vază ce se potrivea cu masa. În drum spre casă, merseră la piață și luară ceva de mâncare și flori proaspete.

Părea că se cuvenea o bere rece la Jack's și merseră la bar braț la braț râzând pentru că Mel îi șoptise:

– Dacă te prind că te uiți între picioarele lui, o să te pocnesc.

Asta însă aproape garanta faptul că Joey avea să fie irezistibil ispitită să facă exact așa. Apoi îl invitară să vină la cabană pentru cină, iar el nu numai că acceptă pe loc, dar aduse și un bax de șase sticle de bere.

Spuseră povești din copilărie și adolescență care îl făcură să râdă cu ele până aproape de miezul nopții.

Când Jack se pregăti de plecare, Joey plecă discret, ca Mel să-i poată spune noapte bună între patru ochi. Afară pe verandă, doar cu lumina din cabană, Jack coborî o treaptă ca să poată fi la același nivel cu Mel. Ea îl luă de umeri, iar el o cuprinse de mijloc cu mâinile lui mari. Se aplecă spre el și îl mușcă ațâțător de buza inferioară.

– I-ai spus tot, zise el.

– Nu, zise ea, clătinând din cap.

– Se tot uita între picioarele mele, spuse el.

Chicotiră.

- Nu tot, spuse ea. Am păstrat pentru mine chestiile mai delicioase.

- Te-ai simțit bine? întrebă el, încruntându-se îngrijorat. Ai mai plâns?

- E totul în regulă. Zâmbi.

- Deja mi-e dor de tine, Mel.

- Au trecut abia două zile...

- Mi-a fost dor după două ore.

- O să-mi dai mari bătăi de cap, așa-i? Pretențios, poruncitor, nesătul...

El îi acoperi gura într-un sărut fierbinte ce răspunse la întrebare. Ea se conformă fericită, ținându-l strâns. „Ah, ce bărbat minunat, puternic, sexy!" Nu voia să se termine, dar în cele din urmă trebuia.

- Trebuie să plec, spuse el pe o voce răgușită. Ori asta, ori te duc în pădure.

- Știi, Sheridan... Locul ăsta începe să-mi placă.

El îi dădu un mic sărut pe buze.

- Sora ta e grozavă, Mel. Îi mai dădu unul. Dar scapă de ea, adăugă el.

Apoi, dându-i una la fund, se întoarse și plecă.

Când ajunse la camionetă și deschise ușa, se întoarse și o privi. Rămase acolo mult timp. Apoi ridică încet mâna. Și ea făcu la fel.

A doua zi de dimineață, Jack mătura veranda barului când le văzu pe Joey și pe Mel ieșind din casa lui Doc și îmbrățișându-se lângă mașina lui Joey. Apoi Mel intră din nou și, spre surprinderea lui Jack, Joey veni spre bar.

- O să-mi iau tălpășița, îi spuse ea. Mă gândeam să-ți cer o cană de cafea înainte să ies din oraș. Mel are pacienți în dimineața asta, altfel ar fi venit și ea cu mine. Așa că ne-am luat la revedere.

- M-aș bucura să-ți ofer micul dejun, spuse el.

- Mulțumesc, am mâncat deja. Dar nu sar peste cafeaua ta. Și voiam un moment. Să vorbim. Să ne spunem la revedere.

- Într-o clipă, spuse el. Își rezemă mătura de perete și îi ținu ușa. Ea se așeză pe un scaun, iar el merse în spatele barului ca să-i dea cafea.

- Mă bucur tare mult că te-am cunoscut, Joey. Și că am petrecut puțin timp împreună.

- Mulțumesc. Și eu la fel. Dar în special mulțumesc pentru ce ai făcut pentru Mel. Pentru că ai avut grijă de ea, ai păzit-o...

El își turnă o cană.

- Cred că știi, nu trebuie să-mi mulțumești. Nu fac nimănui vreo favoare.

- Știu. Totuși... Doar ca să știi, e mai ușor pentru mine s-o las aici știind că nu e singură.

Îi veni în minte să-i spună că nu mai simțise așa de când avea 16 ani. Îndrăgostit nebunește, dispus să riște pentru o singură șansă. Dar tot ce spuse fu:

- N-o să fie singură. O să fiu cu ochii în patru.

Ea bău cafeaua. Părea că o măcina o problemă.

- Jack, e ceva ce ar trebui să ții minte. Doar pentru că se pare că a trecut criza, asta nu înseamnă că... Mă rog, s-ar putea să aibă și alte crize.

- Povestește-mi despre el, spuse Jack.

Joey fu surprinsă.

- De ce?

- Pentru că ar putea trece mult timp până când o s-o pot întreba pe Mel. Și pentru că aș vrea să știu.

Ea inspiră adânc.

- Ei bine, ai tot dreptul să întrebi. O să fac tot ce pot. Dar singurul lucru care ne face pe noi, ceilalți, să rămânem uniți e faptul că Mel a fost atât de fragilă. Era ca și cum am pierdut un frate. *Am pierdut* un frate. Toți îl iubeam pe Mark.

- Probabil a fost un tip pe cinste.

- N-ai idee. Mai bău din cafea. Hai să vedem... Mark avea 38 de ani când a murit, iar asta înseamnă că avea 32 când a cunoscut-o pe Mel. S-au cunoscut la spital. El era în ultimul an de rezidențiat la Urgențe

și ea, asistentă-șefă pe tură cu program variabil. S-au îndrăgostit imediat, s-au mutat împreună după un an, s-au căsătorit după încă un an și au fost căsătoriți patru ani. Trăsăturile definitorii ale lui Mark erau compasiunea și simțul umorului. Putea face pe oricine să râdă. Tot el era doctorul pe care-l voiai la Urgențe când apărea o situație ce necesita ca o familie să fie abordată cu blândețe și sensibilitate. Întreaga noastră familie l-a iubit imediat. Tot personalul îl adora.

Jack nu-și dădu seama că-și mușca absent buza de jos.

– E greu să-ți amintești că nu era perfect, spuse ea.

– Mi-ai face o mare favoare dacă mi-ai spune unul sau două lucruri ce-l făceau mai puțin perfect, spuse el.

Ea râse.

– Păi, hai să vedem! Era clar că o iubea foarte mult pe Mel și că era un soț bun, dar ea obișnuia să spună că prima lui nevastă era sala de urgențe. Oricum, așa e cu doctorii, și cred că doar o irita asta – ea era asistentă și știa cum stătea treaba. Dar se certau din cauza programului lui lung, pentru că el mergea la spital chiar și când nu era de gardă. Au fost multe cazuri când aveau planuri, iar el nu apărea. Sau pleca devreme, iar ea lua un taxi până acasă.

– Dar asta-i situația, spuse Jack. Pușcașii marini și-au lăsat familiile pentru a-și servi țara în străinătate.

În vreme ce o parte din el își dorea ca Mel să-și fi urât soțul pentru că o părăsea des în favoarea muncii, o altă parte nutrea un fel de respect și invidie față de o femeie care știa cum funcționa lumea și care rezista făcându-i față.

– Da. Nu cred că le amenința căsnicia, nu cu adevărat. El era absorbit de muncă și nu participa la discuții lungi. Ea spunea că uneori vorbea la pereți. Dar, bineînțeles, Mark fiind Mark, îi cerea iertare și încerca să se revanșeze. Față de ea. Sunt sigură că, dacă n-ar fi murit, ar fi rămas căsătoriți cincizeci de ani.

– Haide, Joey, spuse el. Nu bea prea mult, n-o plesnea, n-o înșela? întrebă el plin de speranță, făcând-o pe Joey să râdă.

Scotoci prin geantă, scoase portofelul și căută prin poze până ce găsi una cu Mel și Mark.

– Asta a fost făcută cam cu un an înainte să moară, spuse ea.

Era un portret de studio, soț și soție. Mark o ținea cu un braț și amândoi zâmbeau – fără griji. Ochii ei sclipeau, la fel ai lui. Un doctor și o asistentă-moașă – oameni străluciți, de succes – aveau lumea la picioare. Fața lui Mark îi era cunoscută lui Jack pentru că văzuse poza lângă patul ei. Dar la asta se uită cu alți ochi după tot ce aflase. Mark nu arăta rău – și ăsta era singurul context în care Jack își permitea să facă o astfel de afirmație despre alt bărbat. Păr castaniu, tuns scurt, față ovală, dinți drepți. Avea probabil 37 de ani în poză, dar arăta mult mai tânăr, avea o față de copil. Nu părea diferit de mulți dintre tinerii pușcași marini pe care Jack îi luase cu el în luptă.

– Un doctor, spuse absent Jack, uitându-se la poză.

– La dracu', nu fi intimidat de asta! spuse Joey. Mel putea cu ușurință să fie medic. Avea o licență în asistență medicală și masterat de practician în asistență de familie cu calificare ca moașă. Are un creier mai mare ca fundul meu.

– Da, zise el – că fundul lui Joey nu era mare era altă treabă.

– Se certau la fel ca orice altă pereche, spuse Joey. Vacanțele scoteau la iveală ce era mai rău din ei – nu voiau niciodată să facă aceleași lucruri. Dacă el voia la golf, ea voia la plajă. Sfârșeau, de obicei, mergând undeva unde el putea juca golf în vreme ce ea zăcea pe plajă, ceea ce suna ca un compromis rezonabil, cu excepția unui lucru: nu-și petreceau vacanța împreună. Asta o scotea din răbdări, adăugă ea. Și Mel, scoasă din răbdări, e insuportabilă. Și, continuă Joey, el habar n-avea

să se descurce cu banii. Nu dădea absolut nici o atenție acestui lucru. Era atât de concentrat doar la medicină, încât uita să plătească facturile. Mel a preluat imediat sarcina ca să nu se taie curentul. Și ținea foarte mult la ordine și curățenie - aș mânca oricând de pe podeaua garajului ei.

„Ce probleme de bogătași de la oraș", își spuse Jack.

- Cred că era iubitor de natură, zise Jack. Nu campa?

- Să stea în pădure? râse ea. Nu Mark!

- E ciudat că Mel a venit aici, spuse el. E o zonă necizelată. Nu prea rafinată. Niciodată sofisticată.

- Hm, da, făcu Joey, uitându-se în cana de cafea. Iubește munții, iubește natura, dar, Jack, trebuie să știi ceva... Asta a fost un experiment. A fost puțin nebună și a decis că vrea ca totul să fie diferit. Dar asta nu-i ea. Înainte să moară Mark, probabil își făcuse abonamente la o duzină de reviste de modă și decorațiuni. Îi place să călătorească la clasa întâi. Știe numele a cel puțin 25 de maeștri bucătari de cinci stele. Trase aer în piept și se uită în ochii lui blânzi. Poate că acum are o undiță în portbagaj, dar n-o să rămână aici.

- Lansetă și mulinetă, spuse el.

- Ce? întrebă Joey.

- Lansetă și mulinetă, nu undiță. Chiar îi place.

- Păzește-ți inima, Jack! Chiar ești un tip drăguț.

- O să fiu bine, Joey, zise el zâmbind. Și ea o să fie în regulă. Asta e important, nu?

- Ești uimitor! Spune-mi doar că înțelegi ce-ți spun. Poate că a fugit de vechea viață, dar încă e undeva în ea.

- Sigur. Nu-ți face griji! A fost destul de amabilă să mă avertizeze.

- Hm, făcu Joey. Deci ce faci când ești în vacanță? îl întrebă ea.

- Sunt în vacanță în fiecare zi, spuse el zâmbind.

- Mel spunea că ai fost în Corpul de Marină. Ce făceai atunci? Când aveai permisie?

„Păi, dacă nu mă recuperam de pe urma vreunei răni și eram în țară, mă îmbătam cu băieții și găseam o femeie. Cale lungă până la a zbura la clasa întâi spre insule ca să mă bronzez pe o plajă sau să fac snorkeling în golf." Dar nu spuse asta, era o altă viață. Una pe care o lăsase în urmă. Oamenii făceau asta, se gândi el repede, plin de speranță, lăsau în urmă o viață și se duceau spre ceva nou. Diferit.

– Dacă aveam o permisie lungă, îmi vizitam familia. Am patru surori măritate în Sacramento. Iar ele trăiesc pentru ocazia de a face pe șeful cu mine.

– Ce frumos din partea ta, spuse ea rânjind. Mai ai vreo întrebare? Despre Mel? Mark?

Nu îndrăznea. Alte informații despre sfântul Mark puteau să-l înfrângă.

– Nu. Mulțumesc.

– Atunci o să plec, am un drum lung de făcut și un avion de prins.

Sări de pe scaun, iar el ocoli barul. Desfăcu brațele, iar ea îl îmbrățișă cu putere, bucuroasă.

– Mulțumesc din nou, spuse ea.

– Eu îți mulțumesc, rosti Jack. Și, Joey, îmi pare rău pentru pierderea suferită.

– Jack, să știi că nu trebuie să concurezi cu el!

El o luă pe după umeri și o însoți afară pe verandă.

– Nu pot, spuse el simplu.

– Nu trebuie, spuse ea din nou.

El o mai strânse odată de umeri și o privi cum traversează strada spre mașina din fața casei lui Doc. Ea mai făcu o dată cu mâna, ieșind din oraș.

Jack nu se putu abține și petrecu prea mult timp închipuindu-și cum era viața lui Mel cu Mark. Văzu o casă elegantă și mașini scumpe. Diamante drept cadouri de aniversare și carduri de membru la cluburi exclusiviste. Călătorii în Europa, în Caraibe, ca să se destindă și să scape de stresul medicinei de oraș. Cine cu dans

și evenimente caritabile. Genul de viață pe care, chiar dacă i s-ar potrivi, Jack n-ar vrea s-o aibă.

Viața luxoasă nu-i era străină – surorile lui trăiau foarte bine în acea lume. Ele și soții lor erau oameni educați, de succes. Se luptaseră să găsească cele mai bune școli ca fetele lor să fie la fel. Donna, cea mai în vârstă, la 45 de ani era profesoară la facultate, măritată cu un profesor. Jeannie, următoarea, la 43 de ani era expert contabil, măritată cu un dezvoltator. Apoi era Mary, de 37 de ani, pilot de linie comercială măritată cu un broker imobiliar – ei erau cei care colindau cluburile. Sora lui cea mai mică și cea mai autoritară – și preferata lui – era Brie, care avea aproape 30 de ani, procuror districtual, măritată cu un detectiv de poliție. El era singurul din familie care se înrolase în armată – fiind băiat tânăr – și terminase doar liceul. Și aflase că talentul lui era pentru provocările fizice și strategia militară.

Se întrebă dacă Joey avea dreptate că Mel nu putea fi fericită acolo pe termen lung, în orășelul drăguț plin de fermieri și de muncitori, fără un maestru bucătar de cinci stele pe o rază de peste 400 de kilometri. Poate că era prea rafinată pentru viața din văgăuna aia. Dar apoi îi apăru în minte o imagine a acelei Melinda de care se îndrăgostise – era firească și nerăsfățată, dură și neobrăzată, lipsită de inhibiții și pasională, încăpățânată. Poate că era o grijă prematură, fiindcă trecuse prea puțin timp. Era oricând posibil să găsească acolo lucruri pe care să le iubească.

N-o văzu toată ziua. Nu plecă deloc de la bar, doar în caz că venea pentru un sendviș sau o cafea, dar ea nu veni. Abia aproape de 18.00 își făcu apariția. În timp ce intra, el simți ceva cu care se obișnuise în ultimul timp – dorința. O singură privire aruncată asupra ei în jeanșii ăia strâmți, și îl cuprinse agonia. Îi trebui voință să nu reacționeze fizic.

Era lume de față – oamenii care veneau la cină și vreo șase pescari din afara orașului –, așa că ea îi salută

pe toți cunoscuții în drumul spre bar. Sări pe un scaun și, zâmbind, spuse:

– Nu m-ar deranja o bere rece.

– Imediat!

Îi turnă o bere la halbă. Acum, femeia asta, arătând ca o copilă, cerând o bere și nu un cocktail cu șampanie, nu se potrivea cu imaginea pe care o avusese mai devreme cu grupul de la clubul exclusivist, diamantele, balurile de caritate. Totuși, putea face față s-o vadă într-o rochie strâmtă pe corp, neagră și fără bretele. Îl făcu să zâmbească.

– E ceva comic? întrebă ea.

– Sunt doar bucuros să te văd, Mel. Mâncăm împreună în seara asta?

– Nu, mulțumesc. Am fost mai ocupați decât credeam toată dimineața, așa că pe la 15.00 am pregătit ceva de mâncare pentru Doc și pentru mine. Nu mi-e foame. O să beau doar asta.

Se deschise ușa și intră Doc Mullins. În urmă cu două luni, ar fi stat la celălalt capăt al barului, dar se terminase cu asta. Încă era cât de morocănos putea, dar se așeză lângă Mel, iar Jack îi turnă un burbon mic.

– Cina? îl întrebă el pe doctor.

– Într-un minut, răspunse el.

Ușa se deschise din nou și apăru Hope. În sfârșit, scăpase de cizmele de cauciuc, înlocuindu-le cu teniși, dar la fel de plini de noroi. Se așeză de cealaltă parte a lui Mel.

– Ah, bine, nu mănânci, spuse ea scoțând un pachet de țigări din buzunar. Jack? întrebă ea cerând obișnuitul ei Jack Daniel's.

– Jack vine acum. Sec, spuse el, turnând.

Hope pufăi și întrebă:

– Deci i-a plăcut surorii tale orășelul nostru?

– S-a distrat bine, mulțumesc. Deși și-a exprimat îngrijorarea față de rădăcinile mele.

– Spune-i mârțoagei bătrâne să-ți dea o zi liberă și du-te la Garberville sau Fortuna și coafează-te!

– Nu mai ai nici o zi liberă, mormăi Doc.

– E o afirmație interesantă venind de la cineva care nu voia deloc ajutor, îl necăji Mel. Apoi îi spuse lui Hope: Știi cum sunt surorile mai mari. Doar voia să se asigure că nu m-am băgat în ceva cu potențial de dezastru, iar acum, când e convinsă că o să trăiesc, se poate întoarce la familia ei cu conștiința curată. Ce-ai mai făcut în ultima vreme, Hope? întrebă Mel. Nu te-am mai văzut.

– Doar grădinărit de dimineața până seara. Plantez și cultiv, iar căprioarele vin și mănâncă. Trebuie să îi adun pe pușcașii lui Jack ca să-mi facă un gard de jur împrejur.

Mel se lăsă pe spate.

– Funcționează?

– La naiba, da! Mai bine ca orice.

– Omul, cât trăiește, învață, spuse ea. Mel își termină berea. Mă duc acasă, spuse ea cu hotărâre, dându-se jos de pe scaun.

Mel abia ieșise pe ușă când îl simți pe Jack în urma ei. O luă de braț și merse cu ea până la mașină. Odată ajunși acolo, ea se întoarse spre el și îi spuse:

– Crezi că găsești drumul până la cabana aia mică? El se aplecă s-o sărute și gemu. I se întâmpla din nou. Vin imediat, adăugă el.

– Nu te grăbi! Dă-mi un avans că să-mi pot spăla țigara lui Hope din păr! Du-te și termină de servit cina!

El își lăsă buzele pe gâtul ei.

– O să intru acolo și o să strig: foc!

Ea râse și se dădu înapoi.

– Ne vedem mai târziu, spuse ea, apoi se urcă în mașină și plecă.

Mel merse acasă, știind că el era flămând și că nu avea să întârzie. Era cel mai motivat sexual bărbat din câți cunoscuse. Dar voia să facă niște lucruri. Când ajunse acasă, își puse geanta medicală la ușa din față și merse în dormitor. Se așeză pe pat și luă poza lui Mark,

uitându-se la ea. Se uită în ochii lui blânzi și în minte îi spuse: „Știi că te iubesc și mai știu că înțelegi". Și apoi băgă poza în sertar.

Apoi se duse să-și facă duș ca să se învioreze.

Jack se întoarse la bar și se asigură ca toți clienții să fie serviți. Îi aduse cina lui Doc, îi spuse noapte bună lui Hope când aceasta plecă, apoi se duse după Preacher.

- Se rărește, spuse el. Mă duc la Mel, adăugă, știind că Preacher mai degrabă și-ar fi tăiat limba decât să spună cuiva.

De parcă trebuia să i se spună cuiva. Când Jack și Mel erau în aceeași cameră, aerul se încălzea. Lumea se uita atotștiutoare la ei.

- Mă găsești acolo dacă ai nevoie de mine. Să n-ai nevoie de mine!

- E în regulă, spuse Preacher. Eu și Ricky ne descurcăm.

Poate că Jack conduse cam repede pe drumul șerpuit mărginit de copaci, dar voia s-o vadă cât mai repede. Parcă și merse spre verandă, să se așeze pe un scaun Adirondack și să-și scoată ghetele. Înăuntru, auzi dușul, așa că strigă ca să n-o sperie.

- Mel?

- Ies într-un minut, îi răspunse ea.

Dar el își dăduse deja jos cămașa, cu mâinile pe catarama curelei. Lăsă o dâră de haine prin living spre baie. Sticla dușului era aburită și înăuntru, în ceață, era silueta ei mică și goală. Deschise ușa încet și rămase acolo, uitându-se la ea în toată splendoarea ei lucitoare. Dumnezeule, era perfectă! Ea întinse o mână ce-l invita, iar el intră.

- Te-ai grăbit, spuse ea cu gura pe a lui.

- Am încercat să nu mă grăbesc, recunoscu el.

- Am vrut să mă împrospătez pentru tine.

El îi acoperi gura cu a lui, dar mâinile erau peste tot – alunecau în sus și în jos pe spatele neted, peste fund, îi mângâiau sânii, se înfipseră în părul ud, ajunseră

pe ceafă și pe umeri, în josul brațelor ca să-și împletească degetele cu ale ei. Tremura, o dorea atât de tare! Și ea era cu mâinile pe el, peste piept, pe spate, apucându-l de mușchii tari de pe fund și, în cele din urmă, peste abdomenul plat și în jos, pe erecția umflată, făcându-l să spună înainte de a-i captura din nou buzele:

– Ah, Mel...

Degetele lui rătăciră mai jos s-o cerceteze, încercând cu blândețe. Îl făcu să se umple de un fel de mândrie erotică, simțind că era udă și la fel de nerăbdătoare ca el. Femeia asta n-avea nevoie de prea multă încălzire. Această nevoie reciprocă devenise cea mai bună parte a vieții lui. O ridică. Ea îl luă de gât, cu picioarele în jurul mijlocului, el penetrând-o încet și decis. Se întoarse cu ea în brațe, rezemându-se cu un umăr de peretele dușului. Apoi începu s-o miște pe el, ridicând-o și coborând-o. Oftaturile ei deveniră răsuflări rapide și picioarele i se strânseră în jurul lui.

Mel i se agăță de umeri și de gât, cu gura pe a lui, cu limbi fierbinți și disperate în timp ce se devorau reciproc. Senzația brațelor și a umerilor încordați când el o ținea îi făcu sângele să fiarbă și simți cum creștea dorința, care curând erupse în extaz.

Jack nu iubea nimic mai mult decât s-o aducă în acel moment de nebunie și s-o simtă cum se încleșta în jurul lui. Când ea strigă, el o ținu mai aproape, dacă era posibil. Se împinse în ea cât de adânc era omenește posibil și furtuna propriului orgasm sălbatic îl scutură până în adâncul ființei.

Se țineau unul de altul, în vreme ce se calmau, respirația revenindu-le încet la normal. Ea îl mușcă ușor de buză și spuse cu respirația întretăiată:

– Nici nu știam că e posibil. Să fiu cu tine... e o aventură.

– Nu știu ce îmi faci. Mă scoți din minți!

– Bine. Faci o treabă bună scos din minți. Apoi râse și îl atinse pe umăr. Ai o mică vânătaie.

– Îmi place vânătaia aia.

– Hai să ne ștergem și ne vedem în pat!

– Nu trebuie să-mi spui de două ori. Dar, te rog, nu te mișca! Partea asta e riscantă. O ținu bine și apoi cu grijă și încet o ridică și o depărtă de el, punând-o în picioare la duș. Făcură duș și se uscară. Lui Mel îi trebui mai mult timp să-și usuce părul auriu, cu tot cu rădăcinile care se vedeau. Jack se duse în dormitor și se așeză pe pat. Dispăruse fotografia. Nu era prost, știa că doar poza dispăruse, nu și amintirile. Cu toate astea, îl făcu să zâmbească în sinea lui. Se așeză pe pat și așteptă nerăbdător.

Când veni în pat, ea se întinse să aprindă lumina, dar el spuse:

– Las-o așa, Mel!

Fără să-l întrebe nimic, ea se băgă în pat lângă el. Întins pe partea lui, se ridică, stând cu capul sprijinit pe mână.

– Sunt niște lucruri despre care ar trebui să vorbim. Noaptea trecută nu am făcut-o.

– Îhî, făcu ea brusc încordată. Acum e partea când îmi explici despre sexul fără obligații și despre adulți conștienți?

– Nu, rosti el. Nicidecum. Doar detalii. Vreau să știi ceva. Au existat... femei. Mel, am 40 de ani. N-am fost niciodată abstinent sexual. Am folosit întotdeauna prezervativ. Întotdeauna. În plus, pușcașii marini erau ridicoli în privința controalelor medicale, inclusiv a testelor pentru bolile cu transmitere sexuală. Dar dacă vrei să mă testez...

– Înclin să fiu prudentă...

– S-a făcut. Și apoi n-am discutat despre măsurile anticoncepționale. Nu vreau să fiu iresponsabil. Asta vine cam târziu după ce faptul e consumat. Îmi pare rău.

– Ești în regulă, spuse ea. M-am ocupat eu. Dar, dacă ești obișnuit să pui prezervativ, ce s-a întâmplat noaptea trecută?

El ridică din umeri.

- N-am avut nimic la îndemână, iar singurul lucru din mintea mea era să mă asigur că totul e bine. La început, a fost o noapte atât de rea pentru tine și, Doamne, n-am vrut să regreți! Cred că am luat-o puțin razna. Dar pot fi pregătit în viitor. Doar să-mi spui.

- Și în seara asta? întrebă ea.

- Îți cer iertare. În buzunarul jeanșilor de pe podeaua livingului e... Scuze! Eram așa de pregătit să fiu cu tine. Am fost amețit, Mel! Nu trebuie să fie așa de fiecare...

Ea îi puse un deget pe buze, zâmbi și spuse:

- Îmi place așa cum e. Când ești puțin nebun. Se uită în ochii lui. În mod obișnuit, m-aș fi gândit la prezervativ, dar cred că starea în care eram... Mă rog, dacă o să te ocupi de testul ăla, sunt sigură că o să fim în regulă. Au fost o mulțime de femei?

El se strâmbă. Apoi se încruntă.

- Mai multe decât îmi place.

- Cineva chiar foarte special? întrebă ea.

- O să crezi că mint. Nu.

- Cum e cu femeia aia din Clear River? întrebă ea.

- Mel, doar ne culcam împreună. Nu, n-am rămas niciodată acolo peste noapte. Ea n-a venit în Virgin River. N-am crezut că voi fi stânjenit de asta.

- Nu trebuie să fii stânjenit. Ești adult.

- N-a fost așa. *Asta* ți se pare ocazional? o întrebă el.

- De fapt, mi se pare puțin intens.

- Bine, rosti el. Totul e diferit. Sper că înțelegi.

- Nu spui că doar te culci cu mine? întrebă ea tachinându-l.

- Chiar *mă culc* cu tine, spuse el, trecându-și mâna peste umărul ei catifelat și în josul mâinii. O sărută scurt și dulce. Nu e doar sex. E totul. E special.

Ea îi zâmbi.

- Te *vezi* cu mine? îl tachină ea.

- Da, răspunse el. E o premieră pentru mine.

- Deci într-un fel ești doar un virgin din Virgin River.

- Da, chiar sunt.

- Ce drăguț!

- E o nebunie. Te vreau tot timpul. Mă simt ca un puști.

- Nu te porți ca un puști, replică ea.

- Melinda, am avut mai multe erecții în ultima săptămână decât am avut în ultimul deceniu. De fiecare dată când treci pe lângă mine, trebuie să mă concentrez la altceva. Nu mi s-a mai întâmplat de când aveam 16 ani, când orice, de la o reclamă la bere la o temă la geografie, mă putea băga în agonie. Era aproape de râs dacă n-ar fi fost ridicol.

- Hormoni furioși, spuse ea râzând. Ești un amant uluitor.

- Nu fac asta singur, spuse el. Și tu ești uimitoare. La naiba, scumpo, ne potrivim foarte bine!

- Jack, știe toată lumea din oraș?

- O să ghicească. Eu n-am spus nimic.

- Cumva, nu cred că trebuie.

- Am putea încerca să fim discreți, dacă așa îți convine. Aș putea să nu mă uit la tine ca și cum aș vrea să te mănânc la desert, dacă asta vrei.

- Doar că... Mă rog, știi. Am problemele astea.

- Știu. Am trecut cu tine prin câteva probleme uriașe. Și înțeleg că va trebui ceva mai mult decât puțin sex pentru a le rezolva. Rânji. Un sex reușit.

- Un sex *foarte* reușit.

- Ah, da... fu el de acord, cu răsuflarea întretăiată.

- Dar să știi că încă sunt dată peste cap. Nu vreau să te dezamăgesc, Jack. Nu vreau să te fac să suferi.

El își plimbă o mână pe trupul ei, mângâindu-i ușor pielea moale și caldă.

- Mel, asta nu doare. Zâmbi. Mă simt foarte-foarte bine. Nu-ți face griji pentru mine! O sărută ușor. Vrei să încerci să păstrezi asta - pe noi - secret? Personal?

- Crezi că ar merge?

- Probabil n-are rost să ne prefacem, spuse el. E decizia ta.

– Ah, la naiba! spuse ea. Nu e ilegal, așa-i?
El se aplecă și o sărută mai profund.
– Probabil ar trebui să fie, zise și o sărută din nou.

Dis-de-dimineață, când lumina zorilor abia pătrundea prin ferestrele cabanei, Jack fu trezit de sunetul ușor al unui fredonat fals. O văzu pe Mel cuibărită în scobitura cotului său, iar răsuflarea ei îl gâdila pe piept. Torcea, fredona, buzele mișcându-i-se ușor, ca și cum cânta. Poate că l-ar fi deranjat dacă expresia ei ar fi fost tristă sau tulburată. Dar zâmbea. Se ghemui mai aproape, aruncându-și un picior peste al lui. Și muzica asta somnoroasă, mulțumită ieșea din ea.

El putea număra pe degetele de la o mână dățile când își petrecuse toată noaptea în pat cu o femeie. Și nu-și putea imagina cum ar mai fi fost să se trezească singur. O trase mai aproape, știind că nu fusese mai fericit în toată viața lui.

capitolul 12

Rick o suna pe Liz la două zile, deși voia s-o sune de șapte ori pe zi. Ori de câte ori forma numărul, pulsul i se accelera, apoi sunetul vocii ei îl făcea s-o ia la galop.
– Lizzie, ce mai faci? întrebă el.
– Mi-e dor de tine, răspundea ea întotdeauna. Ai spus că treci pe aici.
– O să trec. Încerc. Dar cu școala și munca... Deci cum mai stau lucrurile?
– Îmi doresc să fi fost acolo, nu aici. Apoi râdea. Curios, o uram pe mama pentru că mă făcea să merg la mătușa Connie și acum o urăsc pentru că mă face să stau aici.
– Să nu-ți urăști mama, Liz! Nu face asta!

Apoi mai vorbeau o vreme despre copii, despre școală, despre Virgin River și Eureka, doar lucruri obișnuite. Niciodată nu-i dădea informații despre temuta sarcină.

Rick murise de un milion de ori. Era îngrozit la gândul că era ceva în neregulă și că o lăsase însărcinată în acea singură și unică noapte. Dar, mai rău decât asta, nu era sigur ce i se întâmpla în cap, în trup. O visa, voia s-o simtă în brațele lui, voia să-i miroasă părul și să-i sărute buzele. Voia să-i simtă sânul în mână, dar voia și s-o aibă lângă el în camioneta mică în drum spre și dinspre școală, spunând glume, râzând, ținându-se de mână.

Convorbirea asta era la fel ca toate celelalte. Apoi ea întrebă:

– De ce nu vii în Eureka?

El inspiră adânc.

– O să-ți spun adevărul, Liz, mi-e frică. Noi doi ne ambalăm destul de tare.

– Dar ai prezervativele alea...

– Ți-am mai spus, nu-i de ajuns. Trebuie să iei și tu ceva. Pastile sau ceva...

– Cum o să fac asta? Nici măcar n-am carnet de conducere. Crezi că ar trebui să-i spun mamei „Hei, trebuie să iau anticoncepționale – eu și Rick vrem s-o facem?"

– Dacă ai fi aici, ai putea să te duci la Mel. Ai putea s-o convingi pe mama ta să te lase să vii în vizită în Virgin River.

Dar, chiar când rostea asta, se înfioră. Și roși atât de tare, încât crezu că avea să leșine. Chiar îi sugera unei fete de 14 ani să aranjeze în așa fel încât să poată face sex? În cabina unei camionete?

– Nu știu, spuse ea încet. Cred că nu mi-ar plăcea. Nu cred că aș putea spune cuiva, unui adult. Tu ai putea?

El deja putuse. Preacher și Jack știau. Dar zise:

– Aș putea dacă ar fi așa de important.

– Nu știu, rosti ea. O să mă gândesc.

Dacă nu te puteai abține să nu te gândești la o fată, dacă te gândeai permanent la felul în care îi simțeai

părul pe obraz, dacă nu-ți puteai scoate din minte moliciunea pielii ei, asta însemna că o iubeai? Dacă te simțeai ceva mai bine după clipele în care vorbeai cu ea, o auzeai râzând, asta însemna ceva sau erai doar un puști de 16 ani înfierbântat? Știa ce era – gândul să fie din nou în ea aproape îl făcea să înnebunească. Dar mai era ceva. Putea să vorbească cu Liz, putea s-o asculte. *Voia* s-o asculte. Putea să intre în transă când ea îi povestea ceva plicticos, cum ar fi fost algebra. Dacă avea un strop de curaj, l-ar fi întrebat pe Jack ce era dragostea și ce era sexul? Când ajungeau să fie același lucru?

În cele din urmă, o întrebă:

– Ceva noutăți cu sarcina, Lizzie?

– Vrei să zici...

– Da, asta vreau să zic. Nu primi un răspuns. Trebuia s-o spună încă o dată. De fiecare dată când întreba, stomacul i se făcea ghem doar când articula acele cuvinte străine unui băiat. Ți-a venit ciclul? întrebă, recunoscător că ea nu-i putea vedea culoarea obrajilor.

– Doar de asta îți pasă de fapt.

– Nu, dar țin foarte mult la tine. Liz, scumpo, dacă te-am băgat în belea, vreau să mor, da? Vreau doar să treacă sperietura, asta-i tot. Pentru amândoi.

– Nu încă, dar e în regulă. Ți-am spus, nu am ciclu regulat. Și mă simt bine. Nu simt că e ceva diferit.

– Cred că asta e ceva, spuse el.

– Ricky, mi-e dor de tine. Ție îți este dor de mine?

– Ah, Liz, spuse el cu o răsuflare chinuită. Îmi e atât de dor că sunt speriat ca dracu'!

Mel dădu niște telefoane în următoarea săptămână, apoi îl întrebă pe Jack dacă putea să lipsească de la bar o zi întreagă să se ocupe de niște treburi cu ea. Voia să meargă în Eureka, îi spuse. Și nu voia să meargă singură. Firește că el putea – făcea tot ce-l ruga ea. Se oferi s-o ducă cu mașina lui, dar ea îi zise că i-ar fi plăcut

să ia mașina ei, să dea în jos capota și să se bucure de vremea însorită de iunie.

Când erau pe drum, ea îi zise:

- Sper să nu fi fost prea îndrăzneț din partea mea, Jack. Mi-am făcut programare la salonul de înfrumusețare, iar ție una la clinică - testarea aia pe care ziceai că o să ți-o faci.

- Aveam de gând să merg pe coastă la baza navală aeriană de acolo, dar aici e la fel de convenabil. Am vorbit serios când am spus că o fac. Vreau să te simți în siguranță.

- Nu-mi fac griji, serios. E doar o măsură de precauție. Iar dacă apare ceva, o să-mi fac analizele. Nu te-aș expune riscului, înțelegi. Dar în ultimii șapte ani a fost doar... zise ea, dar se opri.

- Soțul tău, termină el. Poți spune. A fost viața ta. Asta *e* viața ta. Trebuie să fim în stare să vorbim despre asta.

- Ei bine, spuse ea, venindu-și din nou în fire, apoi am făcut aranjamente să testez o mașină și mi-ar plăcea să aflu părerea ta. Un vehicul ce nu se împotmolește în noroi.

- Serios? întrebă el surprins. Ce fel de vehicul?

Ea îi aruncă o privire îngrijorată de pe locul din față al BMW-ului, cu genunchii ridicați atât de sus, încât aproape că îi veni să râdă.

- Un Hummer, răspunse ea.

El rămase fără glas. În cele din urmă, spuse:

- Cred că știi cât costă.

- Știu, zise.

- Hope te plătește mai bine decât am bănuit.

- Hope nu-mi plătește practic nimic, dar nici nu mă costă nimic traiul de zi cu zi. În special cu acea bere rece de la sfârșitul zilei din partea casei, în fiecare seară. Nu, asta e investiția mea.

El fluieră.

- Am niște bani, spuse ea. Au fost... A fost...

El se întinse peste consolă și îi puse o mână pe coapsă.

– E în regulă, Mel. N-am vrut să te iscodesc.

– Nu m-ai iscodit! exclamă ea. Nici măcar nu întrebi, ceea ce mă uimește. Uite cum e, au fost investiții. Pensia. Asigurarea. Am vândut casa cu un profit ridicol. Și a mai fost un proces de omucidere, încă pe rol. O să se rezolve. Ticălosul ăla provenea dintr-o familie cu bani. Jack, am destui bani! Mai mulți decât am nevoie. Se uită la el. Aș aprecia dacă ai păstra asta pentru tine.

– Nimeni nu știe că ești văduvă, îi spuse el.

Ea inspiră adânc.

– Deci am avut o lungă discuție cu June Hudson, doctorița din Grace Valley. Am întrebat-o ce ar face ca să transforme un vehicul cu tracțiune integrală într-o ambulanță improvizată și am o listă de cumpărături destul de lungă. Dacă o să funcționeze, o să am un vehicul care nu numai că ne poate duce pe mine și pe Doc peste tot în zonă și înspre munți, dar va putea duce pacienții la spital la nevoie fără ca eu să stau în spatele unei furgonete ținând în mână o perfuzie suspendată.

– E mult de făcut pentru un orășel ca Virgin River, spuse el foarte încet.

Și el făcuse multe pentru orașul ăsta, se gândi ea. Renovase o cabană, transformând-o în bar și grătar, servea mâncare toată ziua la prețuri mici. Băutura era ieftină și locul servea mai mult ca loc de întâlnire decât ca un stabiliment aducător de profit. Probabil n-avea nevoie de Ricky acolo, dar, evident, era un înlocuitor de tată. Și Preacher... Fără discuție, avea grijă și de el. Dar, pe de altă parte, probabil nu-i trebuiau multe nici lui Jack ca să se descurce – făcuse renovarea aproape singur, primea pensie de la armată și cu siguranță la asta se adăuga venitul modest, dar suficient de la bar. Și, în același timp, se bucura de viață.

Ce făcea în principal Jack pentru oraș era să stea în centrul acțiunii, ajutând pe oricine avea nevoie de ceva. Orice persoană care acoperea nevoile orașului, cum

ar fi fost Doc sau Mel, sau în ultima vreme adjunctul șerifului, care apărea ocazional sau patrula pe autostradă, mânca gratuit. Făcea reparații, stătea cu copiii, livra mâncare și absolut niciodată nu pleca să facă aprovizionarea, fără să telefoneze bătrânelelor precum Grannie sau Maud, întrebându-le dacă aveau nevoie de ceva. Făcuse asta și cu ea. Se purtase de parcă sarcina lui era să-i satisfacă nevoile.

- Orășelul ăsta a făcut și el din întâmplare câte ceva pentru mine, spuse ea. Încep să mă simt de parcă trăiesc, la urma urmei. O mare parte din asta ți se datorează, Jack.

Jack nu se putu abține. Spuse:

- Rămâi aici!

- Deocamdată, răspunse ea. Mai vine un copil la sfârșitul verii. Trăiesc pentru copiii ăia.

„Într-una din zile, o să-i spun. O să-i spun că o iubesc mai mult decât credeam că pot iubi o femeie. O să-i spun că viața mea a început când ea a venit în oraș. Dar nu încă." Nu voia să o încolțească și s-o facă să se simtă obligată să-i spună și ea că îl iubea sau să fugă.

- Ei bine, Mel, am condus o mulțime de Hummeruri.

Ea se uită surprinsă la el, pentru că nici măcar nu se gândise la asta.

- Bineînțeles că ai condus! spuse ea. Uitasem asta!

- Sunt și un mecanic bunicel. Nevoia te învață.

- Atunci e bine, spuse ea. O să fii de mai mare ajutor decât credeam.

Primele lucruri din program erau părul ei și analizele lui de sânge. Mel fu mai mult decât mulțumită de tunsoare și de șuvițele ei ce costaseră 75 de dolari. Ori devenise provincială, ori fusese jefuită în L.A.

După asta, merseră la o parcare de mașini la mâna a doua, unde era un Hummer uzat cu un preț ridicol de mare. Era o mașină recuperată prin executare silită, avea puțin peste 20 000 de kilometri și părea a fi în condiție bună. Jack se uită la motor și le spuse să ridice mașina

ca să poată examina puntea, șasiul, amortizoarele, frânele și orice putea vedea. O scoaseră pe șosea și văzură că mergea bine, dar prețul era prea mare: 60 000 fără a fi incluse alte costuri.

Doar că Mel avea un mic BMW decapotabil la schimb și bani cash. Fu nevoie doar de două ore să aducă prețul acela la un nivel acceptabil, iar Jack fu pe deplin mândru să exploreze încă o fațetă a caracterului lui Mel – era o maestră de neclintit într-ale negocierii.

Apoi merseră la depozitul spitalului, unde umplură spatele Hummerului cu echipament de urgență, de la un defibrilator la o butelie de oxigen. Unele materiale medicale trebuiră comandate și urmau să fie livrate în Virgin River în două săptămâni. Apoi intrară din nou pe autostradă și o luară pe drumul spre Virgin River.

– Nu vrei să se știe de unde provin toate astea, îi spuse Jack lui Mel. Cum o să explici totul?

– O să spun că în L.A. lucram cu mulți doctori bogați și plictisiți și că i-am abordat pentru a face donații pentru oraș.

– Ah, spuse el. Și *dacă* pleci?

Pur și simplu, el nu putea rosti *când.*

– Poate că o să-i sun pe câțiva dintre doctorii ăia bogați și plictisiți pe care-i cunosc și o să-i abordez ca să facă donații, spuse ea. Dar hai să nu punem carul înaintea Hummerului!

El râse.

– Hai să nu o facem!

Mel și Jack duseră Hummerul la bar, unde făcură o mică demonstrație pentru oamenii care se adunaseră la cină și care nu pierdură nici o clipă să dea de veste în tot orașul. Doc Mullins, ca și cum ar fi fost enervat de achiziția inutilă pentru oraș, mormăi că vechea lui camionetă funcționa foarte bine. Dar Mel îi combătu comentariile, spunându-i că trebuia chiar a doua zi de dimineață să fie în noul vehicul. Curând, deveni evident

că izbucnirea lui de ciudă fusese falsă și chiar fu surprins zâmbind o dată sau de două ori când se uită într-acolo. Ricky o bătu la cap să facă o tură cu mașina, iar Preacher rămase pe verandă cu brațele încrucișate la pieptul masiv, rânjind ca un școlar.

Când Mel o sună pe June Hudson a doua zi de dimineață să-i spună de noua mașină, aceasta sugeră să se întâlnească duminica următoare la ea acasă pentru o cină lejeră cu hamburgeri și hotdogi.

– Dacă aduc niște salată de cartofi și bere, pot să vin cu un prieten? întrebă Mel.

Își spuse că întrebase fiindcă la micul picnic participau perechi, cu excepția tatălui lui June, bătrânul doctor Hudson, și nu voia să se simtă ciudat fiind singură. Dar, de fapt, descoperise că nu-i plăcea să stea departe de Jack.

– Deci, spuse Jack rânjind, te afișezi cu mine?

– Doar în ziua aia, răspunse ea. Pentru că ai fost foarte cuminte.

June avea genul de casă rurală la care Mel visase când își plănuise fuga din oraș – verandă largă, vopsea deschisă la culoare, mobilier comod, chiar pe o colină de unde se vedea valea. O parte din decor era format din perne brodate și cuverturi – June era maestră la cusut. Părea că avea viața perfectă a unui doctor de țară – soțul ei, Jim, o sprijinea și o ajuta cu copilul, avea un tată țâfnos, care își băga în permanență nasul, și prieteni minunați care o susțineau – John și Susan Stone.

Susan era asistentă, așa că ea și Mel schimbară impresii. În plus, Susan și John veniseră de la oraș, iar ea fu sinceră și recunoscu faptul că îi luase o vreme să aprecieze ritmul mai lent și să se obișnuiască cu lipsa facilităților în Grace Valley.

– Obișnuiam să mă duc la spa în capătul străzii pentru un tratament facial și epilatul sprâncenelor, spuse ea. Acum e o realizare grozavă doar să cumperi de mâncare.

Susan avea și o sarcină foarte-foarte avansată. În permanență se apăsa pe șale, împingându-și burta în față.

Femeile stăteau pe verandă. June se legăna pe balansoar și hrănea copilul. Susan se foia, încercând să așeze o pernă care să-i stea direct la șale, în vreme ce bărbații stăteau în curte în jurul Hummerului, fiecare având câte o bere, uitându-se din când în când înăuntru sau sub capotă.

– Ai adus un tip foarte atractiv, observă June.

Mel se uită la ei. Jim și Jack aveau cam aceeași înălțime și greutate și amândoi erau îmbrăcați cu uniformele lor de jeanși, cămăși simple sau în carouri și ghete. John, doar puțin mai scund la foarte respectabila înălțime de 1,80, nu era chiar așa de lejer îmbrăcat, cu pantaloni largi de bumbac și tricou polo, dar era un exemplar al naibii de reușit.

– Uitați-vă la ei! spuse Mel. Arată ca o reclamă la *Virility Magazine*. Cea mai bună realizare a mamei-natură.

– Mama-natură e perversă, rosti Susan, sucindu-se. Dacă ar avea milă, am avea o sarcină de șase săptămâni. Se încruntă. Pariez că, de fapt, e tata-natură. Nenorocitul!

– Incomod, așa-i? întrebă Mel.

– O să am din nou dureri de șale când nasc, știu eu. E o zi prea frumoasă ca să fii însărcinată.

– E frumos, June. Mulțumesc, spuse Mel. E așa de relaxant, fără stres – măcar pentru mine dacă nu pentru biata Susan. Toată lumea de aici are o viață simplă, fără complicații?

June o surprinse izbucnind în râs, după care Susan i se alătură. Sydney, fetița de șapte ani a lui Susan, năvăli pe ușă cu buclele blonde în vânt și coborî în goană treptele cu Sadie, collie-ul lui June, în urma ei. Alergă la tatăl ei și i se agăță de picior pentru un minut, apoi continuă să alerge prin curte, iar câinele alergă după ea, încercând s-o aducă înapoi.

– E ceva comic? întrebă Mel.

- Lucrurile n-au fost tocmai simple pe aici. Acum doi ani, eram foarte sigură că n-o să mă mărit niciodată, cu atât mai puțin că o să am un copil.

Asta o făcu pe Meg să se tragă la marginea scaunului.

- Se pare că tu și Jim sunteți împreună de o veșnicie.

- A venit la clinică seara târziu acum mai bine de un an cerând ajutor pentru un partener care fusese împușcat. Acum Jim e ofițer de poliție la pensie. Când l-am cunoscut, lucra în provincie la un caz, iar în toiul nopții se furișa în dormitorul meu. A fost micul meu secret pentru o vreme, până când a început să-mi crească burta.

- Nu cred!

- Ah, ba da. Nimeni din oraș n-a știut măcar că aveam un bărbat în viața mea și deodată am apărut însărcinată. Și nu o sarcină puțin avansată, la vremea când mi-am dat seama, trecuse deja un timp. Suntem căsătoriți doar de câteva luni. N-am făcut-o înainte să se nască copilul.

- Într-un oraș mic cum e ăsta? zise Mel uluită.

- Oamenii au fost cumsecade. Am avut o inundație, ne-am pierdut predicatorul pentru o vreme, a fost un raid uriaș în pădure în căutare de droguri, toate una după alta. Probabil pentru că toți l-au plăcut pe Jim destul de repede. Dar tata era să aibă un atac cerebral.

- Și poate pentru că Jim s-a mutat imediat acasă la tine și nu te-a scăpat din ochi până când ai acceptat să te măriți cu el, adăugă Susan.

- Fusesem singură mult timp, spuse June. Eram puțin tulburată de toată treaba asta. Nici măcar nu fusesem împreună de prea mult timp și, Dumnezeule, nu prea des! Nu știu cum s-a întâmplat, spuse June. Dar sigur e că s-a întâmplat repede.

- Ba nu, știi cum s-a întâmplat, replică Susan. Asta, spuse ea, mângâind burta uriașă care în curând avea să țipe să fie schimbată, e marele mister. A trebuit să încercăm foarte mult timp ca s-o avem pe Sydney. De fapt, am avut nevoie de un mic ajutor. Pur și simplu, nu rămâneam însărcinată.

Poate că în timp Mel avea să li se alăture, împărtășindu-le secretele ei. Pentru moment, voia doar să le audă pe ale lor.

– Eu și John ne certaserăm foarte tare, spuse Susan. Abia dacă ne mai vorbeam. L-am pus să doarmă pe canapea – era un nemernic! Iar când l-am iertat și l-am lăsat înapoi în pat cu mine, i se cam adunase ceva, chicoti Susan și îi luciră ochii.

– Cel puțin tu ești măritată, se băgă June.

– Povestește-ne de bărbatul tău! spuse Susan.

– Ah, Jack nu e bărbatul meu, spuse ea automat. Totuși, e primul prieten pe care mi l-am făcut în Virgin River. Are un mic bar peste drum de Doc, un loc de întâlnire, dar și restaurant. Nici măcar n-au un meniu – partenerul lui, un tip masiv și înfricoșător pe nume Preacher, care s-a dovedit a fi un înger, gătește un fel la micul dejun, unul la prânz și unul la cină în fiecare zi. Într-o zi ambițioasă, poate că au două feluri – poate ceva rămas din ziua precedentă. Merg pe chestii ieftine, pescuiesc mult și ajută în oraș pe oricine are nevoie. El mi-a reparat cabana unde urma să locuiesc câtă vreme sunt aici.

Femeile nu spuseră nimic o vreme. Apoi Susan zise:

– Scumpo, am impresia că el nu se gândește la tine ca la o prietenă. Ai văzut cum se uită la tine?

Ea îl privi și, ca și cum el i-ar fi simțit privirea, își întoarse ochii spre ea. Blânzi și intenși în același timp.

– Da, spuse Mel. A promis că încetează să facă asta.

– Fetițo, n-aș opri vreodată un bărbat să îmi facă asta! E imposibil să nu știi cât de mult...

– Susan! interveni June. Nu vrem să ne băgăm unde nu ne fierbe oala, Mel.

– June nu vrea să se bage, dar eu, da. Vrei să spui ca el n-a...

Mel simți că îi luară foc obrajii.

– Păi, nu-i ce credeți voi, spuse ea.

June și Susan izbucniră în râs, destul de tare ca să-i facă pe bărbați să se întoarcă de la discuția lor și să se uite spre verandă. Mel râse fără să vrea. Ah, îi lipsise asta: prietenele. Să vorbească despre chestii secrete, intime. Să râdă de slăbiciunile și puterea lor.

– Așa mă gândeam și eu, spuse Susan. Arată ca și cum abia așteaptă să te prindă singură. Și să-ți facă lucruri de neimaginat.

Mel oftă fără să vrea, cu obrajii din ce în ce mai îmbujorați. „Abia așteaptă. Și, ah..."

June luă copilul de la piept și îl puse pe umăr să eructeze. Bărbații se întoarseră toți deodată și se îndreaptară spre verandă, Jim fiind primul.

– Pare că sunt probleme pe aici, spuse el.

Se întinse după copil și preluă sarcina eructației. John se aplecă, punându-și buzele pe fruntea lui Susan și îi dădu o sărutare. Cealaltă mână o mângâie ușor pe burtă.

– Ce faci, scumpo? întrebă el atent.

– Super! Imediat după masă, vreau să mi-l scoți din mine.

El îi dădu berea lui.

– Uite, ia o gură și liniștește-te!

Jack se așeză în spatele lui Mel și îi puse mâna pe umăr. Fără să-și dea seama, ea ridică mâna și i-o strânse.

– O să mă apuc de grătar spuse bătrânul Hudson, străbătând casa.

Se așezară cu toții în jurul unei mese de picnic în curtea din spate. Vorbind despre orașele lor, problemele lor. Mel primi câteva sfaturi de la John despre nașterile acasă – îi spuse că fusese ginecolog înainte să facă al doilea rezidențiat în medicina de familie. Nu avusese nici o naștere acasă, în Sausalito, dar, odată ce sosise în Grace Valley, devenise moașa locală. Îi plăcea spitalul, dar nu putuse convinge toate femeile să-și părăsească locuințele pentru a naște. Apoi spuseră povești despre orașele mici. Râseră și se întunecă prea devreme.

Când Jack și Mel plecau, Mel se folosi de ocazie pentru a vorbi cu June despre copilă – Chloe. Își exprimă îngrijorarea că încă nu primiseră nici o veste de la serviciile sociale.

June se încruntă.

– E adevărat că ținutul e greu de acoperit, dar de obicei sunt destul de buni. Una dintre cele mai bune prietene ale mele e asistentă socială, deși e în ținutul Mendocino. Aș putea să-i explic situația, să văd ce zice.

– Poate că ar trebui. Mai ales dacă ai impresia că e ceva neobișnuit, spuse Mel.

– O s-o fac și o să te sun. Între timp, dacă tu consideri că bebelușul e pacientul tău, poți evalua situația. Vezi dacă poți afla ceva! Doc Mullins e mai isteț decât lasă să se creadă, zise June. E un diavol bătrân și viclean. Află dacă pune ceva la cale!

Mel o îmbrățișă pe June, în vreme ce Jack aștepta la mașină.

– Mulțumesc. Pentru tot. A fost o zi perfectă.

Mergând înapoi spre Virgin River, Mel se pierdu într-una dintre cele mai senine dispoziții pe care le avusese în ultima vreme. Legătura ei cu locul acela se întărise odată cu noile prietenii, dar la asta contribuise în mare măsură faptul că îl acceptaseră pe Jack.

– Ești groaznic de tăcută, observă Jack.

– M-am simțit așa de bine! spuse ea visătoare.

– Și eu. Drăguți oameni prietenii tăi!

– Te-au plăcut și pe tine. Știai că Jim e fost polițist?

– Am auzit asta, da.

– Și John, și Susan au venit aici din oraș acum doi ani. Iar Elmer, bătrânul doctor, e amuzant. Mă bucur mult că am făcut asta.

Merseră într-o tăcere plăcută până când ajunseră în apropiere de Virgin River. Jack spuse:

– Ce vrei să faci în seara asta? La mine acasă?

– Ai fi groaznic de supărat dacă am face pauză o seară?

– Orice vrei tu, Mel. Atâta vreme cât nu-i nimic în neregulă.

– Nu-i nimic în neregulă. De fapt, nu m-am simțit niciodată mai împăcată cu lumea. Mă gândeam doar să mă duc acasă, să-mi spăl mirosul de picnic și să trag un pui de somn bun.

– Depinde de tine. Se întinse peste locul din față și o luă de mână. Întotdeauna depinde de tine.

Îi ridică mâna spre buze și o sărută ușor în palmă.

Trase lângă bar și schimbară locurile ca ea să poată merge acasă. După ce se sărutară de noapte bună, ea îl lăsă acolo și plecă la cabană.

Când intră în luminișul din fața casei, primul lucru pe care îl observă fu un SUV mare și negru parcat în fața cabanei. Șoferul, bărbatul anonim solid, cu șapcă de baseball și părul ondulat care ieșea de dedesubt, stătea rezemat de ușa pasagerului. Când ea opri, el se îndreptă și își băgă degetele mari în buzunarele din față. Ea îl recunoscu imediat – și pe el, și mașina. Era tipul solid care venise la Doc cu câteva săptămâni în urmă. Primul lucru pe care și-l aminti Mel fu „o femeie e însărcinată". Apoi observă arma – un pistol mare cu curele ce țineau tocul prins de coapsă. Dar mâinile nu erau apropiate de el.

Într-un loc ca ăsta, ea nu știa niciodată ce să creadă despre cineva care purta o armă. Dacă ar fi văzut asta în oraș, s-ar fi ferit. Dar aici nu însemna neapărat ceva. Putea să fie prudentă și să fugă, deși încă nu conducea Hummerul așa de bine. În afară de asta, bărbatul deja se apropiase de ea ziua în amiaza mare să întrebe despre o naștere. Opri, ținând farurile îndreptate asupra lui, iar el păru să se îndrepte de spate nerăbdător, îndepărtându-se de SUV. Ea deschise ușa și coborî:

– Ce faci aici?

– Vine copilul, spuse el.

Indiferent de împrejurări, părea că i se întâmplă același lucru ori de câte ori auzea asta – înceta să se gândească

la ea și începea să se concentreze la ce avea de făcut, la mamă și la copil.

– A fost destul de repede, spuse ea.

– Nu. Eu am reacționat mai încet, spuse el. Ea a ținut secret multă vreme și nu mi-am dat seama că era atât de pregătită, atât de... Uite ce e, trebuie să vii cu mine. Să ajuți.

– Dar de ce ești aici? De ce nu te-ai dus în oraș, la cabinetul doctorului? Nici nu aveam de gând să vin acasă în seara asta...

– Din fericire pentru mine, ai venit. Nu puteam merge în oraș, nu puteam risca să vină cineva cu tine sau cineva să-ți spună să nu mergi cu mine. Te rog, hai să mergem!

– Unde?

– Te duc eu, spuse el.

– Nu. Vin eu după tine. Doar să intru să dau un telefon și...

El făcu un pas spre ea.

– Nu putem face asta. Ar fi mai bine pentru noi toți să nu știi exact unde ești. Serios, trebuie să fii doar tu.

– Serios? spuse ea râzând scurt. Te aștepți să urc în mașină cu tine? Fără să te cunosc și să știu unde mergem?

– Da, asta ar fi ideea, spuse el. Ea crede că o să nască singură. Dar aș prefera să vii cu mine, pentru orice eventualitate... Dacă e vreo problemă? Ce zici?

– Îl pot chema pe Doc Mullins, poate că el o să meargă cu tine. N-am obiceiul să urc într-o mașină cu un străin care să mă ducă la o naștere misterioasă...

– Mda, aş vrea eu să fie misterioasă. Aș vrea să nu se întâmple, dar se întâmplă. Nu vreau să am de-a face deloc cu asta, dar nici nu vreau să se întâmple ceva ce se poate preveni. Nu vreau necazuri inutile. Probabil ar trebui să fii acolo. Pentru orice eventualitate.

– E copilul tău? îl întrebă ea.

El ridică din umeri.

– Da. Se poate să fie. Probabil.

– Nici măcar nu știu *dacă va fi* o naștere. N-am văzut-o niciodată pe mamă, spuse Mel. Dacă nu există nici un copil? întrebă ea.

El făcu un pas nesigur spre ea.

– Și dacă e? întrebă el.

Ea se uită în jur. Era evident că, dacă ar fi vrut să-i facă rău, n-ar fi fost nevoit s-o ducă undeva. Nici măcar n-ar fi trebuit să scoată arma. Erau complet izolați. Putea să facă zece pași mici spre ea, s-o pocnească peste față și se termina.

El desfăcu larg brațele.

– Eu doar trebuie să am grijă să nu se afle de acel loc. E un punct de lucru, bine? Nu putem să ne ducem acolo și să se nască odată copilul ăla? Nu glumesc, mă scoate din minți! Spune că a avut dureri toată ziua. Și e sânge.

– Mult sânge?

– Ce înseamnă mult? Nu sunt bălți, dar destul ca să mă facă să mă sui în mașină și să vin să te iau. *Pronto?*

– Ai o armă, arătă spre el. Urăsc armele.

El se frecă pe ceafă.

– Protecție pentru tine, spuse el. Eu sunt doar un afacerist, dar sunt niște nebuni care trăiesc prin păduri. N-o să permit să ți se întâmple ceva, fiindcă mi-ar face viața mult prea complicată. Nu vreau să atragă atenția șerifului. Serios, trebuie să plecăm. Vine un copil! Foarte repede.

– Ah, la dracu'! spuse ea. Nu-mi face asta!

– Ce-ți fac? Te rog! Asta-i tot. Vreau să se nască un copil fără să li se întâmple ceva copilului sau mamei. Pricepi?

– De ce n-ai dus-o la spital? îl întrebă ea.

– Lucrează pentru mine. Și are mandate de arestare. O identifică la spital și merge direct la pușcărie. Nu poți avea grijă de un copil din pușcărie. De aia trebuie să fie așa.

– Uite ce e, ia-o și adu-o în oraș la Doc! O s-o facem acolo și nimeni n-o să pună nici o întrebare despre...

– Iar eu îți spun că nu e *timp!* strigă el. Cu o privire disperată, făcu un pas rugător spre ea, cu brațele întinse și palmele în sus. O să se întâmple în curând și suntem cam la o oră de ea! Poate că nici n-o să ajungem așa cum stau lucrurile!

Ea inspiră adânc.

– Ar trebui să luăm Hummerul.

– Nu se poate, spuse el. Nu pot să las mașina aici, poate vine cineva să te caute și găsește doar mașina mea. Îmi pare rău.

– Să-mi iau geanta, spuse Mel șovăind.

Își luă geanta din Hummer și se urcă în SUV-ul lui. El ținea în mână o eșarfă neagră.

– Ar trebui să te legi la ochi, spuse el.

– Fii serios! răspunse ea. Nu fac asta. Grăbește-te! Dacă a durut-o toată ziua, grăbește-te!

– Pune-ți-o, haide!

– Ca să nu văd ce? Unde mergem? Sunt din L.A., amice. Sunt aici de trei luni și abia dacă pot ajunge până în oraș ziua în amiaza mare pe drumurile astea de munte. E întuneric beznă. Mișcă-te, n-o să pot spune niciodată cuiva unde am mers. Și mai blând: În afară de asta, nici n-aș face-o. Singurul lucru care m-ar determina să fac asta, dacă ar trebui să te găsesc pe tine sau pe ea, ar fi ca să salvez o viață.

– Ce șmecherie e asta? întrebă el.

– Ah, te rog! Acum încetează să mă sperii. Poate că intru în panică și mă arunc din mașină. Atunci unde te-ai mai duce?

El băgă în viteză și plecă de pe alee, îndreptându-se spre est.

– Sper că nu mă minți, să-mi întinzi o cursă. Pentru că, după ce se termină tot, nu trebuie să mă mai vezi. Doar dacă...

– Să-ți întind o cursă? Ea râse. Am venit eu acasă *la tine?* Vrei să se nască bebelușul ăsta singur? îl întrebă ea.

– N-am mai făcut așa ceva până acum, spuse el pe o voce solemnă. Dacă aș fi știut că o să vină un copil, aș fi putut s-o duc undeva. Undeva afară din țară. Dar n-am știut. Doar fă-ți treaba, o să-ți dau bani și o să terminăm. Bine?

– O să terminăm? întrebă ea. Copiii ăștia pe care nimeni nu-i așteaptă? Câteodată durează cam nouăzeci de ani! După travaliu și naștere, sunt lucruri de făcut! Copii de crescut!

– Da, spuse el obosit. Concentrat asupra drumului, întorcea mașina în curbele strânse și accelera la drum drept. Dar porțiunile drepte erau scurte, fiind urmate întotdeauna de alte și alte curbe. Mare parte din timp, vitezometrul arăta cam 32 de kilometri pe oră. El folosea nu numai farurile din față, ci și pe cele montate pe capotă. După o pauză lungă și tăcută, spuse: O să mă îngrijesc de ce o să aibă nevoie. După naștere, când o să poată, are o soră în Nevada unde se poate duce.

– De ce sunt toate astea un secret? întrebă Mel.

Se uită la profilul lui și îl văzu rânjind larg. Pe nas avea o mică ridicătură. Sub cozorocul șepcii, ochii îi sclipiră când zâmbi așa, iar ea observă că, deși era aspru și neîngrijit, părea destul de plăcut.

– Doamne, ești o figură, ştii asta? Las-o baltă, fetițo!

– Cum de ştii unde stau? îl întrebă ea.

El râse.

– Sper că nu-ți închipui că te ascunzi acolo, domnișoară. Pentru că toată lumea ştie unde stă noua moașă.

– Ah, perfect, șopti ea. E chiar perfect.

– O să fie în regulă. Nimeni nu vrea să-ți facă rău. Asta ar aduce doar o mulțime de necazuri pentru o grămadă de lume. Se uită scurt spre ea. Dacă o persoană ca tine e dată dispărută, trei districte întorc pe dos toate dealurile. Face rău afacerii.

– Păi, spuse ea încet, cred că ar trebui să mă simt onorată. Se uită la el. De ce nu mă simt încă onorată?

El ridică din umeri.

– Cred că e ceva nou pentru tine.

– Da, spuse ea. Și încă cum!

Merseră în tăcere un timp pe drumurile de munte, urcând, coborând, ocolind.

– Cum te-ai băgat în încurcătura asta? îl întrebă ea.

El ridică din umeri.

– O chestie din aia. Hai să nu mai vorbim de asta!

– Bine ar fi să fie în regulă! spuse Mel.

– Asta mă gândeam și eu, bine ar fi!

Mel se gândi din nou la tot ajutorul care era disponibil într-un oraș mare – o mulțime de oameni. Nu în cele din urmă, poliția era foarte utilă. Polițiștii parcau tot timpul chiar lângă spital. Acum era doar ea. Înaintea ei fusese doar Doc. Dacă o femeie năștea într-o fundătură și era doar o singură moașă în zonă, care erau opțiunile?

Mel începu să tremure. Dacă ajungeau prea târziu și ceva nu era în regulă, dacă lucrurile luau o întorsătură urâtă?

Nu era sigură de cât timp erau pe drum. Categoric de peste o jumătate de oră. Poate 45 de minute. Omul făcu la stânga pe un drum îngust de pământ ce părea că se termina într-o fundătură. Coborî și împinse ceea ce părea să fie o poartă făcută în întregime din tufișuri și apoi merseră pe un drum cu gropi și denivelări înconjurat de copaci deși. La capătul lui, farurile puternice de pe capotă luminau o clădire mică și o rulotă și mai mică. În interiorul rulotei era lumină.

– Aici e. Ea e înăuntru, spuse el arătând spre mica rulotă.

În clipa aceea, știu și fu uluită că nu înțelesese mai devreme. Ea, care era așa de cinică atunci când venea vorba de partea urâtă a medicinei de oraș, era complet naivă când era vorba de munții aceia frumoși și despre ce credea ea că era viața sănătoasă a micilor orașe. Casa și rulota erau îngropate în spatele copacilor, ascunse de pinii înalți, iar între cele două era un generator.

De aceea era totul secret, de aceea era și o armă pentru protecție – el era cultivator. În plus, de asta angajase să muncească pentru el pe cineva care avea mandat de arestare pentru delicte, singurul ce te putea trimite direct la pușcărie, pentru că doar pe unul ca ăsta îl puteai prinde să stea în pădure și să păzească o recoltă din asta.

– E singură acolo? întrebă Mel.

– Da, răspunse el.

– Atunci, am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să-mi aduci niște lucruri.

– Nu vreau să particip la...

– Mai bine ai face ce îți spun dacă vrei să salvăm situația, spuse ea, iar vocea îi sună mai autoritară decât se simțea în sinea ei.

Se grăbi spre rulotă, deschise ușa, urcă și intră. După cinci pași printr-o mică bucătărie, ajunse în ceea ce trecea drept dormitor, o cușetă pe care o tânără femeie se chinuia sub un cearșaf îmbibat de sânge și fluide.

Mel puse un genunchi pe pat, ridică geanta lângă genunchi și o deschise, lăsă să-i cadă jacheta de pe umeri pe podea, apoi în ea se produse o transformare – din speriată și nesigură deveni hotărâtă și concentrată. Încrezătoare.

– Ușurel, spuse ea încet. Hai să ne uităm! Peste umăr, spuse: Am nevoie de o oală sau de o cratiță mare, de câteva prosoape sau pături cât mai moi pentru copil. O oală de apă caldă pentru spălat. Ah, făcu ea ridicând cearșaful. În regulă, dragă, trebuie să mă ajuți. Respiră așa, o instrui ea, arătându-i în vreme ce își punea mănușile. Nu împinge. Mai multă lumină! strigă ea peste umăr.

Se vedea capul copilului; încă cinci minute și Mel ar fi ratat totul. Îl auzi pe bărbat că se mișca în spatele ei și brusc lângă geantă apăru o oală. Apoi două prosoape și lumina de deasupra capului clipi. Mel se gândi să adauge o lanternă la lucrurile ei din geantă.

Femeia gemu slab și apăru capul copilului.

– Respiră! îi ceru Mel. *Nu* împinge, avem o problemă cu cordonul ombilical.

Încet, încet... Trase încet de cordonul vinețiu ce semăna cu o frânghie, scoțându-l de după gât și eliberând copilul. Nu era în rulotă nici de cinci minute, dar fuseseră cele mai grele cinci minute ale vieții copilului. Își introduse un deget cu mănușă în canalul de naștere și trase ușor copilul spre ea. Camera se umplu de plânsete înainte ca pruncul să fi ieșit complet – plânsetul puternic și sănătos al unui nou-născut. Inima i se ușură, era un bebeluș puternic. Nici măcar nu era necesară aspirarea.

– Ai un fiu, spuse ea încet. Arată minunat! Se uită peste genunchii ridicați ai pacientei și văzu o tânără cam de 25 de ani, cu părul lung și negru, umed de transpirație, ochii negri obosiți, dar lucind și un foarte mic zâmbet pe buze. Mel prinse și tăie cordonul ombilical, înveli copilul și își făcu loc prin spațiul îngust spre capul femeii. Hai să punem copilul la sân, zise ea încet. Apoi mă ocup de placentă.

Femeia se întinse să ia copilul. Mel observă că lângă ea, pe pat, era un coș mare gata să-l primească pe bebeluș.

– Nu e primul tău copil, rosti Mel.

Ea clătină din cap și o lacrimă mare îi alunecă pe obraz în vreme ce-și luă fiul.

– Al treilea, spuse ea în șoaptă. Nu-i am pe ceilalți doi.

Mel îi dădu pe spate părul umed de pe frunte.

– Ai fost singură aici?

– Doar în ultima lună cred. Am fost aici cu cineva, dar el a plecat.

– Te-a părăsit în pădure într-o rulotă și cu o sarcină avansată? întrebă Mel încet, mângâind cu degetul capul perfect al bebelușului. Probabil ai fost așa de speriată! Haide, spuse ea, trăgând-o de tricou. Lasă copilul să se hrănească! Multe lucruri o să se îndrepte.

Copilul molfăi puțin, apoi găsi sfârcul și începu să sugă.

Mel reveni la poziția de dinainte, scoase niște mănuși noi din geantă și începu să maseze uterul. Auzi cum ușa rulotei se închide în spatele ei și se uită peste umăr. Pe bufetul mic din bucătărie văzu un vas cu apă.

Pacienta putu s-o îndrume să găsească anumite lucruri, de la scutece pentru nou-născuți la șervețele sterile. Găsi cearşafuri curate și tampoane, spălă copilul și mama, apoi stătu multă vreme pe marginea patului, ținând copilul în brațe. Pacienta se întinse şi luă mâna lui Mel de câteva ori, strângând-o cu recunoștință, dar nu vorbiră. La o oră după naștere, Mel se uită în frigider. Căută un pahar și îi turnă femeii niște suc. Apoi aduse o sticlă de plastic cu apă lângă pat. Verifică sângerarea pacientei – era normală. Își scoase stetoscopul din geantă şi ascultă inima bebeluşului, apoi pe a mamei. Culoarea era bună, respirația mamei obosite, a copilului dormind mulțumit. Totul era gata.

– Spune-mi ceva, zise Mel. Copilul o să aibă probleme legate de droguri?

Femeia doar clătină din cap, închizând ochii.

– Bine, există un dispensar mic în Virgin River. Eu lucrez cu doctorul de acolo. El n-o să te întrebe despre tine sau despre copil, așa că nu trebuie să te temi de nimic. Îi place să spună că e medic, nu polițist. Dar amândoi ar trebui să fiți consultați pentru a fi siguri că totul e în regulă. Mel își luă jacheta de pe podea. Îți mai pot da ceva? își întrebă pacienta.

Femeia clătină din cap.

– Să bei multe lichide în seara asta, pentru lapte. Apoi ocoli spațiul strâmt spre capul patului și se aplecă, sărutând-o pe frunte. Felicitări! șopti ea. După aceea, șterse cu blândețe două lacrimi de pe obrajii pacientei. Sper ca totul să fie în ordine pentru tine și copil. Ai grijă și fii foarte atentă!

– Mulțumesc, șopti femeia. Dacă n-ai fi venit...

– Șşt! o șușui Mel. Am venit. Și tu ești bine.

Mel își dădu seama, nu pentru prima dată, că nu conta dacă pacienta era profesoară la școala de duminică, o femeie cu o căsnicie fericită, care așteptase ani întregi primul ei copil sau o delincventă încătușată de pat – o naștere punea un mare semn de egalitate între ele. În starea lor de vulnerabilitate, mamele erau mame, iar pasiunea ei era să le îngrijească. Să ajute un bebeluș să vină în siguranță pe lume, iar mama lui să-și desăvârșească experiența sănătoasă și demnă, acesta era singurul lucru ce conta. Chiar dacă asta însemna să se expună unui risc, trebuia să facă tot ce putea. Nu putea controla ce se întâmpla cu mama și copilul după ce pleca de lângă ei, dar, când era chemată pentru asta, nu putea refuza.

Când ieși, șoferul aștepta lângă SUV. Îi deschise ușa pasagerului.

– Sunt bine? întrebă el agitat.

– Se pare că s-au descurcat foarte bine, având în vedere circumstanțele. Bănuiesc că nu locuiești aici cu ei.

El clătină din cap.

– De aia n-am văzut că era însărcinată. Vin pe aici doar câteodată și am avut de-a face mai mult cu bărbatul ei. Cred că el a părăsit-o când...

– Când și-a dat seama că și tu ai avut puțin de-a face cu ea? îi completă Mel fraza. Clătină din cap și se urcă în mașină. Când el fu lângă ea, adăugă: Vreau două lucruri de la tine și, așa după cum văd eu lucrurile, îmi ești dator. Vreau să te duci înapoi în seara asta, să stai cu ei, ca să îi poți duce la spital dacă ceva nu-i în ordine la noapte. Dacă apare o sângerare puternică sau dacă copilul are probleme. Nu intra în panică, păreau să fie bine. Dar, dacă nu vrei să îți asumi riscuri inutile, asta o să faci. Apoi, peste câteva zile, două până la patru, adu-i la dispensar la un control. Doctorul Mullins din Virgin River n-o să pună nici o întrebare. Tot ce mă preocupă pe mine acum e ca ei să fie sănătoși. Se uită la el. O să faci asta?

– Se rezolvă, rosti el.

Ea își rezemă capul de scaun și închise ochii. Acum inima îi bătea repede și tare, dar nu de la teamă, ci de la rapida scădere a nivelului de adrenalină ce urma întotdeauna unei urgențe. O lăsa slăbită, tremurând și cu puțină greață. Dacă situația ar fi fost diferită, s-ar fi simțit chiar mai vioaie decât înainte de naștere. Dar asta fusese plină de complicații.

Când ajunseră în fața cabanei, el îi întinse un teanc de bani.

– Nu vreau banii tăi, spuse ea. Sunt bani din droguri.

– Cum vrei, spuse el, băgând banii în buzunarul din față al jachetei.

Ea se uită la el o clipă.

– Dacă ai fi lăsat-o să nască singură, dacă n-aș fi mers cu tine, copilul ăla n-ar fi... Înțelegi cum e cu cordonul ombilical, da? Înfășurat în jurul gâtului?

– Da. Înțeleg. Mulțumesc.

– A fost cât pe ce să nu vin cu tine. Serios, nu există nici un motiv pentru care să fi avut încredere în tine!

– Da. Ești o fată curajoasă. Încearcă să-mi uiți fața! Pentru binele tău.

– Uite ce e, lucrez în medicină, nu sunt polițist, spuse ea. Apoi scoase un mic hohot de râs. Fusese obișnuită să aibă sprijinul poliției din Los Angeles, dar în seara asta fusese pe cont propriu. Fără vreun sprijin. Iar dacă n-ar fi fost acolo, ar fi fost răspunderea lui Doc, care avea 70 de ani. Îi zise apoi șoferului: Acum ține-ți-o în pantaloni sau folosește protecție, nu mi-ar mai plăcea să am de-a face cu tine vreodată.

El rânji.

– Ce femeie dură ești! Nu-ți face griji! Nu mai vreau să am probleme din astea.

Ea coborî din mașină fără comentarii și merse spre verandă. Când ajunse la ușa din față, el întorsese și ieșise din luminiș. Ea se așeză pe verandă și rămase în întuneric. Sunetele nopții răsunau în jurul ei; greieri, câte o bufniță, vântul șuierând printre pinii înalți.

Își dori doar să intre, să se dezbrace și să se culce, dar era încordată și lipsită de curaj în noaptea aceea. După o clipă, când nu mai auzi motorul SUV-ului, coborî treptele spre Hummer. Merse în oraș și parcă în spatele barului, lângă camioneta lui Jack. Sunetul motorului și al portierei probabil că-l treziseră, pentru că se aprinse o lumină, iar ușa din spate spre camerele lui se deschise. El apăru în ușă cu o lumină slabă în spate, doar în niște jeanși trași pe el la repezeală. Ea merse direct în brațele lui.

– Ce faci aici? întrebă încet, trăgând-o înăuntru și închizând ușa.

– Am mers la un pacient. Un copil. Și n-am vrut să merg acasă. N-am vrut să fiu singură după toate astea. A fost pe muchie de cuțit, Jack!

El își băgă mâna pe sub jacheta ei s-o țină mai aproape.

– A fost totul în regulă?

– Da, spuse ea. Dar n-am avut mult timp la dispoziție. Dacă aș fi întârziat cinci minute... Clătină din cap. Dar am ajuns. Și e un copil frumos.

– Unde? întrebă el, dându-i părul după ureche.

– În cealaltă parte a orașului Clear River, spuse ea amintindu-și ce spusese omul când oprise în fața dispensarului lui Doc.

Într-adevăr, habar n-avea unde merseseră. După ea, s-ar fi putut învârti și în cerc.

– Tremuri, spuse el sărutând-o pe frunte.

– Da, puțin. Relaxarea după experiența trăită. Înclină capul să se uite la el. E în regulă că sunt aici?

– Bineînțeles că este. Mel, ce s-a întâmplat?

– Mama urma să nască singură, dar tatăl a devenit agitat după mine. Se înfioră. Credeam că am avut niște experiențe extraordinare în L.A., spuse ea râzând încet. Dacă mi-ai fi spus acum un an că o să mă duc la o rulotă amărâtă în pădure în toiul nopții să aduc pe lume un copil, ți-aș fi spus că asta nu se va întâmpla în veci.

El îi atinse obrazul cu încheietura degetelor.

– Cine era?

Ea clătină din cap. Dacă i-ar fi spus că habar n-avea, ar fi sărit în sus.

– Nu sunt din partea locului, Jack. El a trecut pe la Doc cu o vreme în urmă, căutând pe cineva care se putea ocupa de o naștere. Nu pot vorbi despre pacienți decât dacă ei sunt de acord, dar pe pacienții ăștia nici măcar nu i-am întrebat. Nu erau căsătoriți. Era singură într-o rulotă amărâtă. E o situație oribilă pentru ea.

„Fac aici, în munți, lucruri pe care nici într-un milion de ani nu credeam că o să le fac. Lucruri îngrozitoare, imposibile, periculoase. Lucruri captivante pe care nimeni altcineva nu le-ar face. Și dacă nu le făcea cineva, ar fi fost un copilaș mort. Posibil și o mamă în situație critică." Își lăsă capul pe pieptul lui Jack și inspiră adânc.

– Te-a chemat el? o întrebă Jack.

La naiba, îi era așa de greu să-l mintă în față la întrebări clare!

– Aștepta la cabană. Dacă aș fi rămas peste noapte aici cu tine, l-aș fi ratat, iar copilul ăla n-ar fi trăit.

– I-ai spus unde să te găsească după program?

Ea clătină din cap înainte de a se gândi cum să răspundă.

– Probabil a întrebat pe cineva, zise ea. Toată lumea din Virgin River știe unde stau. Și poate jumătate din Clear River.

– Dumnezeule! spuse el, strângând-o și mai tare lângă el. Ți-a trecut vreodată prin cap că ai fi putut fi în pericol? o întrebă el.

– Pentru un minut sau două, zise ea. Se uită la el și zâmbi. Nu mă aștept să înțelegi asta, dar se năștea un copil. Și mă bucur că am mers. În afară de asta, n-am avut probleme. Mama a avut.

El lăsă să-i scape o răsuflare ușurată.

- Doamne! Va trebui să stau mai îndeaproape cu ochii pe tine. Îi sărută fruntea. Ceva s-a întâmplat în seara asta. Ceva ce nu-mi spui. Orice o fi fost, să nu se mai întâmple niciodată!

- Putem să mergem în pat, te rog? Chiar am nevoie să mă ții în brațe.

Jack stătea pe veranda barului, legând muște, când un Range Rover negru și cunoscut intră încet în oraș și parcă exact în fața casei lui Doc. El stătea pe scaunul de pe verandă și se uita când șoferul coborî, merse spre ușa pasagerului și o deschise. Din mașină ieși o femeie cu o legăturică în brațe, urcă treptele și intră în dispensar. Inima lui Jack începu să bubuie.

Când femeia intră la Doc, bărbatul merse înapoi la mașină și se sprijini de capotă, cu spatele la Jack. Scoase un cuțitaș și începu să se curețe absent sub unghii. Jack știu că îl văzuse stând acolo pe verandă. Observase tot ce era de observat când intrase în oraș; știa fiecare cale de ieșire, orice amenințare. Azi, venind în oraș cu o femeie și cu un nou-născut, Jack ar fi pus pariu că în mașina aia nu exista nici un fel de marfă de contrabandă, iar dacă avea arme, erau înregistrate. Și numărul de înmatriculare era mânjit cu noroi, așa încât nu putea fi văzut. Ce șmecherie ieftină! Dar Jack și-l aminti: îl ținuse minte de prima dată când tipul ăsta venise în oraș.

Deci nu venise în Virgin River cu ceva timp în urmă să bea ceva. Venise să vadă dacă exista asistență medicală. Mel spusese că nașterea ce o zdruncinase avusese loc în cealaltă parte a orașului Clear River și în orașul ăla nu exista nici doctor, nici dispensar. Grace Valley sau Garberville erau doar puțin mai departe, dar acolo erau mai mulți oameni.

După ceva mai mult de o jumătate de oră, femeia ieși, cu Mel în spatele ei. Femeia se întoarse și îi strânse mâna, iar Mel o strânse de braț, deasupra cotului. Bărbatul o ajută să urce în mașină și ieși încet din oraș.

Jack se ridică și Mel îi întâlni privirea de peste drum. Amândoi erau pe veranda fiecăruia și, chiar de la distanță, ea putu vedea cum pe fața lui încruntarea devenea tot mai pronunțată. Apoi se îndreptă spre ea.

Ea își băgă mâinile în buzunarele jeanșilor în timp ce el se apropia. Când ajunse lângă ea, el puse un picior pe treapta verandei și își sprijini brațele pe genunchiul îndoit, uitându-se în sus spre ea. Încruntarea nu era furioasă, dar categoric era tristă.

– Doc știe ce ai făcut?

Ea clătină din cap.

– Știe că am adus un copil pe lume, dacă asta vrei să zici. Asta fac eu, Jack.

– Trebuie să-mi promiți că n-o să mai faci asta vreodată. Nu pentru unul ca el.

– Îl știi? întrebă ea.

– Nu. Dar a fost în bar și știu ce e. Problema nu e că aduce o femeie la doctor. E faptul că tu ai fost pe terenul lui. Tu ai mers cu el în toiul nopții. Singură. Doar pentru că el spune...

– Nu am fost amenințată, spuse ea. Am fost rugată. Și el a mai fost la dispensar, căutând un doctor, deci nu era complet necunoscut.

– Ascultă-mă, spuse Jack cu hotărâre. Oamenii ăștia n-o să te amenințe la dispensar sau la bar. Le place să nu iasă în evidență. Nu vor să se descindă la recolta lor. Dar acolo, spuse el arătând cu bărbia spre munții din est, se pot întâmpla alte lucruri. Putea decide că ești un pericol pentru afacerea lui și...

– Nu, spuse ea clătinând din cap. N-ar permite să mi se întâmple ceva. *Asta* ar fi o amenințare pentru afacerea lui...

– Așa ți-a spus el? Pentru că nu l-aș crede pe cuvânt. Scutură din cap. Nu poți face asta, Melinda! Nu te poți duce singură în tabăra unui cultivator ilegal.

– Mă îndoiesc că o să mai fie o situație ca asta.

– Promite că nu te mai duci! îi ceru el.

Ea scutură din cap.

- Trebuie să-mi fac meseria, Jack. Dacă nu m-aș fi dus...

- Mel, tu înțelegi ce-ți spun? N-am de gând să te pierd pentru că ești dispusă să riști în mod prostesc. Promite-mi!

Ea își strânse buzele și doar ridică bărbia sfidător.

- Niciodată... niciodată să nu sugerezi că sunt proastă!

- N-aș face asta. Dar trebuie să înțelegi...

- Era datoria mea. Se năștea un copil, chiar așa era, și a trebuit să mă duc pentru că, dacă nu m-aș fi dus, ar fi putut fi dezastruos. Nu era timp de gândire.

- Întotdeauna ai fost așa de încăpățânată? o întrebă el.

- Se năștea un copil. Și pentru mine nu contează cine e femeia sau din ce trăiește.

- Ai fi făcut ceva asemănător în L.A.? întrebă el, ridicând o sprânceană.

Ea se gândi o clipă la felul în care viața i se schimbase de când părăsise L.A. După ce fusese luată de un cultivator ilegal înarmat și adusese pe lume un copil în mijlocul pădurii, n-ar fi trebuit să-și facă bagajele? Să fugă cât o țineau picioarele? Nevrând să mai fie vreodată pusă într-o situație ca asta? În schimb, făcea un inventar în minte cu ce se găsea în frigiderul lui Doc, întrebându-se dacă nu cumva era timpul să ducă niște lucruri în tabăra lui Paulis. Trecuseră cam două săptămâni de când mersese acolo ultima dată.

Deși chiar nu voia să se repete scenariul cu acel cultivator, ceva din experiența asta îi atrăsese atenția. Când plecase din L.A., nu le fusese greu să găsească pe altcineva în locul ei. Erau zece oameni care puteau face ce făcea ea și care să o facă cel puțin la fel de bine. În Virgin River și zona adiacentă erau ea și Doc. Nu mai era nimeni altcineva. Nu existau zile sau săptămâni libere. Și dacă ar fi ezitat destul de mult ca să-l ia și pe Doc cu ea, copilul ar fi murit.

„Am venit aici pentru că am crezut că viața va fi mai simplă, mai ușoară, mai liniștită. Că vor fi mai puține provocări și cu siguranță nimic de temut. Am crezut că o să mă simt mai în siguranță, nu că va trebui să devin mai puternică. Mai curajoasă."

Îi zâmbi.

– În L.A. trimitem paramedici. Vezi vreun paramedic? Sunt în orășelul ăsta despre care tu ai spus că e simplu. Ești un mare mincinos, asta ești...

– Ți-am spus că avem genul nostru de drame. Mel, ar trebui să mă asculți...

– Ăsta e un loc cu adevărat complicat câteodată. Eu o să-mi fac meseria cât mai bine cu putință.

El urcă pe verandă, îi puse un deget sub bărbie și o ridică privind-o în ochi.

– Melinda, începi să devii o adevărată pacoste!

– Da? spuse ea zâmbind. La fel și tu.

capitolul 13

Mel nu-i spuse lui Doc unde se ducea, ci doar că voia să vadă ce făceau vreo doi oameni. El o rugă să se oprească și s-o controleze pe Frannie Butler, o femeie bătrână care locuia singură și avea tensiune ridicată.

– Să te asiguri că are toate pastilele necesare și că le și ia, spuse el și își băgă în gură un antiacid.

– Ar trebui să ai atâtea arsuri la stomac? îl întrebă ea.

– Toți la vârsta mea au atâtea arsuri, răspunse el, ignorând-o.

Mel se ocupă mai întâi de tensiunea lui Frannie, deși nu fu rapid. Treaba cu vizitele la domiciliu în orășele cum era acesta includea ceai, prăjituri și conversație. Era atât un eveniment social, cât și o vizită medicală. Apoi se duse la ranch-ul Anderson. Când ajunse, Buck ieși din șopron cu o lopată în mână și o privire uimită când văzu Hummerul.

- Oho! făcu el. Când a apărut chestia asta?

- Săptămâna trecută, spuse ea. E mai bună de mers pe drumuri de țară decât mica mea pacoste străină, așa cum îi spune Doc.

- Te superi dacă arunc și eu o privire? întrebă el uitându-se pe geam.

- Te rog. Aș vrea s-o controlez puțin pe Chloe. Lilly e înăuntru?

- Da. În bucătărie. Intră, ușa e deschisă.

Și imediat își băgă capul pe ușa șoferului, acaparat de mașină.

Mel se duse în spatele casei. Prin fereastra bucătăriei, putu vedea profilul lui Lilly cum stătea la masa de bucătărie. Ușa era deschisă și doar ușa cu plasă era închisă. Bătu repede de câteva ori, apoi strigă:

- Hei, Lilly!

Deschise ușa. Și rămase încremenită locului.

Lilly, prea târziu de altfel, trase pătura copilului peste sânul descoperit. O alăpta pe Chloe.

Mel înghețase.

- Lilly? spuse ea derutată.

În ochii femeii apărură lacrimi.

- Mel, spuse ea în șoaptă.

Copilul începu imediat să scâncească, iar Lilly încercă s-o liniștească, dar Chloe nu terminase de supt. Obrajii lui Lilly se înroșiră pe loc și se umeziră; mâinile care se jucaseră cu cămașa și țineau copilul tremurau.

- Cum e posibil? întrebă Mel, total nedumerită.

Cel mai mic copil al lui Lilly era mare - nu se putea să aibă lapte la sân. Dar apoi își dădu seama ce se întâmplase. Ah, Dumnezeule! Chloe era copilul lui Lilly! Mel merse încet spre masa de bucătărie și trase un scaun să se așeze pentru că îi tremurau picioarele.

- Știe cineva din familie?

Lilly clătină din cap cu ochii strâns închiși.

- Doar eu și Buck, spuse ea în cele din urmă. Nu eram în toate mințile.

Mel scutură din cap, uluită.

– Lilly. Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

– Credeam că o să vină pentru ea de la district. Și că o s-o vrea cineva imediat. O familie tânără și drăguță care nu putea avea copii. Atunci ar fi avut părinți tineri și eu... Clătină din cap jalnic. Doar că nu credeam că o pot face din nou, spuse ea cutremurată de suspine.

Mel se ridică de pe scaun și merse la ea, luând copilul agitat și încercând să-l liniștească. Lilly își lăsă capul pe masă și plânse în hohote.

– Mi-e așa de rușine! strigă ea. Când se uită din nou la Mel, spuse: Am crescut șase copii. Am petrecut treizeci de ani crescând copii și avem șapte nepoți. Nu-mi puteam imagina încă unul. Așa de târziu în viață.

– N-a fost cineva cu care să poți discuta despre asta? întrebă Mel.

Ea scutură din cap.

– Mel, plânse ea. Oamenii de la țară, oamenii dintr-un orășel știu că odată ce vorbești despre asta... Nu, spuse ea clătinând din cap. Mi-a venit rău când mi-am dat seama că sunt însărcinată. Mi-era rău și o luasem puțin razna.

– Te-ai gândit vreodată să faci avort?

– Da, dar n-am putut. Uite că n-am putut! Nu judec pe nimeni, dar nu mă simțeam în stare.

– Dar ce zici despre adopție? întrebă Mel.

– Nimeni din familia asta, din orașul ăsta la drept vorbind, n-ar înțelege în veci așa ceva. S-ar fi uitat la mine de parcă aș fi omorât-o. Chiar și prietenii mei, femei cumsecade de vârsta mea, care ar înțelege ce simt, n-ar fi acceptat dacă aș fi spus că nu mai vreau să cresc un copil, propriul copil. N-am știut ce să fac.

– Și acum ce intenționezi să faci? întrebă Mel.

– Nu știu, se văită ea. Chiar nu știu.

– Și dacă vin acum de la serviciile sociale? Lilly, poți să renunți la ea?

Ea scutură din cap.

– Nu știu. Nu cred. Ah, Dumnezeule, aș vrea să am o șansă s-o iau de la capăt!

– Lilly, cum ai ascuns sarcina? Cum ai născut singură?

– Nimeni nu-mi dă prea mare atenție – sunt grasă. Buck m-a ajutat. Sărmanul Buck n-a știut decât când aproape că ajunsesem la termen, am ascuns-o și de el. O putem adopta acum?

Mel se așeză din nou, încă legănând copilul. Se uită la Chloe, care își băgase pumnul în gură, vânzolindu-se și foindu-se.

– Nu trebuie s-o adopți, i-ai dat naștere. Dar sunt îngrozitor de îngrijorată pentru tine. Ai abandonat-o. Probabil asta aproape că te-a distrus.

– Am urmărit-o tot timpul. Până când tu și Jack ați ieșit pe verandă. N-aș fi lăsat să i se întâmple ceva. A fost groaznic de greu, dar simțeam că așa trebuie să fac. Pur și simplu, nu știam ce altceva să fac.

– Ah, Lilly! rosti Mel. Nu sunt sigură că ești în regulă. Totul e chiar năucitor. Îi dădu copilul înapoi lui Lilly. Uite, alăptează-ți copilul! Îi e foame.

– Nu știu dacă pot, spuse ea, dar luă copilul. S-ar putea să fiu prea supărată.

– Tu pune-o la sân, ea va face restul, spuse Mel.

Când bebelușul fu din nou la sân, Mel o îmbrățișă pe Lilly și le ținu pe amândouă câteva minute.

– Ce o să faci? întrebă Lilly cu voce tremurândă.

– Dumnezeule, Lilly, nu știu! Înțelegi că doctorii și moașele îți protejează confidențialitatea? Dacă aș fi fost aici când ai descoperit că ești însărcinată, ai fi putut să-mi încredințezi secretul. Ai fi putut avea încredere în Doc sau în doctorul Stone din Grace Valley. Oamenii de la clinica de planificare familială păstrează dosare confidențiale, ar fi ajutat. Dar... Inspiră. Suntem obligați de lege.

– Chiar n-am știut la cine să apelez.

Mel scutură cu tristețe din cap.

– Cred că ai fost așa de speriată!

– N-am trecut prin astfel de dificultăți în viața mea, Mel. Și eu, și Buck am trecut prin momente grele, ținând laolaltă familia și ranch-ul.

– Cum ai ascuns alăptatul de copiii tăi? Presupun că sunt prin preajmă destul de mult. Băieții tăi nu lucrează la fermă cu Buck?

– Dacă e cineva pe aici, îi dau un biberon și o alăptez când suntem singure.

– Chiar dacă plănuiai s-o dai, ai alăptat-o? Nu trebuia să faci asta!

Lilly ridică din umeri.

– Cel puțin atâta lucru să-i dau după ce am făcut ce am făcut. Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău! Pur și simplu nu înțelegi cum e să-ți petreci toată viața crescând copii și apoi să mai aștepți unul când ești bunică. Eu și Buck ne-am chinuit cu banii întreaga noastră căsnicie! Pur și simplu, nu poți înțelege.

– Ah, Lilly! Știu că ești disperată și îngrozită. Îmi pot imagina. Dar n-am de gând să te amăgesc, asta e ceva complicat.

– Dar o să ne ajuți? O s-o ajuți pe Chloe?

– O să fac ce o să pot, dar legile astea... Oftă. O să fac tot ce o să pot, spuse ea blând. O să găsim o cale s-o rezolvăm. Lasă-mă doar să mă gândesc.

Nu mult după aceea, când Mel fu sigură că Lilly se calmase și era în siguranță, plecă. Rămăsese cu ea cam patruzeci de minute, dar Buck încă măsura Hummerul cu ochi lacomi.

– A naibii mașina asta, Mel, spuse el rânjind.

– Buck, mergi în casă și liniștește-o pe soția ta! Când am intrat, ea tocmai o alăpta pe fiica voastră.

– Vai de mine! spuse el.

Pe drumul de întoarcere, Mel își dădu seama că Doc era implicat în asta. De fapt, poate că el asistase la naștere într-un fel. Spusese mereu că mama avea să apară și apăruse. Cu săptămâni în urmă, când Mel îi spusese că Lilly se oferise să ia copilul, ridicase din sprâncene

a mirare. Nu se așteptase să fie Lilly. Nu chemase *niciodată* serviciile sociale. Și, cu toate astea, n-o implicase în complot.

Când ajunse acasă la el, era trecut de ora 16.00, iar ea era destul de montată. Doc consulta un pacient care tușea și horcăia ca un om pe moarte. Trebuia să aștepte. Iar câtă vreme așteptă, începu să fiarbă. Când în cele din urmă omul plecă, cu fundul ciuruit de penicilină și buzunarul plin de pastile, ea îl înfruntă.

– În biroul tău! spuse ea hotărâtă, urmându-l într-acolo.

– Ce te-a făcut să-ți sară țandăra? întrebă el.

– Am fost la familia Anderson. Am dat peste Lilly alăptând copilul.

– Ah, spuse el simplu, șchiopătând în jurul ei ca să se așeze în spatele biroului, lovit evident de o criză de artrită.

Ea își sprijini mâinile de birou și se aplecă spre el.

– N-ai chemat niciodată serviciile sociale.

– N-am văzut să fie nevoie. Mama ei a venit după ea.

– Ce ai de gând să faci legat de certificatul de naștere?

– Păi, când o să mai aranjăm lucrurile puțin, o să-l semnez și o să-i pun data.

– Doc, nu poți să faci așa ceva! Copilul ăla a fost abandonat! Chiar dacă mama lui a venit după el, ar putea să fie considerată o infracțiune!

– Potolește-te! Lilly a fost puțin surescitată, asta-i tot. Acum e bine, am stat cu ochii pe ea.

– Cel puțin ai fi putut să-mi spui!

– Și să te văd cum te pripești? Să însfaci copilul și s-o denunți? Femeia aia era la capătul puterilor. Și s-a dovedit că tot ce avea nevoie era puțin timp să se liniștească, să-și vină în fire.

– Ar fi trebuit să meargă la un doctor.

– Ah, toți copiii lui Lilly erau acasă. Ar fi venit dacă era bolnavă. Dacă Lilly ar fi apărut mai devreme, aș fi insistat s-o consult doar ca să fim siguri. Dar, când a apărut, era evident că se simțea bine.

Mel spumega.

– Nu pot munci așa, spuse ea. Sunt aici să ofer îngrijire medicală bună, solidă, nu să bat pasul pe loc încercând să ghicesc ce mai născocești!

– Cine ți-a cerut? îi aruncă el.

Pentru o clipă, ea fu redusă la tăcere. Apoi spuse:

– Rahat!

Și se întoarse să iasă.

– N-am terminat! urlă el. Unde te duci?

– La o bere! strigă ea.

Când ajunse la Jack, îi fu imposibil să ascundă că era un pachet de nervi, dar nu putea să vorbească despre asta. Merse direct la bar fără să salute pe nimeni.

Jack se uită lung la ea și spuse:

– Ușurel, băiete!

– Bere, spuse ea.

– El o servi și spuse:

– Vrei să vorbești despre asta?

– Îmi pare rău. Nu pot. Bău din berea rece ca gheața. E legat de treabă.

– Probabil e o treabă urâtă. Ești mânioasă foc.

– Și încă cum.

– Pot să fac ceva?

– Doar să nu mă întrebi, pentru că sunt obligată să respect confidențialitatea.

– Trebuie să fie ceva ieșit din comun, spuse el.

Da, ceva ieșit din comun, își spuse ea.

Jack împinse spre ea un plic. Ea se uită la expeditor – era de la clinica din Eureka unde fusese.

– Poate că asta o să te mai binedispună. Sunt sănătos.

Ea zâmbi slab.

– E bine, Jack, spuse ea. Mă gândeam eu că așa o să fie.

– Nu te uiți? întrebă el.

– Nu, spuse ea, clătinând din cap. Am încredere în tine.

El se aplecă și o sărută ușor pe frunte.

- Mersi, ce drăguț! făcu el. Acum stai bosumflată cu berea ta. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva!

Ea începu să se calmeze bând bere. Cam peste o jumătate de oră, Doc Mullins intră în bar și se așeză pe un scaun lângă ea. Ea îl privi, apoi se concentră din nou asupra paharului.

Doc ridică un deget spre Jack, iar el îi puse un whisky în față. Apoi, chibzuit, îi lăsă singuri.

Doc sorbi o dată, apoi încă o dată și spuse:

- Ai dreptate. Nu te pot lăsa pe dinafară dacă o să ajuți să avem grijă de oraș.

Ea se întoarse și se uită la el cu o sprânceană ridicată.

- Tocmai ți-ai cerut scuze?

- Nu chiar, nu. Dar numai de data asta. Ai dreptate. Doar că eu sunt obișnuit să fac treaba singur, asta-i tot. N-am intenționat să fiu nerespectuos.

- Ce o să facem? îl întrebă ea.

- N-o să faci nimic. Asta-i vina mea. Dacă e implicată o procedură de malpraxis, nu vreau să fii implicată. Tu ai fost întotdeauna gata să faci ce e corect. Și eu am vrut la fel, dar am avut alt fel de corectitudine în minte.

- Cred că ar trebui consultată. Pot s-o fac eu sau putem să-i facem o programare la John Stone.

- O să-l sun pe John, spuse Doc sorbind din nou din whisky. Vreau să nu te mai bagi pe moment.

- Și de data asta chiar o să suni?

El se întoarse și se uită la ea, ochi în ochi.

- O să sun.

Mel se concentră la berea ei, care se încălzise și era răsuflată.

- Faci treabă bună, fetițo! spuse el. Devin prea bătrân pentru unele lucruri, în special pentru bebeluși. Se uită la mâinile lui, cu unele degete cocârjate și încheieturile umflate. Încă pot să fac unele treburi, dar mâinile astea bătrâne nu mai sunt bune la femei. Mai bine să ai tu grijă de sănătatea femeii.

Ea se întoarse spre el.

- Mai întâi o jumătate de scuză. Apoi o jumătate de compliment.

- Îți cer scuze, spuse el fără să se uite la ea. Cred că avem nevoie de tine aici.

Ea lasă să-i scape un oftat slab. Știa cât de greu fusese pentru el. Mai inspiră adânc o dată și îl luă pe după umeri. Își lăsă capul spre el.

- Nu face pe drăguțul cu mine, spuse ea.

- Nici o șansă, ripostă el.

Jack n-avea nici o idee ce se petrecuse între Mel și Doc, dar ea îi spuse că avea să se întoarcă la dispensar și să mănânce acolo. Presupuse că aveau de rezolvat niște probleme. Apoi ea promise că avea să se întoarcă la bar înainte să meargă acasă.

Servi destul de multă lume la ora 18.00. Pe la 19.00, mulțimea se subțiase și rămăseseră doar câțiva, când ușa se deschise. Charmaine. Nu mai venise până atunci în Virgin River. El îi spusese că voia să păstreze separate aceste două părți din viața lui. În seara aceea nu era îmbrăcată cu uniforma de chelneriță, așa că intențiile ei erau evidente. Avea niște pantaloni frumoși călcați cu dungă, o bluză albă cu guler îndoit peste un blazer bleumarin. Părul era lăsat pe umeri, avea machiajul strident, dar perfect și tocuri înalte. Îi făcu plăcere să i se amintească faptul că era o femeie frumoasă, în special când nu purta hainele alea strâmte, care atrăgeau atenția spre sânii ei mari. Arăta elegant. Matur.

Se așeză la bar și îi zâmbi.

- M-am gândit să trec pe aici să văd ce mai faci, spuse ea.

- Bine, Char. Tu?

- Grozav.

- Ce-ai zice de ceva de băut? întrebă el.

- Sigur. Da. Un Johnny Walker cu gheață. Fă unul bun!

- S-a făcut. Îi dădu din cel cu eticheta neagră - nu-l avea pe cel cu etichetă albastră. Era prea scump pentru

mușteriii lui obișnuiți. De fapt, nici nu prea servise din eticheta neagră. Și ce te aduce prin zona asta?

– Am vrut să verific. Să văd dacă lucrurile sunt la fel cu tine.

El își lăsă în jos privirea o clipă, dezamăgit. Sperase să nu mai fie nevoie să facă asta încă o dată și cu siguranță nu acolo. Nu era locul potrivit să discute despre relația lor, așa cum fusese ea. Se uită din nou în ochii ei și doar clătină din cap.

– Deci nici o schimbare?

El scutură din cap, sperând s-o poată lăsa baltă.

– Ei bine, spuse ea sorbind o dată. Îmi pare rău să aud asta. Speram că am putea... N-are importanță. Pot spune după fața ta...

– Char, te rog! Nu sunt nici locul, nici momentul potrivit.

– Ia-o încet, Jack! N-o să forțez lucrurile. Încercarea moarte n-are. La urma urmei, ce am avut noi a fost special. Pentru mine, în orice caz.

– Și pentru mine. Îmi pare rău, dar a trebuit să-mi continui viața.

– Deci încă insiști că nu există cineva?

– La vremea aceea nu era. Nu te-am mințit. Nu te-am mințit niciodată. Dar acum...

Chiar când rostea asta, ușa se deschise brusc și intră Mel. Expresia de mai devreme fusese furioasă, dar acum se potolise. Era obosită. Și făcu un gest pe care nu-l mai făcuse până atunci. În loc să sară pe scaun și să ceară o bere, ocoli barul. El îi spuse lui Charmaine:

– Scuză-mă o clipă!

Se duse în întâmpinarea lui Mel la capătul barului.

Mel îl luă imediat de mijloc, lăsându-și capul la pieptul lui. El o îmbrățișă la rândul lui, fiind conștient într-un mod dureros de faptul că Charmaine îl sfredelea cu privirea.

– Azi a fost o zi grea, spuse Mel încet. Eu și Doc am avut o discuție ca de la om la om în legătură cu felul

în care o să colaborăm, dacă o să lucrăm împreună. A fost mai greu decât credeam. M-a secat emoțional.

– Te simți bine? o întrebă el.

– Da, sunt bine. Mi-ai putea da un pahar din Crownul ăla grozav? Am mâncat și promit să nu beau decât unul cu gheață. Și ești bine-venit să mă duci acasă în seara asta. Dacă vrei.

– Glumești? Sunt speriat de moarte să te las să mergi singură acasă. Cine știe ce o să mai faci, în mașina cui te mai urci. O sărută ușor pe frunte și o întoarse ca să meargă spre fața barului. Nu se uită spre Charmaine, pregăti băutura și i-o puse în față lui Mel. Acum era deja pe un scaun chiar la capătul barului. Dă-mi un minut!

– Sigur, spuse ea. Nu te grăbi! Eu vreau doar să mă relaxez.

– Dă-i drumul, zise și merse înapoi la Char.

Expresia din ochii lui Charmaine era plină de durere, dar cel puțin se limpeziseră apele.

– Cred că înțeleg, spuse ea, mai luând o gură din pahar.

El se întinse și o luă de mână.

– Charmaine, nu mințeam. Acum cred că nu mai contează, dar aș vrea să crezi că ți-am spus adevărul. Nu era nimeni altcineva.

– Dar voiai să fie.

El încuviință din cap, neajutorat. Se uită la Mel. Ea îi privea. Expresia ei era nedumerită și nefericită.

– Ei bine, acum înțeleg, spuse Charmaine, trăgându-și mâna dintr-a lui. O să plec. Te las la treburile tale.

Aruncă o bancnotă de 20 de dolari, insultându-și un fost iubit care i-ar fi făcut cinste cu o băutură. Se dădu jos de pe scaunul de la bar și se îndreptă spre ușă. Jack apucă bancnota și se duse spre capătul barului.

– Mel, mă întorc imediat. Stai pe loc!

– Nu te grăbi, rosti ea, dar n-o spuse cu un aer fericit.

Oricum, el o urmă pe Charmaine afară. O strigă, iar ea se opri când ajunse la mașină. Jack se apropie și îi spuse:

- Îmi pare rău că a ieșit așa. Aș fi vrut să fi sunat.

- Sigur că da. Avea ochii umezi, ca și cum avea să înceapă să plângă imediat. Înțeleg acum, spuse ea.

- Nu cred că înțelegi. Asta e... Este foarte recent, spuse el.

- Dar la ea te gândeai?

El trase aer în piept.

- Da.

- O iubești, spuse ea.

El încuviință din cap.

- Ah, da! Și încă cum!

Ea râse surd.

- Mă rog, cine să fi ghicit? Domnul care nu se atașează de nimeni.

- N-am vrut să te induc în eroare, Char. De aceea m-am despărțit de tine, pentru că am știut că, dacă Mel mi-ar fi oferit măcar o jumătate de șansă, aș fi fost cu două femei și n-aș fi vrut să vă fac asta nici uneia din voi. Niciodată n-aș face intenționat...

- Ia-o încet, puiule! E tânără, drăguță, iar tu ești pierdut. Acum știu. Doar voiam să fiu sigură.

El o apucă de mâini, vârându-i cei 20 de dolari într-o palmă.

- Doar nu crezi că te-aș lăsa să plătești băutura în barul meu.

- Băutură din partea casei pentru o fostă iubită? întrebă ea sarcastic.

- Nu, spuse el. Băutură din partea casei pentru o bună prietenă. Se apleacă și o sărută pe frunte. Îmi pare rău dacă te-am făcut să suferi. N-am vrut. Inspiră adânc. Nu m-am așteptat la asta.

Ea oftă.

- Înțeleg, Jack. Mi-e dor de tine, asta-i tot. Sper să meargă bine pentru tine, dar dacă nu...

– Char, dacă n-o să meargă, n-o să mai fac doi bani.

Ea chicoti.

– Bine atunci. O să plec. Noroc, Jack! Se urcă în mașină, dădu înapoi și plecă.

El se uită până când ea nu se mai văzu, apoi intră în bar. Se așeză în spatele barului, uitându-se la Mel.

– Îmi pare rău de asta.

– Cine era?

– O veche prietenă.

– Clear River?

– Da. Doar verifica.

– Mai voia să încerce?

El încuviință din cap.

– I-am spus clar...

– Ce i-ai spus clar? Ei bine, Jack?

– Că nu mai sunt disponibil. Am încercat să fac asta cu blândețe.

Expresia ei se îmblânzi oarecum. Zâmbi vag și îi puse palma pe obraz.

– Mă rog, cred că nu pot să mă plâng de asta. Bunătatea este una dintre cele mai bune trăsături ale tale. Dar spune-mi ceva, cowboy! O să își tot facă apariția pe aici?

– Nu.

– Bine. Nu-mi place concurența.

– Nu există nici una, Melinda. N-a fost niciodată.

– Mai bine să nu fie. Se pare că sunt o femeie foarte egoistă.

– Am terminat cu ea înainte chiar să te fi ținut de mână.

Ea ridică din sprâncene, amuzată.

– Ce optimist ai fost! Ai fi putut rămâne cu buza umflată.

– Un risc pe care am fost dispus să mi-l asum. De fapt, n-am vrut să-mi asum un astfel de risc. Ar fi putut da serios peste cap ce voiam eu. Și eu te voiam pe tine. Îi zâmbi. Ai fost foarte înțelegătoare în privința asta.

– Hei, știu de ce a fost aici! N-aș renunța la tine nici sub amenințarea unei arme. Vrei să mă duci acasă? Să stai peste noapte?

– Da, spuse el zâmbind. Întotdeauna vreau.

– Atunci cere voie de la prietenul tău chel. Vreau să te întreci pe tine însuți în seara asta. Din nou, zise ea, apoi rânji.

Iulie veni însorit și cald, cu câte o ploaie din când în când. Jack stătea afară pe verandă când Rick își făcu apariția la muncă. Venea mai devreme în timpul verii, când nu mergea la școală – câteodată între micul dejun și prânz. Expresia lui specială îl făcu pe Jack să spună:

– Stai așa, partenere! Ce faci?

– Bine, Jack, spuse el.

– Trage un scaun! N-am vrut să te întreb, dar mi-a venit asta în minte. Tu și Liz.

– Da, spuse Ricky, rezemându-se de balustrada verandei în loc să se așeze. Se vede de la distanță, da?

– Ceva se vede. E totul în ordine?

– Da, cred. Inspiră. M-am tot ținut de capul ei să-mi spună dacă suntem bine. Și când în sfârșit a spus că e bine, că nu e însărcinată, i-am zis că sunt de părere că ar trebui s-o lăsăm mai moale. A terminat-o cu mine.

– Au! făcu Jack. Nasol!

– Mă simt al naibii de nasol.

– Cred că ai avut motivele tale.

– Am încercat să-i explic, nu înseamnă că nu-mi place de ea. Chiar îmi place mult de ea. N-o spun doar așa. Și nu e din cauza a ceea ce am făcut.

– Înțeleg, spuse Jack.

– Pot să-ți spun ceva?

– Tu hotărăști.

– Chiar îmi place de fata asta. Poate chiar o iubesc, deși poate sună prea prostesc. Dar se pare că e prea riscant pentru mine și nu vreau să distrug și viața mea, dar și pe a ei din cauza asta. A fost o singură dată, Jack...

Nu m-am așteptat la asta. Cred că e cel mai bine pentru ea și pentru mine să stăm la distanță. Asta mă face să fiu un pămpălău?

Jack simți cum îi apărea un zâmbet pe buze.

– Nu. Asta te face o persoană cu creier.

– Mă simt ca un câine afurisit. Dar, Jack, ce-mi face fata aia! Sfinte Dumnezeule! Cum mă apropii de fata aia, simt că nu mai am nici un pic de creier.

Jack veni mai în față pe scaun, aplecându-se spre Rick.

– O să vină o vreme în care o situație prea riscantă o să-ți vină ca o mănușă, Rick. Dar n-o să mai ai 16 ani. Trebuie să fii deștept. Se pare că ești deștept. Îmi pare rău că tu și fata aveți necazuri cu asta.

– Sper să ai dreptate. Pentru că mă simt ca un rahat. În plus, mi-e așa de dor de ea! Și nu doar asta... Mi-e dor de *ea!*

– Ricky, băiete, ești prea tânăr să fii tată. Îmi pare rău că te face să suferi, dar uneori trebuie să faci ce e greu. Și ea e afurisit de mică pentru a ajunge în situația aia. Cineva trebuie să fie adultul. Faci ce trebuie. Dacă e fata potrivită, o să reziste.

– Nu știu, spuse el, clătinând cu tristețe din cap.

– Lasă fata să mai crească puțin, amice! Poate că o să revii la ea mai târziu.

– Sau poate nu, Jack. Cred că am făcut-o să sufere tare de tot. Poate că n-o să am altă ocazie.

– Fă-ți un serviciu! Nu mai reveni la locul crimei. O să-ți aducă numai belele.

Mel începu să strălucească în lumina verii. Avusese o pacientă în ultimul trimestru cu primul ei copil. Iar primii copii erau așa de distractivi! Perechea asta, spre deosebire de Polly și Darryl și spre deosebire de perechea anonimă și tristă din pădure, încercase o vreme să aibă un copil, așa că erau plini de neliniște și de emoție. Anne și Jeremy Givens aveau până în 30 de ani și erau căsătoriți de opt ani. Tatăl lui Jeremy avea o livadă

întinsă, iar Jeremy și Anne locuiau la țară cu familia extinsă. Copilul avea să vină înainte de strânsul merelor.

Jack și Mel deveniră mai apropiați de June și Jim și de John și Susan. Petreceau mai mult timp în Grace Valley, iar celelalte perechi veniseră în Virgin River de două ori – o dată la cabana lui Mel și o dată la barul lui Jack. La ultima vizită, Susan anunță că nu avea să mai iasă din oraș decât dacă putea folosi drumul cu mașina pe șoseaua plină de hârtoape și șerpuită ca să intre în travaliu. Era gata să pocnească. Jack îi invită pe Jim, Elmer Hudson și pe prietenul lui Elmer, judecătorul Forrest, la pescuit cu Mel și cu Preacher pe Virgin River, iar captura fu bună. O făcu să se simtă aproape fericită că bărbații erau prieteni, așa cum în viața ei apăruseră prietenele.

Având în vedere timpul petrecut cu prietenele ei, Mel devenise ceva mai deschisă, dar nu mult. Recunoscuse că avea o relație cu Jack și că el era cel mai bun lucru care i se întâmplase în Virgin River.

– Se pare că ați fost făcuți unul pentru altul, spuse Susan. La fel ca June și Jim – abia se cunoscuseră și erau ca niște suflete-pereche.

Lui Joey îi spuse:

– Aproape că nu mai dorm singură. Simt că e firesc să-l am aproape. Și, Joey, este așa de bine să nu mai fiu singură!

Nu îndrăznise să-i spună surorii ei că, după ce se dusese la un cultivator de marijuana să aducă pe lume un copil, Jack aproape că n-o mai pierdea din privire. Zâmbi în sinea ei – întotdeauna era o parte pozitivă în orice.

– Mai și dormi? o întrebă Joey.

Mel râse.

– Dorm foarte bine în fiecare noapte. Dar, Joey, spuse ea înfiorându-se, n-am cunoscut niciodată așa ceva. De fiecare dată când mă uit la el, îmi vine să mă dezbrac.

– O meriți, Mel.

– M-a rugat să fac ceva ce m-a făcut să devin puțin stresată – se duce în Sacramento pentru ziua de naștere

a surorii lui mai mici, unde se adună întreaga familie. Și vrea să merg cu el.

– De ce să te simți stresată? M-ai aruncat în fața lui și a mers foarte bine. E nebun după mine, adăugă ea râzând.

– Nu-mi fac griji că n-o să mă placă. Îmi fac griji că ar putea să facă din asta mai mult decât e.

– Ah, spuse Joey. Dai puțin înapoi?

– Nu intenționat, răspunse ea. Dintr-un oarecare motiv, nu mă pot opri să nu mă simt măritată cu altcineva.

– Ah, Mel, haide! Celălalt bărbat, cel cu care simți că încă ești măritată? Nu se va opune. De fapt, dacă se uită acum, probabil e bucuros că ai pe cineva special care să-ți încălzească nopțile.

– Dacă se uită, spuse ea, roșesc.

Jack o convinse. Tot drumul până la Sacramento stătu ca pe ace.

– Nu vreau ca familia ta să creadă că suntem într-o relație serioasă.

– Nu suntem? întrebă el. Tu nu ești?

– Știi că n-am pe altcineva în viața mea, spuse ea. Sunt complet monogamă. Am nevoie doar de timp... Știi...

– La naiba! spuse el râzând. Are sens.

– Ce?

– În toți anii ăștia m-am asigurat că femeia cu care ieșeam știe că nu pot fi prins într-o relație... Există femei în lumea asta, Mel, care ar fi de părere că acum primesc exact ce merit.

– Știi ce vreau să spun. Doar problemele mele...

– Aștept să treacă problemele astea. Și sunt serios în privința asta.

– Ai multă răbdare cu mine, Jack. Și apreciez asta. Doar că vreau să nu-și facă o idee greșită. Și o să dormim în camere separate la tatăl tău.

– Nu, spuse el hotărât. Am peste 40 de ani. Dorm cu tine în fiecare noapte. I-am spus tatălui meu că un dormitor e de ajuns.

Ea oftă adânc. Nervos.

– Bine atunci. Dar n-o s-o facem acasă la tatăl tău.

Și el râse.

Era mult mai cald în iulie în Sacramento decât în Virgin River. Mai cald chiar decât în L.A. în iulie, Sacramento era situat într-o vale și n-avea briza oceanului ca să răcorească pământul.

Sam Sheridan încă locuia în casa unde crescuse cinci copii – o casă spațioasă în stil ranch în suburbii, cu o curte luxuriantă, piscină și o bucătărie mare. Când Mel făcu cunoștință cu el, se uită în ochii unei versiuni mai în vârstă a lui Jack – un bărbat de aceeași înălțime și aceeași constituție, păr cărunt ca oțelul, un zâmbet larg și o strângere puternică de mână. Jack și Sam se îmbrățișară ca frații, bucuroși să fie împreună.

Cei trei petrecură o seară plăcută, cu friptură făcută pe grătarul din spatele casei și cu vin roșu. Bărbații insistară să spele vasele, așa că Mel își luă paharul de vin și se duse să colinde prin casă. Ajunse în ceea ce trecea drept biroul lui Sam sau camera pentru vizitatori. Erau acolo un birou, un TV, un computer, rafturi de cărți și pereți întregi de fotografii și premii. Toate fiicele lui în rochie de mireasă, toate nepoatele, de la vârsta de 5 la 18 ani. Dar nu se gândise că avea să-l vadă pe Jack în acele fotografii. Fotografii pe care nu le văzuse în camera lui – un pușcaș marin cu rânduri de panglici de decorații. Jack și diferitele lui echipe și plutoane, Jack și părinții lui, Jack și generalii. Jack și băieții care veniseră în Virgin River pentru reuniunile lor de Semper Fi. Și cutii de medalii. Nu știa multe despre decorații militare, dar le recunoscu atunci când văzu trei inimi purpurii[1] și stele de argint[2] și de bronz[3].

---

[1] Decorație acordată în numele președintelui SUA militarilor răniți sau decedați în timpul serviciului militar (n.tr.)

[2] A treia cea mai importantă decorație militară pentru merite în luptă (n.tr.)

[3] Decorație acordată militarilor din armata SUA pentru eroism în luptă (n.tr.)

Ea întinse mâna și își trecu încet degetele peste vitrina de sticlă în care erau medaliile. Sam veni în spate și își puse mâinile pe umerii ei.

– E un erou, spuse el încet. În repetate rânduri.

Ea se uită peste umăr spre Sam.

– Nici n-ai zice vorbind cu el, spuse ea.

– Ah, știu. Râse. E modest.

– Tată, spuse Jack intrând în cameră și ștergând un pahar de vin cu un șervet. Ți-am spus să iei de aici prostiile alea!

– Ah, spuse Sam, fără să-l bage în seamă pe fiul său și întorcându-se cu spatele la el, asta e din Furtună în Deșert, îi spuse lui Mel. Și asta din Bosnia. Au fost piloți de luptă căzuți – Jack și unitatea lui au mers într-o zonă periculoasă și i-au extras. A fost împușcat în Afganistan, dar a reușit să-și scoată echipa din calea pericolului. Și asta e din ultimul conflict din Irak – a salvat șase oameni.

– Tată...

– Ai terminat cu vasele, fiule? îl întrebă fără să se întoarcă, ignorându-l pe Jack.

Mel se uită la Sam.

– Crezi că-l deranjează? Amintirile?

– Ah, sunt sigur că unele dintre ele, da. Dar nu l-au deranjat destul încât să nu se întoarcă acolo iar și iar. Poate că l-au alungat, dar s-a oferit voluntar la fiecare antrenament și la fiecare luptă. Băiatului ăstuia i-au acordat medalii mulți generali și un președinte. Era cel mai bun dintre pușcașii marini – și sunt al naibii de mândru de el. Nu vrea să-și țină medaliile la el. Le-ar pune la păstrare. Trebuie să le țin aici în siguranță.

– Nu e mândru de asta? întrebă ea.

Sam se uită la Mel.

– Nu atât de medalii, cât de oameni. Era devotat oamenilor, nu decorațiilor militare. Nu știai asta despre băiatul meu?

- Știam că a fost pușcaș marin. I-am cunoscut pe câțiva dintre prietenii lui. Tipii ăștia, spuse ea arătând spre o fotografie.

- El e lider, Melinda, spuse Sam. Se uită peste umăr și, văzând că fiul lui plecase, adăugă: Are tendința să fie jenat că el a terminat doar liceul în vreme ce surorile lui - și de fapt și bărbații lor - au terminat o facultate, iar unii dintre ei au chiar și masterate. Dar eu cred că omul ăsta a realizat mai mult, a făcut mai mult bine și a salvat mai multe vieți decât mulți bărbați și femei cu mai multă educație. Și dacă îl cunoști, știi că e foarte inteligent. Dacă s-ar fi dus la facultate, ar fi excelat și acolo, dar ăsta a fost drumul lui.

- E așa de delicat, se auzi ea spunând.

- Așa este. L-am văzut cu fiecare dintre nepoatele mele, purtându-se cu ele de parcă erau gata să sară în aer dacă ar fi făcut o mișcare greșită. Dar în luptă nu e delicat. Omul ăsta nu e doar pușcaș marin. E un erou cu multe decorații. Eu și surorile lui suntem plini de admirație.

- Cred că a fost greu pentru dumneavoastră când era pe câmpul de luptă.

- Da. Se uită la poze și la medalii cu o expresie gânditoare. Nu-ți poți imagina cât de mult i-am dus dorul eu și mama lui. Ne-am făcut griji pentru el. Dar el a făcut ce era hotărât să facă. Și a făcut bine. Sam zâmbi. Mai bine ne-am duce înapoi la bucătărie. Devine arțăgos când mă laud.

Când Mel se trezi a doua zi de dimineață, Jack nu era lângă ea. Îl auzi vorbind cu tatăl lui în altă cameră; îi auzi râzând, așa că își făcu duș și se îmbrăcă înainte să li se alăture. Îi găsi în living cu niște acte răspândite pe toată masa.

- Ședință de consiliu? întrebă ea.

- Ceva de genul ăsta, răspunse Sam. Deci, fiule, ți se pare că totul e în regulă?

– Grozav! Ca de obicei. Întinse mâna și i-o strânse pe a tatălui lui. Mulțumesc, tată! Îți sunt recunoscător.

Sam adună hârtiile, le strânse în teanc deasupra unui dosar și ieși.

– Tata a fost broker înainte de a ieși la pensie. Câtă vreme am fost în armată, îi trimiteam bani din când în când. I-a investit pentru mine timp de douăzeci de ani.

– Nu credeam că un pușcaș marin face mulți bani, spuse ea.

– Nu chiar. Ridică din umeri. Dar, dacă nu ești căsătorit și continui să te înrolezi și să mergi la război, există bonusuri, stimulente, alocație de combatant, promovări. Camarazii mei – mare parte din ei – au consumat aceste beneficii pe case, aparate dentare pentru copii, chestii uzuale. Eu am trăit mereu modest și am pus bani deoparte. Tata, spuse el, s-a ocupat de asta pe măsură ce am crescut.

– Deștept om, spuse ea, dar nu vorbea despre Sam.

Jack rânji.

– Credeai că am dat lovitura cu micul bar din Virgin River?

– Mi-am închipuit că nu trebuia. Cu pensia militară și costul redus al vieții...

– Nu. Lăsând asta la o parte, sunt aranjat, spuse el. Dacă barul arde din temelii, tot ce am de făcut este să-l sprijin pe Preacher tot restul vieții. Și mi-ar plăcea să mă asigur că Ricky are parte de educație. Cam asta e. Se întinse și o luă de mână. În rest, am tot ce vreau.

În acea după-amiază apăru și restul familiei în casa Sheridan: patru surori și soții lor, precum și opt nepoate. Când apărea câte o familie pe rând, toți se aruncau spre Jack. Surorile lui alergară spre el, îmbrățișându-l și sărutându-l. Cumnații îl îmbrățișară afectuos. El luă în brațe fiecare nepoată și le îmbrățișă pe toate ca și cum ar fi fost fetele lui, le învârti pe loc, râse cu ele.

Mel nu era sigură la ce să se aştepte în ce le privea. Văzând poza de familie din camera lui, dar şi pe cele din casă, ştia că toţi arătau bine, aveau gene bune. Surorile lui erau foarte diferite una faţă de cealaltă, dar toate erau zvelte, frumoase, deştepte. Donna, cea mai mare, era foarte înaltă, probabil avea 1,80, cu păr scurt cu şuviţe, Jeannie era aproape la fel de înaltă, destul de slabă şi elegantă, Mary urma la înălţime şi poate că avea 1,65, dar era aşa de cochetă şi cu o înfăţişare fragilă, încât cu greu îţi puteai imagina că pilota un avion comercial. Donna şi Jeannie aveau fiecare câte trei fete. Mary avea două. Şi mai era Brie, mezina, care îşi sărbătorea cea de-a treizecea aniversare. Era singura dintre surori care încă nu avea copii. Era cam de aceeaşi înălţime cu Mel, cu păr lung castaniu-deschis, ce îi cădea pe spate până aproape de talie – o minionă care se ocupa cu trimiterea în spatele gratiilor a criminalilor înrăiţi. Şi bărbaţii lor, la fel ca Jack şi Sam, erau masivi, iar nepoatele, toate frumoase.

Surorile lui Jack aduseseră câţiva dintre *prietenii* apropiaţi ai lui Mel – Ralph Lauren, Lilly Pulitzer, Michael Kors şi Coach. Fiecare avea un evident bun-gust, dar mai limpede decât bunul-gust într-ale modei erau căldura şi umorul lor. Toate fură încântate s-o cunoască pe Mel, ocolind mâna întinsă şi îmbrăţişând-o. Era o familie foarte afectuoasă, apreciind contactul fizic. De fiecare dată când Mel îi arunca o privire lui Jack, el era cu mâna după gâtul unei surori sau al unei nepoate, sărutându-le des pe cap sau pe obraji. La fel de des o căuta pe Mel şi o lua posesiv pe după umeri sau mijloc. Şi, spre surprinderea ei, la fel făcea Sam, ca şi cum erau apropiaţi de ani întregi.

Tot ce dorise Brie de ziua ei fusese să aibă toată familia laolaltă şi pe fratele ei acasă.

– Nu e aşa de departe, spuse Mel. Nu-l vezi des?

– Nu destul de des, răspunse Brie. Jack a fost plecat timp de douăzeci şi trei de ani. De când avea 17 ani.

Fu o zi zgomotoasă, plină de râsete și mâncare bună. Sam se îngriji de carne, în vreme ce surorile aduseră garnituri delicioase. După masă, copiii plecară să se uite la DVD-uri pe un ecran mare sau să sară în piscina din curtea din spate ori să joace jocuri video pe computerul bunicului. Rămăseseră doar adulții în jurul meselor din grădină și spuseră povești despre Jack, care aproape îl făcură să roșească.

– Îți aduci aminte, tată, când ai dat patul lui Jack și aveai de gând să-l surprinzi cu unul nou, mai mare, pentru că crescuse așa de înalt? Și greu?

Se auziră râsete din toate părțile. Mel era singura care nu cunoștea povestea asta. Un prieten de familie voia patul pentru unul dintre copiii lui mai mici. Era un membru respectabil al Consiliului de părinți și profesori...

– O spui de parcă era un pastor afurisit, protestă Jack.

– Iar când au scos salteaua, a fost expusă în văzul lumii biblioteca privată a lui Jack, spuse Donna și toți hohotiră.

– Crescusem fete, zise Sam. Uitasem cu desăvârșire ce făceau băieții când se presupunea că își fac temele.

– Cel puțin erau reviste cu fete decente, bune, nu poze cu femei în sutiene din cataloagele Sears, spuse Jack apărându-se. Femei frumoase, goale, pe bune!

– Hai noroc! intonară cumnații lui.

– Știi, spuse Mel, am observat că există doar o baie în casa asta în afară de baia principală...

Imediat izbucniră zgomote – strigăte, râsete, fluierături, răutăți.

– Obișnuiam să ne certăm cel mai mult pe baia aia, spuse una dintre femei.

– Eu nu mă băgam, insistă Jack.

– Tu erai cel mai *rău!* fu el acuzat.

– Iar când intra în baie, stătea acolo cu orele! Nu renunța decât când se termina toată apa caldă.

– Mama a trebuit să-i dea un ceas la duș, ca și restul să se poată spăla. Bineînțeles că îl ignora. Și mama spunea:

„Haide, haide, știu că Jack încearcă!“ Pentru că Jack era preferatul ei.

– Începusem să fac duș noaptea, era singura posibilitate, spuse Donna.

– Că tot a venit vorba de nopți, știți ce ne făcea noaptea? Eu și Mary dormeam în aceeași cameră, care era plină până în tavan cu lucrurile noastre. Jack și unul dintre prietenii noștri obișnuiau să se furișeze când dormeam și să ne lege sfori de degetele de la mâini și de la picioare, pe care le legau de lucrurile din cameră, așa încât, când ne întorceam în somn, totul se prăbușea în jurul nostru!

– Asta nu-i nimic, spuse Jeannie. Eu obișnuiam să vin acasă de la școală și îmi găseam toate animăluțele de pluș cu ștreanguri de gât, atârnând de baldachinul patului!

– Vorbesc de parcă nu mi-ar fi făcut niciodată nimic, spuse Jack.

– Îți aduci aminte când eram toți cinci în living, iar mama a intrat în cameră cu o grămadă de prezervative în mână și a spus: „Ghici ce am găsit plutind în mașina de spălat! Jack, presupun ca astea sunt ale tale“.

Izbucni un râset sălbatic, iar Jack se enervă.

– Da, dar nu erau ale mele, nu-i așa? Pentru că ale mele erau exact unde le lăsasem. O suspectez pe Donna!

– Eram o feministă, declară Donna.

– Mama n-ar fi crezut niciodată asta. Donna era lumina ochilor ei.

– Donna își făcea de cap!

– Nu pot să aud poveștile astea, spuse Sam ridicându-se și mergând să-și ia o bere, făcându-i pe toți să râdă.

– E în regulă, tată, strigă Donna. Nu mai am nevoie de anticoncepționale.

Când veni vremea să strângă, iar soarele apusese, bărbații plecară și trei dintre surori insistară ca sărbătorita și musafira să se relaxeze în vreme ce ele strângeau.

Mel rămase cu Brie. Se așezară la masă în grădină, la lumina lumânărilor.

– Fratele meu n-a mai adus o femeie acasă până acum, spuse Brie.

– După ce l-am văzut cu familia lui, cu toate femeile astea, e greu de imaginat. Se simte perfect confortabil cu femeile. Ar fi trebuit să se căsătorească cu ani în urmă. Ar fi trebuit să aibă o familie mare până acum, spuse Mel.

– Nu s-a întâmplat, rosti Brie. De vină e armata.

– Când l-am cunoscut, l-am întrebat dacă a fost vreodată însurat și el a zis: „Am fost însurat cu pușcașii marini și a fost o pacoste". Brie râse. L-ați vizitat în Virgin River? întrebă Mel.

– Nu toți deodată, spuse el. Dar toți am fost acolo la un moment dat. Băieților le place să pescuiască împreună cu Jack și Preacher. Tata merge acolo și stă câteva săptămâni – îi place micul bar al lui Jack.

– Jack pare să-și fi găsit locul, acolo unde se simte fericit, spuse Mel. Eu sunt acolo de ceva mai mult de patru luni și m-am adaptat mai greu. Sunt obișnuită cu medicina într-un oraș mare, unde poți obține orice vrei și repede. Aici e cu totul altceva. Și a trebuit să merg cu mașina două ore ca să mă tund și să-mi fac șuvițe.

– Ce te-a făcut să alegi Virgin River? o întrebă Brie.

– Hm... Reversul medaliei cu medicina într-un oraș mare – mă săturasem de haos și delicte. Așa cum i-am spus lui Jack, am plecat de la Urgențe nu doar pentru că mă simțeam atrasă de activitatea de moașă, ci și deoarece credeam că pot scăpa de realitatea ca jumătate din pacienții mei să fie aduși de poliție. Și ghici ce? Prima femeie pe care am ajutat-o să nască avea mai multe mandate de arestare și fusese arestată când intrase în travaliu. Era încătușată de pat când am examinat-o înainte de naștere. Chicoti. Căutam ceva mai mic și mai simplu. Râse. Mai mic da, dar mai simplu? Orașele mici precum Virgin River au propriile provocări.

– Cum ar fi?

– De exemplu, ce zici de urcarea unui pacient în stare critică în spatele unei camionete și de coborât muntele în viteză, să-i salvăm viața, încercând s-o ducem la spital înainte să facă stop cardiac? Ce dor mi se făcuse de urgențe în ziua aia! Și e mereu aventura de a ți se solicita serviciile de către un cultivator de droguri masiv și înarmat în toiul nopții... Ah, dacă îi spui lui Jack versiunea asta a poveștii, va face o scenă!

Brie râse.

– Nu știe?

– Nu știe câteva amănunte. Oricum era foarte supărat că am mers singură într-un loc necunoscut cu un bărbat practic necunoscut.

– Sfinte Dumnezeule!

– Da, mă rog, am făcut un lucru bun. Au fost complicații cu nașterea. Dar nu cred că îl va înveseli prea tare pe Jack. Ridică din umeri. Jack e protector. Cu toți.

– Tu ți-ai găsit locul? întrebă Brie.

– Eu cam duc dorul unei raite la Nordstrom, spuse Mel. Nu mi-ar displăcea nici un tratament cosmetic și un epilat pe picioare. Pe de altă parte, nu mi-am dat seama că mă pot obișnui cu atât de puțin. Atât de simplu. E ceva în asta... E eliberator într-un fel. Și, fără discuție, e minunat. Câteodată, e așa de liniște că îți țiuie urechile. Dar, când am ajuns prima dată acolo, credeam că am dat-o în bară rău de tot – era mult mai necizelat și izolat decât mă așteptam. Drumurile de munte mă înspăimântau, iar eu și Doc ne-am descurcat în dispensarul ăla cu cel mai rudimentar echipament. Cabana care mi se promisese gratis timp de un an era oribilă. De fapt, în prima mea dimineață acolo, veranda s-a prăbușit și m-a aruncat într-o baltă înghețată adâncă și plină de noroi. Cabana era așa de murdară, încât eram pe cale s-o șterg din oraș – să-mi salvez viața – când o urgență medicală m-a oprit și am rămas fără tragere de inimă câteva zile, ceea ce s-a transformat în câteva săptămâni.

– Până la urmă, în câteva luni... observă Brie.

– Câtă vreme am stat acasă la Doc, Jack a renovat cabana fără să-l fi rugat, spuse Mel. Apoi a intervenit prima naștere și mi-am dat seama că ar trebui să dau o șansă acelui loc. Există ceva legat de o naștere reușită într-un loc cum e Virgin River, fără sprijin, fără anestezie... Doar eu și mama... E de nedescris.

– Și mai e Jack, spuse Brie.

– Jack, repetă Mel. Nu știu dacă am cunoscut vreodată un om mai drăguț, mai puternic, mai generos. Fratele tău e minunat, Brie! E uimitor. Toți din Virgin River îl iubesc.

– Fratele meu e îndrăgostit de *tine*, spuse Brie.

Mel n-ar fi trebuit să fie șocată. Deși el nu rostise cuvintele acelea, ea deja știa. Simțea. La început, credea că era doar un iubit extraordinar, dar curând își dăduse seama că n-ar fi putut-o atinge în felul acela fără o implicare emoțională, la fel ca una fizică. Îi dăduse tot ce avea – și nu doar în dormitor. Se gândi să-i spună lui Brie: „Sunt văduvă de puțină vreme. Am nevoie de timp să digerez asta. Încă nu mă simt liberă – liberă să accept iubirea altui bărbat". I se înroșiră obrajii și nu spuse nimic.

– Îmi dau seama că sunt părtinitoare, dar, când un bărbat ca Jack iubește o femeie, e o mare onoare.

– Sunt de acord, spuse Mel încet.

Mai târziu în întunericul nopții, când el o ținea în brațe în patul din casa tatălui său, ea spuse:

– Ai cea mai minunată familie.

– Și ei te iubesc.

– A fost atât de distractiv să vă văd așa pe toți! Sunt nemiloși, nu mai ai nici un secret! zise și râse.

– Ți-am spus. Fără îndurare.

– Dar ce distracție să ai tot trecutul ăla, toate poveștile alea nostime!

– Ah! V-am ascultat pe tine și pe Joey timp de câteva zile. N-ai dus lipsă de așa ceva. O sărută pe gât. Mă bucur că te-ai distrat. Știam că așa o să faci.

Îi sărută din nou gâtul, mușcând-o.

– Surorile tale sunt așa de aranjate, spuse ea. Foarte elegante, foarte istețe. Obișnuiam și eu să mă îmbrac așa înainte să mă mut într-un loc unde ești prea elegant dacă ai pe tine niște jeanși buni. Ar fi trebuit să-mi vezi dulapul în L.A. – era uriaș și dădea pe-afară!

El îi trase tricoul în sus și peste cap.

– Îmi place ce ai pe tine acum. De fapt, găsesc că ești prea îmbrăcată cu tanga ăștia.

– Jack, am crezut că am decis că n-o s-o facem în casa tatălui tău...

– Nu, tu ai spus că n-o s-o facem. Îi dădu jos chiloții. Mă gândesc să caut din nou punctul ăla G...

– Ah, Dumnezeule! spuse ea cedând. N-ar trebui. Știi cum ajungem să...

El se ridică deasupra ei și râse.

– Vrei să-ți caut niște ciorapi să-i bagi în gură?

Susan Stone aduse pe lume băiețelul în august – un copil robust de 3,6 kilograme. Merse la Valley Hospital, născu în siguranță și ajunse acasă în Grace Valley în 48 de ore. Mel intenționa s-o lase puțin singură cu copilul, dar atât John, cât și June sunară și o invitară să vină duminică după-amiază, copilul neavând încă o săptămână.

Veni și Jack. Aduse bere și trabucuri.

Susan arăta foarte bine pentru o femeie care tocmai născuse, dar rămase pe canapea cu pătuțul în apropiere și îi lăsă pe prietenii ei să se agite pe lângă ea. Într-o manieră tipic rurală, femeile aduseră de mâncare, ca proaspeții părinți să nu trebuiască să se ocupe de gătit. Mel fu surprinsă să vadă o atmosferă de sărbătoare și de casă deschisă atât de devreme după o naștere.

Mai era acolo o pereche: o femeie cu sarcină avansată, Julianna Dickson, și soțul ei, Mike. John o luă pe după umeri pe Julianna și îi spuse lui Mel:

- Asta e de legendă - nu poate niciodată să aștepte doctorul. Eu și June am reușit să fim de față la una dintre nașterile ei - la ultimul ei copil - și a fost noroc chior. Naște cam la cincisprezece minute după ce se anunță. Ăsta e numărul șase. O s-o internăm mâine și o să-i provocăm nașterea.

- Să nu te audă copilul că spui asta, zise Julianna. Știi ce se întâmplă.

- Poate mergem direct acolo acum?

- Poate te legi de mine și îmi ții o mână pe stomac?

Femeile se adunară în living în jurul lui Susan cu căni de cafea și prăjituri. John luă copilul din pătuț să se laude cu el. Pentru că Jim îl avea deja în brațe pe Jamie, John îi întinse copilul lui Jack. Și el îl acceptă cu plăcere, bucuros. Îi gânguri bebelușului.

Mel se uită la el cu o privire caldă.

- Te pricepi destul de bine ca burlac, spuse laudativ John.

- Nepoatele, spuse el.

- Opt la număr, adăugă Mel.

Jack îl legănă și copilul scoase un țipăt puternic.

- Bănuiesc că nu ești chiar așa de bun, spuse John.

- Jack s-a descurcat bine. E flămând, spuse Susan, întinzându-se după copil.

- În regulă, o să urmeze alăptatul, spuse John. Ar trebui să ne găsim ceva de făcut.

Jack scoase trabucurile din buzunarul de la piept și imediat se auzi un murmur apreciativ. Jim i-l dădu pe Jamie lui June și lăsă femeile și copiii în casă, ieșind la răsfăț.

- O să miroasă, spuse Julianna.

- Ca naiba, încuviință June.

– Cel puțin nu ne mai bat la cap. Susan puse nou-născutul la sân și Mel se uită cu jind. Mel, spuse ea, cum a fost în Sacramento? Cu familia lui Jack?

– Ah, sunt fantastici, spuse ea, revenindu-și. Patru surori care spun toate secretele pe care el și-ar fi dorit să le țină pentru el și opt nepoate, toate frumoase și îndrăgostite de unchiul lor, Jack. A fost încântător. Deci, Susan, cum a fost travaliul tău? Cu dureri de șale, așa cum ai prezis?

– Epidurală, spuse ea rânjind. O nimica toată.

– Eu n-am avut niciodată timp pentru una din alea, spuse Julianna cumva melancolică, trecându-și o mână peste pântecul umflat.

– Tu și Julianna aveți aproape același soroc, observă Mel.

Ele râseră.

– Poate că am neglijat să menționez: cearta măreață pe care am avut-o cu John înainte de această mică sarcină s-a întâmplat la o seară de jucat cărți cu Julianna și Mike.

– Amândouă eram așa de furioase pe soții noștri, iar amândoi au fost izgoniți. Se pare că i-am primit înapoi în pat cam în același timp. Alte râsete. Julianna își frecă pântecul umflat. Tot vreau să nu mai fac asta...

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? voi Mel să știe.

– Ca să n-o mai lungim, au băut câteva beri și au început să discute despre femeile care muncesc. Eu voiam să lucrez împreună cu John și June la dispensar, dar John mă voia acasă, să-mi văd de treabă și să fac curățenie în casă. Și să mă asigur că îi pun pe masă una dintre mâncărurile alea sănătoase de la țară când vine acasă. Uite ce e, eu provin dintr-o parte de lume unde o salată cu niște aripioare de pui sunt o cină delicioasă!

– Mike, pe de altă parte, credea că e minunat că eu *nu* lucram. Cu cinci copii și o casă de îngrijit, spuse Julianna.

– Oh, făcu Mel.

– Au fost supuși la suferințe binemeritate, se băgă June. Fără discuții, fără sex. Disciplina perfectă pentru idioți.

– Cum s-a terminat? întrebă Mel.

– Păi, când nu sunt în nouă luni sau lăuză și alăptez, mă ocup de dispensar.

– Și chiar foarte bine.

– Dar un efect secundar a fost... Mă rog, după cum bine vezi, am fost lăsate însărcinate. Poate că nu vrei să bei apă de pe aici, o sfătui Susan.

– Fără glumă, zise June, proptindu-l pe Jamie pe umăr.

„Am băut apa", aproape că rosti Mel.

După ce termină de alăptat, Susan îi dădu copilul lui Mel. Ea zâmbi recunoscătoare și luă bebelușul. Fața lui rotundă și rozalie era mulțumită în somn; scotea mici sunete de bebeluș.

Femeile vorbiră despre travaliu, despre bărbații lor și o introduseră foarte bine pe Mel în discuții cu întrebări despre experiențele ei ca moașă. June merse la bucătărie să ia ibricul de cafea și le umplu cănile în vreme ce Mel îl giugiulea fericită pe nou-născut. O dureau sânii când îl ținea în brațe. „Hormonii sunt uimitori", se trezi gândindu-se.

Pe drumul de întoarcere în Virgin River, Jack spuse:

– Prietenii tăi dau petreceri foarte drăguțe.

– Nu-i așa? răspunse ea întinzându-se să-i ia mâna.

– Toți copiii ăia, spuse Jack, sunt peste tot unde te uiți.

– Peste tot.

Opri în fața cabanei.

– O să dau jos mirosul de trabuc, spuse el.

– Mulțumesc, răspunse ea. De fapt mi-e cam greață de la el.

– Îmi pare rău, scumpo. Nu mi-am dat seama.

– Nu-i nimic. Dar aș fi bucuroasă să-ți cedez dușul. Și ne vedem în pat. Mă simt brusc istovită.

*

De dimineață, Mel tocmai oprea în fața dispensarului când pe locul de lângă ea parcă o camionetă veche. Îl recunoscu imediat pe bărbat: Calvin. Nu-l mai văzuse de când îi tratase rănile de pe față. Sări din camionetă când ea se dădu jos din Hummer. Mâinile îi erau băgate în buzunare și părea că vibra de nervi. Dintr-odată, ea își dădu seama: bărbatul care o luase să aducă pe lume copilul în pădure, și el cultivator, nu păruse să fie drogat. Tipul ăsta era drogat. N-ar fi mers niciodată într-o camionetă în toiul nopții cu Calvin – indiferent că era sau nu un copil la mijloc. Mai înțelese că fără nici un fel de plan putea să sufere dacă refuza o astfel de solicitare din partea lui Calvin. Era destul de înspăimântător și clar instabil.

Înainte de a-i putea vorbi, el spuse:

– Am nevoie de ceva. Dureri de spate.

– Ce ai nevoie? întrebă ea calmă, foarte experimentată în gestionarea unei discuții cu un tip ca acesta în oraș.

– Pilule de durere. Îmi trebuie ceva pentru durere. Fentanyl, poate OxiContin. Morfină. Ceva.

– Te-ai rănit la spate? întrebă ea, încercând să-i evite privirea în timp ce se îndrepta spre veranda lui Doc. El tresărea și se smucea și, fiind în picioare, nu așezat pe un scaun, ea își dădu seama cât era de înalt. Avea aproape 1,80 și era lat în umeri. Era clar că pe ce pusese mâna nu era antidepresiv. Poate metamfetamină, așa cum bănuise mai devreme Doc. Voia un narcotic ca să-l potolească. Iarba din grădina lui probabil nu-l ajuta.

– Am căzut într-o râpă. Poate că mi-am rupt ceva. O să fie în ordine, dar am nevoie de niște pastile.

– Bine. Trebuie să te vadă Doc, spuse ea.

Își mișcă nervos picioarele. Scoase o mână din buzunar și o apucă de mânecă, iar ea se smuci să scape.

Jack, venind de la cabană, mersese în spatele ei și abia intrase în oraș când Calvin făcu acea mișcare. Iar pentru o secundă, ei aproape că îi păru rău de el. Jack acceleră,

oprindu-se cu un scârțâit de frâne la câțiva centimetri de veranda lui Doc și ieși din camionetă într-o fracțiune de secundă.

– Pleacă de lângă ea! strigă el.

Tipul se dădu înapoi, dar numai puțin. Apoi se uită la Mel.

– Am nevoie de ceva pentru durerea de spate, spuse el.

Jack băgă mâna în mașină și luă pușca. Privirea lui era înspăimântătoare.

– Sunt în regulă, îi spuse ea lui Jack. Apoi spre bărbatul agitat: Eu nu prescriu genul de medicamente pe care le cauți. Lăsăm asta în seama doctorului. Iar el o să vrea, fără îndoială, o radiografie.

Tipul se uită la ea, apoi rânji prostesc.

– N-aveți aparat de radiografii.

– E unul la Valley Hospital, zise ea.

Jack scoase pușca din rastel și o ținu lângă el un moment. Apoi închise ușa mașinii cu piciorul și veni pe verandă lângă Mel. O luă de umeri și o trase lângă el.

– Vrei să-l vezi pe doctor? îl întrebă pe Calvin cu pușca în mână.

– Hei, omule, râse el nervos. Care-i treaba cu tine? Se dădu înapoi cu mâinile ridicate și palmele spre Jack. Ia-o ușor! O să merg în Valley, spuse el.

Sări de pe verandă fără a se mai osteni cu scările. „Trebuia să aibă dureri de spate“, se gândi ea. Urcă în furgoneta veche, o porni, băgă în viteză și plecă. Dar nu merse spre Valley, ci se duse înapoi în pădure.

– Îl cunoști? întrebă Jack.

– A fost în tabăra aia unde am fost eu și Doc cu câteva luni în urmă. Când ai păzit copilul pentru noi. Îți amintești?

– La Paulis?

– Da. A trebuit să faci asta? întrebă Mel. N-a făcut nimic amenințător.

Jack se uită după camioneta care se îndepărta.

– Mda, spuse el. A trebuit. Omul ăsta nu-i în regulă. Nu-i deloc în regulă.

capitolul 14

În fiecare august, înainte de începerea școlii, familia Anderson era gazda unui uriaș picnic de vară târzie la ranch-ul lor. Își făceau apariția toți cunoscuții din Virgin River, dar și unii din orașele învecinate. Buck avea un cort uriaș de pânză pe care îl înălța pe pajiștea de lângă țarc, se amenajau grătare, oamenii aduceau mese și scaune. Familia Bristol își aducea caii în miniatură și organiza curse de ponei. Jack dona întotdeauna câteva butoaie de bere, în vreme ce Preacher făcea una din cele mai bune salate de cartofi într-un vas așa de mare, încât părea că putea hrăni o întreagă națiune din lumea a treia. Erau butoaie de limonadă și ceai rece, cutii cu gheață pline de răcoritoare, iar după-amiază se scoteau mașinile de înghețată din camionete și SUV-uri și începea învârtirea manuală.

Podeaua șopronului era măturată și o mică trupă era programată pentru dans country. Copiii mișunau peste tot, alergând de la un capăt la altul al ranch-ului, de la țarc la hambarul cu fân.

Mel abia aștepta picnicul, având astfel ocazia s-o ia în brațe pe Chloe pentru o vreme și să facă și ceva ce nu făcuse: să cunoască restul familiei Anderson. Îi văzuse în treacăt pe doi dintre cei trei fii care lucrau la ranch cu Buck și pe una dintre fete care venise la Doc pentru un examen prenatal, dar altfel nu-i cunoștea.

Dar era pe cale să-i cunoască. Fiecare din ei, fiii, fetele, soții lor și copiii, o salutară ca pe cea care le-o dăruise pe Chloe. Copilul fu trecut de la un Anderson la altul, legănat, aruncat în aer, sărutat și gâdilat. Chiar și cei mici – cei șapte nepoți ai lui Lilly și Buck – alergară la Chloe s-o îmbrățișeze ca și cum era cel mai nou cățeluș

al lor. Buck era destul de ocupat la șopron și grătare, dar din când în când era lângă mesele de picnic sau cu mâncare și îl vedea cum o ținea confortabil pe Chloe pe șold.

Familia Anderson era formată din oameni modești, adevărați, cu multă iubire în inimă. La fel ca Lilly: dulce, grijulie și blândă. Soarele începuse să coboare în după-amiaza târzie când Jack o găsi pe Mel stând pe leagănul de pe verandă cu copilul, dându-i biberonul. El se așeză alături și se jucă absent cu buclele negre ale lui Chloe.

– Se pare că îi merge bine aici, spuse el.

– Așa și trebuie, spuse Mel. E acasă la ea. Și simți o mare satisfacție că era adevărul adevărat.

– Aș vrea să te învârtesc prin șopron puțin, spuse el aplecându-se peste capul copilului și sărutând-o.

– Încă o surpriză. Dansezi?

– Cred că ar fi ceva cam optimist, spuse el. O să fac altceva. O să încerc să nu te rănesc.

Lilly ieși din casă, ștergându-și mâinile de șorț.

– Gata, Mel, lasă-mă să ți-o iau! O s-o culc.

Mel se ridică în picioare cu copila în brațe și intră în casă, iar Lilly o urmă. Se întoarse și i-o puse în brațe. Apoi se aplecă și o sărută pe obraz.

– Ai o familie minunată, spuse Mel. Cred că o să găsești momentul potrivit să le spui.

Mel făcu o programare la dispensarul Grace Valley. Fu mirată să constate că ambii doctori erau disponibili, așa că solicită ginecologul. Un control prenatal, spuse ea.

– O să-ți programez pacienta la dr. Stone, spuse recepționera și Mel n-o corectă. La urma urmei, mai fusese aici cu două femei însărcinate pentru ecografii și o știau drept moașa din susul râului. După ce văzu niște pacienți, Mel se îndreptă după-amiază spre Grace Valley.

Trecuse puțin timp de la petrecerea familiei Stone și nu mai putea nega adevărul. Era însărcinată. O știa deja. Aveau o grămadă de teste de sarcină la Doc și folosise

unul. Apoi încă unul. Și încă unul. O parte din ea spera să fie greșite, cealaltă parte se temea că erau bune.

Când ajunse la dispensar, June era la recepție.

- Bună! Se aplecă, uitându-se în spatele lui Mel. Credeam că aduci pe cineva la consult prenatal.

- Da, spuse Mel. Pe mine.

June făcu ochii mari, surprinsă.

- Trebuie să fie apa, spuse Mel ridicând din umeri.

- Vino în spate! O să fii cu John și, așa cum știi, asistenta noastră e în concediu prenatal. Vrei să rămân și eu sau să nu mă bag în treburile tale?

Mel simți un fior de emoție nervoasă.

- Te rog, vino cu mine! Cred că trebuie să dau niște explicații, spuse ea.

- Vai de mine, spuse June, luând-o pe după umeri. Sună ca și cum ar fi ceva puțin complicat.

- Nu e doar puțin complicat, răspunse Mel.

John ieși din spate și spuse:

- Bună, Melinda! Îmi aduci un consult prenatal?

Înainte ca ea să poată răspunde, June înclină capul spre Mel.

- Oh, făcu John! Ei bine, în primul rând, June, aranjeaz-o aici! Hai să clarificăm faptele!

- Bine, spuse Melinda, dintr-odată supusă și nervoasă. Dar știu deja.

- Nu încerca să-mi ușurezi munca, spuse el râzând. Nu-i nici o provocare în asta.

Mel se duse în sala de examinare, unde găsi un halat și un cearșaf. Se dezbrăcă și se așeză pe masă, așteptând. Cum trebuia să se simtă? Fusese disperată să aibă un copil și acum avea unul. De ce se simțea teribil de confuză? Ca și cum ceva nu era în regulă, când de fapt totul era.

Dar nu era ce plănuise ea. Și știa că nu era ce plănuise Jack – se oferise să-i ferească de asta. Oh, ce surpriză urma să aibă!

John intră, urmat de June.

– Cum te simți, Mel?

– În afară de groaznic de tulburată? Am puțină greață dimineața.

– Cel mai rău lucru, nu-i așa? Dar vomiți?

– Nu.

June pregăti instrumentele și lamela pentru testul Papanicolau, în vreme ce John îi luă tensiunea.

– Vrei să vorbim acum sau după aceea? o întrebă el.

– După aceea.

– Bine. June, poți da drumul la ecograf? Mulțumesc. Mel, întinde-te pe spate și dă-te mai jos!

El îi ghidă picioarele în suporturi și își menținu mâinile pe picioarele ei în caz că se lăsa prea jos și cădea accidental. Când poziția ei fu stabilă, se așeză la locul lui pe scaun și își puse mănușile de cauciuc. Introduse dilatatorul vaginal.

– Știi în câte luni ești?

– Trei luni, spuse ea cu o voce mai joasă decât de obicei. Aproximativ.

– Felicitări! spuse el. Lângă ea, ecograful clipi, încălzindu-se. Scoase dilatatorul după ce fu luată analiza și îi palpă încet uterul, măsurându-l. Ești aproape la fel de bună la asta ca mine, Mel, spuse el. Ai aproximat corect. Bine. Totul e bine. Scoase traductorul de la aparat; pentru că era o sarcină timpurie, urma să facă o ecografie transvaginală pentru o citire mai bună, spre deosebire de cea transabdominală, mișcând sonda pe abdomenul plat. Întoarce-ți capul, Mel, spuse el. Minunat! adăugă.

Ea se uită la monitor. Din ochi începură să-i curgă lacrimi ce îi udară părul de la tâmple.

Acolo era o mică masă, membrele abia vizibile pentru un ochi format, mișcându-se în ea. Se uitară la noua viață un timp, iar ea sughiță de emoție, punându-și mâna la gură.

– Cam douăsprezece săptămâni, spuse John. Nu mai e pericol de pierdere a sarcinii. O să printăm o poză, deși se va vedea mult mai bine peste câteva săptămâni.

Scoase sonda și o ajută să se ridice. June se rezemă cu șoldul de masă și John se întoarse la scaunul său.

– Ești perfect sănătoasă, spuse doctorul.

June îi dădu un șervețel lui Mel.

– Am fost și eu în situația asta, Mel, îi spuse June. Crede-mă!

În cele din urmă, John spuse:

– Ce e, Mel? Cum te putem ajuta?

Ea își șterse ochii.

– Îmi pare rău să vă fac asta, dar e așa de complicat!

John își întinse mâna spre ea și îi strânse genunchiul.

– Probabil nu-i așa de complicat pe cât crezi.

– Ah, stai puțin, spuse ea cu un râs slab, jenat. Ce-ai zice dacă ți-aș spune că sunt sterilă fără speranță de a rămâne gravidă?

El râse vag.

– Hai să vedem: ai un uter, ovare, trompe... Și am auzit deja treaba asta la femei însărcinate, că ele nu pot rămâne însărcinate.

– Și am trecut prin trei ani de tratamente de fertilitate, inclusiv operație, fără succes. Am avut chiar o încercare foarte scumpă și foarte eșuată de fertilizare in vitro.

– Păi, asta da, e o întorsătură interesantă a întregii chestiuni. Poate că ar trebui să stai puțin în expectativă. Nu trebuie să vorbești cu noi, Mel. Depinde de tine.

– Nu. Vreau asta. Am nevoie de un sfat. Sunt tulburată. Vedeți voi, înainte să mă mut aici din L.A., am fost măritată. Soțul meu era medic, lucram adesea împreună. Am încercat cu disperare să avem un copil. El a fost omorât când a dat peste o tâlhărie ce tocmai avea loc. Asta a fost acum un an și trei luni. Aproape cu exactitate. Am venit aici căutând o viață mai simplă, mai sigură. Voiam doar s-o iau de la început.

John ridică din umeri.

– Se pare că ai găsit ce căutai.

Ea râse.

– Virgin River nu e deloc atât de simplu. Dar da, în anumite feluri, am găsit ce căutam, încuviință ea. Firește, asta n-a fost plănuit. Nu credeam că e posibil să rămân însărcinată.

– Problema e Jack? întrebă June.

– Da, dar nu știe. E minunat, dar știa de la început că încă aveam sentimente pentru soțul meu. Îl ador pe Jack – nu vă puteți imagina cât –, dar încă n-am ajuns în punctul în care să mă simt liberă să merg spre... Trase aer în piept și adăugă: Spre un alt bărbat.

Îi mai acordară un minut și alte șervețele.

– Ăsta ar fi trebuit să fie copilul cu bărbatul meu. Cel pe care am încercat atât de mult să-l avem.

Își suflă nasul.

June merse spre ea și o luă de mână.

– Se vede clar că Jack te iubește. Și că e un bărbat bun.

– Bun cu copiii, interveni John.

– Indiferent dacă ai plănuit sau nu, spuse June ridicând din umeri, se pare că ai trecut mai departe. Cel puțin în anumite privințe.

– Ultima dată când mi-am dăruit inima și sufletul unui bărbat, a murit, spuse ea suspinând. Apoi își lăsă capul în jos și câteva lacrimi căzură pe mâinile încleștate în poală. Nu cred că aș putea supraviețui după ceva de același fel.

June înaintă și o luă în brațe, iar John veni repede lângă ele. O consolară preț de câteva clipe. Apoi John o strânse de umăr și spuse:

– Mel, Jack are mult noroc. Cinci războaie n-au reușit să-l doboare.

– Cinci *războaie?* întrebă June.

John ridică din umeri.

– Nu știai?

– Știam că a fost la pușcașii marini!

– Bărbații chiar discută, zise John.

– Bărbatul ăsta al meu, bombăni ea. E așa de prost crescut!

– Sunt așa de derutată, spuse Mel. Chiar nu știu ce să fac!

– Nu, nu e adevărat. E o treabă bătută în cuie, Mel, spuse John. Acum nu trebuie decât să fii drăguță cu tine însăți și să rezolvi. Voiai tare mult un copil și acum ai unul. Jack nu știe?

– Nu. Știe că sunt văduvă – e singurul care știe din Virgin River. Dar nu știe cât de mult am încercat să am un copil. M-a sprijinit atât de mult în clipele mele de durere! N-a suflat un cuvânt nimănui pentru că așa l-am rugat eu. E mai ușor când lumea nu se uită la tine în felul ăla. Ca și cum ai suferi încontinuu. Dar, spuse ea, s-a oferit să se ocupe de partea contraceptivă și bineînțeles că i-am spus că am rezolvat eu problema. Eram absolut sigură că nu puteam rămâne însărcinată. Dumnezeule, n-aș face asta niciodată vreunui bărbat!

– Jack e un om bun. O să înțeleagă.

– O să creadă că l-am păcălit, nu-i așa? Are 40 de ani!

– Da, se întâmplă des, spuse June. Îmi amintesc că am avut de-a face cu chestii asemănătoare când am aflat că sunt însărcinată. Jim avea peste 40 de ani când i-am trântit-o în față că o să fie tată. Mi-a fost teamă că o s-o rupă la fugă.

– Am făcut o operație de endometrioză, mi-au curățat trompele, am luat hormoni, mi-am luat temperatura în fiecare zi timp de doi ani... Sughiță. Am încercat totul. Mark voia un copil la fel de mult ca mine. Vă spun... Sunt complet sterilă!

– Păi... spuseră amândoi.

– E cel mai ciudat lucru, rosti John. Natura umple un gol. Nu pot să cred câte sarcini miraculoase am văzut...

– Dacă Jack o să fie furios? Cine l-ar învinovăți? N-a fost într-o relație serioasă, dar iată-mă pe mine năvălind în oraș, spunându-i că am rezolvat cu anticoncepționalele. Dacă o să spună nu, mulțumesc?

- Ceva îmi spune că n-o să zică asta, afirmă John. Dar e un singur mod de a afla. Iar la trei luni, ți-aș recomanda să nu aștepți prea mult.

- Mi-e teamă, spuse ea încet.

- De Jack? întrebă June șocată.

- Doamne, de tot! Nici măcar nu sunt sigură că ar trebui să fiu aici! De la început am crezut că e o greșeală, că fac o schimbare așa de mare! Sunt o fată de oraș.

- Nu s-ar spune, spuse June. Pare că te adaptezi foarte bine.

- În unele zile cred că locul ăsta e exact ce aveam eu nevoie. În alte zile, mă întreb ce fac aici. Nu numai asta, știți ce înspăimântător e să cred că sunt din nou implicată și să mă expun durerii care urmează când se întâmplă ceva groaznic de rău? Mi-e teamă să merg înainte - chiar dacă ai dreptate -, dar deja am făcut-o. Încă plâng câteodată pentru soțul meu mort. Cum să pot cere altui bărbat să accepte asta? Inspiră sacadat. Cel puțin, ar fi trebuit să putem planifica un copil înainte...

June o luă de mână.

- Aproape nici unul din noi nu reușește să rezolve problemele așa de bine, spuse ea. June îi ridică bărbia lui Mel cu un deget și se uită în ochii ei. Cred că ar trebui să-ți amintești două lucruri: ai un copil în tine, un copil după care ai tânjit atât. Și un bărbat bun în Virgin River. Lasă-te dusă de val, Mel! O să știi ce să faci.

Mel știa că John și June aveau dreptate. Era important să înfrunte asta direct și să-i spună lui Jack cât de repede posibil. Să-i lase timp să reacționeze. Să răspundă. Când se întoarse în Virgin River, intenționa să meargă direct la bar. Dar acolo, în fața casei lui Doc, era o mașină pe care o recunoscu. Anne și Jeremy Givens. Îi venise sorocul.

Când intră, îi văzu pe cei doi Givens cu Doc, așteptând în bucătărie cu o ceașcă de ceai.

- Gata? întrebă Mel.

- Cred că da, spuse Anne. Am fost în travaliu toată ziua și acum am contracții la mai puțin de cinci minute distanță și niște sângerări. Tu ai zis că să venim acum, da?

- Așa am decis. Vrei să mergem sus să te instalez și să-ți fac un control?

- Mi-e frică, spuse Anne. Nu credeam că o să-mi fie.

- Scumpo, nu există nimic pe lumea asta de care să-ți fie frică. O să fie floare la ureche. Jeremy, lasă-mă să o instalez pe Anne și apoi poți urca.

- Dar vreau să fiu acolo, spuse el.

Mel râse amuzată.

- Doar o să se dezbrace, Jeremy. Pariez că ai fost prezent la asta de cel puțin un milion de ori. Ridică bagajul lui Anne și o luă de braț. Haide, scumpo! Hai să facem un copil!

Odată instalată, Anne se dovedi a fi dilatată doar patru centimetri. La spital în L.A., asta ar fi fost condiția de internare: mai puțin de patru centimetri, și erai trimisă acasă să mai stai puțin. Mel observă câteva contracții puternice și de durată. Treaba cu floarea la ureche poate că era puțin prea optimistă.

Jeremy fu lângă soția lui imediat ce fu invitat și, spre deosebire de Darryl, era total pregătit pentru rigorile travaliului. Perechea asta chiar urmase niște cursuri de naștere. Mel îi spuse lui Jeremy să urce și să coboare scările cu soția lui și o lăsă pe Anne în mâinile lui capabile, iar ea coborî să folosească telefonul pentru a-l suna pe Jack.

- Bună, spuse ea. Am o naștere, așa că nu vin la bar.

- Crezi că o să dureze? întrebă el.

- Nu se poate ști. N-a progresat aproape deloc până acum.

- Să-ți aduc ceva? Ceva de mâncare?

- Nu, Jack, nu pentru mine. Doc poate trece strada dacă vrea. Dar instinctul îmi spune că n-ar trebui să bea whisky în seara asta.

– Nu-ți face griji pentru Doc, și el are instincte bune. Mel? O să las ușa descuiată.

– Mulțumesc, spuse ea. Dacă terminăm până dimineață, o să mă strecor la tine în cameră. O să fie în regulă?

Îi auzi râsetul lui jos și sexy.

– Întotdeauna e în regulă, Melinda. Poate că n-o să pot dormi, sperând la asta.

– Și eu sper, dar spre binele lui Anne, nu al tău sau al meu.

Tensiunea lui Anne era stabilă și travaliul dificil. După trei ore, în ciuda mersului, lăsatului pe vine și travaliului, rămăsese la patru centimetri. La miezul nopții, poate că ajunsese la cinci. Doc sugeră o perfuzie cu Pitocin și să i se rupă apa, ceea ce considerase și Mel în regulă. Contracțiile ei veneau la fiecare două minute. Pe la miezul nopții, Mel o controlă din nou și, cu o mare ușurare, văzu că progresase la opt centimetri. Dar treizeci de minute mai târziu, reveni la cinci centimetri. Mel mai trecuse prin așa ceva. Colul uterin se umflase și era ca și cum se strângea. Asta indica faptul că nu era posibilă o naștere vaginală. O examină pe Anne în timpul unei contracții când colul se dilată și efectiv încercă să-i țină colul deschis, spre marele disconfort al pacientei, dar nu mergea. Anne era udă de transpirație și obosea din ce în ce mai mult.

La ora 3.30 dimineața, Mel îl sună pe John Stone.

– Dumnezeule, îmi pare așa de rău că-ți fac asta! spuse ea. Am o naștere ce s-ar putea să meargă rău. Am o pacientă care e în travaliu de ore bune și a rămas la dilatație cinci. Colul ei a ajuns la opt și s-a umflat înapoi la cinci. Nu progresează. Am putea s-o scoatem la capăt, dar mama e istovită și n-am nici o indicație că... Cred că e foarte posibil ca fătul să nu fie în poziția bună. Bănuiesc că va trebui făcută o cezariană.

– I-ai pus perfuzii?

– Da. Cu Pitoci. Și i-am rupt și apa.

– Bine, oprește perfuzia și întoarce-o pe partea stângă. De cât timp e în travaliu, blocată la patru sau cinci?

– Zece ore cu mine. Au mai fost și acasă vreo opt.

– Ai încercat să-i întinzi colul?

– Fără succes, spuse ea. Ecografia la dispensar a arătat un pelvis apt și un făt de mărime medie.

– Lucrurile se schimbă, spuse el. Vreo suferință fetală?

– Încă nu. Monitorul Doppler arată o bătaie a inimii puternică, regulată, egală, dar mama are tensiunea cam mare.

– Ai putea trece peste asta o vreme, dar, dacă e istovită, aș spune să nu mai aștepți. Ne vedem la Valley. Poți să vii cu mașina sau ai nevoie de elicopter?

– Am amortizoare bune la Hummer, spuse ea. În orice caz, e la o oră distanță sau mai mult de spital. O să-l scol pe Jack să mă ajute.

Mel o controlă încă o dată pe Anne: în sfârșit, ajunsese la șase centimetri, dar era slăbită. Ritmul ei cardiac creștea și al fătului scăzuse ușor. Jeremy devenise nervos și palid, în ciuda asigurărilor lui Mel că nu era ceva neobișnuit. Începea să arate așa, chiar dacă fătul era în regulă. Se putea ca Anne să nu aibă puterea să-l împingă afară.

Era ora 4.00 când Mel îl sună pe Jack. Nu părea că dormise.

– Jack, va trebui să transport pacienta la Valley Hospital pentru o cezariană. John o să vină acolo. Aș avea nevoie de ajutor.

– Vin imediat, spuse el.

– O să încerc s-o cobor pe scări și apoi, dacă tu o să...

– Nu, Mel, spuse Jack. Las-o acolo unde e! O s-o duc eu jos. N-aș vrea să cădeți amândouă.

– Bine. Sigur. Mulțumesc.

Apoi se întoarse la pacienta ei. Deși Doc era și el prezent, era cazul lui Mel, iar o decizie ca asta îi aparținea doar ei.

– Anne, spuse ea cu blândețe, dându-i încet părul de pe fruntea udă. O să te ducem la Valley Hospital pentru cezariană.

– Nu! strigă ea. Vreau să nasc normal.

– Nu-i nimic anormal la o cezariană, spuse ea. E o operație bună și vă ferește de stres pe tine și pe copil. Din fericire, avem timp ca să nu fii expusă unui risc major. Dar, cu distanța până la spital, n-ar trebui să așteptăm până când o să ajungi în situație de risc. O să fie bine, Anne.

– Ah, Dumnezeule! strigă ea.

Apoi fu cuprinsă de altă contracție puternică și teama făcu loc durerii. Soțul ei încercă să respire cu ea, dar, după toate orele de travaliu dificil, era inutil. Contracții apăreau la un interval scurt, iar Anne avea o durere remanentă ce o făcea să simtă ca și cum contracțiile erau permanente, continue.

Mel avusese nașteri dificile înainte, dar era altceva la spital, unde puteai să transporți pacienta la capătul holului, în sala de operații, și să lași chirurgii și anestezistul să preia cazul; într-un spital i-ar fi oferit mamei toate șansele să răzbată dacă voia să încerce. Pentru ea era diferit aici, când spitalul era așa de departe, cu echipament și personal doar pentru proceduri și operații de rutină. Nu putea decât să se simtă foarte dezamăgită pentru Anne, care abia așteptase să nască natural cu soțul ei.

– Anne, e unul dintre momentele alea. Câteodată, o cezariană e cel mai bun răspuns, zise Mel. N-o să naști copilul aici, dar vrem să ai câte nașteri sănătoase vei dori.

– Bineînțeles că ai dreptate, spuse ea cu respirația întretăiată.

Mel auzi cum se deschide ușa din față, pașii lui Jack pe scări și apoi vocea pe hol în fața ușii.

– Mel?

Ea deschise ușa.

– Hai s-o duc jos! O să conduc eu Hummerul spre spital.

– Mulțumesc. Intră! Las-o doar să-i treacă și contracția asta!

Jack intră și îl salută pe Jeremy.

– Ce faci, omule? întrebă el. O s-o duc pe soția ta jos, tu arăți destul de epuizat. Tu și Mel puteți sta în spate cu ea, iar eu o să conduc. Imediat ce Anne păru că se relaxă puțin, Jack se aplecă peste pat și o ridică în brațe cu ușurință. Ține-te bine, fetițo, spuse el. O să te duc jos înainte să vină următoarea, ce zici?

Mel își luă geanta și spuse:

– Jeremy, ia-i bagajul lui Anne, te rog! Îl urmă pe Jack, coborând și ea, își luă haina și în vreme ce Jack o ținea pe Anne, ea deschise spatele Hummerului și scoase targa. Anne, vreau să stai pe partea stângă, te rog!

Odată ce fu așezată, Mel și Jeremy urcară și ei pe laterale, stând în genunchi, în vreme ce Jack se urcă la volan și se îndreptă spre Valley Hospital.

Mel păstră fetoscopul la îndemână și manșeta pentru tensiune pe brațul superior al lui Anne. La fiecare câteva minute, verifica tensiunea și bătăile inimii fătului. Ajunseseră aproape la jumătatea drumului când întinse și puse o mână recunoscătoare pe umărul lui Jack. Mâna lui se ridică automat s-o strângă pe a ei.

– Nu dormeai, spuse ea încet.

– În caz că aveai nevoie de ceva, răspunse el.

Ea îl strânse încet de umăr, dar ce voia de fapt să facă era să-l îmbrățișeze. Aprecia foarte mult felul în care, instinctiv, el o sprijinea în munca ei.

Când ajunseră la spital, merseră la Urgențe, iar odată intrată, Mel îi dădu lui Jack haina și îi spuse:

– Ar trebui să muți mașina. Eu și Jeremy o s-o ducem sus la sala de Travaliu și nașteri. John vine acolo. Nu-mi place să te rog, dar...

– Bineînțeles că o să aștept. O să fiu chiar aici. Nu-ți face griji pentru mine!

– Eu o să am voie înăuntru? întrebă Jeremy când erau în lift.

– Asta depinde de dr. Stone, spuse ea. Dacă ar fi după mine, n-aş avea nici o problemă.

Mel împinse targa prin uşile batante şi fu foarte fericită să-l vadă pe John stând la chiuvetă, terminând cu spălatul. Cu mâinile ridicate, se întoarse spre ea şi o salută cu un zâmbet.

– Sala numărul doi e pregătită, Mel. Anestezistul e acolo.

Lângă el, la chiuveta alăturată, pompând pedala de alimentare cu apă, era o asistentă în uniformă, cu masca prinsă de gât. Se uită la Mel şi, cu o strâmbătură sarcastică din buze, spuse:

– Încă o naştere acasă ratată?

Mel rămase cu gura căscată şi făcu ochii mari, ca şi cum ar fi fost pălmuită. John se întoarse, uitându-se la ea. Apoi zise către Mel:

– Poţi să te pregăteşti să intri cu mine, Mel?

– Sunt pregătită eu să asist, dr. Stone, spuse asistenta din spatele lui.

– Mulţumesc, Juliette, dar prefer pe cineva mai profesionist. Tu şi eu o să discutăm mai târziu. Şi zise către Mel, ai mai puţin de cincisprezece minute!

– Desigur. Jeremy vrea să fie aici, spuse ea.

– Bineînţeles. Juliette, găseşte un halat pentru tată. Mel, o să găseşti ce-ţi trebuie în dulap. Grăbeşte-te!

Mel împinse targa spre sala de operaţii numărul doi şi lăsă asistenta de sală s-o tragă pe Anne înăuntru. La vestiar, ea îşi puse un halat verde şi veni lângă Jeremy la chiuvetă, spunând:

– Dacă o să intri, doctorul poate că o să vrea să te lase să-ţi ţii fiul când se naşte. Aşa, spuse ea, arătându-i tehnica de spălare. Nu e nimic garantat, aşa că nu-i motiv de supărare. Şi va trebui să stai la capul lui Anne.

– Ai mai făcut aşa ceva? o întrebă el. Ai asistat la o cezariană?

– De multe ori, spuse ea.

– Mel? o întrebă el. N-a fost ratată, nu?

– Bineînţeles că nu. Ce a simţit Anne n-a fost deloc neobişnuit. Ai fost acolo, Jeremy. Ai văzut că s-a întâmplat ceva ce te-a deranjat? Cred că ai fi zis ceva sau cel puţin ai fi pus întrebări. Îi zâmbi. Ai de crescut un băieţel încăpăţânat. Din fericire, avem la dispoziţie un foarte bun chirurg.

În timp ce intrară în sala de operaţii, Anne primise anestezia spinală de la anestezist şi se simţea mult mai bine. John era gata să înceapă, iar Mel se aşeză lângă el, cu instrumentele aşezate pe suport.

– Scalpel, spuse el.

Ea i-l puse cu putere în mână.

– Mulţumesc, spuse ea. Pentru ce ai făcut acolo.

– E o asistentă bună, dar nu mi-am închipuit că e invidioasă. Îmi cer scuze pentru ea. Suntem gata să extragem, spuse el. Chicoti. Faci o treabă a naibii de bună, Mel! Aş lăsa-o pe nevastă-mea să nască cu tine într-o secundă.

Drumul înapoi în Virgin River nu fu chiar liniştit – Jeremy era o moară stricată. Jack auzi de câteva ori detaliile operaţiei. În vreme ce soţia lui Jeremy era la recuperare şi fiul la alăptat, el trebui să meargă acasă să-şi aducă maşina ca să se poată întoarce. Sporovăia în timp ce Jack conducea, iar capul lui Mel se clătina în locul de lângă el.

– Istovită, scumpo? o întrebă el.

– O să mă simt bine după ce o să trag un pui de somn, spuse ea.

– Mel l-a asistat pe dr. Stone, se auzi Jeremy din spate. El a rugat-o. A fost incredibil. Ce de lucruri ştie să facă!

Jack se uită înspre ea şi zâmbi.

– Ştii ce-i incredibil, Jeremy? spuse Jack. Se întinse şi o strânse de coapsă. Nu mă surprinde niciodată.

Ajunseră în Virgin River pe la 9.00 dimineaţa. Mel se duse la Doc.

- Mama și copilul sunt foarte bine. Dr. Stone e un chirurg minunat și rapid.

- Bună decizie, spuse el. Pentru o fată de la oraș. Și apoi îi oferi un zâmbet rar.

Află că pentru dimineață erau doar trei programări și Doc se putea descurca. Îl rugă pe Jack s-o sune în cinci sau șase ore – nu voia să doarmă toată ziua, altfel nu mai putea dormi la noapte. Dar travaliul și nașterea fuseseră solicitante, iar ea era extenuată.

Jack îl ajută pe Preacher să servească prânzul, apoi merse la râu să pescuiască pentru câteva ore. Avea multe pe cap. Nu-i scăpase că Mel fusese capricioasă în ultimul timp. Văzuse că plânsese. Și nu mai bea berea de la sfârșitul zilei – se juca puțin cu paharul înainte să-l împingă la o parte și să ceară apă rece.

Cam pe la ora 15.00, în vreme ce Preacher pregătea masa de seară, plecă la cabană. Își scoase ghetele pe veranda din față și merse în vârful picioarelor în casă. Se dezbrăcă până la boxeri și se strecură încet lângă ea în pat, sărutându-i blând gâtul. Ea se mișcă ușor, întoarse capul și îi zâmbi.

- Ce mod plăcut de a mă trezi! murmură ea, închizând din nou ochii și ghemuindu-se mai aproape de el.

El o ținu în brațe mult timp, apoi mâinile începură să i se miște. Încet și tandru. După câteva secunde, mâinile ei începură și ele să se miște, iar ea se lipi de el. Când începu să se întindă pe el, Jack îi dădu jos tricoul în care dormea și scăpă de boxerii lui. O iubi cu tandrețe, atent să se simtă confortabil și în siguranță, chiar dacă ea adoptă ritmul nerăbdător și dorința frenetică ce-l înnebunea. De acum îi cunoștea trupul la fel de bine ca ea și știa exact ce-i oferea cea mai mare plăcere.

Ea se calmă încet.

- Credeam că o să suni, spuse ea.

- Nu-i mai bine așa?

- Întotdeauna știi ce să faci, spuse ea.

- Nu întotdeauna, spuse el ținând-o lângă el. Acum, de exemplu, nu sunt sigur ce să fac.

- De ce? întrebă ea cu ochii încă închiși și fața îngropată la pieptul lui.

- Când ai de gând să-mi spui?

Ea înălță capul.

- Să-ți spun?

- Despre copil.

- Dar, Jack, știi că mama și copilul sunt...

- Despre copilul din tine, spuse el, punând mâna lui mare pe abdomenul ei plat.

Pe fața ei apăru o privire speriată. Îl împinse puțin de lângă ea.

- Ți-a spus cineva ceva? întrebă ea.

- Nimeni n-a trebuit să-mi spună nimic. Te rog, spune-mi că nu sunt ultimul care află!

- L-am văzut pe John abia ieri și... Cum Dumnezeu știi?

- Mel, spuse el, trecându-și dosul încheieturii mâinii pe obraz, corpul tău se schimbă. N-ai mai avut ciclu. De o vreme. Credeam că ți-ai făcut o histerectomie sau ceva pentru că n-am mai văzut să ai ciclu încă de prima dată când am făcut dragoste, dar sub chiuveta de la baie e o cutie albastră. Nu-ți mai bei berea și din când în când ai grețuri. Ca să nu mai spunem că ești mai obosită ca de obicei.

- Dumnezeule! zise ea. N-ai zice că un bărbat observă. Nu chestii ca astea.

- Serios?

Ea oftă.

- M-am dus să-l văd pe John ieri ca să-mi confirme ce știam deja. Sunt însărcinată. În trei luni.

- Ești moașă. Cum de n-ai știut încă de la trei săptămâni?

- Pentru că am presupus că sunt sterilă. Infertilă. Eu și Mark am făcut totul să avem un copil – chiar

și fertilizare in vitro. În zadar. Ăsta e ultimul lucru la care mă așteptam.

- Ah, spuse el, înțelegând în sfârșit de ce îi ascunsese totul. Deci aici am ajuns, spuse el.

- Îmi pare rău, Jack. Probabil crezi că sunt o idioată. O săruta.

- Bineînțeles că nu. Mel, sunt îndrăgostit de tine!

Ea înlemni preț de o clipă.

- Ah, Dumnezeule! spuse ea în cele din urmă, izbucnind în lacrimi. Ah, Dumnezeule, Jack!

Își îngropă fața la pieptul lui și plânse.

- Hei, n-ai de ce să plângi, scumpo! Ești puțin surprinsă? Nu mai mult decât mine, râse el. N-am crezut vreodată că mi se poate întâmpla așa ceva. M-a lovit așa de tare, că aproape am căzut. Dar te iubesc.

Ea continua să plângă încet.

- E în regulă, iubito! O să fie în regulă. Îi mângâie părul. Evident că vrei să ai un copil.

Ea își înălță capul.

- Am vrut un copil așa de tare, că mă durea. Dar tu vrei? întrebă ea. Ai 40 de ani.

- Vreau totul cu tine. Totul. Pe lângă asta, îmi plac copiii. Și sunt înnebunit după femeile însărcinate.

- Când ai decis că știi sigur? îl întrebă ea.

- Cel puțin de acum o lună. Îi puse o mână pe sân. Te doare? N-ai observat schimbările? Sfârcurile ți s-au înnegrit.

- Nu voiam să accept, spuse ea, ștergându-și lacrimile. Eram așa de disperată după un copil, dar acceptasem că nu puteam avea. N-aș fi procedat în felul ăsta.

- Și cum ai fi procedat, mai exact?

- Dacă aș fi crezut că există chiar și cea mai mică posibilitate să rămân însărcinată, m-aș fi asigurat cel puțin că și tu vrei o familie, ca să putem lua împreună o decizie ca asta. Să fii în deplină cunoștință de cauză. Așa, dacă s-ar fi întâmplat, ar fi fost în regulă. Urăsc că ai primit o astfel de lovitură. Fără vreun avertisment.

– Asta nu s-ar fi întâmplat, nu în împrejurările date. Nu ți-ar fi trecut niciodată prin minte să încerci să rămâi însărcinată, fiind convinsă că era imposibil. Deci poate că e un lucru bun că s-a întâmplat așa.

– Și dacă s-ar fi întâmplat invers? Dacă ți-aș fi spus că tot ce vreau mai mult pe lumea asta e să am un copil și te-aș fi rugat să încercăm să avem unul?

El o trase mai mult spre el.

– Aș fi fost bucuros să te ajut, zise și apoi îi zâmbi.

– Nu știu ce să zic. Tu accepți totul. Ești uimitor. Credeam că o să fii foarte supărat.

– Nu. Singurul lucru care mă dezamăgește e că mi-a luat atâta vreme să te găsesc.

– Chiar și cu tot trecutul meu apăsător? întrebă ea.

– Eu nu consider asta ceva apăsător. Se apleca peste ea și îi sărută pântecul. Consider ăsta premiul cel mare.

– Îl vrei? întrebă ea.

– Ți-am spus, zise el. Îl vreau. Mă face fericit.

– Dumnezeule! spuse ea dintr-o suflare. Ce frică îmi era!

– De cine?

– De tine spunând: Sfinte Dumnezeule, am 40 de ani! De ce să vreau eu un copil?

El râse.

– N-am spus asta, așa-i? Nu, sunt pregătit. Sună bine să am o familie.

– Jack, spuse ea. Încă mi-e teamă.

– De ce anume?

– Să cred în noi. Ultima mea încercare s-a terminat rău. Credeam că n-o să-mi treacă niciodată. Nu sunt sigură nici acum că mi-a trecut.

– Păi, va trebui să crezi în soartă, spuse el.

– Cred că pot face asta, zise ea. Dacă ești tu cel în care cred.

– Sunt aici, spuse el. Nu te-am dezamăgit încă, da?

Ea îi luă fața în mâini.

– Nu, Jack. Cu siguranță nu.

*

Jack îi văzuse pe cumnații lui, toți umflându-se în pene, plini de testosteron, când își lăsaseră nevestele însărcinate și când se născuseră copiii. Nu pretinsese niciodată că înțelegea. Era prea ocupat cu cariera lui, cu trupele, i se părea că o femeie însărcinată însemna pentru un bărbat probabil cel mai rău mod de a se sinucide profesional. Nu le înțelegea orgoliul masculin, credea că surorile lui deveneau doar mai grase și mai rele.

Acum înțelegea. Se simțea ca și cum îi exploda pieptul. Se simțea cuprins de pasiune și hotărâre și abia dacă putea să se abțină să nu fluture un steag. Abia aştepta momentul în care el și Mel puteau să-și facă niște planuri, să se căsătorească, să spună lumii întregi că erau parteneri pe viață şi că urmau să aibă un copil.

Ea îl izgoni din cabană, îi spuse să se ducă să aibă grijă de lumea care venea la cină până când ea făcea un duș după noaptea aceea lungă cu o pacientă. Promise să vină în oraș să bea o cola dietetică la bar și să le spună celor prezenți că Anne, Jeremy și băiețelul lor erau bine. Mai târziu, aveau să se întoarcă acasă împreună.

Aproape că ajunsese în oraș, când se întoarse spre cabană. Preacher putea să se supere că îl lăsase și cu barul, și cu gătitul, dar simțea că trebuia s-o mai țină în brațe un minut. Merse pe vârfuri pe verandă, își scoase ghetele și deschise încet ușa. Se aștepta să audă dușul, dar în schimb o auzi plângând.

– Îmi pare rău, spunea ea printre lacrimi. Îmi pare tare-tare rău. Apoi suspină scurt. N-am plănuit niciodată asta. Ah, Mark, te rog înțelege...

El aruncă o privire în dormitor și o văzu pe Mel stând pe marginea patului, vorbind cu poza soțului ei mort. Îl tăie ca un cuțit, aproape că îi sfâșie inima.

– Te rog înțelege, a fost ultimul lucru la care m-am așteptat, plânse ea. Dar aşa s-a întâmplat și m-a luat prin

surprindere. Am fost total surprinsă. Pe cuvânt că nu te voi uita niciodată!

El își drese glasul, iar ea tresări. Se uită la el cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

– Jack! icni ea.

El ridică o mână.

– O să plec, spuse el. Poți să lămurești asta cu Mark. Ne vedem mai târziu.

Se întoarse să plece, dar ea alergă după el, trăgându-l de cămașă.

– Jack, te rog...

– E în regulă, Mel, spuse el, o profundă tristețe oglindindu-i-se în ochi. Se sili să zâmbească. Nu e ca și cum nu știam cu cine concurez.

– Nu! Nu înțelegi!

– Sigur că înțeleg, spuse el, atingându-i blând obrazul. Nu te grăbi. Nu plec nicăieri. Doar până la bar. Cred că am nevoie să beau ceva.

Jack ieși din cabană, își luă ghetele de pe verandă și se duse la mașină. „Deci, probabil cea mai bună zi din viața mea s-a transformat într-una de tot rahatul. Ea era încă acolo cu el. Te poate iubi ca și cum e a ta, dar nu e. Nu încă."

Nu știuse dintotdeauna că ăsta era riscul pe care și-l asuma atâta vreme cât o iubea? Că poate nu avea să fie capabilă să renunțe de tot la el? Niciodată?

„La dracu'! Poate că nu va fi niciodată a mea cu adevărat; partea bună e că el nu se poate întoarce din mormânt s-o ia cu el. Dar copilul ăla e al meu. Și îl vreau. O vreau și pe ea. Chiar dacă ea vrea să renunțe la mine..."

capitolul 15

Mel făcu duș, își schimbă hainele și se pregăti să meargă la bar să suporte consecințele. Se simțea groaznic; o durea capul când se gândea la privirea lui Jack.

N-ar fi trebuit să vadă niciodată spectacolul ăla. Probabil îl distrusese. Putea doar spera că avea să o ierte.

Luă un schimb de haine și trusa de machiaj pentru munca de a doua zi. Dacă Jack nu voia să revină la cabană cu ea, avea să-l oblige să stea împreună. Trebuiau să treacă peste asta. Era vina ei. Nu mai erau doar ei. El voia copilul ăsta. O voia pe ea *și* copilul. Avea să găsească o cale să îndrepte lucrurile.

Când ajunse acolo, în bar era doar o duzină de clienți – familiile Bristol și Carpenter stăteau la o masă de patru, Hope și Doc erau la bar, doi bărbați care jucau cărți cu o stacană de bere în față și o familie tânără. Jack stătea în spatele barului și își ridică ușor bărbia, salutând-o când ea intră. Era un gest foarte discret. Trebuia să-și îndrepte greșeala.

Se opri și discută scurt cu cele două familii, oferindu-le noutăți despre copilul familiei Givens înainte de a merge la bar. Se așeză lângă Doc.

– Te-ai odihnit azi? îl întrebă ea.

– Nu dorm în timpul zilei, mormăi el. Își băgă în gură un antiacid și Jack îi puse un whisky în față.

– O noapte lungă? o întrebă Hope.

– O noapte lungă pentru cei doi Givens, spuse ea. Dar o să fie bine.

– Bună treabă ai făcut, Mel, spuse ea. Am știut că am fost isteață că te-am adus aici. Își stinse țigara și plecă, vorbind cu oamenii în drum spre ușă.

Fără să fie rugat, Jack îi puse o cola în față. Ea mimă cuvintele:

– *Îmi pare rău*, murmură ea.

Buzele lui se arcuiră puțin. Încă era îndurerat, dar se aplecă spre ea și o sărută ușor pe frunte. „Ah, e semn rău!"

Și lucrurile se înrăutățiră și mai mult. Schimbară doar câteva vorbe superficiale, în vreme ce Mel ciugulea din mâncare, dar, hotărâtă, așteptă până când se goli barul.

Se făcuse 20.00 până când Preacher mătură podeaua și Jack puse la loc paharele curate.

– O să vorbim despre asta? îl întrebă ea încet pe Jack.

– Ce-ar fi să renunțăm și să depășim situația asta? spuse el.

– Jack, șopti ea ca să nu audă Preacher. Te iubesc!

– Nu trebuie să spui asta.

– Dar e adevărat. Te rog, crede-mă!

El îi ridică bărbia și o sărută ușor pe buze.

– Bine, spuse el. Te cred.

– Ah, Dumnezeule! spuse ea cu ochii în lacrimi.

– Nu face asta, Mel, îi ceru el. Nu începe din nou să plângi. Mă tem că n-o să înțeleg de ce și o să înrăutățească și mai mult lucrurile.

Ea se abținu și se sili să-și liniștească nervii ce se tensionau. „Dumnezeule, ce mă fac dacă a terminat-o cu mine din cauza asta?"

– Mă duc la tine în cameră, îi spuse ea. O să stau acolo până când o să vii la mine și o să încerc să te conving cumva că suntem destinați unul altuia. În special acum!

El încuviință din cap atât de ușor, aproape imperceptibil, așa că ea se ridică de pe scaun și merse prin spatele barului spre apartamentul lui. Când fu singură, nu-și putu stăvili lacrimile. Curseră șiroaie pe obraji. „El crede că o să-mi petrec tot restul vieții explicându-i soțului meu mort, cerându-i iertare pentru ce simt pentru Jack. Cam asta făceam, ce putea să înțeleagă? N-o să mă creadă dacă îi spun că nu e adevărat. S-a întâmplat doar o dată. Au fost șocul, oboseala, starea emoțională în care sunt."

Mel se așeză pe fotoliul mare din camera lui, revăzând în minte acea noapte în care stătuse exact în același loc, udă leoarcă de la ploaie, iar el o dezbrăcase încet, o uscase și o pusese în pat. Atunci știuse, fără putință de tăgadă, că era un partener pentru ea, chiar dacă nu putuse accepta o perioadă. De când făcuse ecografia, era convinsă că îl concepuse în acea noapte. Jack o deblocase, îi arătase o pasiune despre care nu știa că exista

și o lăsase însărcinată. Fusese, pur și simplu, un miracol – dragostea, pasiunea, copilul. Doar că ea nu știa cât de grea avea să fie tranziția spre o nouă viață. O a doua viață. O viață complet diferită.

Stătu în fotoliu timp de o oră. Așteptând.

Jack aranjă toate paharele curate și farfuriile, șterse barul și își turnă ceva de băut. Era un whisky vechi, un Glenlivet maturat pe care îl păstra pentru ocazii speciale. Sau urgențe.

Preacher își lăsă mătura și merse la bar.

– E totul în regulă, omule? întrebă el.

Jack scoase un pahar și turnă de băut pentru prietenul lui. Ridică paharul spre Preacher într-un fel de toast și spuse solemn:

– Mel e însărcinată.

Apoi Jack dădu pe gât tot paharul deodată.

– Oh, omule, spuse Preacher. Ce o să faci?

– O să fiu tată, spuse el. O să mă însor cu ea.

Preacher luă paharul și îl ridică ezitând, sorbind o dată.

– Ești sigur?

– Da, sunt sigur.

– Asta vrei?

– Absolut.

Preacher rânji.

– Sergentul. Familist. Cine ar fi crezut?

Jack mai turnă o dată în ambele pahare.

– Da, spuse Jack.

– Se pare că lucrurile nu stau prea bine acum, zise Preacher.

– Ba da, minți el. De-abia am aflat, minți el în continuare. O să fie foarte bine. O să fie perfect. Apoi zâmbi. Știi că nu fac niciodată ceva ce nu vreau să fac. Unchiul Preacher. Dădu pe gât al doilea pahar și îl puse pe bar. Noapte bună!

Lui Jack îi părea rău că o lăsase pe Mel în camera lui atâta vreme, dar amândoi aveau nevoie de timp să-și revină. Dacă aveau să urmeze și alte lacrimi, de data asta voia ca ea să-și revină singură. Un bărbat nu putea face mai mult, așa că el n-o grăbi. Ea avea să se simtă puțin disperată – însărcinată, surprinsă tocmai când cerea iertare în fața pozei lui Mark, temându-se că Jack nu putea face față situației. Nici unul din ei nu putea face nimic. Jack știuse de la bun început că Mark încă era prezent în viața ei, în inima ei. Nu putea să fie numai a lui. Ei bine, avea să profite la maximum de ce avea. N-avea de gând s-o facă să se umilească; avea s-o iubească așa cu tot ce avea. Putea să se descurce cu asta, chiar dacă nu era situația ideală. Cu timpul, poate că avea să vadă altfel lucrurile. Amintirea lui Mark poate că avea să se estompeze suficient încât, chiar dacă Jack nu era singurul bărbat din viața ei, se putea simți cel mai important. Poate că, atunci când avea să țină în brațe copilul lor, își putea da seama că viața trebuia trăită.

Intră, o văzu în celălalt capăt al camerei și se aplecă să-și scoată ghetele. Își trase cămașa din pantaloni și o scoase, atârnând-o în cuierul din dulap. Își scoase cureaua și o aruncă. Apoi se apropie și își puse o mână pe ea.

Ea îl luă de mână și îl lăsă s-o ridice în picioare. Își puse capul pe pieptul lui și spuse din nou:

– Îmi pare rău. Te iubesc. Vreau să fiu cu tine.

El o îmbrățișă și răspunse:

– E suficient pentru mine.

Jack o sărută tandru.

– Ai băut ceva, spuse ea. Scotch.

– Exact asta trebuia să fac, zise el.

Începu încet s-o dezbrace, lăsându-i lucrurile grămadă pe podea, pentru că, atunci când îi lipseau cuvintele, reușea întotdeauna să-i vorbească trupului ei. Nu exista nici o îndoială în privința asta – când o atingea, ea era numai a lui. Când îi răspundea, nu avea rețineri. Poate

că în inima ei era o problemă, ceva din trecut. Dar trupul ei prindea viață sub buzele și sub mâinile lui.

O duse în pat și o întinse pe cearșaf. O atinse, o sărută și o mângâie în feluri în care știa că o împlineau, îi plăceau, îi ofereau bucurie, o eliberau. Ea se ridică spre el, înfierbântată și pregătită, se înfășură în jurul lui, dăruind. Luând. Strigând.

Dumnezeule, el nu știa că dorea atât de mult! Că iubea atât de mult.

„În regulă, asta-i realitatea. Întotdeauna voi avea asta." Avea să-i facă trupul să cânte la fel cum ea îl trimitea în cea mai incredibilă nebunie pe care o putea simți un bărbat. Avea s-o țină în brațe în fiecare noapte și să se trezească cu ea în fiecare dimineață și aveau să fie multe momente ca acesta când aveau să fie unul în această incomparabilă pasiune și, indiferent ce urma să se întâmple, această bucurie reciprocă le aparținea doar lor. Numai lor. Nu existau fantome în aceste momente.

O compensație suficientă. O dulce consolare.

– Jack, spuse ea, cuibărindu-se lângă el. Urăsc că te-am făcut să suferi.

El își îngropă fața în părul ei și apoi îi inhală mireasma dulce.

– Hai să nu mai vorbim despre asta! Am depășit momentul. Avem multe în față.

– Ar fi o idee bună să mă duc o vreme la Joey? Să te las puțin singur? Să încerc să-mi revin?

El se ridică peste ea și o privi în ochi.

– Nu face asta, Mel! Nu fugi pentru că am dat de greu. O să trecem peste asta.

– Ești sigur?

– Mel, spuse el răgușit, cu vocea aproape o șoaptă, ai copilul meu în tine. Trebuie să fac parte din asta. Haide...

Ea se luptă cu lacrimile ce o amenințau.

– Știu că trebuie să fie greu să ai de-a face cu un pachet de nervi ca mine.

El îi zâmbi și îi spuse:

– Am auzit că așa sunt femeile însărcinate.

– Cred că eu sunt așa, punct.

– Mărită-te cu mine! rosti el.

Ea îi atinse fața arătoasă.

– Nu trebuie.

– Melinda, acum șase luni eram doi oameni fără angajamente. Doi oameni care au acceptat că nu vor avea niciodată așa ceva. Că nu vom avea familie. Acum avem tot. Ne avem unul pe celălalt și un copil. Un copil pe care amândoi îl vrem. Hai să n-o dăm în bară!

– Ești sigur?

– N-am fost mai sigur de nimic. Vreau asta. Dacă nu poți sta aici, o să merg oriunde vrei tu să mergi.

– Dar, Jack, tu iubești locul ăsta!

– Nu-ți dai seama că te iubesc mai mult? Am nevoie de tine în viața mea. De tine și de copil. Dumnezeule, Melinda, nu-mi pasă unde se întâmplă asta! Atâta vreme cât se întâmplă.

– Jack, spuse ea în șoaptă. Dacă te răzgândești? Dacă se întâmplă ceva? Trebuie să-ți amintești, n-am crezut niciodată că o să i se întâmple ceva groaznic lui...

El îi puse un deget pe buze, oprind-o. Nu voia să-i audă numele. Nu acum.

– Șșșt! spuse el. Vreau să ai încredere în mine. Știi că ești în siguranță cu mine.

Mel se trezi fredonând. Cântecul din dimineața asta era *Mamma Mia* cântat de ABBA. O făcu să zâmbească. Se dădu jos din pat și făcu duș. Când ieși de la duș și își puse una din cămășile lui Jack, găsi o cană aburindă de cafea pe dulapul din baie. Sub ea era un bilet: „Jumate decaf. Tati". Jack plecase deja și era la bar, ocupându-se de micul dejun. Având grijă de ea. Privând-o de cofeină.

Se îmbrăcă; fusese atât de neatentă în ultimul timp, habar n-avea ce program stabilise pentru ziua aceea. Nu-și putea aminti să fi făcut vreo programare pentru

dimineață. Cu toate astea, nu se grăbi spre Doc. Era devreme și avea un telefon important de dat.

– Tare aș vrea să te văd când o să-ți spun asta, Joey, zise Mel. Sper că stai jos. Sunt însărcinată.

Se auzi un icnet. Apoi tăcere.

– Însărcinată, spuse ea din nou. Însărcinată în stadiu avansat.

– Ești *sigură?*

– Trei luni, spuse ea.

– Ah, Dumnezeule! Mel!

– Știu. M-a cam dat peste cap și pe mine.

– Trei luni? Să vedem...

– Nu te obosi să faci vreo socoteală. N-am mai avut ciclu de când m-a atins prima dată. Cred că e potent pentru amândoi. La început, am crezut că e imposibil, că e o fantezie absurdă. Mă gândeam că nu mi-a venit din cauza stresului, a schimbării, a vieții mele ciudate. Dar e real. Am făcut o ecografie.

– Mel! Cum e posibil?

– Nu mă întreba. S-au întâmplat lucruri și mai absurde. Dar nu aici, se pare. Sunt înconjurată de femei care erau foarte sigure că nu puteau rămâne însărcinate și *voilà!* E un zvon despre apă... Cred că o să-l sun pe specialistul meu în infertilitate să-i spun despre locul ăsta.

– Ce o să faci?

– O să mă mărit cu Jack.

– Mel, îl iubești? întrebă Joey pe o voce reținută. Prudentă.

Mel inspiră, încercând să-și calmeze vocea care îi tremura plină de emoție.

– Da, spuse ea. Joey, îl iubesc foarte mult, aproape că mă doare. N-am crezut niciodată că aș putea iubi atât. Am negat și asta o vreme.

– Mel, spuse Joey, apoi începu să plângă. Oh, fetița mea dulce!

– Mă făcea să mă simt vinovată, ca și cum făceam ceva greșit, eram așa de convinsă că mi-am pierdut singura dragoste și n-o să mai simt nimic asemănător în viața

mea! N-am luat în calcul niciodată posibilitatea că aş putea găsi ceva mai puternic. Păruse, pentru scurt timp, ca o trădare. Jack m-a prins chiar plângând cu poza lui Mark în față, spunând că îmi părea rău, că nu m-am așteptat să se întâmple și promițându-i că nu-l voi uita niciodată. Dumnezeule! A fost un moment groaznic.

– Fetițo, n-ai greşit cu nimic. Ai trecut prin atâtea.

– Păi, când sunt în toate mințile, știu asta. Jack știa de problemele mele şi a rezistat, iubindu-mă mereu, punând nevoile mele înaintea alor lui, promițându-mi că sunt în siguranță cu el, că pot să am încredere în el. Ah, Dumnezeule! spuse ea lăcrimând, în ciuda faptului că era atât de fericită. Dumnezeule, e minunat! Joey, spuse ea în șoaptă. Vrea copilul la fel de mult ca mine.

– E chiar incredibil. Când te măriți? Pentru că vom fi acolo.

– N-am avut încă ocazia nici măcar să discutăm despre asta – i-am spus ieri și el m-a cerut aseară. O să-ți spun când o să știu.

– Dar asta înseamnă că o să rămâi acolo?

Mel râse.

– Știi că ai avut dreptate – venirea meu aici a fost o totală nebunie. Irațională. Să crezi că o să mă duc într-un oraş fără nici un mall, cu atât mai puțin un salon de înfrumusețare și un singur restaurant care n-are meniu? Nu! Fără tehnologie medicală, serviciu de ambulanță sau stație de poliție. Cum am crezut că o să fie mai ușor, mai puțin stresant? Aproape că am alunecat de pe munte când am venit aici!

– Ah, Mel...

– Nici măcar n-avem cablu și în mare parte din timp nici semnal la telefon. Și nu există nici măcar o singură persoană care să-mi admire ghetele Cole Haan care, apropo, încep să arate ca dracu' de la mersul pe munte și pe la ferme. Știai că orice persoană având o boală critică sau orice vătămare trebuie transportată cu elicopterul de aici? Cineva ar trebui să fie nebun să creadă că așa ceva

e relaxare. Reînnoire. Râse. În starea în care eram când am plecat din L.A., credeam că trebuie să scap de absolut toate provocările. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că această provocare va fi benefică pentru mine. O cu totul altă provocare.

– Mel...

– Când i-am spus lui Jack că sunt însărcinată, după ce îi promisesem că am avut grijă de partea contraceptivă, ar fi trebuit să spună „Am șters-o de aici, scumpo!“ Dar știi ce a spus? „Trebuie să te am pe tine și pe copil în viața mea și, dacă nu poți sta aici, o să merg oriunde.“ Suspină și pe obraz îi alunecă o lacrimă. Când mă trezesc dimineața, primul lucru pe care-l fac e să văd dacă sunt căprioare în curte. Apoi mă întreb ce are Preacher chef să pregătească pentru cină. De obicei, Jack e deja plecat în oraș – îi place să spargă lemne dis-de-dimineață, jumătate din oraș se trezește în sunetele făcute de toporul lui lovind lemnul. Îl văd de cinci sau de zece ori în cursul zilei și întotdeauna se uită la mine ca și cum ne-am fi despărțit de un an. Dacă am o pacientă în travaliu, stă toată noaptea în caz că am nevoie de ceva. Și noaptea, când nu sunt pacienți, când mă ține în brațe înainte să adorm, recepția proastă de la TV e ultimul lucru la care mă gândesc. Dacă rămân aici? Am venit aici pentru că am crezut că am pierdut tot ce conta și am sfârșit prin a găsi tot ce am vrut vreodată pe lumea asta. Da, Joey, rămân aici. Jack e aici. În afară de asta, acum locul meu e aici. Acum sunt una de-a lor. Și ei sunt ai mei.

Imediat după un mic dejun ușor, plecă spre Doc. Presupuse că era în ordine să-i spună chiar acum, dar, când intră în casă, fu întâmpinată de tăcere. „Bine. Încă nu sunt pacienți.“ Merse în biroul lui Doc și bătu ușor la ușă, apoi o deschise. El stătea pe scaun la birou, lăsat pe spate și cu ochii închiși. „Hm... Doarme în timpul

zilei?“ Se aplecă peste el. Era bine să-l vadă pe Doc docil de data asta.

Mel era cât pe ce să plece și să aștepte un moment mai favorabil, dar ceva o făcu să se uite mai atentă la Doc. Avea ochii închiși, pe față o grimasă și culoarea feței nu era în regulă. Era cenușie. Se întinse și îl apucă de încheietura mâinii cu degetele de la o mână. Pulsul era accelerat. Mel îi pipăi fruntea și văzu că pielea era lipicioasă. Întredeschise ochii.

- Ce e? îl întrebă ea.

- Nimic, spuse el. Arsuri.

„Arsurile nu fac pulsul să crească și pielea lipicioasă.“ Alergă să ia stetoscopul și manșeta de măsurat tensiunea din sala de consultații, întorcându-se la el.

- O să-mi spui ce e sau trebuie să ghicesc?

- Ți-am spus... Nimic. O să mă simt bine în câteva minute.

Îi luă tensiunea, deși trebui să se lupte cu el ca să accepte.

- Ai luat micul dejun? îl întrebă ea.

- Mai devreme.

- Ce ai mâncat? Șuncă și ouă? Cârnați?

- N-a fost așa de grozav. Preacher nu prea mai gătește bine...

Avea tensiunea ridicată.

- Ai dureri în piept? întrebă ea.

- Nu.

Îl palpă pe abdomen, deși țesutul gras în exces făcu imposibil să-i simtă organele interne câtă vreme el stătea ridicat. Și o plesni peste mână, încercând s-o îndepărteze. Dar, când îl palpă, el gemu de durere.

- Câte ai avut? îl întrebă ea.

- Câte ce?

- Crize ca asta.

- Una sau două, spuse el.

– N-o minți pe drăguța ta asistentă, îl certă ea. De când durează? Îi ridică pleoapele și văzu că ochii încep să se îngălbenească. Dădea în icter.

– Aștepți să-ți plesnească ficatul?

– O să treacă.

Avea o criză majoră de bilă si nu era sigură că asta era tot. Nici măcar nu se gândi, luă telefonul și sună la bar.

– Jack, spuse ea, vino încoace, te rog! Trebuie să-l duc pe Doc la spital. Și închise.

– Nu, spuse Doc.

– Ba da, replică ea. Dacă te contrazici acum cu mine, îi rog pe Jack și Preacher să te ia în cârcă și să te arunce în Hummer. Așa poate că burta ta s-ar simți mai bine. Se uită la fața lui. Spatele cum e?

– Groaznic. E cam rău.

– Faci icter, Doc, spuse ea. Nu putem aștepta. Bănuiesc că ai o criză de bilă. O să-ți pun o perfuzie și nu vreau să aud nimic.

Înainte să poată băga acul, sosiră atât Jack, cât și Preacher.

– Îl punem în mașină și o să conduc eu, spuse Jack. Ce-i cu el?

– Cred că are o criză de bilă, dar nu vorbește. Cred că e grav. Tensiunea e crescută și are dureri groaznice.

– Pierdere de timp, spuse Doc. O să treacă.

– Te rog, stai liniștit, îl imploră ea. Nu vreau să-i rog pe băieții ăștia mari să te țină!

– Cred că ar trebui...

– Nu pot, spuse el. E destul de rău să mă ridic.

– Bine atunci, o să scoatem targa și ridicăm spatele. O să pun perfuzia înainte și stau lângă tine. Ai luat deja ceva pentru durere?

– Începusem să mă gândesc cu drag la morfină, spuse el. Jack potrivi locul din spate, lăsând targa pe veranda lui Doc. Bătrânul urcă greoi pe locul din spate. N-avem doctorii destul de bune, mormăi el.

– Poți să rezisți până la spital fără doctorii? Ca medicul s-o ia de la zero?

– Ah, mormăi el.

– Dacă insiști, o să-ți dau ceva, dar ar fi mai bine să lași doctorii de urgențe să decidă. Ea trase aer în piept. Am luat niște morfină.

El se uită la ea cu ochii mijiți.

– Dă-mi, spuse el. E groaznic!

Ea oftă și trase o seringă din sticluța din geantă, punând-o direct în perfuzie. Îi trebui doar o clipă, apoi îl auzi:

– Ah...

– Te-a văzut cineva? îl întrebă ea.

– Sunt doctor, fetițo! Pot să am grijă de mine.

– La naiba! făcu ea.

– E o clinică în Garberville, spuse Jack, pornind mașina. E mai aproape decât Valley Hospital.

– O să avem nevoie de un chirurg, îl informă Mel.

– N-o să am nevoie de operație, argumentă bătrânul.

– Ai vrea să pariezi? replică ea.

Doc Mullins își reveni puțin cu narcoticul, ceea ce era bine pentru că trecuse o oră, chiar dacă Jack conducea cu viteză. Nu era atât din cauza distanței, cât a drumurilor – abia ajunseseră la drumul de țară ce făcea legătura cu autostrada ce șerpuia, cotea și pe care se înainta încet. Mel se uită pe fereastră, amintindu-și de prima seară când venise aici, îngrozită de curbele astea bruște, pantele abrupte și urcușurile grele. Acum, cu Jack care stăpânea Hummerul, se simțea bine. După puțin timp, depășiră dealurile și goneau prin vale. Cu atenția concentrată asupra lui Doc, nu putea admira pe deplin peisajul. Nu-i scăpă totuși că de fiecare dată când călătorea undeva prin ținut era uimită de frumusețea lui, ca și cum îl vedea pentru prima dată.

Îi trecu prin minte că, dacă i se întâmpla ceva rău lui Doc, totul rămânea în sarcina ei. Cum să facă un copil și să aibă grijă de un oraș?

Se gândi la întrebarea lui Jack: rămâi aici? O făcu să zâmbească. Greu de crezut că ar fi fost o pedeapsă să trăiască în locul ăsta uluitor.

Era a doua vizită a lui Mel la Urgențe – prima fusese cu Connie. Îi dusese pe Jeremy și pe Anne la secția de Travaliu și naștere în noaptea când se născuse copilul, așa că nu cunoștea personalul de la Urgențe. Totuși, toți îl cunoșteau pe Doc. Își făcuse apariția acolo în mod regulat timp de aproape patruzeci de ani. Și o salutară pe Mel foarte entuziast, ca și cum era o veche prietenă.

Doc nu era unul căruia să-i placă agitația; le spuse limpede că, după părerea lui, nu trebuia să fie acolo. Mel și Jack stătură în fața sălii câtă vreme doctorul de la Urgențe îl consultă. Apoi veni încă un doctor în sală și îl auziră pe Doc urlând:

– Au, pentru numele lui Dumnezeu! Nu pot avea un chirurg mai bun ca tine? Nu vreau să mor pe afurisita aia de masă!

Mel se albi la față, dar văzu că o parte din personal chicotea. După puțin timp, chirurgul ieși. Zâmbea. Întinse mâna

– Dr. Simon. Domnișoară?

Ea se ridică și îi întinse mâna.

– Monroe, spuse ea. Mel Monroe. Lucrez cu Doc. O să fie bine?

– Ah, cred că da. Doctorii. Buni pacienți suntem, așa-i? O să-l internez. Trebuie să-i scoatem bila, dar nu-l putem opera până când nu-i trece criza. Poate dura o zi sau o săptămână. Bună decizie, domnișoară Monroe. Presupun că el n-a cooperat deloc.

– A încercat să n-o facă. Îl pot vedea?

– Bineînțeles.

Îl găsi pe Doc în poziție ridicată pe pat în vreme ce asistenta umbla la perfuzie. Doctorul de la Urgențe scria în fișă, iar când o văzu, încuviință din cap în semn de salut. Iar pe fața lui Doc era expresia nefericită pe care ea ajunsese s-o privească cu tandrețe.

Mel se uită prin jur la Urgențe – mult mai mic și mai puțin aglomerat decât condițiile cu care era obișnuită în L.A. Totuși, o năpădiră amintirile – zilele și nopțile pe care le petrecuse muncind în acel mediu. Infuzia de adrenalină a urgențelor, mediul agitat care o incitase și o stimulase. În camera asistentelor un tânăr doctor era aplecat peste umărul unei asistente citind ceva, făcând-o să râdă la o remarcă șoptită. Ar fi putut fi Mel și Mark de acum câțiva ani. Închise ușor ochii și își dădu seama că depășise complet momentul. N-o mai chinuia acea durere a dorului. Acum singurul bărbat după care tânjea o aștepta chiar afară, pregătit să înfrunte totul împreună cu ea. Mâna i se duse absentă spre pântec și rămase acolo. „E în regulă. Am trecut prin ceva groaznic, dar ce am acum e un lucru foarte bun."

– Fetițo! izbucni Doc. O să-ți vină rău?

– Hm? spuse ea, revenindu-și. Nu. Bineînțeles că nu.

– Pentru o clipă ai arătat de parcă îți venise să plângi. Sau să vomiți.

Ea îi zâmbi doar.

– Îmi pare rău. Pentru o clipă eram în altă lume. Te simți mai bine?

– O să trăiesc. Mai bine ai pleca. Poate că acasă au venit niște pacienți.

– O să revin când o să te opereze, spuse ea.

– Nu! Probabil oricum o să mor în operație cu cățelandrul ăla care mă taie – e nevoie de tine în Virgin River. Cineva trebuie să se îngrijească de treburi. Bănuiesc că tu ești responsabilă. Dumnezeu să ne ajute!

– O să telefonez să văd ce faci și o să revin la operație. Și Doc? Încearcă să te porți frumos! Încearcă să nu fii dat afară de aici!

– Ah! pufni el.

Ea își puse mâna mică și rece pe fruntea lui zbârcită.

– Să te simți bine! O să am grijă de cabinet.

Pe o voce neobișnuit de blândă, ea îl auzi spunând:

– Mulțumesc.

Pe drumul de întoarcere la Virgin River, Mel spuse:
– O să aibă nevoie de timp de recuperare înainte să poată consulta din nou. Presupun că o să stau la el o vreme după ce revine acasă.

Vârsta lui Doc, greutatea și tensiunea constituiră un dezavantaj atât la operație, cât și la recuperare. Trecu o săptămână până când chirurgul putu opera și, în vreme ce șederea normală într-un spital pentru colecistectomie era scurtă – cel mult câteva zile –, îl mai ținură pe Doc o săptămână.

În timpul acelor două săptămâni, Mel străbătu drumul dus-întors la Valley Hospital să vadă ce face. În plus, se ocupă de puținii pacienți din Virgin River. June și John se oferiră s-o ajute la nevoie, dar ea rezistă bine. Rămânea la dispensar în timpul zilei, își petrecea nopțile cu Jack peste drum și singurul inconvenient major erau planificarea și desfășurarea unei nunți.

Jack le spusese tatălui său și surorilor că el și Mel se căsătoreau, veste întâmpinată cu simpatie deplină și emoție. Nu spusese nimic de copil – voia să le vadă chipurile atunci când aflau. Pentru că în Virgin River nu erau nici hanuri, nici moteluri, deciseră că urmau să aibă o nuntă mică în familie în Sacramento cât de curând posibil, la casa familiei Sheridan. Jack le spuse surorilor lui să planifice ceva simplu, liniștit și rapid, socotind trei săptămâni de când Doc fusese internat. El și Mel urmau să meargă acolo cu mașina, să se căsătorească și să se întoarcă repede acasă.

– Cum e cu luna de miere? întrebă Sam.

– Nu-ți face griji pentru asta! spuse Jack. „O să fiu în luna de miere tot restul vieții mele."

Rick fu oarecum șocat de veștile sarcinii și nunții ce se apropia rapid.

– Îți convine asta? îl întrebă pe Jack.

– Ah, da. Și încă cum! Sunt pregătit să am o familie, Rick. Îl luă pe după ceafă și îl trase lângă el. Adică în afară de tine și de Preach. Ție îți convine?

– Hei, omule! Nu ești prea tânăr, asta-i sigur. Apoi rânji. Chiar credeam că ea nu-i de nasul tău.

– Nu e, amice. Dar la naiba!

În seara anterioară plecării lui Mel la Valley Hospital ca să-l aducă pe Doc acasă, Jack întrebă:

– Trebuie să stai nopțile la Doc?

– Probabil doar câteva zile, destul ca să mă asigur că se descurcă bine pe aici. E în ambulatoriul de la spital, dar se simte mizerabil. Strâmbăturile lui nu sunt din cauză că e irascibil pe moment. Va avea nevoie de analgezice și nu vreau să și le administreze singur. Ar putea să devină confuz și să ia o supradoză.

Jack stătea în fotoliul cel mare din camera lui când îi spuse lui Mel:

– Vino încoace! Când ea se apropie, el o trase în poală. Am ceva pentru tine. Scoase o cutiuță din buzunar, făcând-o să tacă, șocată. Era clar o cutie cu un inel. Nu știu cât de practic e într-un loc precum Virgin River. Poate că e cam exagerat. Dar nu m-am putut abține. Vreau să-ți dau tot, dar asta va trebui să fie de ajuns.

Ea deschise cutia și văzu un inel cu diamant atât de frumos, încât i se umplură ochii de lacrimi. Era un inel lat din aur alb și pe el erau montate trei diamante mari. Elegant și discret, dar foarte luxos și unic.

– Jack, ce a fost în capul tău? E superb! Diamantele sunt uriașe!

– Înțeleg dacă nu-l porți des, dată fiind munca ta. Și dacă nu-ți place designul...

– Glumești? E superb!

– Mai mult, mi-am luat și eu un inel la fel, dar fără diamante. E în regulă?

– Perfect. Unde ai găsit așa ceva, pentru numele lui Dumnezeu?

– Cu siguranță nu la bijutierul din Virgin River. A trebuit să mă duc pe coastă. Ești sigură că îți place?

Ea îl luă de gât.

– Mi-ai dăruit un copil, spuse ea. Nu mă așteptam și la asta!

– Nu știam că-ți dăruiesc un copil, spuse el rânjind. Asta am făcut-o intenționat.

Ea râse și spuse:

– Lumea o să creadă că suntem snobi.

– Mel, l-am luat acum ceva vreme. Când m-am gândit prima dată că s-ar putea să fii însărcinată. Probabil înaintea ta. Chiar dacă se dovedea că nu erai, eu eram hotărât. Ideea de a mă însura cu tine, să îmi fac viața cu tine... Nu e ceva ce simt că trebuie să fac. E ceea ce vreau.

– Dumnezeule, cum s-a întâmplat asta?

– Nu-mi pasă cum, spuse el.

A doua zi merse cu ea să-l ia pe Doc și să-l aducă acasă. Mel îl instală în pat acasă, unde se dovedi a fi un pacient foarte enervant; totuși, se părea că avea să se recupereze total și să revină la vechiul program destul de repede. Poate că nu avea să consulte pacienți când Mel și Jack aveau să plece în Sacramento pentru vreo două zile, dar putea să aibă grijă de el.

Între timp, cu tot ce avea Mel de făcut, să se ocupe de dispensar și să aibă grijă de Doc, Jack, Preacher sau Ricky îi aduceau mesele, iar Mel putea să fugă la bar câte o oră din când în când, doar să schimbe decorul. Nopțile și le petrecea în patul de spital de la capătul holului unde era Doc. Singură.

După câteva astfel de nopți, se trezi din somn speriată de zgomotele ce veneau de jos. Se ridică în capul oaselor somnoroasă și ascultă. Era neobișnuit, dar nu ceva nemaiauzit să vină cineva și să bată la ușa doctorului după program, așa că, atunci când Mel auzi bătăile, se întoarse și se uită la ceas. Era 1.00 noaptea, ceea ce însemna o urgență. În timp ce se îmbrăca în halat, începu să-și facă planuri de rezervă dacă trebuia să plece pe teren. Jack

putea veni aici să aibă grijă de Doc sau putea să meargă cu ea, lăsându-l pe Doc să doarmă până dimineață fără ea.

Își aminti că auzise de un accident de camion aproape fatal cu câțiva ani în urmă. „Dacă nu pot să mă descurc? Pe cine să chem?"

Când deschise ușa din față, nu era nimeni acolo. Apoi se auziră din nou bătăile și își dădu seama că, oricine ar fi fost, mersese în spate, la ușa bucătăriei. Se uită prin geam și văzu fața bărbatului din tabără. Calvin. Dacă venea s-o ducă în tabără, nu avea să meargă. Trebuia să-l trimită la plimbare. Dacă venise să-i ceară medicamente, se gândi că trebuia să-l cheme pe Jack.

Deschise ușa cu o scuză pe buze când el o bruscă, punându-i o mână pe gât. O împinse în spate cu destulă forță încât ea se lovi de un scaun, se izbi de bufet și expedie la podea ceștile de cafea puse la uscat pe suportul de vase. El avea un rânjet pe buze, o privire tulbure și un cuțit mare de vânătoare în mână. Ea țipă, un sunet ce fu rapid redus la tăcere când el o înșfăcă de păr și îi puse cuțitul la gât.

– Medicamente, spuse el simplu. Dă-mi ce ai, apoi o să plec dracului din munții ăștia!

– Sunt acolo... Trebuie să iau cheile, spuse ea, arătând spre dulapul cu medicamente.

– Las-o baltă! spuse el.

Ținând-o, încercă să lovească ușa de lemn. Întregul dulap se zgudui și se clătină, iar ea putu auzi cum conținutul se rostogolea înăuntru.

– Nu! strigă ea. O să spargi fiolele! Vrei medicamentele sau nu?

El se opri.

– Unde-i cheia? spuse el.

– În birou.

O trase cu spatele, încuie ușa și îi spuse:

- Haide, mișcă! Cu o mână o ținea de mijloc și, cu cuțitul la gâtul ei, ieși cu ea din bucătărie. Ea n-avea de ales decât să-l ducă în birou.

O ținu în fața lui, ca o ostatică, în timp ce se târâiau încet pe hol spre birou. Când ea deschise dulapul să ia cheia, el începu să râdă. O apucă de mână.

- Iau eu asta, spuse el, trăgând de inel.

- Ah, Dumnezeule! strigă ea, retrăgându-se.

Dar el o trase cu ușurință de păr înapoi și o amenință cu cuțitul chiar în față. Ea îngheță și îl lăsă să-i tragă inelul.

El îl băgă în buzunar și îi spuse:

- Grăbește-te! N-o să stau aici toată noaptea.

- Nu-mi face rău! spuse ea. Poți să iei tot ce vrei.

El râse.

- Și dacă te vreau și pe tine?

Ea crezu că avea să vomite pe loc. Se îmbărbătă să fie curajoasă, puternică, să sfârșească chinul ăsta.

Dar el avea s-o omoare. Știa cine era, ce făcuse și brusc știu: avea s-o omoare. Imediat ce primea ce voia, cuțitul ăla avea să-i spintece beregata.

Pe bufet erau cheile de la Hummer, pe care le recunoscu după marcă și telecomandă. El le luă, le puse în buzunarul cu inelul și o scoase afară din birou cu spatele spre bucătărie. Și mormăi:

- Nemernicul ăla nu mă plătește destul să stau în pădure cu Maxine și o grămadă de vagabonzi bătrâni. Dar asta o să mă scoată din mizerie, zise și apoi râse.

Jack se dădu jos din pat să răspundă la telefon.

- Mel are necazuri, se auzi vocea gravă a lui Doc. Cineva încearcă să intre prin spatele casei. Jos. E jos! Sticlă spartă!

Jack scăpă telefonul din mână și își luă jeanșii de pe scaun. Nu mai avea timp de cămașă sau încălțări. Luă pistolul de 9 mm din tocul ce atârna pe un cui în dulap, verifică să fie sigur că era încărcat și că avea un glonț

pe țeavă și se repezi afară pe ușă. Traversă în fugă strada. Nu gândea, era pe pilot automat. Avea falca crispată, tâmplele pulsând și sângele îi vuia în urechi.

La dispensar era o camionetă veche în afară de mașina lui Doc și Hummerul lui Mel. Știa cine era înăuntru.

Se uită pe fereastra din față și îl văzu pe Calvin împingând-o pe Mel în birou, venind din direcția bucătăriei, unde era dulapul cu medicamente. Alergă în spatele casei și se uită pe fereastra bucătăriei; încă nu se vedeau. Apoi apărură din nou de pe hol și Jack se lăsă în jos, dar nu înainte să vadă cuțitul mare și zimțat pe care Calvin îl ținea la gâtul lui Mel. Așteptă. Nu avea să-i acorde nici timp, nici ocazia să fugă sau să-i facă ceva lui Mel înainte de a fugi. Așteptă câteva secunde lungi să revină în bucătărie. Le putea auzi mișcările și vocea dușmănoasă a bărbatului ce o ținea pe Mel.

Aproape că ajunseseră la dulapul cu medicamente când Jack izbi ușa. Se deschise cu zgomot și se lovi de perete, dar el era deja înăuntru. Cu picioarele depărtate, mâinile ridicate și cu pistolul ațintit asupra bărbatului care îi ținea femeia, el spuse:

– Lasă jos cuțitul! Încet.

– O să mă lași să ies de aici, iar ea o să vină cu mine pentru siguranță, spuse Calvin.

Cu cuțitul la gât, Mel se uită la Jack și văzu un bărbat pe care nu-l mai văzuse. Expresia lui ar fi fost de ajuns să-l bage în sperieți pe bărbatul care o ținea. Cu pieptul dezvelit, desculț, jeanșii cu fermoarul tras, dar neînchiși la nasture, umerii și brațele înspăimântător de uriașe, tatuajele mari pe bicepșii umflați, arăta ca un sălbatic. Se uită peste țeava pistolului cu ochii îngustați, iar mișcarea maxilarului îi spuse că avea să acționeze. Nu era nici o îndoială. Nu se uita la Mel, ci la Calvin. Iar pentru o femeie îngrozită de arme, acum nu-i era frică. Credea în el. Știu în clipa aceea că și-ar fi riscat viața pentru ea, dar n-ar fi expus-o riscului. Niciodată. Dacă avea să facă

o mișcare, ea nu avea să fie în pericol. Expresia ei se transformă din înspăimântată în încrezătoare.

Jack avea o țintă la mai puțin de zece centimetri – partea stângă a capului bărbatului. Imediat lângă el era chipul frumos al lui Mel. La gât, cuțitul. Nici măcar nu trebui să se gândească – nu avea s-o piardă în felul ăsta.

– Ai o secundă!

Cu coada ochiului, Jack o văzu aruncând o privire în direcția lui, o privire ce într-o fracțiune de secundă îi spunea că îl iubea, credea în el. Apoi ochii se închiseră și capul se înclină ușor spre dreapta.

– Renunță, omule!

Jack trase, aruncându-l pe bărbat în spate, iar cuțitul îi zbură din mână.

Mel alergă spre Jack. Brațul care ținea arma se clătină lângă el și cu celălalt o îmbrățișă. Jack o ținu strâns lângă el în timp ce ea lăsă să-i scape un oftat greu pe pieptul lui gol, lipindu-se de el. Nu-și luă nici o clipă privirea de la atacator. Avea o gaură în cap și lângă el se forma o baltă mare de sânge, el zăcând nemișcat.

Rămaseră așa o vreme, Mel încercând să-și tragă sufletul, iar Jack rămânând în alertă. Pregătit. Ea se dădu puțin înapoi, destul ca să-l privească, și aproape că fu din nou speriată de expresia lui atât de aprigă, de furioasă.

– Avea de gând să mă omoare, spuse ea în șoaptă.

Ochii lui rămaseră pe bărbat în timp ce rosti:

– N-o să permit niciodată să ți se întâmple ceva.

Sunetul pașilor ce alergau se auzi din spatele lor, dar Jack nu se întoarse.

Preacher se opri brusc în ușă, cu mâinile sprijinite de o parte și de alta, gâfâind. Se uită în bucătărie, îi văzu pe bărbatul de pe podea, pe Mel în brațele protectoare ale lui Jack, pistolul atârnând lângă Jack. Și expresia lui Preacher se întunecă, se încruntă și făcu o grimasă. Intră în bucătărie, dădu un șut cuțitului, aruncându-l cât colo pe podea, și se aplecă spre bărbat. Îi pipăi gâtul să simtă

pulsul la carotidă. Se uită peste umăr spre Jack și clătină din cap.

– E în regulă, Jack. S-a terminat.

Jack puse pistolul pe masă și, strângând-o pe Mel lângă el, se întoarse spre telefonul de perete. Ridică receptorul, tastă câteva numere și spuse:

– Aici e Jack Sheridan din Virgin River. Sunt acasă la Doc Mullins, am omorât pe cineva.

capitolul 16

Șerifului adjunct, Henry Depardeau, îi luă mai mult să ajungă în Virgin River decât să constate că Jack acționase apărând-o pe Mel, a cărei viață fusese în pericol. Cu toate astea, a doua convorbire telefonică a lui Jack din acea seară fu cu Jim Post, soțul lui June Hudson. Pregătirea lui în domeniul juridic putea fi de folos. Jim fu mai rapid decât Henry. Și Jack află în acea noapte că Jim era fost agent la Agenția Națională Antidrog și lucrase în acea zonă înainte de a se pensiona.

– E mai bine să aruncăm o privire în tabăra lui Calvin, spuse Jim. Dacă e doar o tabără de vagabonzi, nu văd să fie o problemă. Dar bănuiesc că s-ar putea să fie ceva mai mult de atât. Dacă așa stau lucrurile, o să trebuiască să-i spunem șerifului.

Jack fu invitat să-și petreacă restul nopții cu Mel la Doc acasă. Ea văzuse o latură a lui pe care nu o cunoscuse până atunci. Acest uriaș blând și tandru era cuprins de furie, una tăcută și impresionantă. O ținu în brațe toată noaptea, stând amândoi într-un mic pat de spital. Ei îi fu greu să adoarmă, fiind neliniștită, dar, de fiecare dată când deschidea ochii și se uita la el, îl vedea că era treaz, păzind-o. Se uita la fața lui, la maxilarul încordat și la ochii îngustați de furie, dar, când punea mâna pe obrazul lui, își relaxa chipul și se uita cu ochi blânzi spre ea.

– E în regulă, iubito, spuse el. Încearcă să dormi. Să nu-ți fie teamă!

– Nu mi-e teamă când sunt cu tine, șopti ea, și era adevărat.

A doua zi, dimineață devreme, June și Jim sosiră în oraș. June veni la dispensar, în vreme ce Jim merse la Jack's.

– Voiam doar să mă asigur că nu ai vreo problemă cu sarcina cauzată de stres, spuse June. Crampe, sângerări?

– Totul pare să fie în regulă. În afară de frisoanele dese pe care le simt când mă gândesc la ce putea să se întâmple.

– O să stau câteva ore în oraș, spuse June. Dacă ai pacienți, pot să te ajut. Vrei să te odihnești?

– Jack a fost aici azi-noapte. Nu cred că a dormit, dar eu m-am odihnit puțin. Unde-i copilașul? întrebă Mel.

– Susan se ocupă de Jamie, iar John și tata, de dispensar. Zâmbi. Noi, cei de la țară, trebuie să fim flexibili.

– Ce face Jim? o întrebă Mel.

– E cu Jack și Preacher. Nu stau mult. O să se uite la locul de unde a venit omul ăla, Mel. Să se asigure că nu mai e cineva acolo care să vină în oraș și să fie un pericol.

– Ah, Dumnezeule! zise ea.

– Cred că se descurcă, spuse June. Presupun că trebuie să facă asta.

– Nu-i asta, June. Am fost în tabăra aia de peste zece ori. Nu l-am văzut acolo pe Calvin Thompson decât prima dată când am mers cu Doc să-i tratez niște răni. Dar am mers, deși mi s-a spus să nu merg. Și eram puțin nervoasă și speriată, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte că o persoană de acolo ar putea să-mi țină un cuțit la gât și...

Mel se opri.

– Dumnezeule! spuse June. Ce făceai?

Mel ridică din umeri. Răspunse pe o voce slabă:

– Păreau flămânzi.

Pe fața lui June apăru un zâmbet vag.

– Și tu credeai că nu ești una de-a noastră. Ce absurd!

*

Jack, Preacher și Jim se urcară în camioneta lui Jack și merseră în pădure. Tabăra era la mai puțin de treizeci de kilometri, dar trebuiră să străbată atâtea drumuri forestiere vechi și alte drumuri ascunse că le luă aproape o oră să ajungă acolo. Erau atât de ascunși, încât nimeni n-ar fi crezut că oamenii aceia puteau reprezenta o amenințare serioasă.

Tânărul cu cuțitul, Calvin Thompson, nu venise la ei de mult timp. Nu era doar un vagabond, ci și un infractor violent. Lui Henry Depardeau nu-i trebui mult să afle că avea un cazier lung, plin de infracțiuni legate de droguri din alte orașe din California și că se ascunsese în pădure ca să evite mandatele de arestare. Era posibil ca Maxine să-l fi dus la ascunzătoarea tatălui ei în pădure.

Când ajunseră la tabără, Jim Post spuse:

– Da, așa îmi închipuiam și eu.

Arătă spre semiremorca bine camuflată, cu un generator lângă ea. Cei trei bărbați din Virgin River coborâră din mașină, fluturând puști de un calibru ce putea omorî un urs brun cu o singură împușcătură. Puști ce puteau tăia un om în jumătate. Bineînțeles că nu era nimeni vizat.

– Paulis! strigă Jack.

Dintr-o colibă, o baracă, ieși un bărbat slab, bărbos, cu aspect de drogat. În spatele lui era o tânără slabă, cu păr îmbâcsit. Încet, mai ieșiră alți câțiva bărbați din spatele remorcilor dărăpănate. Acest mic grup nu avea arme, dar rămase retras, știind ce arme aveau Jack, Jim și Preacher.

Jack se apropie de Paulis.

– Cultivi? întrebă Jack.

Bărbatul scutură din cap.

– Thompson a adus operațiunea aici?

Fata scoase un sunet și își acoperi gura cu mâna. Paulis clătină din cap.

– Aseară a încercat să omoare o femeie. Pentru droguri și lucruri. E mort. Cine a adus remorca?

Paulis clătină din cap.

– Nu ne spunem pe nume aici.

– Cum arată? întrebă Jim.

Paulis doar ridică din umeri.

– Haide, omule! Vrei să mergi la pușcărie pentru el? Ce mașină avea?

Paulis ridică din nou din umeri, dar Maxine îl ocoli pe tatăl ei, cu lacrimile curgându-i pe obrajii palizi.

– Un Range Rover negru și mare. Cu faruri pe acoperiș. Știi genul. L-a plătit pe Calvin să aibă grijă de cultură.

– Știu cine este, spuse încet Jack către Jim. Nu știu unde e, dar am o bănuială că nu e singura cultură. Și se întâmplă să știu numărul de înmatriculare al mașinii.

– Păi asta s-ar putea să ne fie de folos.

Apoi Jack îi spuse lui Clifford Paulis:

– Aveți 24 de ore să goliți tabăra și să vă mutați. Adjunctul de șerif o să ajungă aici ca să închidă punctul ăsta foarte repede. Dacă o să mai fiți aici, o să fiți arestați – acum rahatul ăsta e în posesia voastră. Trebuie să vă mutați acum. Nu vreau să fiți pe aici. Mă auzi?

Paulis doar dădu din cap.

– Femeia aia e a mea, spuse Jack mai încet. O să te caut, iar dacă te găsesc înseamnă că nu te-ai mutat destul de departe, m-ai înțeles?

Paulis își lăsă din nou capul în pământ.

Diferența dintre bărbați – cei din tabără și Jack, Jim și Preacher – arăta clar cine aveau să fie câștigătorii în orice fel de conflict. Doar ca să-și sublinieze vorbele, Jack ridică pușca de calibrul 30-06, o pușcă semiautomată, ochi generatorul de lângă semirulota ascunsă din tabără și trase, distrugându-l. Detunătura fu atât de puternică încât zgudui copacii. Bărbații prezenți tresăriră, își ridicară mâinile să-și acopere fețele sau se retraseră.

– Mă întorc mâine, spuse Jack. Devreme.

Când fură din nou în mașină, Jack îl întrebă pe Jim:

– Ce părere ai despre ei?

– Vagabonzi. Doar trăiesc în pădure. N-au avut mijloacele necesare să aducă remorca aia până aici, a fost aranjată de cel pentru care lucra Calvin. Cel mai probabil vor pleca. Mai adânc în pădure, unde își pot stabili din nou tabăra și pot fi lăsați în pace. O să-i spunem lui Henry unde să-i găsească. Dar și tu ar trebui să pui în practică cele spuse. Nu mai pot sta aici. Dacă nu sunt periculoși, pot profita de ei alți oameni periculoși.

– N-am văzut arme. Trebuie să fie înarmați.

– Ah, sigur, dar n-au multe arme. Au văzut ce aveam noi – nici unul dintre bătrânii ăștia nu va trage asupra noastră. Cei pentru care trebuie să ne facem griji sunt indivizii precum șeful lui Calvin și șeful acestuia. Agenția Națională Antidrog a evacuat un întreg oraș din Trinity Alps acum câțiva ani când eram agent, iar acum băieții ăia au niște arme. Jim îl lovi prietenește pe Jack. Eu aș zice să nu ne băgăm în treaba lor. Dacă Serviciul Forestier dă peste ei, o să raporteze la departamentul șerifului sau poate la Agenția Națională Antidrog.

Atmosfera din oraș era tensionată și plină de îngrijorare. Jack devenise preferatul lor, iar aleasa lui – femeia care venise aici să ajute oamenii – fusese la un pas de moarte.

Toată ziua veniră vecini la Doc cu mâncare și să discute. Nu erau pacienți, doar prieteni. Doc se dădu jos din pat și se îmbrăcă, apoi coborî. Cu excepția unei scurte moțăieli după-amiază, stătu acolo toată ziua.

Jim și June mai rămaseră câteva ore, dar Jack fu o prezență permanentă pe tot parcursul zilei, ceea ce era bine, pentru că lumea care trecea pe acolo să vadă ce făcea Mel era nerăbdătoare să vorbească cu el.

– Se spune că l-ai împușcat când el avea cuțitul la gâtul ei. Jack doar încuviință din cap și se întinse s-o

ia de mână. Cum ai avut curaj? Cum ai știut că n-o să greșești cu un centimetru?

– N-aveam de ales, spuse el. N-aș fi apăsat pe trăgaci dacă aș fi crezut că există vreo șansă să ratez ținta.

Un alt subiect de mare interes era inelul strălucitor ce înfrumuseța degetul lui Mel. Logodna fu întâmpinată cu bucurie și afecțiune, deși fără mirare. Se puseră multe întrebări despre nuntă și apăru un protest serios când se află că avea să fie o mică ceremonie peste câteva zile doar cu familia în Sacramento.

Jack, Doc și Mel luară cina, savurând mâncarea adusă de binevoitori, iar când terminară și vasele fură spălate, Doc spuse:

– Mă duc să mă culc, Melinda. Ar trebui să te duci înapoi în patul bărbatului tău. Paturile astea de spital nu sunt potrivite pentru voi doi.

Și plecă, urcând cu greu scările.

– Da, așa ar trebui să faci, confirmă Jack luând-o cu el peste drum.

Dormind așa de puțin cu o noapte în urmă, odată ce ajunse în patul lui Jack, ghemuită lângă trupul lui cald, aproape că leșină de epuizare.

Înainte de răsăritul soarelui, a doua zi de dimineață, o trezi zgomotul mașinilor adunate. Se uită la ceas și văzu că era abia 5.00 dimineața. Căută niște haine și merse prin bar spre verandă să vadă ce era cu toată agitația aia. Acolo, pe stradă, erau camioane, rulote, vehicule cu tracțiune integrală, SUV-uri, diverse mașini. Bărbații stăteau lângă ele pe stradă, verificându-și armele, chiar punându-și jachete de luptă și veste antiglonț. Unii aveau jeanși și cămăși de lucru, alții purtau uniforme. Recunoscu unele chipuri printre ei – Mike Valenzuela din L.A., Zeke din Fresno, Paul Haggerty și Joe Benson din Grants Pass, Oregon. Mai erau vecini și fermieri din Virgin River. Îl văzu pe Ricky cu ei, arătând chiar ca un adult.

Se uită la ei o vreme înainte ca Jack s-o observe stând acolo, cu părul ciufulit după somn și desculță. Îi dădu pușca lui Paul și merse la ea.

- Arăți ca o fetiță, spuse el. O fetiță însărcinată, dar eu știu cel mai bine. Rânji. Mă gândeam că ai putea dormi mai mult.

- Cu toate astea? Ce se întâmplă?

- Vânătoare de comori, spuse el. Nu-ți face griji!

- Haide, Jack!

- O să mergem să vedem dacă pădurile trebuie curățate, spuse el.

- Cu arme? Veste? Dumnezeule, Jack!

O trase scurt lângă el și îi spuse:

- Mă îndoiesc că o să avem necazuri, Mel. Dar ar trebui să fim pregătiți pentru orice ne-ar ieși în cale. O să dăm roată orașului, să fim siguri că nu mai sunt cultivatori sau infractori în apropiere. Nici o tabără de genul celei din care a venit Thompson. Nici o tabără pentru ca oameni precum Thompson să se poată ascunde acolo.

- Cum o să știi dacă sunt oameni periculoși în tabere normale? Mi s-a spus că există o mulțime de genul ăsta risipite prin jur. Intruși, vagabonzi, munteni.

El ridică din umeri.

- Atunci ar trebui să știm cine e pe acolo. Să căutăm ce se află în taberele alea, să le verificăm armele ca să știm ce au. Iarba e destul de ușor de observat, are o culoare verde distinctă și aproape întotdeauna e însoțită de camuflaj și de un generator.

Ea puse mâna pe vesta pe care o purta el.

- Și ai nevoie de asta pentru că...

- Pentru că o să fiu în curând tată și nu vreau să îmi asum riscuri nebunești. Unul dintre idioții ăștia ar putea să tragă aiurea.

- Îl luați pe Ricky cu voi?

- Am eu grijă de Ricky. Cu toții o să avem grijă de el, e pregătit pentru asta. Eu însumi l-am învățat să tragă. N-o să fie lăsat aici, pentru că e vorba despre tine.

– Este absolut necesar?

– Da, spuse el și se uită la ea cu o expresie despre care ea aflase că însemna că era pus pe treabă.

Jim Post, care veni lângă Jack, rânji.

– Bună dimineața, spuse el.

– June știe că faci asta? întrebă ea.

– Da, doamnă.

– Și ce a spus?

– Ceva de genul „Să fii foarte atent". Partea mai grea a fost să-l conving pe bătrânul Hudson că nu poate veni.

– Nu e mai bine să fie totul lăsat în seama poliției? A șerifului?

Jim puse un picior pe treapta verandei. Ridică din umeri.

– Deja i-am spus lui Henry despre tabăra lui Paulis și i-am dat descrierea vehiculului condus de bărbatul care probabil a organizat totul. Să sperăm că tabăra lui Paulis e goală și că și-a lăsat acolo plantele. Le-am văzut, Mel, și nu încape îndoială că tipii ăia de acolo n-au adus o semiremorcă, pe care au ascuns-o, au camuflat-o și au pus bazele unei plantații. Dar cineva a făcut-o și s-ar putea să fie și altele la fel. E o mare problemă pe terenul federal. N-o să mergem chiar până acolo. Nu ne băgăm în treaba lor. O lăsăm în seama profesioniștilor.

– Nu știu, seamănă cu o treabă de justițiari, spuse ea.

– Nu, n-o să facem nimic ilegal, Mel. O să trimitem doar un mic mesaj. Nu vrei să le dai femeilor noastre, orașelor noastre vreun motiv să creadă că trebuie să riposteze. Înțelegi? întrebă, dar ea nu răspunse. Dacă acolo există ceva ce poate fi considerat o amenințare pentru Virgin River, o să le dăm ocazia să fugă ca să-și salveze pielea înainte să dezvăluim locația autorităților. O să fie bine. Ne întoarcem acasă până la lăsarea întunericului.

Ea îi spuse lui Jack:

– O să fiu speriată de moarte toată ziua.

– Trebuie să rămân aici cu tine ca să nu fii speriată? o întrebă el. Sau poți avea încă o dată încredere în mine?

Ea își mușcă buza, dar încuviință din cap. El o luă de mijloc și o ridică până la nivelul gurii lui, sărutând-o intens.

– Ce gust bun ai dimineața! spuse el, zâmbindu-i. E normal? o tachină el.

– Mai bine ai avea grijă, spuse ea. Adu-ți aminte că te iubesc!

– N-am nevoie de mai mult, rosti el, punând-o jos.

Preacher veni pe verandă. O salută făcând semn din cap, cu sprâncenele stufoase încruntate, lucru care o făcu aproape să se înfioare.

– Trimite-l doar pe el, spuse Mel. O să-i sperie pe toți.

Și, spre surprinderea ei, Preacher zâmbi așa de larg încât pentru o clipă nici nu-l recunoscu.

Când în cele din urmă plecară într-o demonstrație de forță, Mel o sună pe June.

– Știi ce face soțul tău? o întrebă ea.

– Da, spuse June, părând plictisită. Nu stă cu copilul.

– Ești îngrijorată?

– Doar că unul dintre ei o să se împuște într-un deget de la picior. De ce? Tu ești?

– Păi... da! Ar fi trebuit să-i vezi cu veste și cu armele alea mari. Chiar mari!

– Pe acolo sunt urși, să știi. Doar nu vrei să aibă o armă de jucărie, spuse June. Nu trebuie să-ți faci griji pentru Jack, scumpo! Cred că e deja clar că e un trăgător bun, dacă e nevoie să fie.

– Dar Jim?

– Jim? Ea râse. Mel, Jim din asta trăia! N-o să recunoască faptul că îi lipsește puțin. Dar jur că l-am auzit chicotind!

Toată ziua i se învârtiră prin cap imagini cu bătăi cu puști în pădure. Din nefericire, lipsa de ocupație n-o putea face să nu se mai plimbe de colo-colo. Cu barul închis și atâția bărbați plecați la vânătoarea asta, orașul era incredibil de tăcut.

Mel petrecu aproape întreaga zi pe veranda lui Doc, stând pe trepte. Era aproape de amiază când Range Roverul negru intră încet în oraș. Rulă încet pe lângă dispensar și se coborî fereastra fumurie.

– Am auzit ce ți s-a întâmplat, spuse el.

– Da? N-am știut că avem prieteni comuni.

– Voiam să-ți spun câteva lucruri pentru că mi-ai făcut un serviciu. În primul rând, a aflat de Thompson și că a scăpat de sub control. Știu multe din ce se petrece acolo – nu mai este nici unul ca el de care să știu eu. Vickie – femeia care a avut copilul – a avut niște necazuri, dar nu e periculoasă pentru nimeni. Doar a avut niște momente grele, nu știe cum să facă bani. Apropo, a plecat. A luat copilul și s-a dus la sora ei în Arizona. Am urcat-o în autobuz.

– Înainte ai spus Nevada, zise Mel.

– Serios? întrebă el zâmbind. Poate că m-am înșelat.

– Sper doar să știi unde să trimiți cecul, pentru că e al tău.

– Am spus, o să primească tot ce au nevoie. N-am zis așa?

Ea tăcu o clipă, gândindu-se. Cecul pe care avea să-l trimită venea din vânzarea de marijuana. Erau oameni care credeau că nu era mai rea decât câteva beri. Mai erau unii care îi recunoșteau beneficiile medicale. Și a treia categorie o vedea ca pe un drog periculos – unul care, în mâini greșite, poate mâini tinere, putea duce la dependențe mai grave. Mel știa doar două lucruri: încă era ilegală fără rețetă și, pentru că era ilegală, infracțiunile erau adesea asociate cu ea.

– Ai zis că voiai să-mi spui câteva lucruri, zise ea.

– Plec din zonă. Cineva a murit. Nu contează prea mult că Thompson nu va fi o mare pierdere pentru societate, spuse el ridicând din umeri. E asociat cu vreo două operațiuni de aici, așa că vor fi o investigație, mandate, arestări. O să plec. Îi zâmbi. Ți se îndeplinește dorința. N-o să mai faci afaceri cu mine.

Ea se aplecă pe treptele verandei.

– Ai comis acte de violență?

– Nu chiar, spuse el ridicând din umeri. Nu până acum. Am avut niște mici neînțelegeri. Eu sunt doar un om de afaceri.

– Nu puteai găsi o afacere mai legală?

– Da, sigur, răspunse el zâmbind. Doar că n-am putut găsi una mai profitabilă.

Fereastra se ridică, el se îndepărtă pe stradă și nu-l mai văzu. Memoră numărul plăcuței de înmatriculare, știind că, dacă el era bun în ce făcea, asta nu avea să conteze.

La amurg, stătu afară pe veranda lui Doc și așteptă. Când se lăsă seara, auzi vehiculele întorcându-se. Când intrară încet în oraș și se opriră la bar, ea încercă să evalueze dispoziția grupului. Toți păreau serioși și obosiți în timp ce coborau din camionete și jeepuri, întinzându-și spatele și brațele. Nu mai aveau veste, puștile stăteau în stative și mânecile le erau suflecate. Dar curând se bătură reciproc pe spate, râzând și adunându-se în jurul verandei lui Jack. Ea fu atât de ușurată să-l vadă pe Ricky râzând cu unul dintre camarazi în deplină siguranță! Ultima camionetă ce ajunse era a lui Preacher, în care se afla și Jack. Aveau ceva mare în spate, ceva ce atârna. Când parcă, toți bărbații se adunară în jurul lui și ritmul grupului păru că se accelerează. Se auzeau râsete și voci ridicate.

Aproape temându-se să afle ce se petrecea, ea traversă strada. Jack venea spre ea, așa că se întâlniră la jumătatea drumului.

– Ați găsit ceva?

– Nu pe cei răi, spuse el. Tabăra lui Paulis a fost răvășită și am distrus drogurile lăsate în urmă. Henry și câțiva adjuncți au apărut să le confiște plantele. Nu-i mai vreau înapoi în zona asta dacă o să pună pe picioare o operațiune cu droguri. Sincer, ei n-au puterea să-i țină la distanță, așa că o s-o facem noi.

– Nu te-ai gândit niciodată... dacă e doar puțină iarbă?

– N-am o părere despre asta, spuse el ridicând din umeri. Dar, dacă e legalizată și companiile farmaceutice o cultivă, nu va trebui să ne temem pentru femeile și copiii noștri.

– Ce ai în camionetă? Ce miroase așa de groaznic?

– Un urs. Vrei să-l vezi? întrebă el zâmbind.

– Un urs? Ce Dumnezeu...

– Era chiar foarte furios, spuse Jack. Vino să vezi, e uriaș!

– Cine l-a împușcat? întrebă ea.

– Cine își asumă meritele sau cine l-a împușcat efectiv? Pentru că eu cred că toți își au meritele aici.

O luă de mijloc și o conduse.

Ea începu să audă voci.

– Jur, l-am auzit pe Preacher urlând! spuse cineva.

– N-am urlat, cap sec ce ești! A fost un strigăt de luptă.

– Parcă era al unei fetițe.

– Mai multe găuri în ursul ăla decât în capul meu.

– Nu i-a plăcut prea mult repelentul, așa-i?

– N-am mai văzut unul care să treacă prin toate alea. De obicei, se freacă la ochii cât dovleacul și fug înapoi în pădure.

– Îți spun, Preacher a urlat! Credeam că începe să plângă ca un bebeluș.

– Vrei să mănânci, cap sec?

Urmară râsete generale. Se instală o atmosferă sărbătorească. Bărbații serioși care plecaseră din oraș de dimineață veniseră înapoi ca soldații din război, jubilând victorioși. Doar că, așa cum se dovedise, războiul ăsta fusese purtat cu un urs.

Mel se uită în spatele camionetei și sări înapoi. Ursul nu numai că umplea tot spatele, ci atârna și în afară. Ghearele labelor erau înspăimântătoare. Era legat fedeleș, deși era mort. Avea ochii deschiși, dar lipsiți de viață și limba îi atârna din gură. Și mirosea de-ți muta nasul.

– Cine cheamă Departamentul de Pescuit și Vânat?

- Vai, chiar trebuie să-i chemăm? Știi că o să ia afurisitul ăsta de urs. E ursul meu!

- Nu e ursul tău, cap sec! Eu am împușcat ursul! insistă tare Preacher.

- Ai țipat ca o fetiță și noi, ceilalți, am împușcat ursul.

- De fapt, cine a împușcat ursul? îl întrebă Mel pe Jack.

- Cred că Preacher a împușcat ursul când se îndrepta spre el. Apoi toți ceilalți au făcut la fel. Și da, cred că a țipat. Eu, unul, așa aș fi făcut. Ursul ăla a ajuns prea aproape, zise el, dar spunând astea, rânji ca un băiat care tocmai reușise un eseu.

Preacher veni către Jack și Mel. Se aplecă și îi șopti lui Mel la ureche:

- N-am țipat, zise, apoi se întoarse și plecă.

- Scumpo, spuse Jack încet, azi am găsit altceva. Ea se uită la el întrebător. Am găsit Range Roverul negru. A ieșit de pe carosabil și a căzut vreo șaizeci de metri...

- A murit? întrebă ea temătoare, surprinsă că îi păsa.

- Nu era nici un cadavru.

Ea scoase un râset scurt și uimit.

- Dumnezeule! spuse ea. A trecut pe aici azi pe la prânz. Tot ce a făcut a fost să coboare fereastra și să spună că, fiindcă i-am făcut un serviciu, voia să știu că în afacerea cu canabis nu mai era nimeni ca Thompson de care să știe el și că pleacă din zonă. Jack, probabil a abandonat mașina!

- Probabil, spuse el. Ceea ce înseamnă că poate își ia o altă mașină, altă înfățișare și se va întoarce. Să nu te mai duci niciodată cu el, Mel. Promite-mi!

Ea se gândea, nebunește, că el era o persoană care se purtase frumos cu ea și că părea că avea un fel de conștiință. Dacă venea la ea și spunea că avea cineva nevoie de asistență medicală, ar fi fost greu să-l refuze.

- Câți copii crezi tu că ar putea face? întrebă ea râzând.

- Bărbații au erori de judecată.

- Serios? Să sperăm că tu n-ai avut prea multe, spuse ea.

- N-am avut nici una, spuse el zâmbind.

- Deci numai cu asta ai venit? O mașină abandonată și un urs? Trebuie să fie o mare dezamăgire pentru tine, spuse ea.

- Spui că ursul ăla e o dezamăgire? Iubito, ăsta e un afurisit de urs uriaș!

Probabil erau cam 25 de bărbați. Toți miroseau urât și umplură barul. Mel mirosi cămașa lui Jack.

- Pfui! spuse ea. Miroși aproape la fel de urât ca ursul.

- O să fie mai rău înainte să fie mai bine, spuse el. Acum o să avem bere, mâncare și țigări. Trebuie să mă duc acolo și să încep să servesc berea în vreme ce Preacher și Ricky aprind grătarul.

- O să ajut și eu, spuse ea luându-l de mână. A fost o pierdere de vreme, nu-i așa?

- Nu după părerea mea. Pădurea noastră e frumoasă și îngrijită, i-am predat o rulotă plină de iarbă șerifului și am pus mâna și pe un urs bătrân.

- V-ați distrat, îl acuză ea.

- Nu intenționat, zise el, dar zâmbetul i se lățise pe toată fața.

- S-a terminat, Jack? îl întrebă ea.

- Sper că da, scumpo! Dumnezeule, așa sper!

De data asta, Mel era în spatele barului. Ajută la servirea berilor și a băuturilor și amestecă o salată mare în vreme ce Preacher întorcea fripturile pe grătar. Farfurii și tacâmuri erau puse pentru servirea bufetului suedez. Bărbații făceau glume unul pe seama celuilalt, râsul lor gălăgios devenind din ce în ce mai tare și mai dezlănțuit pe măsură ce treceau orele nopții. Deși Ricky lucra, când trecu pe lângă unul dintre bărbați, fu îmbrățișat cu putere și lăudat, ca și cum era un camarad. Doc traversă strada pentru un whisky și stătu cu bărbații o vreme înainte de a se întoarce acasă. Majoritatea localnicilor

plecaseră înainte ca mâncarea să fie servită, îndreptându-se spre casă, pentru a se lăuda în fața nevestelor că ei împușcaseră ursul.

Era cam ora 21.00 când își făcură apariția cărțile de joc și trabucurile. Jack o luă pe Mel de mână și îi spuse:

– Hai să ieșim de aici! Cred că ești istovită.

– Hm, făcu ea, sprijinindu-se de el. N-o să mă supăr dacă vrei să mai stai pe aici cu băieții tăi.

– Probabil o să mai rămână pe aici o zi sau două. Dacă tot au bătut atâta drum, o să vrea să pescuiască și să-mi împută barul. Începe să se dea bine la pește. O luă de mijloc pe Mel și o conduse prin spatele barului. Copilul trebuie să doarmă puțin.

– Tatăl copilului trebuie să facă un duș, spuse ea, strâmbând din nas.

Câtă vreme Jack făcu duș, Mel își puse una dintre cămășile lui care îi plăcea cel mai mult, una din lână moale. Se ghemui pe canapea cu una din revistele lui Jack în poală, frunzărind paginile. Trebuia să găsească ceva mai bun decât *Vânat și pescuit*, decise ea.

Putea auzi râsul gălăgios din bar; aproape că putea simți mirosul de trabuc, dar o făcu să zâmbească. Erau oameni cumsecade, oameni care veniseră în fugă când crezuseră că exista un posibil pericol. Prietenii lui Jack, oamenii din oraș știau înțelesul cuvântului *vecin*.

În L.A., cunoscuse doar vecinii de pe palierul ei. Cu programul prelungit al lui Mark, nu socializau atât cât i-ar fi plăcut ei. Și orașele mari pot fi mai puțin prietenoase. Toți erau concentrați asupra muncii, să facă bani sau să cumpere lucruri. Și Mel se concentrase asupra acestor lucruri. În afară de Hummer, de care avea nevoie la muncă și era atât pentru oraș, cât și pentru ea însăși, abia dacă își cumpărase ceva în șase luni. Se mângâie pe burtă – în curând trebuia să-și cumpere haine, nu mai putea să-și închidă jeanșii. Gândindu-se la asta, nu avea o dorință specială pentru o marcă anume. Asta o făcu să zâmbească. În ultima vreme, nu se mai recunoștea.

Nu mai era aceeași femeie care aproape că alunecase de pe munte cu șase luni în urmă.

Jack ieși de la duș cu un prosop în jurul mijlocului, ștergându-și cu altul părul scurt. Aruncă al doilea prosop și merse spre pat, ridicând cuvertura și înclinându-și capul spre ea. Ea puse deoparte revista și se apropie. Strecurându-se în pat, spuse:

- Ești sigur că nu vrei să joci poker și să începi să miroși grețos? Oricum, n-o să ne lase să dormim toată noaptea.

El lasă să-i cadă prosopul și se așeză lângă ea.

- Glumești, da?

O strânse lângă el, iar ea se ghemui mai aproape.

- Ți-am spus cât de mult îmi place să dorm cu tine? îl întrebă ea. Dormi bine. Și nu sforăi. Dar cred că te trezești prea devreme.

- Îmi plac diminețile.

- Deja nu mai încap în pantaloni, spuse ea. Se ridică și, cu coatele pe pieptul lui, spuse: I-ai chemat și au și venit.

- L-am chemat doar pe unul dintre ei, pe Mike din L.A. El i-a sunat pe ceilalți. Așa sunt ei. Și dacă oricare dintre ei ar fi sunat, m-aș fi dus. Îi zâmbi. Nu m-aș fi așteptat să se adune o poteră ca asta. Asta spune ceva despre ce cred oamenii despre tine.

- Dar n-ați găsit pe nimeni fioros pe acolo.

- Mi-a plăcut ce am găsit. Nu eram dispus să risc, la fel toți ceilalți. Același lucru s-ar întâmpla în fața oricărei alte crize - cum ar fi atacul unui urs, un incendiu de pădure sau când cineva se rătăcește în pădure. Oamenii se adună și se ocupă de problemă dacă pot. Ce altceva să mai faci?

Ea se jucă absentă cu părul lui umed de pe piept.

- Privirea aia a ta când te confrunți cu cineva sau ceva ai idee cât de sumbră e? Poate că vrei să ți-o ții sub cheie, e tulburătoare.

- Vreau să-ţi spun ceva, zise el. Am întrebat-o pe sora ta totul despre soţul tău. Despre Mark.

- Da?

- Da. Înţeleg că a fost un bărbat extraordinar. Un om strălucit şi bun. A făcut mult bine pe lumea asta şi a fost bun cu tine. Am mult respect faţă de el.

- Ea nu mi-a spus asta.

- Am încercat să găsesc un mod de a-ţi spune. S-ar putea s-o dau în bară, dar trebuie să asculţi. Acum vreo două săptămâni, te-am lăsat să plângi singură pentru că eram furios. Te-am surprins vorbind cu poza lui şi m-am simţit ameninţat. Ameninţat de un mort, ceea ce mă face să fiu un adevărat laş. O atinse pe păr. N-o să mai fac asta niciodată, Mel. Înţeleg de ce îl iubeşti, de ce întotdeauna o să-l...

- Jack...

- Nu, o să fac asta şi tu o să mă asculţi. Ştiu că n-ai vrut ca viaţa să ţi se schimbe în felul în care s-a întâmplat şi n-ai putut s-o controlezi. Nu trebuie să pretinzi că nu te gândeşti la el sau că nu-i duci dorul. Şi dacă ai momente când eşti tristă, când ai vrea să-l ai din nou în viaţa ta, poţi să fii sinceră cu mine. Nu trebuie să pretinzi că e vorba de sindromul premenstrual. Zâmbi. Amândoi ştim că nu mai ai sindromul ăsta.

- Jack, ce tot spui tu acolo?

- Nu vreau decât un singur lucru. Dacă pot înţelege faptul că el va fi întotdeauna o parte importantă a vieţii tale, poţi încerca şi tu să nu-ţi pară rău că suntem împreună şi că avem copilul ăsta? Pentru că trebuie să-ţi spun că n-am fost niciodată mai pregătit pentru orice. O să fac tot ce pot ca să nu fiu gelos. Îmi dau seama că nu sunt prima ta alegere, ci următoarea. E de-ajuns pentru mine şi îmi pare rău că a murit cineva. Îmi pare rău pentru pierderea ta, Mel.

- De ce spui toate astea? E o prostie.

– Asta am auzit eu, spuse el. Te-am auzit spunând că-ți pare rău că ești însărcinată, că s-a întâmplat și că ai promis că nu-l vei uita.

Mel îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Credeam că suferi din cauza a ceea ce m-ai auzit spunând, dar tu suferi din cauza a ceea ce *nu* ai auzit!

– Da?

– Jack, nu-mi pare rău că sunt însărcinată. Sunt încântată! Am fost neliniștită pentru că mi-am dat seama că eram mai îndrăgostită de tine decât credeam că e posibil. Poate mai îndrăgostită decât am fost vreodată în toată viața. Am avut un scurt moment de nebunie, simțind că într-un fel i-am trădat memoria. Ca și cum i-aș fi fost necredincioasă. E adevărat, n-am vrut să se întâmple asta, dar s-a întâmplat. Știu că m-am împotrivit, dar tu ai reușit să mă cucerești. I-am promis lui Mark că n-o să-l uit. Și n-o să-l uit, pentru că ai dreptate, a fost un bărbat bun. Și îl respect.

– Da? spuse el din nou.

– Uite ce e, spuse ea, jucându-se cu părul des și ud. Eram puțin supărată și confuză. L-am iubit foarte mult pe Mark. Nu credeam să ajung să simt din nou așa ceva, cu atât mai puțin pentru o persoană abia cunoscută. Imaginează-ți ce zguduită am fost când mi-am dat seama că simțeam ceva chiar mai puternic. Ceva chiar mai intens. Jack, îi spuneam lui Mark că am mers mai departe. Îi spuneam adio, era dificil. Nu o să mai fiu văduvă, dragul meu! O să fiu o soție. Ce am acum cu tine e uimitor!

– Serios?

– Eram într-o intensă stare emoțională, spuse ea ridicând din umeri. Eram obosită și însărcinată. Jack, te iubesc atât de mult! Nu-ți dai seama?

– Păi... da, spuse el, ridicându-se în pat. Dar credeam că era mai mult fizic. Vreau să zic... La naiba, Mel! Ne potrivim atât de bine! Aproape că mi se înmoaie genunchii când mă gândesc la felul în care ne înțelegem.

– Nu mă deranjează nici un pic partea fizică, spuse ea cu un zâmbet poznaș. Dar la tine iubesc mai mult decât asta. În primul rând, caracterul tău. Generozitatea și ce să mai zic despre curajul tău! Ah, există aproape un milion de lucruri, dar acum încetez să mai vorbesc. Îl sărută. Acum vreau să-mi spui ceva minunat chiar înainte de a-mi scoate cămașa de pe mine.

El o întoarse pe spate și, uitându-se în ochii ei, îi spuse:

– Mel, ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. O să te fac atât de fericită, încât n-o să poți suporta. O să te trezești cântând în fiecare dimineață.

– Deja o fac, Jack.

mulțumiri

Îi mulțumesc Pamelei SF Glenn, asistentă-moașă, fără a cărei experiență în activitatea de moașă povestea asta n-ar fi fost posibilă. Cea mai mare recunoștință pentru că s-a aplecat peste manuscrise cu un ochi atent și o pană nemiloasă, păstrându-mă pe drumul drept. Și lui Sharon Lampert, asistentă medicală practiciană, pentru că mi-a împărtășit din experiența ei în această calitate, dar în principal pentru că a răspuns la telefon indiferent pe unde eram și mi-a răspuns direct și sincer la întrebări delicate despre anatomia femeii. Sunt sigură că există oameni care încă vorbesc despre ce au auzit întâmplător la băcănie, la salon și la departamentul de înmatriculări auto. Pasiunea și devotamentul cu care aceste două profesioniste își tratează pacientele sunt o sursă de inspirație și au fost de un real ajutor în modelarea caracterului unei asistente practiciene și moașe devotate.

Îi mulțumesc lui Paul Wojcik pentru că mi-a împărtășit experiența lui în Corpul Pușcașilor din Marina SUA și lui Richard Gustavson, de 23 de ani rezervist în marină. Mulțumesc fiecăruia din voi pentru că ați citit manuscrisele și pentru contribuția voastră tehnică neprețuită.

Lui Kris Kitna, șeful Poliției din Fortuna, California, îi mulțumesc pentru informațiile valoroase despre poliția locală, ca să nu mai vorbim de ajutorul dat în ceea ce privește amănuntele referitoare la vânătoare, pescuit și arme de foc.

Lui Kate Bandy, cea mai bună asistentă pe care o poate avea un scriitor, draga mea prietenă de mulți ani, îi mulțumesc nu numai pentru că a citit cele scrise și pentru că mi-a dat anumite sugestii, dar în special pentru

că m-a însoțit într-o călătorie de cercetare în comitatul Humboldt. Fără tine acolo, m-aș fi rătăcit - sau aș fi alunecat în prăpastie.

Lui Denise și Jeff Nicholl, le mulțumesc pentru că au citit primele variante, notându-și tot și răspunzând la un milion de întrebări. Prietenia și ajutorul vostru în timpul întregului proces înseamnă enorm pentru mine.

Multe mulțumiri lui Nellie Valdez-Hathorn pentru ajutorul ei la spaniolă. Printre primii cititori a căror contribuție a fost vitală se numără Jamie Carr, Laurie Fait, Karen Garris, Martha Gould, Pat Hagee, Goldiene Jones și Lori Stoveken. Vă sunt profund îndatorată pentru comentariile și sugestiile voastre.

Le mulțumesc din suflet lui Clive Cussler, lui Debbie Macomber și Carlei Neggers pentru că au citit și au comentat *Noi începuturi în Virgin River.* Să vă faceți timp în programul vostru încărcat este un compliment uriaș.

Multe mulțumiri lui Valerie Gray, editorul meu, și Lizei Dawson, agenta mea, pentru angajamentul vostru de a mă ajuta să creez cea mai bună serie posibilă. Munca intensă și devotamentul vostru au contat enorm - vă sunt atât de recunoscătoare!

Lui Trudy Casey, Tom Fay, Michelle Mazzanti, Kristy Price și întregii echipe de la Henderson Public Libraries le mulțumesc pentru sprijinul imens și pentru încurajare. N-am cunoscut niciodată un grup de funcționari publici mai sârguincioși și mai motivați.

Și, în cele din urmă, mulțumiri lui Jim Carr pentru susținerea și tandrețea sa. Și, Dumnezeule, mulțumesc pentru că ai gătit!

Aș vrea să fi știut cu ani în urmă că poți!

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „VIRGIN RIVER“

Rămasă văduvă de curând, Melinda Monroe își dorește cu disperare o schimbare care să-i alunge durerea din suflet și să ofere un suflu nou carierei de asistentă medicală și moașă la un mare spital din Los Angeles. Când vede un anunț prin care se oferă un astfel de post în Virgin River, un orășel din California, nu stă pe gânduri și acceptă imediat. Dar, odată ajunsă acolo, speranțele îi sunt năruite rapid: cabana în care urma să locuiască e într-o stare jalnică, iar medicul local este un bătrân ursuz, care nu vrea să aibă de-a face cu ea. Convinsă că a făcut o mare greșeală, Mel decide să plece chiar a doua. Însă un nou-născut abandonat la ușa cabinetului o determină să își schimbe planurile, cel puțin pentru o vreme. Iar copilul nu e singurul motiv pentru decizia lui Mel – Jack Sheridan, un fost pușcaș marin, este fermecat de tânăra asistentă din prima clipă în care o vede. Și, pentru a o convinge să rămână nu doar în oraș, ci și în viața lui, pare hotărât să facă orice – chiar și să lupte cu fantomele trecutului.

„Personajele din Virgin River sunt atât de reale
și ușor de îndrăgit, că devii dependent de poveștile lor!“

Debbie Macomber

Robyn Carr a scris 41 de romane, traduse în 19 limbi și publicate în 30 de țări, în 27 de milioane de exemplare. Printre numeroasele premii se numără și cel pentru întreaga activitate, acordat în 2016 de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Lira

e Book disponibil